ANNE RICE: MEMNOCH A SÁTÁN

VÁMPÍRKRÓNIKÁK V.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Anne Rice: Memnoch The Devil
Copyright © 1995 by Anne O'Brien Rice Ali rights reserved.
Fordította: Sóvágó Katalin Borítót készítette: Koha Kolett
ISBN 963 86583 3 9
Hungárián translation © Sóvágó Katalin, 2005 Hungárián edition © Dáin 2000 Kft., 2005
Kiadja a Dáin 2000 Kft.
Levélcím: 6726 Szeged, Déryné u. 41.
Tel.: 20/337-1501
E-mail: morad@axelero.hu
http://www.dain.hu
Felelıs kiadó: Csukonyi Zoltán
Szaklektor: Dr. Torkos Attila Tördelés: Szekretár Attila Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 250900 Felelıs vezetı: Pogány Zoltán igazgató

Stan Rice-nak, Christopher Rice-nak
és Michelle Rice-nak
John Prestonnak Howard és Katherine Allén O'Briennek
Katherine bátyjának, John Allennek,
Mickey bácsinak Mickey fiának, Jack Allennek,
továbbá Jack minden utódjának
Valamint
Marian Leslie bácsinak, aki ott volt azon az éjszakán a Korona bárban
Szeretettel ajánlom nektek
és minden rokonunknak, vérünknek
ezt a könyvet

BEVEZETÉS

Mielıtt hozzákezdenél e könyvhöz, szeretnék Hozzád néhány szót szólni, Kedves Olvasó!
A Memnoch, a Sátán a keresztény hitvilág egyes elemeit, a biológia és az evolúció logikáját, és a deista filozófia gondolatiságát elképesztı módon kombinálva egy lehetséges magyarázatot kínál a földi élet és értelem eredetére. Mint ilyen, mesébe csomagolt eszmefuttatás a Memnoch önmagában is kerek, egész történet. Része ugyanakkor egy regényfolyamnak, mely a Vámpírkrónikák címet viseli, és a vámpírokat és azok sajátos világát bátran használja fel arra, hogy a teremtéssel és evolúcióval foglalkozó gondolatokat igen sajátos, misztikus köntösbe burkolja. Emellett lazán kapcsolódik egy másik regénysorozat, A Mayfair-boszorkány ok élete köteteihez is.
Hogy a kezedben tartott regény világának történelmét teljes gazdagságában tudd értékelni, szívesen elmondanám Neked, hogyan fonódik egymásba az elıbbi két sorozat, miközben elıkészíti a porondot a Memnoch, a Sátán eseményei számára. Lássuk hát!
A Vámpírkrónikák (és az ehhez szervesen illeszkedı Új vámpírtörténetek) című regénysorozat e sorok írása pillanatában 12 kötetet számlál. A Memnoch, a Sátán az ötödik a sorban. A sorozat tagjai a vámpírok eredetérıl, történetérıl és jelenkori cselekedeteirıl szólnak, és idıben a

sorszámoknak megfelelıen követik egymást. A Vámpírkrónikák - Új vámpírtörténetek mint sorozat kerek egész; ugyanakkor egy olyan világegyetemet mutat be, melyben nem a vámpír az egyedüli "természetfeletti" elem. Ezt a világot a vérivók mellett boszorkányok, szellemek, kísértetek, halhatatlanok és egyéb furcsa szerzetek népesítik be, az egyszerő halandókkal karöltve. A vámpírokról szóló könyvek tehát Anne Rice világának csak egyik aspektusával foglalkoznak részletesen.
A Mayfair-boszorkányok élete sorozat három regénye Rice fiktív világának boszorkányait és kísérteteit mutatja be, egy hihetetlenül ágas-bogas család több száz éves történetén keresztül. Hogy e sorozat szokatlan lényei ugyanazt a képzelt birodalmat népesítik be, mint a vámpírok, mi sem bizonyítja jobban, mint annak a rejtélyes tudóstársaságnak a léte, mely a "természetfeletti" jelenségeket vizsgálja mindkét regénysorozat történeteiben. E társaság, a Talamasca egyik tagja e könyv lapjain is feltőnik. A két regényfolyam egymástól függetlenül is olvasható, én azonban azt javaslom, Olvasó Barátom, hogy ne válaszd el ıket egymástól. A Vámpírkrónikák későbbi köteteiben ugyanis számos szereplı fel fog bukkanni, aki A Mayfair-boszorkányok élete trilógiában fıszerepet kapott! Ilyen szintő összefonódás a most kezedben tartott könyvben még nem valósul meg, de már itt is fel-feltőnnek utalások a Mayfair-könyvek eseményeire.
A két sorozat köteteit az alább ismertetett sorrend szerint a legcélszerőbb végigolvasni (a lista a könyvekben leírt események idıbeli egymásutániságát is tükrözi):

Regény címe:	Sorozat neve:
Interjú a vámpírral	(Vámpírkrónikák 1.)
Lestat, a vámpír	(Vámpírkrónikák 2.)
A kárhozottak királynıje	(Vámpírkrónikák 3.)
Boszorkányok órája	(A Mayfair-boszorkányok élete 1.)
Lasher	(A Mayfair-boszorkányok élete 2.)
Táltos	(A Mayfair-boszorkányok élete 3.)
A testtolvaj meséje	(Vámpírkrónikák 4.)
Memnoch, a Sátán	(Vámpírkrónikák 5.)
Pandora	(Új vámpírtörténetek)
The Vampire Armand	(Vámpírkrónikák 6.)
Vittorio, a vámpír	(Új vámpírtörténetek)
Merrick	(Vámpírkrónikák 7.)
Blood and Gold	(Vámpírkrónikák 8.)
Blackwood Farm	(Vámpírkrónikák 9.)
Blood Cantide	(Vámpírkrónikák 10.)

A teljességhez tartozik még, hogy Rice két további, önálló regénye is beilleszthetı a vámpírok és boszorkányok világát taglalok közé. Ezek: A Csontok Szolgálója (Szukits, 2000) és A múmia, avagy Ramszesz, a kárhozott (Szukits, 1999). Mindkét kötetet bármikor elolvashatod, nem muszáj beilleszteni az elıbbi olvasási sorrendbe. Ugyanez igaz az íróni egyetlen vámpírnovellájára is, mely a The Master of Rampling Gate címre hallgat, és magyar nyelven még nem jelent meg.

Végezetül annyit, hogy a Memnoch, a Sátán utolsó oldalain találsz egy kronológiát, mely magában foglalja A Mayfair-boszorkányok élete trilógia és az eddig magyarul megjelent vámpírregények, valamint A Csontok Szolgálója és A múmia eseményeit.
Jó szórakozást!

Dr. Torkos Attila
Szeged, 2005. június 17.

AMIT ISTEN NEM TERVEZETT

Aludj jól,
Álmodj szépeket,
Járj a mély kúthoz
Amikor lehet,
Húzzál vizet, ragyogót,
Tudatban Isten sem tervezett
Ilyen jó evolúciót.
Szóljál majd neki,
Megtelt a kupánk;
Kereshet
Utat a
Pokol

Iránt.

Stan Rice
1993. június 24.

A FELAJÁNLÁS

A valaminek,
Ami nélkül a semmi
Fehér agyarával
Homérosz vadkanjaként
Csupálhatná
Az emberi
Plántát, neki

Ajánlom apám szenvedését.

Stan Rice
993. október 16.

DUETT AZ IBERVILLE UTCÁN

Patkányt kér az egyik, A fekete bırruhás. A kígyónak minden jó; Nem válogat. A másikat egy garázsban, A boltból jövet látom: Hattyú lesz a jégbıl, amit Láncfőrésszel farag.

Stan Rice 1994. január 30.

PROLÓGUS
Itt Lestat beszél. Tudják, ki vagyok? Akkor ugorják át a következı pár paragrafust. Azt akarom,

hogy azok, akikkel még nem találkoztam, elsı látásra szeressenek belém.
Nos tehát, íme, lássák a mai könyvre esedékes hısüket, a szıke, kék szemő, hat láb magas angolszász hím tökéletes utánzatát! Vámpír ı, méghozzá a legerısebbek egyike, akikkel összehozza önöket a sors. Szemfogam olyan apró, hogy nem lehet észrevenni, ha csak nem akarom, de nagyon éles, és legfeljebb néhány óráig tudok meglenni úgy, hogy ne kívánjam az emberi vért.
Természetesen nincs szükségem rá olyan gyakran. De hogy pontosan milyen gyakran van szükségem rá, azt nem tudom, mert még sose próbáltam ki.
Természetellenesen erıs vagyok. Tudok repülni. Meg tudom hallani, mirıl beszélnek a város vagy akár a föld másik oldalán. Tudok olvasni a gondolatokban, tudok bájolni.
Halhatatlan vagyok. Gyakorlatilag 1789 óta nincsen korom.
Hogy egyedi lennék? Szó sincs róla. Talán úgy húsz vámpírja van még a világnak, akikrıl tudok. Ezeknek a felével bizalmas ismeretségben vagyok, és ennek a félnek a felét szeretem.
Tegyék hozzá ehhez a húszhoz azt a jó kétszáz csavargót és ismeretlent, akikrıl nem tudok, csak hébe-hóba hallom hírüket; aztán tetézzék meg azzal az ezernyi titkolózó halhatatlannal, akik emberi álcában csatangolnak.
Mindenkibıl - férfiból, nıbıl, gyerekbıl - lehet vámpír. Nem kell hozzá más, csak egy vámpír, aki hajlandó áthozni önt azzal, hogy lecsapolja vérének nagyobbik részét, aztán hagyja, hogy ön visszaszívja belıle, vámpírvérrel vegyesen. Persze nemcsak ennyibıl áll a dolog, de ha átvészeli, örökké fog élni. Amíg fiatal, elviselhetetlen szomjúságtól szenved,
és valószínőleg ölnie kell minden éjszaka. Ha megéri az ezret, bölcsnek tőnik, és bölcsen fog szólni, akkor is, ha kölyökfejjel startolt; akkor majd azért iszik és öl - ha kell, ha nem -, mert nem bír ellenállni a csábításnak.
Ha ennél is tovább él - mert vannak, akik tovább élnek -, fehérebb, keményebb, és még szörnyőségesebb lesz. Olyan sokat fog tudni a szenvedésrıl, hogy nem szabadulhat majd a jóság és a kegyetlenség, az éleslátás és az eszelıs vakság sebesen forgó kerekébıl. Vélhetıleg meg is fog ırülni. Aztán visszanyeri az ép eszét. Az is lehet, hogy elfelejti, kicsoda.
Bennem egyesülnek a vámpír vénségének és ifjúságának legjobb oldalai. Csak kétszáz éves vagyok, ámde változatos okokból töltekezhettem az ısök erejébıl. Modern érzékenységem a halott arisztokrata csalhatatlan ízlésével párosul. Pontosan tudom, ki vagyok. Gazdag vagyok. Gyönyörő vagyok. Láthatom a tükrökben és a kirakatok üvegében. Szeretek dalolni és táncolni. Hogy miket művelek? Mindent, ami nekem tetszik.
Ezen most gondolkozzon el. Elég ez, hogy tovább akarja olvasni a történetemet? Netán olvasta már a korábbi vámpírmeséimet is?
Ebben ugyanis az a turpisság, hogy itt nem számít az én vámpírságom. Nem ez áll a történet középpontjában. Ez csak egy adottság, akárcsak ártatlan mosolyom, puhán doromboló, franciás kiejtésem, kecses járásom, amellyel illegetem magamat az utcán. Ez is benne van a pakliban. De ami itt történt, megtörténhetett volna egy halandóval is; sıt bizonyosan történt is már meg emberrel, ismét és meg fog történni!
Lelkünk van, önnek is, nekem is. Tudni akarjuk a dolgokat; ugyanazon a dúsan zöldellı, veszedelmes földön járunk. Egyikünk se tudja, mit jelent meghalni, akármit hordjunk is össze az ellenkezıjérıl. Mert ha tudnák, én fix, hogy nem írnék, ön pedig nem olvasná ezt a könyvet.
Egy fontos dolgot nem szabad elfelejtenie miközben alászáll velem ebben a mesében: én azt a célt tőztem magam elé, hogy hıse leszek ennek a világnak. Erkölcsileg bonyolult, szellemileg kíméletlen, esztétikailag megkerülhetetlen jelenségnek tartom magamat, akinek éleslátása éget, mint a villám, és mondanivalója van az ön számára.
Tehát ha elolvassa, ezért olvassa el; mert itt Lestat beszél újból, és mert Lestat retteg, mert

kétségbeesetten keresi a leckét, a létezés értelmét és a dalt, mert meg akarja érteni és értetni a történetét, és mert pillanatnyilag nincsen jobb sztorija, amit elmondhatna.
Ha ez nem elég, olvasson mást.
Ha elég, folytassa. Láncra főzve diktáltam barátomnak és tollnokomnak ezeket a szavakat.
Tartson velem, és csak figyeljen rám. Ne hagyjon egyedül.

Egy

Láttam, ahogy belép a fibejáraton. Magas, atléta termető, barna szemő és hajú, a bıre még mindig elég füstös, mert sötét bırben volt, amikor vámpírrá tettem. Kicsit túlságosan szaporázza a lépést, de azért még simán elmegy halandónak. Drága Davidem!
A lépcsın álltam. A díszlépcsın, hogy úgy mondjam. Ez is egy olyan istenien agyondíszített, fejedelmi, öreg hotel volt, ami csorog a bíbortól meg az aranytól, de azért kellemes. Áldozatom választotta, nem én. Áldozatom a lányával vacsorázott. Én pedig azt csippentettem ki Áldozatom agyából, hogy mindig itt találkozik a lányával New Yorkban, azon egyszerő okból, hogy az utca másik oldalán van a Szent Patrik-székesegyház.
Dávid azonnal észrevett, ahogy lustán ácsorgók, a szokott liláskék szemüveg mögé rejtızve: bronzbarnára sült arcú és kező fiatalember, aki a változatosság kedvéért szalonképesre fésülte hosszú, szıke haját, és sötétkék, kétsoros Brooks Brothers öltönyben páváskodik.
Láttam, hogy akaratlanul elmosolyodik. Ismerte hiúságomat, valószínőleg azt is tudta, hogy a huszadik század utolsó évtizedének elején az olasz divat annyi lompos, slampos, topiák, formátlan gönccel árasztotta el a piacot, amihez képest egy férfi nem is választhat egy jól szabott, sötétkék Brooks Brothers öltönynél erotikusabb és hízelgıbb szerelést.
Különben is a szakértı szabás mindig részegítı koktélt alkot a szélfútta üstökkel. Ki tudná ezt nálam jobban?
De nem a ruhákról akarok most lantolni. Vigye el az ördög a ruhákat! Csak mert olyan büszke voltam magamra, hogy olyan vagyok, mint akit skatulyából húztak ki, ugyanakkor tele gyönyörőséges ellentmondásokkal, festett képre illı, hosszú fürtjeimmel, ahogy ott támaszkodtam kifogástalan öltönyömben, fejedelmi tunyasággal a korlátra, félig-meddig eltorlaszolva a lépcsıt.
Jött nyomban felém. Olyan szaga volt, mint a kinti zimankónak, amelyben emberek csúszkáltak a fagyos utcákon, és a csatornákban mocsokká olvadt a hó. Arca abban a természetfölötti derengésben izzott, amelyet csak én láthattam, szerethettem, méltányolhattam és csókolhattam.
Együtt mentünk fel a szınyeges félemeletre.
Csak egy pillanatig haragudtam, amiért négyujjnyival magasabb nálam. Túlságosan örültem a haraghoz, túl boldog voltam, hogy viszontláthatom. És meleg árnyékok lengtek az itteni termekben, mert ez egy olyan hely volt, ahol az emberek nem bámulják meg egymást.
- Hát eljöttél - mondtam. - Erre nem számítottam.
- Na persze! - pirongatott azzal az elegáns brit kiejtéssel, ami fölött máig nem tudok napirendre térni. Mellbe vágó a puhán pergı szavaknak és a sötét fiatal arcnak az ellentéte. Egy öregembert rejt az ifjú test, amely csak nemrég lett vámpírrá. És én tettem azzá, fajtánk maradékának egyik legerısebb példánya.
- Mire számítottál? - kérdezte bizalmasan. - Armand mondta, hogy hívtál. Maharet is mondta.
- Ó, ez válasz az elsı kérdésemre! - Hirtelen meg akartam csókolni. Kinyújtottam a karomat, inkább csak olyan puhatolózva és udvariasan, hogy elhúzódhasson, ha úgy tetszik neki, és hónapok óta nem érzett boldogság töltött el, mikor engedte, hogy átöleljem, és viszonozta a

melegséget.
Talán akkor éreztem ilyet utoljára, mikor elváltunk, Louis, ı és én. Egy névtelen dzsungelben történt, ott egyeztünk meg, hogy mostantól szétválunk. Megvan már annak egy éve is.
- Az elsı kérdésedre? - Fürkészın nézett, talán felmért, úgy, ahogy vámpírok szokták alkotóik hangulatát és lelkiállapotát, mert a vámpír ugyanúgy nem képes olvasni alkotójának gondolataiban, mint ahogy az alkotó elıtt is zárva marad a fióka elméje.
- Az elsı kérdésem - kezdtem nagy hévvel a magyarázkodást - így hangzott volna: hol jártál, megtaláltad-e a többieket, próbáltak-e bántani téged? Ez az összes marhaság, tudod - mert hogy megszegtem a szabályokat, mikor alkottalak, satöbbi.
- Ez az összes marhaság - utánozta csúfondárosan francia kiejtésemet, amelyet máig nem vetettem le, bár mostanára felvett valami félreismerhetetlen amerikaias ízt. - Miféle marhaság?
- Gyere! - nógattam. - Menjünk át a bárba, és beszélgessünk. Azt látom, hogy senki sem bántott.
Bár nem is gondoltam, hogy bánthatnának, bántani akarnának vagy mernének. Ha attól kellett volna tartanom, hogy veszély fenyeget, sose hagytam volna, hogy csak úgy lelépj.
Elmosolyodott, amitıl barna szeme úgy fénylett egy pillanatig, akár az arany.
- Nem ezt mondtad el legalább huszonötször, mielıtt feloszlott a társaság?
Találtunk egy falhoz lapuló, apró asztalt. A lokál félig üres volt, ami épp a tökéletes arány. Milyennek tőnhettünk? Két fiatalember, pont az a fajta, akikre a halandó férfiak és nık buknak? Nem érdekelt.
- Senki se bántott - mondta Dávid -, és senkiben sem tapasztaltam a legcsekélyebb ártó szándékot sem.
Valaki zongorázott, szállodai bárhoz képest nagyon puhán. Erik Satie-tól volt valami. Ezt a szerencsét!
- A nyakkendı! - Elıre hajolt, felragyogtatta fehér fogsorát, persze úgy, hogy ne látsszék a tépıfoga. - Ez a nagy selyemcsokor a nyakadban! Ez nem Brooks Brothers! - Csúfondárosan, puhán nevetett. - Ráadásul kaplis cipı. Ejha! Mi jár az eszedben? Minek szól ez a pompa?
A pincér vastag árnyékot vetett az apró asztalra, és az ilyenkor szokásos mondatokat dünnyögte, amelyeket nem hallottam a saját izgalmamtól, és a bár zsongásától.
- Valami forrót - hallottam Dávid cseppet sem meglepı válaszát. -Rumpuncsot, vagy valami hasonlót, tudja. Felforralható legyen.
A vámpírok mindig forró italt rendelnek. Nem isszák meg, de érzik a melegét, az illatát, és ez olyan jó.
Dávid ismét engem nézett. Illetve az az ismerıs test nézett rám, amelyben Dávid rejtızött. Nekem mindig az a drága öregember marad, aki modorával, hangulataival, kifejezéseivel fokozatosan idomítja magához ezt a sötéten izzó, isteni, lopott porhüvelyt.
Csak hogy ne izguljon, kedves olvasóm: Dávid azelıtt bújt bele más bırébe, mielıtt vámpírrá tettem, és ennek semmi köze a mostani történethez.
- Már megint követ valami? - érdeklıdött. - Armand-tól ezt hallottam. Jesse-tıl úgyszintén.
- Hol találkoztál velük?
- Armand-nal? - kérdezte. - Véletlenül. Párizsban. Ott sétált az utcán. İ volt az elsı, akit láttam.
- Nem akart bántani?
- Miért akart volna? Miért hívtál? Ki követi a lábad nyomát? Mi ez az egész?
- És jártál Maharetnél. Hátradılt, a fejét csóválta.
- Lestat, olyan kéziratokat olvastam, amilyeneket több száz éve nem látott élı ember! Olyan agyagtáblákat tarthattam a kezemben...
- Dávid, a tudós! - állapítottam meg. - Akit a Talamasca tanított ki, hogyan legyen tökéletes vámpír, habár halvány sejtelmük sem lehetett, mivé fajulsz!

- Ó, érts már meg! Maharet elvitt azokra a helyekre, ahol a kincseit tartja. Tudod te, mit jelent az, megérinthetni egy olyan agyagtáblát, amelyekre akkor rótták a jeleket, amikor még nem létezett az ékírás? Maga Maharet is! Évszázadokat élhettem volna le úgy, hogy nem is látom!
Igazából Maharet az egyetlen, akitıl tartania kellene. Azt hiszem, ezt mindketten tudtuk. Maharethez fızıdı emlékeimben nem volt fenyegetés, csupán talány, egy több ezer éves lény talánya, aki olyan mérhetetlenül öreg, hogy minden mozdulata akár egy megelevenedett márványszoboré, és hangjának bársonyában az emberi ékesszólás tisztult párlattá.
- Ha ı az áldását adta rád, akkor tulajdonképpen nincs mirıl beszélni - sóhajtottam. Én vajon fogom-e még látni Maharetet? Nem reméltem, nem is akartam.
- Láttam az én édes Jesse-emet is - folytatta Dávid.
- O! Gondolhattam volna!
- Jártam helyrıl, helyre, úgy kerestem a kedvest. Ügy kiáltottam hozzá, ahogyan te énhozzám, szavak nélkül.
Jesse. Sápadt, madárcsontú, vörös hajú Jesse. A huszadik század szülötte. Mikor még élt, tudós volt és médium. Dávid ismerıse halandó és halhatatlan korukból, egykori tanítványa a Talamasca rendjében. Most már Dávid is felér vele szépségben és erıben. Vagy majdnem egyenlık. Ezt nem tudhatom.
Jesse-t az Elsı Fészekaljához tartozó Maharet hozta át, Maharet, aki elıbb született, semhogy az emberek elkezdték lejegyezni történelmüket, illetve felfogták, hogy van történelmük. Vezéreink és királynıink a jelen pillanatban Maharet és néma nıvére, Mekare, akit nemigen emlegetünk. Még sose láttam fiókát, akit egy ilyen Maharethez hasonló ıslény hozott volna át. Mikor utoljára találkoztunk, Jesse olyan volt, mint egy iszonyú erı átlátszó kelyhe. Nyilván neki is megvannak azóta a saját meséi, krónikái és kalandjai.
Vérem borába, amelyet Davidnek kináltam, még egy Maharetnél is ısibb tıkén termett fürt ontotta levét. Igen, Akasa vére volt az, és Marius ısapáé, és persze az én erım is a véremben volt, az erım pedig, mint tudjuk, úgyszólván mérhetetlen.
Biztosan remekül illettek egymáshoz Jesse-szel. Ugyan mit érezhetett Jesse, mikor egy fiatal férfi testének pompájában látta viszont öreg tanítóját? Azonnal megrohant az irigység és a váratlan csüggedés. Elszakítottam Dávidét azoktól az éteri fehér lényektıl, akik magukkal vonták szentélyükbe valahol, messze túl a tengeren, egy olyan földön, ahol nemzedékek óta rejtızhetnek háborúktól, válságoktól megmenekített kincseik. Egzotikus nevek buggyantak föl az agyamban, de most nem tudtam arra gondolni, merre mehetett a két vörös hajú, az ısöreg és a fiatal, akik befogadták Dávidét.
Összerázkódtam valami apró neszre. Hátranéztem, aztán elrestelltem magamat, amiért ilyen idegesnek látszom. Egy pillanatig némán összpontosítottam Áldozatomra.
Áldozatom még mindig a közelünkben idızött, a szálloda éttermében ült gyönyörő lányával. Ma éjszaka nem tévesztem szem elıl, az biztos!
Felsóhajtottam. Elég az Áldozatból. Hónapok óta követtem. Érdekes példány, bár ehhez, ami most van, semmi köze. Vagy mégis? Már ma éjszaka megölhetem. Vagy mégse? Kikémleltem a lányát, és mivel tudtam, mennyire szereti az Áldozat, úgy döntöttem, kivárom, amíg hazautazik. Miért kegyetlenkednék egy fiatal lánnyal, akit ennyire szeret az apja? Most is azon rimánkodott, hogy fogadjon el tıle valami ajándékot, egy új leletet, amit ı szenzációsnak tartott. Bár azt nem olvashattam ki az agyából, hogy mi is ez az ajándék.
Olyan Áldozat volt, akit jó követni: páváskodó, mohó, néha jó, és mindig mulattató.
Na de vissza Davidhez. Hogy szerethette ez a szédületes ifjú halhatatlan Jesse-t, a vámpírt! Szóval beállt tanítványnak Maharethez. Én miért nem tudom már tisztelni a régieket? Mit akarok, az ég szerelmére? Nem, nem ez a kérdés. A kérdés az, hogy... Kivetette rám most valaki a

hálóját? Tıle menekülök?
Dávid udvariasan várta, hogy visszaforduljak. Visszafordultam. De nem szóltam. Nem kezdtem el. így hát azt tette, amihez gyakran folyamodnak jól nevelt emberek; olyan ráérısen beszélt, mintha nem úgy merednék rá a liláskék üveg mögül, mint akinek rémes titka van.
- Senki sem próbált kárt tenni bennem - mondta azzal a jólesı brit higgadtsággal -, senki se firtatta, miért teremtettél meg, tisztelettel és kedvesen bántak velem, habár természetesen tudni akarták az utolsó részletig, miként sikerült túlélned a testtolvajt. Az hiszem, te nem is tudod, mekkora aggodalmakat keltettél bennük, és mennyire szeretnek.
Ez tapintatos célzás volt a legutóbbi kalandra, amely összesodort minket, és rávett engem, hogy áthozzam magunkhoz. Akkor bezzeg nem zsolozsmázott így rólam.
- Szóval szeretnek? - Mármint a többiek, lidérces fajtánk világcsavargó maradékai. - Azt mindenesetre tudom, hogy nem próbáltak meg segíteni. - A legyızött testtolvajra gondoltam. Dávid segítsége nélkül sose nyerhettem volna meg azt a csatát. Nekem nem jutott volna eszembe ahhoz fogható rémség. De most nem akartam nagyszerő és lángesző vámpírtársaimmal foglalkozni, akik páholyból figyeltek, és egy szalmaszálat sem tettek keresztbe értem.
A testtolvaj immár a pokolban tartózkodik. A kérdéses test pedig, amelyet Dávid visel, itt ül velem szemközt.
- Jól van, örömmel hallom, hogy okoztam nekik egy kis fejfájást! -mondtam. - De most az a lényeg, hogy megint követnek, és ezúttal nem holmi fondor halandó, aki ismeri az asztrális kivetítés fortélyát, és bele tud bújni a mások bırébe. Most vadásznak rám!
Nem hitetlenkedve meredt rám, hanem mintha inkább azt próbálta volna megfejteni, hogy mi következik ebbıl?
- Vadásznak - ismételte töprengve.
- Kétségkívül. - Bólintottam. - Félek, Dávid. Komolyan félek. Ha megmondanám, amit gondolok, hogy ki ez a cserkelı kinevetnél.
-.Ki-e?
A pincér elénk tette az italokat, amelyekbıl pompás, forró pára gızölgött. A zongorán Satie zöngött lágyan. Majdnem megérte élni, még egy ilyen akasztófa címere szörnynek is, amilyen én vagyok. Eszembe jutott valami.
Ugyanebben a bárban mondta tegnapelıtt az Áldozatom a lányának: "Tudod-e, hogy pont ilyen helyekért adtam el a lelkemet?"
Több méterre voltam tılük, halandó nem is hallhatta volna, ám én tisztán értettem Áldozatom minden szavát. Bele voltam habarodva a lányba. Dóra, így hívják. Dóra. Az egyetlen, akit ez a furcsa és ínycsiklandó Áldozat igazán szeretett. Az egyetlen gyermeke, a lánya.
Észbe kaptam, hogy Dávid figyel.
- Csak az Áldozatra gondoltam, aki ide hozott - magyarázkodtam. -És a lányára. Ma este nem mennek el. Túl mély a hó, túl kegyetlen a szél. Az apa visszaviszi a lakosztályukba a gyereket, aki onnan fog lenézni a Szent Patrik tornyaira. Nem akarom szem elıl téveszteni az Áldozatot.
- Az égre! Beleszerettél két halandóba?
- Nem. Szó sincs róla. Ez csak egy új formája a vadászatnak. A férfi egyedülálló példány, tőzijáték egyéniség. Imádom! Már az elsı este nekiestem volna, ha nem lenne a meglepetések kifogyhatatlan kincsesládája. Fél éve követem a nyomát.
Visszaváltottam apára és lányára. Igen, fölfelé készülıdtek, úgy, ahogy gondoltam. Épp most álltak föl az asztaluktól az étteremben. Az éjszaka túlságosan cudar volt, még Dórának is, pedig át akart menni a templomba, hogy imádkozzon az apjáért. Könyörögni akart neki, hogy maradjon itt, és imádkozzék ı is. Valamilyen emlék csillámlott fel közöttük a gondolatokban és a töredékes szavakban. Dóra kislány volt, mikor Áldozatom elıször hozta el a székesegyházba.

Az apa nem hitt semmiben. A gyerek valamiféle vallási vezetı volt. Theodora. Tévében hirdette az igét a nézıknek, hogy vegyék komolyan az értékeket, és ne koplaltassák a lelküket. Hát az apja? Á, megölöm én, mielıtt többet tudhatnék meg róla, vagy pedig Dóra kedvéért végképp lemondok a címeres nagy szarvasbikáról.
Visszafordultam Davidhez, aki a sötét atlasszal kárpitozott falnak dılt és komolyan figyelt. Ebben a megvilágításban senki se mondta volna rá, hogy nem ember. Még egy vámpír is félreismerhette volna. Ami engem illet valószínőleg úgy nézhettem ki, mint egy bolond rocksztár, aki azt szeretné, hogy az egész világ ıt figyelje, amíg halálra nem lapítja ez a figyelem.
- Az Áldozatnak semmi köze hozzá - mondtam. - Errıl majd máskor mesélek. Csak azért vagyunk ebben a szállodában, mert idáig követtem. Tudod, hogy szoktam vadászni. Vérre ugyanúgy nincsen már szükségem, mint Maharetnek, de a gondolatát se bírom, hogy ne igyák többé!
- No és miféle új vadászat ez? - kérdezte udvariasan.
- Nem annyira az egyszerő gonosztevıt, a primitív gyilkost keresem, mint a rafinált bőnözıt, a jágói észjárásút. Ez itt kábítószer-kereskedı. Roppant excentrikus. Ragyogóan értelmes. Mőgyőjtı. Élvezettel lövet le embereket, élvezettel keres egy hét alatt milliárdokat kokainból az egyik piacon, heroinból a másikon. És imádja a lányát, aki televíziós hittérítı.
- Téged megigéztek ezek a halandók!
- Nézz csak át a vállam fölött. Látod az elıcsarnokban azt a két embert, akik most mennek a liftekhez?
- Igen. - Rájuk szögezte a tekintetét. Lehet, hogy épp a megfelelı helyen álltak. Éreztem, hallottam, szagoltam ıket, de nem tudtam, pontosan hol lehetnek, ahhoz meg kellett volna fordulnom. De mindenképpen ott voltak, a sötét arcú, mosolygó férfi, és a sápadt, komoly, ártatlan kislány, illetve fiatal nı, mert megvolt már huszonöt, ha jól saccolom.
- Ezt az embert ismerem - mondta Dávid. - Nehézfiú. Nemzetközi bőnözı. Folyton elıkerül valamilyen ügyben a neve. Hol is rendezte azt a vérfürdıt?
- A Bahamákon.
- Istenem, hogy botlottal bele? Személyesen szedted fel valahol, ahogy a kagylót szokták a tengerparton, vagy a sajtóban fedezted fel magadnak?
- És a lányt felismered? Senki se tudja róluk, hogy rokonok.
- Nem, nem ismerem fel. Azt kellene? Milyen szép, milyen szelíd. Ugye, nem fogod felhabzsolni, ugye, nem?
Ezt olyan úriemberhez illı megbotránkozással mondta, hogy nevetnem kellett. Vajon engedélyt kér az áldozataitól, mielıtt leszívja a vérüket, vagy legalább ahhoz ragaszkodik, hogy az illendıség szabályainak megfelelıen bemutassák ıket egymásnak? Fogalmam se volt róla, hogyan öl, milyen gyakran eszik. Nagyon erıssé alkottam, ami azt jelenti, hogy kihagyhat estéket. Legalább ez az elınye megvan.
- A lány Jézusért énekel a tévében - mondtam. - És New Orleansban lesz majd egyszer temploma, egy réges-régi zárda épületében. Most egyszál magában lakik ott, és a Francia Negyed egyik stúdiójában készíti a felvételeit. Ha jól tudom, egy alabamai ökumenikus kábeltelevízió sugározza a mősorát.
- Te szerelmes vagy abba a lányba.
- Nem én, csak rettenetesen meg akarom ölni az apját. Egészen megbabonázó a televízióban. Lebilincselı' az az egyszerőség, amellyel fejtegeti a teológiai kérdéseket. Pont az a fajta tévés hittérítı, akinek elhiszed, hogy sikerülne nyélbe ütnie a dolgot. Nem attól félünk mind, hogy egyszer csak betoppan egy ilyen? Úgy táncol, akár egy nimfa, vagy gondolom, azt kellene mondanom inkább, hogy mint egy templomi szőz, úgy énekel, akár egy szeráf, és biztatja a

hallgatóságot, hogy ık is csatlakozzanak hozzá! Teológia és eksztázis tökéletes ötvözete. Mellette nem felejti el felhívni a figyelmet a jó cselekedet fontosságára.
- Aha - mondta Dávid. - És ez még nagyobb étvágyat csinál az apjára? Mellesleg az apát aligha nevezhetném diszkrét jelenségnek. Nem is nagyon látszik álcázni magát. Biztos, hogy senki sem sejti a rokonságukat?
A liftajtó kinyílt. Áldozatom és lánya szintrıl szintre emelkedtek az ég felé.
- Úgy járkál itt, ahogy neki tetszik. Annyi a testıre, mint a szemét. A lány magától jön hozzá. Azt hiszem, mobiltelefonon beszélik meg. Ez egy számítógépesített kokainbáró, és a lánya a legjobban védett, titkos műveletek közé tartozik. Az elıcsarnok tele van az embereivel. Ha valaki szimatolt volna utána, akkor a lány elsınek és egyedül távozik. Az apja úgy ért ehhez, mint egy mágus. Öt államban körözik, erre megjelenik Atlantic Cityben, ott ül az elsı sorban a nehézsúlyú mérkızésen, a kamerák elıtt. Sose fogják elkapni. Én fogom elkapni, a vámpír, aki arra vár, hogy megölhesse. Mellesleg nem gyönyörő?
- Tisztázzunk valamit - kérte Dávid. - Cserkel valaki, akinek semmi köze ehhez az áldozathoz, ehhez a... drogbáróhoz vagy kicsodához, se a tévés hittérítı lányához. Valaki követ, amitıl te rémüldözöl, bár nem annyira, hogy ne loholj ennek a sötét bırő férfinak a nyomában, aki most szállt be a liftbe.
Bólintottam, bár mintha mocorgott volna bennem egy kis kétely. Á, nem lehet közük egymáshoz! Különben is, ez a dolog, ami rám hozza a frászt, elıbb kezdıdött, semhogy megpillantottam az Áldozatot. Elıször Rióban bukkant föl a cserkelı, nem sokkal az után, hogy ott hagytam Louis-t meg Dávidét, és visszamentem Rióba vadászni.
Az Áldozatot akkor szemeltem ki, amikor a tulajdon városomban, az én New Orleansomban keresztezte az utamat. Hirtelen ötlettel lerándult oda, csak azért, hogy húsz percre találkozhasson Dórával. Egy kis bárban találkoztak, a Francia Negyedben, én pedig arra jártam, megláttam, ahogy lángol, mint a tőz, megláttam Dóra arcát, szánakozó nagy szemét, és kész. Abban a pillanatban fel akartam hörpölni.
- Nem, ennek semmi köze hozzá - mondtam. - Ez a cserkelés hónapokkal hamarabb kezdıdött. Az Áldozat nem tudja, hogy követem. Tulajdonképpen én se tudtam azonnal, hogy követ ez a valami, ez a...
- Ez a micsoda?
- Mintha tévésorozatot néznék, ha figyelem a lányát és ıt. Olyan cizelláltan gonosz.
- Ezt már mondtad. Tehát mi követ? Dolog, személy, vagy...?
- Mindjárt rátérek. Ez az Áldozat rengeteg embert megölt. Drogokkal. Ez a fajta lubickol a számokban. Kilók, gyilkosságok, kódolt számlák. A lányról meg persze kiderült, hogy nem valami együgyő kis csodatevı, aki azzal hitegeti a cukorbetegeket, hogy kézrátétellel képes kigyógyítani ıket.
- Összevissza beszélsz, Lestat. Mi bajod? Miért félsz? És miért nem ölöd meg ezt az áldozatot, hogy egyszer s mindenkorra túl legyél rajta?
- Vissza akarsz térni Jesse-hez és Maharethez, ugye? - kérdeztem váratlan kétségbeeséssel. - Át akarod tanulni a következı évszázadokat a pergamentekercsek és agyagtáblák között, el akarsz temetkezni Maharet fájdalmas kék tekintetébe, hallani akarod a hangját, tudom, hogy azt akarod! Még mindig a kék szemet szereti a legjobban?
Maharet vak volt - kitolták a szemét -, amikor vámpír királynı lett belıle. Az áldozataiból vett magának szemet, és addig használta, amíg az a szem is meg nem vakult, mikor már a vámpírvér sem ırizhette meg a romlástól. Ez volt benne a legdöbbenetesebb: a márvány királynı, a vérzı szemével. Hogy miért nem inkább egy vámpírfiókának tekerte ki a nyakát, és annak lopta el a szemét? Ez még sose jutott eszembe. Hőség a fajhoz? Vagy az se vált volna be? Maharetnek

megvoltak a maga elvei, olyan kemények, mint ı maga. Egy asszony, akinek arra az idıre nyúlik vissza az emlékezete, amikor még nem élt Mózes, és nem írta meg a törvénykönyvét Hammurabi... Amikor egyedül a fáraónak kellett átmennie a Halál Völgyén...
- Lestat - mondta Dávid -, figyelj már ide. El kell magyaráznod, mirıl beszélsz. Még sose hallottam, hogy ilyen gátlástalanul beismerd a félelmedet. Magad mondtad, hogy félsz. Felejts el engem. Felejtsd el az Áldozatot és a lányt. Mi folyik itt, barátom? Ki üldöz?
- Csak elıbb hadd kérdezzek pár dolgot.
- Nem. Azt mondd el, mi történt. Veszélyben forogsz, ugye? Vagy ezt gondolod. Te hívtál, hogy jöjjek ide. Szégyentelen siránkozással.
- Ezt Armand mondta, ugye? "Szégyentelen siránkozás!" Győlölöm Armand-t!
Dávid csak mosolygott, és türelmetlen kis mozdulatot tett a két kezével.
- Dehogy győlölöd. Magad is tudod, hogy nem.
- Fogadunk?
Szigorúan, megrovóan nézett rám. Nyilván a magániskolában tanulta ezt a nézést.
- Na jó - adtam be a derekamat. - Elmesélem. Csak ehhez elıbb emlékeztetnem kell téged valamire. Egy beszélgetésünkre. Ez akkor volt, amikor még éltél, amikor utoljára beszélgettünk a cotswoldsi házadban, és még csak egy aranyos öregúr voltál, aki reménytelenül hanyatlott a sír felé.
- Emlékszem - válaszolta türelmesen. - Mielıtt kimentél a sivatagba.
- Nem, éppen hogy utána; amikor megtudtuk, hogy nem halok meg olyan könnyen. Amikor összeégve jöttem vissza. Te ápoltál. Aztán mesélni kezdtél magadról, az életedrıl. Akkor említetted egy élményedet, még a háború elöttrıl, egy párizsi kávéházban. Emlékszel? Tudod, mirıl beszélek?
- Igen, tudom. Elmeséltem, hogy fiatal koromban egyszer úgy rémlett, látomásom van.
- Igen, hogy az élet szövete felszakadt egy pillanatra, és olyanokat láttál meg, amiket nem kellett volna.
Mosolygott.
- Ez a te ötleted volt, hogy felfeslett a szövet, és véletlenül átláttam a szakadáson. Utólag gondolkoztam rajta, és máig fenntartom, hogy vízió volt, amit látnom kellett. Ám azóta ötven év telt el, és az emlékezetemben megdöbbentıen homályos ez az epizód.
- Ez várható volt. Vámpírként élesen emlékszel mindenre, ami mostantól történik veled, viszont a halandó élet részletei gyorsan elporlanak, fileg azok, amelyeknek az érzékszervekhez volt közük. Majd te is törheted a fejedet, hogy milyen íze volt a bornak.
Leintett, hogy hallgassak. Elszomorítottam, pedig nem akartam.
Fölvettem az italomat, beszívtam az illatát. Valami forró karácsonyi puncsféle volt, azt hiszem, krampampuli a neve. Letettem a poharat. Arcom és kezem még mindig sötét volt a sivatagi kirándulástól, amikor megpróbáltam felrepülni a napba. Ennek a segítségével adhattam ki magamat embernek. Micsoda fintora a sorsnak! Azóta kissé érzékenyebb a kezem a melegre. Végigborzongatott a gyönyörőség. Meleg! Néha úgy gondolom, hogy én mindenbıl ki tudom hozni a legjobbat. Aki annyira tud örülni az érzékelésnek, hogy órákig képes csorgó könnyekkel hahotázni egy szállodai szınyeg mintáján, azt nem is lehet megrövidíteni.
Megint észbe kaptam, hogy Dávid figyel.
Vagy uralkodott magán, vagy ezredszer is megbocsátotta, hogy vámpírtestbe zártam a lelkét az engedélye nélkül, sıt kimondottan az akarata ellenére. Nem várt módon csaknem szeretettel nézett rám, mintha szükségem lenne erre a megnyugtatásra.
Elfogadtam, mert szükségem volt rá.

_ Abban a párizsi kávéházban két lényt láttál, akik beszélgettek - kanyarodtam vissza régi látomásához. - Fiatalember voltál. Olyan fokozatosan történt. De te rájöttél, hogy anyagi értelemben nincsenek "igazából" ott. Megértetted, mit mondanak, pedig nem ismertél ilyen nyelvet.
Bólintott.
- így van. Az pedig pontosan úgy hangzott, mintha Isten és az ördög beszélgetne.
Én is bólintottam.
- Mikor tavaly otthagytalak az ıserdıben, azt mondtad, nem szükséges nyugtalankodnom, nem ugrasz fejest semmiféle zarándoklatba, hogy megtaláld Istent és az ördögöt egy párizsi kávéházban. Azt mondtad, a halandó életed már elment arra, hogy ilyeneket keress a Talamascában. Most másfelé kanyarodik az utad.
- Valóban ezt mondtam - helyeselt szívélyesen. - A látomás most már ködösebb, mint amikor neked meséltem róla. De azért emlékszem rá, még mindig emlékszem; továbbra is hiszem, hogy láttam és hallottam valamit, ám továbbra is belenyugszom, hogy sose tudhatom meg, mi volt az.
- Akkor hát a Talamascára bízod az Istent és az ördögöt, úgy, ahogy ígérted?
- Az ördögöt igen - válaszolta. - Kétlem, hogy a Talamascát, mint okkult rendet, valaha is túlzottan érdekelte volna az Isten.
Ismerıs terepre értünk. Mindketten, hogy úgy mondjam, rajta tartottuk a szemünket a Talamascán. Ám az összes ügybuzgó tudós közül egyetlenegy tudta, milyen sorsra jutott igazából Dávid Talbot, a hajdani rend-fınök, és ma már az az ember is halott. Aaron Lightnernek hívták. Nagy szomorúság volt ez Davidnek, hogy elveszítette az egyetlen embert, aki ismerte mostani mivoltában, azt a halandót, aki ugyanolyan tudatosan volt halandó barátja, mint annak idején Dávid nekem.
- Látomásod volt? - tért vissza eredeti témánkhoz. - Ez rémit?
- Nem olyan tiszta - csóváltam a fejemet. - De az a Valami itt settenkedik a nyomomban, és idınként mutat magából egy villanásnyit. Jobban mondva inkább hallom. Idınként beszél normális társalgási hangon valakihez, vagy felhangzanak mögöttem az utcán a lépései, és ilyenkor meg-pördülök a sarkamon. Igazad van, rettegek tıle. Ha pedig megmutatkozik, annyira összezavarodom, hogy elhasalok a kanálisban, mint egy közönséges részeg. Eltelik egy hét. Semmi. Aztán ismét megüti a fülemet az a párbeszédfoszlány...
- Mik a szavak?
- Nem tudom rendbe állítani a töredékeket. Mire észbe kapok, már el is hangzottak. Valamilyen szinten tudom, hogy egy másik helyszínen beszéltek, ha fogalmazhatok így. Tisztában vagyok vele, hogy nemcsak egy halandó volt az a szomszéd szobában. Bár mit tudom én, lehet természetes magyarázata is, aminek a villamossághoz van köze.
- Értem.
- Ám a foszlányok olyanok, mintha ketten beszélgetnének, és valaki - mármint az egyetlen - azt mondja: "0, dehogyis, ı tökéletes, ennek semmi köze a bosszúhoz, miként is gondolhatsz ilyet, hogy nekem csak a bosszú kell?" - Elhallgattam, vállat vontam. - Mintha belepottyannék egy társalgás kellıs közepébe, tudod.
- Igen - válaszolta Dávid -, és úgy érzed, ez a Valami szándékosan hagyja, hogy meghallj egy keveset... amint én is azt gondoltam, hogy a kávéházi látomást nekem szánták.
- Nagyon jól megértetted. Kínoz engem! Egy másik alkalommal, ez csak tegnapelıtt történt, lent voltam New Orleansban, hogy kémkedjek egy kicsit Dóra, az Áldozat lánya után. Ott lakik abban a zárdában, amit említettem. Régi ház, 1880 táján építették, évek óta nem használják, mindent kipakoltak belıle, úgyhogy olyan, mint egy téglából rakott várkastély, és ez a verébke, ez a

rettenthetetlen, aranyos kicsi asszony ott lakik egyes-egyedül. Úgy járkál abban a házban, mint aki legyızhetetlen. Na szóval, ott voltam lent, a zárda udvarán álltam - az alaprajza olyan ısi, mint maga az építészet: fiépület, két hosszú szárny, belsı udvar.
- A tizenkilencedik század végének tipikus téglaháza.
- Úgy van, és az ablakokon keresztül lestem, ahogy az a kisleány megy magányosan a koromsötét folyosón. Elemlámpa volt nála, és magában dalolgatott. Az egyik dicséretét. Mindenfélét énekel: középkori és modern zsoltárokat.
- Azt hiszem, erre mondják, hogy "new age" - vélte Dávid.
- Igen, olyasmi, de már mondtam, hogy ez a lány az egyik ökumenikus vallási kábeltévénél van. A programja nagyon hagyományos. Higgyél Jézusban, és elnyered a megváltást. Áttáncolja és - dalolja az embereket az égbe, fileg a nıket. Legalábbis ık mennek majd elöl.
- Folytasd a történetet. Tehát figyelted a lányt...
- Igen, és arra gondoltam, hogy milyen bátor. Végül megérkezett a saját lakosztályához, mert a zárda négy tornyának egyikében lakik, és hallottam, ahogy húzogatja el a reteszeket. Arra is gondoltam, hogy nem sok olyan halandó van, aki szívesen császkálna éjnek évadján ebben a sötét házban, amely ráadásul nem is teljesen tiszta szellemileg.
- Mire célzói?
- Lidérckékre, elemi szellemecskékre, akármikre. Hogy is hívtátok ıket a Talamascánál?
- Elementálisoknak - felelte Dávid.
- No hát, páran ebben az épületben verıdtek össze, de erre a lányra nem jelentenek fenyegetést. Dóra ahhoz túlságosan bátor és erıs.
Ezt viszont nem lehet elmondani Lestat-ra, a vámpírra, aki ıt leste. Állt kint az udvaron, és úgy hallotta a hangot, mintha a jobb válla mellett beszélgetne két ember, és a másik, az, aki nem settenkedik utánam, azt mondja, ilyen szimplán: "Nem, én nem ebben a megvilágításban látom." Forogtam körbe-körbe, kerestem ezt a Valamit, próbáltam közeledni hozzá szellemileg és lelkileg, próbáltam összecsapni vele, lóvá tenni, aztán azt vettem észre, hogy tetıtıl talpig reszketek, és az elementálisok, Dávid, a szekánt szellemecskék... akikrıl érzem, hogy ott lebzselnek a zárdában... szerintem észre se vették, hogy ez a személy vagy akármicsoda a fülembe duruzsol!
- Lestat, te úgy beszélsz, mint akinek elment a természetfölötti esze -állapította meg Dávid. - Nem, nem, ne gurulj méregbe! Hiszek neked, de most gömbölyítsük vissza a szálat. Miért követted a lányt?
- Csak látni akartam. Az Áldozatom szorong - attól, aki, amiket mővelt, és hogy mi lesz ennek a hivatalos következménye. Attól fél, hogy ha hivatalosan vád alá helyezik, ez és a sajtóhadjárat tönkreteszi Dórát. Pedig sose fognak vádat emelni ellene, mert elıbb ölöm meg.
- Elhiszem neked. Ez akár meg is menthetné a lány egyházát, nem? Mármint ha gyorsan megölöd az apát. Vagy tévedek?
- Semmiért a világon nem ártanék Dórának! Nincs, ami erre rávegyen!
Egy darabig hallgattam.
- Biztos, hogy nem vagy szerelmes? Ügy látom, megbabonázott az a lány. Emlékeztem. Nem is volt olyan rég, hogy beleszerettem egy halandó
nıbe, egy apácába. Gretchennek hívták. És én az ırületbe kergettem. Dávid ismerte a történetét, mert megírtam. Róla is leírtam mindent; ı és Gretchen így kerültek át a legendába. Dávid tudta ezt.
- Dórának sose leplezném le magamat úgy, ahogy Gretchennek tettem - mondtam. - Nem, nem fogom bántani Dórát. Tanultam a leckébıl. Egyetlen aggályom van. Ügy akarom megölni az apját, hogy Dóra minél kevesebbet szenvedjen, és minél nagyobb haszna legyen belıle. Tudja,

kifele az apja, de kétlem, hogy fel lenne készülve az összes szörnyűségre, amik a nyakába szakadhatnak miatta.
- Hiszen te játszadozol!
- Hát csak kell csinálnom valamit, hogy ne gondoljak erre a cserkelıre, különben megırülök!
- Pszt! Mi bajod? Tiszta ideg vagy.
- Hát persze, hogy az vagyok - súgtam.
- Magyarázd el részletesebben ezt a Valamit. Mondjál még ilyen foszlányokat.
- Nem érdemes elismételni ıket. Ez egy vita. És miattam folyik, Dávid, nekem elhiheted. Rajtam vitatkozik az ördög és az Isten!
Elakadt a lélegzetem. A szívem olyan gyorsan vert, hogy fájt, ami nem csekélység egy vámpírszívnél. A falnak dıltem, és végigsöpörtem pillantásommal a báron, ahol zömmel középkorú halandók ültek: hölgyek ódivatú bundában, kopaszodó férfiak, akik épp annyira rúgtak be, hogy lármás hányavetiséggel, majdnem fiatalosan viselkedjenek.
A zongorista áttért valami népszerűre. Broadway-darabnak véltem. Szomorú, édes dallam volt, a bárban az egyik öregasszony lassan ringatózott a muzsikára. Cigarettázott, és hangtalanul lehelte rúzsos szájával a szavakat. Ahhoz a nemzedékhez tartozott, amely még annyit füstölt, hogy szó sem lehetett leszokásról. Olyan bıre volt, akár a gyíknak. Ezzel együtt is gyönyörű, ártalmatlan teremtmény volt. Csupa gyönyörű, ártalmatlan teremtmény ült a bárban.
Az Áldozatom? Hallottam az emeletrıl. Még mindig a lányával beszélt. Nem fogadná el legalább egyetlen ajándékát? Valami kép volt, vélhetıleg egy festmény.
A csillagot lehozta volna az égrıl a lányának, de az nem fogadta el az ajándékot.
Vajon mikor zárják a Szent Patrikot? Dóra annyira szeretett volna átmenni. Most is visszautasította az apja pénzét. Tisztátalan - mondta éppen. - Roger, nekem a lelked kell. Nem fogadhatom el a pénzt az egyháznak! Bőnbıl származik. Mocskos."
Hullt a hó. A zongorán gyorsabb, türelmetlenebb lett a dallam. Andrew Lloyd Webber a legjobb formájában, gondoltam. Az Operaház fantomjából lehet.
Megint az a hang hallatszott az elıcsarnokból. Megpördültem a széken, kibámultam az elıcsarnokba, aztán visszafordultam. Füleltem. Úgy rémlett, ismét hallom. Olyan volt, mint egy lépés, visszhangzó lépés, tudatosan ijesztınek szánt lépés. Hallottam! Tudtam, hogy reszketek. De aztán elment. Megszűnt a hang.
Davidre néztem.
- Lestat, tudod, hogy sóbálvánnyá lettél a rémülettıl? - kérdezte sajnálattal.
- Dávid, én azt hiszem, az ördög jött el értem. Azt hiszem, a pokolba fogok kerülni.
Szólni sem tudott. Végül is mit mondhatott volna? Mit mond az egyik vámpír a másiknak errıl a témáról? Én mit feleltem volna Armand-nak, aki háromszáz évvel öregebb és jóval gonoszabb nálam, ha azt mondja, hogy az ördög jött el érte? Kikacagom. Elsütök valami kegyetlen tréfát, hogy bıven rászolgált, és hogy fajtánk milyen sok egyedével fog majd találkozni odalent, akik vámpírokra méretezett kínokat szenvednek, sokkal komiszabbakat, mint amilyeneket közönséges kárhozott halandóknak valaha is át kellett élniük. Összerázkódtam.
- Jóságos Isten - mormoltam.
- Azt mondod, hogy láttad?
- Nem egészen. Voltam... valahol. Nem érdekes. Azt hiszem, ismét New Yorkban, igen, ide kerültem vissza vele.
- Az Áldozattal?
- Igen, ıt követtem. Valamiféle üzlete volt egy galériában. A belvárosban. Nagystílő csempész. Ez is hozzátartozik a sokrétő egyéniségéhez, hogy szereti a régi, gyönyörű tárgyakat, amilyeneket te is szeretsz, Dávid. Ha egyszer megvacsoráztam, talán hozok neked a kincseibıl.

Dávid nem szólt, de láttam rajta, hogy ezt ízléstelennek találja. Meglopni valakit, akit még nem öltem meg, de bizonyosan meg fogom!
- Középkori kódexek, feszületek, ékszerek, ereklyék. Ilyesmivel üzletel. Ezért kezdett narkóval foglalkozni, hogy összeharácsolhassa a szakrális európai műalkotásokat, amelyeknek nyoma veszett a második világháborúban, angyalok, szentek felbecsülhetetlen értékű szobrait. A legdrágább kincseit az Upper East Side-on tárolja egy lakásban. Ez az ı nagy titka. Eredetileg erre kellett a narkón keresett pénz. Mert valakinek volt valamije, amit ı akart. Mit tudom én, egy darabig olvasok az agyában, aztán belefáradok. Ez az ember gonosz, egyetlen kegytárgyának sincs varázsereje, én pedig megyek a pokolba.
- Ne olyan gyorsan! - csitított Dávid. - Tehát a cserkelı. Azt mondtad, láttál valamit. Mit?
Hallgattam. Rettegtem ettıl a pillanattól. Még magamnak se próbáltam leírni ezeket az élményeket. Ám folytatnom kellett. Azért hívtam ide Dávidét, hogy segítsen. Meg kellett magyaráznom.
- Kint voltunk az Ötödik sugárúton; ı - az Áldozat - autóval ment valahova. Felismertem az irányt, tudtam, hogy a titkos lakásba tart, ahol a kincseit rejtegeti.
Én csak gyalogoltam, ahogy emberek szoktak. Egy szállodánál megálltam. Bementem, hogy megnézzem a virágokat. Tudod, hogy az ilyen szállodákban mindig van virág. Mikor már attól félsz, hogy megbolondulsz a téltıl, csak bemész egy ilyen szállodába, ahol a legtüneményesebb liliomokból kötött díszcsokrok fogadnak.
- Igen - felelte Dávid, és halkan sóhajtott. - Tudom.
- Az elıcsarnokban voltam, és néztem azt a hatalmas bokrétát. Szerettem volna... ó, szóval... szerettem volna otthagyni valamilyen felajánlást, mintha templomban lennék... azoknak, akik azt a csokrot kötötték, és arra gondoltam, hogy talán meg kellene ölnöm az Áldozatot, és aztán... esküszöm, így volt, Dávid...
... és akkor a föld eltőnt. A szálloda eltőnt. Nem voltam sehol, nem kötıdtem semmihez, mégis emberek vettek körül, emberek, akik ordítottak, karattyoltak, sírtak, sivalkodtak és kacagtak, igen, ahogy mondom,
kacagtak, és mindezt egyszerre, és a fény, Dávid, a fény, az valami vakító volt. Az nem a sötétség volt, nem a pokol közhelyes lángjai, és akkor kinyúltam. Nem a karommal, mert nem találtam a karomat. Kinyúltam mindenemmel, minden tagommal és porcikámmal, annyira próbáltam megérinteni valamit, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat, aztán rádöbbentem, hogy szilárd földön állok, és elıttem ott az a Lény, betakar az árnyékával. Nincsenek szavaim rá. Borzalmas volt, bizonyosan a legrosszabb dolog, amit valaha láttam. Mögötte ragyogott a fény, ı pedig ott állt a fény között és közöttem, és arca volt, és az arc sötét volt, hallatlanul sötét, és ahogy néztem, elveszítettem minden önuralmamat. Üvöltenem kellett. Ám arról fogalmam sincsen, hogy a valóságos világban adtam-e hangot.
Mikor magamhoz tértem, ugyanott voltam, az elıcsarnokban. Minden a legnagyobb rendben volt látszólag, ám nekem úgy rémlett, évekig voltam azon a másik helyen, mindenféle emléktörmelék csúszkált körülöttem, repült el tılem, de olyan sebesen, hogy egyetlen gondolatot vagy formába öntött célzást sem tudtam elkapni.
Annyira emlékszem biztosan, amit elmondtam neked. Álltam ott. Néztem a virágokat. Az elıcsarnokban senki sem figyelt fel rám. Mímeltem, hogy rendben van minden, ám közben szüntelenül emlékezni próbáltam, őztem ezeket az emlékcafatokat, a beszélgetések, fenyegetések, leírások törmelékét, és nagyon tisztán láttam ezt a rendkívül rút, sötét Lényt. Pontosan az a fajta démon, amelyet arra alkottak, hogy az ırületbe kergessen. Egyre láttam az arcát, és...
- És?
- Még kétszer láttam azóta.

Észrevettem, hogy a homlokomat törölgetem az apró szalvétával, amit a pincér adott. Megint odajött. Dávid rendelt valamit, aztán közel hajolt hozzám.
- Azt gondolod, hogy az ördögöt láttad.
- Dávid, nem sok olyan dolog van, ami képes engem megijeszteni -mondtam. - Mindketten tudjuk. Nem létezik vámpír, akitıl igazán félnék. Még a legöregebbektıl, a legbölcsebbektıl, a legkegyetlenebbektıl sem. Még Maharettıl sem. Ami meg a tılünk különbözı természetfölötti lényeket illeti? Valamennyien látjuk és ismerjük az elementálisokat, a kopogó szellemeket, a zápeszfí kis mumusokat... a lényeket, amelyeket te idéztél meg a kandombié varázslattal.
- Igen - mondta.
- Dávid, ez maga volt az Ember.
Mosolygott, ám semmi ridegség vagy káröröm nem volt a mosolyában.
- Számodra, Lestat - évıdött kísértı kedvességgel - magának az ördögnek kellett lennie.
Nevettünk. Habár úgy vélem, az a nevetés volt, amire az írók azt mondják, hogy örömtelen. Folytattam.
- Másodszor New Orleansban történt, közel az otthonunkhoz, a Royale utcai lakáshoz. Csak úgy sétáltam. És akkor kezdtem hallani magam mögött a lépéseket, mintha szándékosan követne valaki, és azt akarná, hogy tudjak is róla. A fene egye meg, magam is csináltam halandókkal! Olyan gonosz dolog! Istenem, minek is tettem! Harmadszor még közelebb volt a Valami. Ugyanaz a forgatókönyv. Irdatlan, toronymagas. Szárnyas, Dávid! Vagy szárnya volt, vagy félelmemben magam ruházom fel szárnyakkal. Szárnyas lény, és ocsmány, és az utolsó alkalommal elég sokáig láttam, hogy megfutamodjak tıle, elszaladjak elıle, mint egy gyáva! Aztán szokás szerint felébredek egy ismerıs helyen, ahonnan indultam, és minden olyan, mint volt. Az utolsó szempillaszır is úgy áll, mint eredetileg.
- És nem beszél hozzád, amikor megjelenik?
- Nem, egy szót sem. Csak meg akar bolondítani. Csak rá próbál... talán meg akar tétetni velem valamit. Emlékezz, Dávid, magad mondtad, hogy nem tudod, miért engedte látni magát az Isten és az ördög!
- Az nem fordult meg a fejedben, hogy kapcsolatban áll ezzel az áldozattal, akit üldözöl? Mert valaki vagy valami talán nem akarja, hogy megöld ezt az embert?
- Képtelenség, Dávid! Gondold már el, mennyi szenvedés van a világon csak ezen az estén! Gondolj azokra, akik Kelet-Európában halnak meg, gondolj a Szentföldön tomboló háborúkra, gondolj bele, mi történik ebben a városban. Azt hiszed foglalkozik az Isten vagy az ördög egyetlen emberrel? És a fajtánk, a mi fajtánk, mely évszázadok óta élısködik a gyengéken, a szépeken és a szerencsétleneken? Mikor avatkozott bele Louis vagy Armand vagy Marius, vagy akármelyikünk dolgába az ördög? Ó, ha olyan könnyő lenne megidézni ıfenségét, s egyszer s mindenkorra megtudni mindent!
- Akarod tudni? - kérdezte komolyan. Vártam, gondolkoztam. Megráztam a fejemet.
- Megmagyarázható is lehet. Győlölök félni! Talán csak ırület. Talán ilyen a pokol. Megırülsz, és olyan sebesen jönnek érted a démonaid, amilyen sebesen csak ki tudod gondolni ıket.
- Lestat, azt mondod, hogy gonosz?
Kezdtem volna válaszolni, aztán befogtam a számat. Gonosz.
- Azt mondtad, hogy ocsmány; tőrhetetlen zajról és fényrıl beszéltél. Gonosz volt? Gonosznak érezted?
- Hát, tulajdonképpen nem. Nem éreztem. Ugyanazt éreztem, mint amikor ezeket a párbeszédfoszlányokat hallom: egyfajta ıszinteséget. Azt hiszem, ez rá a megfelelı szó: ıszinteség és céltudatosság. Dávid, mondok neked valamit errıl a Lényrıl, aki követi a lábam nyomát - ennek álmatlan esze van és falánk jelleme.

- Hogy?
- Álmatlan esze - hangsúlyoztam - és falánk jelleme - böktem ki. Tudtam, hogy idézek, de honnan? Talán egy versbıl?
- Hogy érted ezt? - kérdezte türelmesen.
- Nem tudom. Még azt se tudom, miért mondtam. Még azt se tudom, miért ezek a szavak jutottak az eszembe. De igaz. Álmatlan esze van és falánk jelleme. Nem halandó. Nem ember!
- "Bensejében álmatlan ész rejtızik" - idézte Dávid. - "Jelleme falánk."
- Igen, ez maga az Ember, a Lény, a Hím. Illetve várj csak, azt nem tudom, férfi-e, mármint... nem tudom, milyen nemő... nem jellegzetesen nı, fogalmazzunk így, és mivel nem jellegzetesen nı, ennél fogva... férfinak látszik.
- Értem.
- Azt gondolod, hogy megırültem? Ebben reménykedsz, ugye?
- Természetesen nem.
- Pedig azt kellene tenned - mondtam. - Mert ha ez a valami nem a fejemben létezik, hanem itt kint, akkor téged is elkaphat!
Ezen annyira elgondolkozott, hogy egészen belerévedt a töprengésbe, majd valami olyan furcsát felelt, amire egyáltalán nem számítottam:
- Csakhogy ez nem engem akar. És nem akarja a többieket sem. Ennek te kellesz.
Le voltam taglózva. Gıgös vagyok, önimádó vagyok, szeretem, ha figyelnek rám; dicsıséget akarok, azt akarom, hogy menny és pokol engem akarjon, akarom, akarom, akarom!
- Nem azért mondom, hogy korholjalak - folytatta Dávid. - Mindössze arra célzok, hogy ez a valami nem fenyegette a többieket. Több ezer év alatt egyik sem... a mi tudomásunk szerint egyikük sem beszélt ilyennel. Az írásaidban, a könyveidben magad is egyértelmően leszögezed, hogy egyetlen vámpír sem látta még a Sátánt, nemde?
Vállat vontam igenlés gyanánt. Louis, az én drága tanítványom és fiókám bejárta egyszer a világot, hogy megtalálja a legidısebb vámpírt; Armand tárt karokkal lépett elı az üdvözlésére, és közölte vele, hogy nincsen Isten, se ördög. Félszáz évvel ıelıtte magam is elzarándokoltam az "ıshöz", és Marius, aki Rómában született, ugyanezt mondta. Se Isten, se Sátán.
Mozdulatlanul ültem, kínzóan tudatosodott bennem minden buta kényelmetlenség, hogy fojtós a levegı, az illat mesterkélt, itt nincsenek liliomok, kint nagyon hideg van, nem lelhetek nyugtot, amíg a hajnal rá nem kényszerít, Dávid nem érti, amit összehordok, elveszíthetem... és eljöhet az a Valami, az a Valami újból eljöhet!
- Mellettem maradsz? - Győlöltem a szavaimat.
- Melletted állok, és próbállak visszatartani, ha el akarna vinni.
- Azt teszed?
- Igen - válaszolta.
- Miért?
- Ne ostobáskodj - mondta. - Nézd, nem tudom, mit láttam a kávéházban. Soha többé nem láttam és nem hallottam ahhoz foghatót. Meséltem neked egyszer az életemrıl. Brazíliába utaztam, megtanultam a kandombié titkait. Azon az éjszakán, amikor... amikor lecsaptál, próbáltam megidézni a szellemeket.
- Jöttek is. Csak túl gyengék voltak, hogy segíthessenek.
- Igaz. De... mit is akartam mondani? Mindössze annyit, hogy szeretlek, és olyan módon vagyunk összekötve, amelyhez hasonló kötelék nem létezik a többieknél. Louis imád. Olyan sötét istenféle vagy neki, habár azt játssza, hogy győlöl, amiért megalkottad. Armand irigyel, és sokkal többet leselkedik utánad, mint képzelnéd.
- Hallom Armand-t, látom, és levegınek nézem - közöltem.

- Marius, gondolom, te is tudod, nem bocsátotta meg, hogy nem lettél a tanítványa, a növendéke, nem hitted el, hogy a történelem valamiféle megváltó összefüggés lehet.
- Jól fogalmaztál. Marius ezt hiszi. 0, sokkal nagyobb dolgokért dühös ı rám; te még nem tartoztál közénk, amikor felébresztettem az Anyát és az Apát. Nem voltál ott. De ez már egy másik mese.
- Tudok én mindent. Megfeledkeztél a könyveidrıl. Olvastam a munkádat, abban a pillanatban, ahogy megírtad és rászabadítottad a halandó világra.
Epésen fölnevettem.
- Talán a Sátán is olvasta a könyveimet - mondtam, és újból elfogott a harag. Győlöltem félni.
- Tehát az a lényeg, hogy melletted maradok. - Szórakozottan bámulta az asztalt, halandó korának gyakori szokása szerint, amikor még olvashattam a gondolataiban, ám mégis ı maradt felül, mert tudatosan kizárt magából. Ebbıl mára ledönthetetlen sánc lett. Soha többé nem erezhetem gondolatainak ízét.
- Éhezem - súgtam.
- Vadásszál. Megráztam a fejemet.
- Ha majd készen leszek, elejtem az Áldozatot. Amint Dóra elutazik New Yorkból. Nemsokára visszatér a régi zárdájába. Tudja, hogy vesztébe rohan a strici. Azt fogja hinni, mihelyt végeztem az apjával, hogy egy ellensége csapta le, valamelyik a sok közül, hogy abban kellett lakolnia, amiben vetkezett, bibliai stílusban, holott csak annyi történt, hogy egy gyilkos fajzat portyázott az élet Sötétlı Erdejében, egy vámpír keresett egy zamatos halandót, és megakadt a szeme az apján.
- Azt tervezed, hogy megkínozod ezt az embert?
- Dávid! Meg vagyok botránkozva! Minı udvariatlan kérdés!
- Megteszed? - kérdezte félénkebb, esengıbb hangon.
- Nem hinném. Annyit akarok... - Elmosolyodtam. Dávid már elég tájékozott lehet. Senkinek sem kell eligazítania, hogy a vérrel a lelket, az emlékezetet, a szellemet, a szívet is felhörpintjük. Addig nem ismerhetem azt a nyomorult halandót, amíg el nem veszem, magamhoz nem szorítom, fel nem nyitom az utolsó részét, ami még becsületes. Mennyi gondolat, mennyi emlék, mennyi düh!
- Veled maradok - ismételte Dávid. - Van itt szobád?
- Semmi megfelelı. Keress valamit. Legyen közel... közel a székesegyházhoz.
- Miért?
- Dávid, igazán tudhatnád, hogy miért. Ha a Sátán végigkerget az Ötödik sugárúton, egyszerően berohanok a Szent Patrikba, a fıoltárhoz menekülök, térdre borulok az oltári szentség elıtt, és könyörgök Istenhez, hogy bocsásson meg, ne vessen alá a tüzes folyóba.
- Te tényleg a megbolondulás szélén állsz.
- Szó sincs róla. Nézz csak rám! Meg tudom kötni a cipıfőzımet. Látod? És a nyakkendımet is. Ehhez kell egy kis odafigyelés, úgy körbetekerni a nyakadon ezt a széles sálat, aztán eligazgatni az inged alatt, hogy ne nézz ki futóbolondnak. Komplett vagyok, hogy a bárdolatlan halandó kifejezéssel éljek. Tudsz szerezni szobát?
Bólintott.
- Van itt feljebb egy üvegtorony, a székesegyház mellett. Szörnyeteg építmény.
- Az Olimpiai Torony.
- Igen. Tudsz ott szobát szerezni nekünk? Tulajdonképpen vannak halandó ügynökeim az ilyesmire, nem is tudom, mit nyavalygok itt, miért téged terhellek ezekkel a megalázó részletekkel...
- Elintézem. Ma már valószínőleg elkéstünk, de holnapra meg tudom szervezni. Dávid Talbot nevére foglalom le.

- A ruháim! Van itt egy készlet, Isaac Rummel névre. Csupán egy-két bırönd, és néhány felöltı. Tél van, nem? - Odaadtam neki a szobakulcsot. Megalázó volt. Mintha cselédet csinálnék belıle. A végén még képes lesz Renfield* névre foglalni lakosztályt.

** Renfield Bram Stoker Drakulájának halandó szolgája (ford. megj.)*

- Mindenrıl gondoskodom. Holnapra olyan fihadiszállásunk lesz, ami fejedelmekhez illı! Elintézem, hogy a kulcsot megkapd a recepción. De addig is mit teszel?

Vártam, füleltem az Áldozatra. Még mindig Dórával beszélt. Dóra reggel akart elutazni.

A mennyezetre mutattam.

- Megölöm ezt a szemétládát. Úgy gondolom, holnap, rögtön naplemente után, ha elég gyorsan be tudom határolni. Dóra addigra nem lesz itt. Jaj, de éhes vagyok! Bárcsak egy éjféli géppel menne! Dóra, Dóra!

- Te csakugyan szíveled ezt a kisleányt, ugye?

- Igen. Egyszer majd keresd meg a tévében. Látványos tehetség, és olyan szívbe markolóan tanít, hogy az már veszedelmes.

- Valóban olyan kiemelkedı?

- Mindenben. Nagyon fehér bır, rövid fekete haj, bubifrizura, hosszú, vékony, de formás láb, és ahogy táncol önfeledten, a karjait széttárva, az olyan tökéletes, mint a szúfita kerengı dervisek, és a beszéde nem éppen alázatos, de tele van csodákkal, és csupa-csupa jóindulat!

- Gondolom.

- Hát a vallás nem mindig jóindulatú. Dóra pedig nem zagyvái a küszöbön álló Apokalipszisrıl, vagy hogy tüstént elvisz az ördög, ha nem küldesz neki egy csekket.

- Értem - mondta Dávid rövid töprengés után.

- Dehogy érted. Hamarosan úgyis el fogom felejtem. Mindössze arról van szó, hogy... ez itt a meggyızı változata valaminek, és Dóra komolyan hisz. Úgy gondolja, hogy Jézus járt a földön. Úgy gondolja, hogy megtörtént.

- Ennek a dolognak pedig, amely téged követ, semmi köze ahhoz, hogy épp ennek a lánynak az apját szemelted ki áldozatul?

- Nos, ezt éppen ki lehet deríteni - mondtam. -Hogy?

- Úgy, hogy ma éjszaka ölöm meg a stricit. Talán meg is teszem, mihelyt itt hagyja Dórát. Nem laknak egy fedél alatt. Túlságosan fél, hogy veszélybe sodorná vele a lányát. Sose szállnak meg egy hotelben. Három lakása van a városban. Meglepı, hogy ilyen sokáig marad.

- Melletted leszek.

- Ne! Menjél, ezt nekem kell elvégeznem. Szükségem van rád, komolyan szükségem van, el kellett mondanom neked, kellett, hogy itt légy velem, ısi, tiszteletre méltó emberi szükséglet, de most nem szükséges a társaságod. Tudom, hogy szomjazol. Nem kell a gondolataidban olvasnom, hogy erezzem. Éhomra jöttél ide, hogy ne okozz csalódást. Menj, portyázz a városban!

- Mosolyogtam. - Még sose vadásztál New Yorkban, ugye?

Megrázta a fejét. Változott a pillantása. Az éhség tette. Attól lett olyan fénytelen a szeme, mint egy kutyáé, amely érzi a tüzelı szuka szagát. Mindnyájunkban megvan ez a nézés, az állatias nézés, csak éppen megközelítıleg se vagyunk olyan jók, mint az állatok. Egyikünk se. Felálltam.

- A szobák az Olimpiai Toronyban - mondtam. - Olyanokat foglaltass, amikbıl le lehet látni a Szent Patrikra, jó? Ne túl magasan, inkább alacsonyabban, hogy közel legyünk a toronycsúcsokhoz.

- Neked megbomlott az a természetfölötti lángeszed.

- Nem bomlott meg. Most kimegyek a hóba. Hallom ıt föntrıl. Most búcsúzkodik, szeretı és szőzi csókokkal. Az autója a fibejáratnál lapít. Abba a felsıvárosi házba megy, ahol a kegytárgyakat rejtegeti. Azt gondolja, hogy alvilági és hivatalos ellenségei nem tudnak róla, vagy

azt hiszik, hogy csak egy barátjának a zsibáru-kereskedése. De én tudok róla, és tudom, mit jelent neki ez a kincs. Ha odamegy, követni fogom... Nincs több idı, Dávid.
- Még sose voltam ennyire összezavarodva - vallotta be. - Majdnem azt mondtam, hogy Isten veled.
Fölkacagtam. Hozzáhajoltam, futó csókot leheltem a homlokára, olyan gyorsan, hogy mások akkor se fogtak volna gyanút, ha látják, aztán magamba fojtottam a félelmet, a nyomban feltámadó félelmet, és otthagytam Dávidét.
Fent a magasban Dóra sírt. Ült az ablaknál, nézte a havazást, és sírt. Fájt neki, hogy visszautasította az új ajándékot. Bárcsak... A hideg üvegnek támasztotta a homlokát, és imádkozott az apjáért.
Keresztülvágtam az úton. Jólesett a hó, de hát én szörny vagyok. Megálltam a Szent Patrik hátuljánál, figyeltem jóképő Áldozatomat, ahogy kisiet, nyakát behúzva keresztültörtet a havon, beugrik drága fekete autójának hátsó ülésére. Hallottam, ahogy megadja annak az ócskás-üzletnek a címét, ahol a kincseit tartja. Jól van, tehát egyedül lesz egy darabig. Miért ne, Lestat? Miért ne vigyen el az ördög? Indíts! Csak azért se szálljál alá a poklokra félelemben! Csináld!

Kettı

Hamarabb értem az Upper East Side-ra, mint ı. Sokszor követtem idáig, ismertem a körülményeket. Alatta és fölötte bérlık laktak, akik szerintem nem is tudták, kicsoda. Nagyjából így rendezkedne be egy vérivó is. A két szint között húzódott szobáinak börtönként berácsozott hosszú lánca a ház elsı emeletén, ahová egy hátsó lépcsın járt fel.
Sose vitette magát a házig, hanem a Madisonon szállt ki, és a háztömbön keresztülvágva közelítette meg a hátsó ajtót. Néha az Ötödik sugárútról indult. Két útvonalon járt, és néhány szomszédos ingatlannak is ı volt a tulajdonosa. Ám ezt a helyet egyetlen üldözıje sem ismerte. Szerintem még Dóra se tudta, hogy pontosan hol található. Hónapok óta lestem, nyálamat csorgatva és a számat nyalogatva, de egyszer se láttam, hogy idehozta volna a lányát. És Dóra agyában se láttam képet a házról.
De a győjteményrıl tudott. Régebben fogadott el kegytárgyakat. Párat el is helyezett a New Orleans-i zárda üres várában. Ereztem szépséges csillanásukat azon az estén, amelyen hazáig követtem a lányt. Áldozatom még mindig azon kesergett, hogy Dóra nem fogadta el a legújabb ajándékot. Pedig ez igazi szent dolog volt, ı legalábbis annak tartotta.
Játszva bejutottam a lakásba.
Tulajdonképpen nem is lehetett lakásnak nevezni, habár tartozott hozzá egy apró mosdó, olyan koszos, ahogy a sokáig nem használt, sivár helyiségek elkoszosodnak, de ezen kívül minden szobát zsúfolásig megtöltötték a ládák, szobrok, bronzplasztikák, a hulladéknak tőnı mis-más, amely felbecsülhetetlen értékő kincseket rejtett.
Nagyon furcsa érzés volt bent lenni, megbújni a hátsó kis szobában, mert eddig csak az ablakokon néztem be. Hideg volt. Ha megjön, majd befőt, és villanyt gyújt.
Érezve, hogy még csak a Madison felénél tart a dugó miatt, felfedezı útra indultam.
Elsınek mindjárt találtam egy döbbenetes, nagy márványangyalt. Majdnem beleszaladtam, mikor beléptem az ajtón. A templomok ajtajában állnak ilyen angyalok, kagylóban kínálva a szentelt vizet. Európában és New Orleansban is láttam ıket.
Óriási volt, az arcéle könyörtelen. Vakon bámult az árnyékba. Lejjebb a folyosón beszőrıdött az Ötödik sugárútba torkolló forgalmas utcácska fénye. A falon áthallatszottak a New York-i forgalom szokásos dalai. Ez az angyal úgy állt itt, mintha most röppent volna le az egekbıl a szent medencével. Gyengéden megpaskoltam behajlított térdét, miközben megkerültem. Nem

tetszett. Pergamen, papirusz, fémek szagát éreztem. Orosz ikonok lehettek a szemközti szobában. Valóban, azok borították el a falakat; szomorú szemő Szőzanyák, fenyegetı nézéső Krisztusok nimbuszán játszott a fény.
Mentem a következı szobába. Feszületek. Megismertem a spanyol stílust, az olasz barokkot. Voltak egész korai munkák, amelyek nagyon ritkák is lehettek. Krisztus groteszk volt és aránytalan, ennek ellenére kellı iszonyt keltıén szenvedett a szúette kereszten.
Csak most ébredtem rá a tényre, holott majd kiszúrta a szememet: ez itt csupa szakrális őalkotás! Egyetlen világi sem akadt közöttük. Bár ha belegondolunk, ugyanez elmondható minden művészeti ágról, ha a múlt század végétıl haladunk visszafelé. A művészet oroszlánrészét a vallás ihlette.
Életnek semmi nyoma.
A hely bőzlött a rovarirtótól. Hát persze, azért locsolta szét, hogy óvja a régi szobrok fáját. Ezt is kellett tennie. Nem hallottam, nem éreztem patkányokat. Semmilyen élılényt. Az alsó lakásban nem voltak itthon a lakók, bár az egyik fürdıszobában apró rádió karattyolta a híreket.
Ezt a hangocskát könnyen kizárhatom magamból. A fenti emeleten voltak halandók, de idısek. Láttam egy fülhallgatós öregembert, amint ringatja magát valami ezoterikus német zene ütemére. Wagner, sorsverte szerelmesek szidják az "átkozott hajnalt", vagy ehhez hasonló nehéz, ismétlıdı, kimondottan pogány szamárság. Vigye el az ördög a vezérmotívumot! Volt odafent egy másik személy is, de túl gyönge ahhoz, hogy gondot jelenthessen. Csak egy kép erejéig láthattam, amelyben vagy varrt, vagy kötögetett.
Annyira nem érdekeltek, hogy szerelmes igyekezettel kiélesítsem a fókuszt. Itt voltam a lakás biztonságában, hamarosan megjön ı, megtölti a szobákat vérének illatával, én pedig mindent elkövetek, hogy addig ne törjem ki a nyakát, amíg ki nem szívom az utolsó cseppig. Igen, ez lesz a megfelelı éjszaka!
Dóra különben se tudja meg holnapig, amíg haza nem ér. Ki tudhatná, hogy én hagytam itt a hullát?
Átmentem a nappaliba. Ez tőrhetıen tiszta volt. Itt pihent, olvasott, tanult, dédelgette a drágaságait. Itt voltak a kényelmes, dagadozó pamlagjai, rajtuk a rengeteg párna, és a halogénlámpák, súlytalanok, vékonyak, modernek, ide-oda csavargathatok. Úgy álltak az asztalokon, a padlón és a kartonpapír dobozokon, mint a fekete fémrovarok.
A metszett üveg hamutál tele volt csikkekkel. Ez is azt bizonyította, hogy jobban szereti a biztonságot a rendnél. Poharakat is láttam, amelyekben felpattogzott glazúrrá száradt a szesz. Az ablakokon vékony és meglehetısen piszkos függönyök lógtak, amelyektıl szennyes és csalóka lett a fény.
Még ezt a szobát is megtömte szentek szobraival. Harsogóan érzelmes Szent Antal karján ült a pufők kis Jézus; egy hatalmas és közömbös Szőzanya, vélhetıleg latin-amerikai. És valami rémes angyalféle, fekete gránitból, amelyet még az én szemem se láthatott jól a homályban, és ami jobban hasonlított egy mezopotámiai démonra, mint egy angyalra.
Egy másodpercig rázott a hideg a gránitszörnyetegtıl, annyira hasonlított... nem, inkább úgy kell mondanom, hogy a szárnyaitól a lényre kellett gondolnom, amelyet megpillantottam, arra a Valamire, amirıl azt gondoltam, hogy követ.
Ám itt nem hallottam lépéseket. Nem szakadt fel a világ szövete. Csak egy gránitszobor volt, talán egy visszataszító díszítmény valami rémséges templomból, amelyet megtöltötték a menny és a pokol képmásaival.
Rengeteg könyv volt az asztalokon. 0, tehát szereti ıket! Persze elsısorban értékes, régi példányok, pergamenbıl, de újak is: filozófia, vallás, politika, töretlenül népszerő haditudósítók emlékiratai, még néhány verseskötet is.

Mircea Eliade, a vallások története több kötetben. Dóra ajándéka lehet. Ez pedig a vadonatúj isten története, amit egy Karén Armstrong nevő nı írt. Valami más az élet jelentéséről - A jelen idı értelme, Bryan Appleyardtól. Vaskos könyvek, de mulatságosak. Az én műfajom. Látszik, hogy forgatták ıket. Az ı szaga tapad hozzájuk vastagon, az övé, nem a Dóráé.
Több idıt töltött itt mint gondoltam.
Végigpásztáztam az árnyékokat, a tárgyakat, megtöltöttem tüdımet a levegıvel. Igen, gyakran járt ide, valaki mással, és az a másik... az a személy itt halt meg! Erről fogalmam se volt eddig. Még nagyobb étvágyat csinált a vacsorához. Tehát a gyilkos drogbáró itt szeretett egyszer egy fiatalembert, ebben a kégliben, amely akkor nem volt ilyen rendetlen. A lehetı legrosszabb felvillanásokban jött vissza a dolog, több volt benne az érzelem mint a kép, egészen elgyengültem a záporuktól. Nem is történt olyan régen.
Ha akkor találkozom az Áldozattal, amikor a barátja haldokolt, sose szemelem ki, hagyom, hogy menjen a maga útján. De ha egyszer olyan hivalkodó volt!
Már jött felfelé a hátsó lépcsın, a titkos lépcsın, alaposan megfontolva minden lépést, a kabátja alá rejtett pisztolyt markolva, tisztára hollywoodi stílusban, habár egyébként nem volt kiszámítható, hacsak abban nem, hogy a kokainkereskedık többsége extravagáns különc.
A hátsó ajtóhoz ért, látta, hogy kinyitottam. Elöntötte a düh. Besurrantam a nyomasztó gránitszoborral szemközti sarokba, és meghúzódtam két poros szent között. Itt nem láthat meg azonnal, mert nem volt elég világos. Fel kell kapcsolnia az egyik kis halogént, azok pedig pontlámpák. Egyelıre hallgatózott és figyelt. Valaki fel merte törni az ı ajtaját! Gyilkos hangulatban volt, de nem szándékozott egyedül nyomozni. Egy kis tárgyalást hívott össze gondolatban. Nem, senki sem tudhatott erről a helyről, szögezte le a bíró. Pitiáner tolvajnak kell lennie, a fene egye meg, véletlennek! Ezek a szavak forogtak a düh árjában.
Elıhúzta a pisztolyt, és elindult a szobákban, azokban, amelyeket kihagytam. Hallottam a villanykapcsoló hangját, láttam a fényt a folyosón. Bement egy szobába. Aztán egy másikba. Honnan a csudából tudja, hogy üres a lakás/ Akárki bujkálhat itt. Én tudom, hogy üres, de ı mitıl ilyen biztos benne? Bár talán épp azért húzta ilyen sokáig, mert épp a megfelelı arányban keveredett benne az alkotó készség és a nemtörıdömség.
Végre eljött a kéjes pillanat. Meggyızıdött róla, hogy egyedül van. Belépett a nappaliba, háttal a hosszú folyosónak. Ráérısen végigpásztázta a szobát - engem persze nem vett észre. Visszatette a nagy, kilenc milliméteres pisztolyt a vállára szíjazott tokba, és nagyon lassan lehúzta a kesztyőjét. Volt annyi fény, hogy lássak mindent, amit imádtam benne.
Puha fekete haj, az az ázsiai arc, amely ugyanúgy lehet hindu vagy japán, mint cigány, sıt olasz vagy görög; ravasz fekete szem, és feltőnıen szimmetrikus, tökéletes csontszerkezet - ez egyike volt annak a nagyon kevés tulajdonságnak, amit a lánya is örökölt. Csak Dóra világos bırő; az anyja olyan fehér lehetett, akár a tej. Az apja a kedvenc árnyalatom: karamell.
Váratlanul valami nagyon kínos érzés rohanta meg. A hátát fordította felém, tekintete hozzátapadt valamilyen tárgyhoz, amely nyugtalanította. Semmi köze se volt hozzám. Semmihez sem értem hozzá. Csakhogy a riadalom fallal sáncolta el tılem az elméjét. Teljes riadókészültségben volt, vagyis nem folyamatosan gondolkozott.
Magas volt és nagyon egyenesen tartotta magát. Hosszú felöltıt viselt, a cipıje az az angol fajta, amit egy örökkévalóságig varrnak kézzel a
Savile Row üzleteinek. Egy lépést távolodott tılem, és a képek zavaros gomolyagából azonnal tudtam, hogy a gránitszobortól hökkent meg.
Mi sem természetesebb! Nem tudta, mi ez, vagy hogy került ide. Nagyon óvatosan közeledett hozzá, mintha valaki meglapulhatna a szobor szomszédságában, aztán sarkon fordult, körbevizslatott a szobában, és újra elıhúzta a pisztolyát.

Lehetıségek peregtek az agyában, ezúttal rendezett alakzatban. Ismert egy mőkereskedıt, aki olyan ostoba, hogy képes nyitva hagyni az ajtót a szállítás után, de az a kereskedı telefonált volna, mielıtt ide jön.
Mi ez a dolog? Mezopotámiai? Asszír? Váratlanul elfelejtette a gyakorlati kérdéseket. Kinyújtotta a kezét, és megérintette a követ. Hő, hogy tetszett neki! Annyira tetszett, hogy ostobán viselkedett.
Hiszen valamelyik ellensége is rejtızhetett volna itt. Ámbár miért hozna ilyen ajándékot egy gengszter vagy egy szövetségi nyomozó?
Mindenesetre lenyőgözte a darab, amelyet én még mindig nem láthattam tisztán. Sokkal jobb lett volna, ha levehetem a lila pápaszemet, de nem mertem mozdulni. Látni akartam, ahogy körülrajongja az új tárgyat. Ereztem könyörtelen vágyát a szoborra. Birtokolni akarta, itt akarta tartani magánál... épp ezzel a szenvedéllyel hívta fel magára a figyelmemet.
Most csak a szoborral törıdött, a finom faragással, amelynek stílusa elárulja, hogy nem antik munka, hanem új, vélhetıleg tizenhetedik századi tökéletes ábrázolása egy bukott angyalnak. Bukott angyal! Épp csak lábujjhegyre nem pipiskedett, hogy úgy adjon csókot a szobornak! Fölemelte bal kezét, és végigcsúsztatta a gránitarcon, a gránithajon. Francba, hogy nem látom! Hogy képes látni ebben a sötétségben? Persze neki ott van az orra elıtt, én meg hatlábnyira szorongok két szent között, ahonnan nincs is jó rálátásom!
Végül csak megfordult, és felkapcsolta az egyik halogénlámpát, ami úgy nézett ki, akár egy imádkozó sáska. Áldozatom elforgatta a vékony, fekete fémtagokat, hogy a sugár a szobor arcába süssön. Most már gyönyörően láttam mindkét profilt.
Áldozatom kéjesen nyögdécselt. Elképesztı volt! Már nem érdekelte a mőkereskedı és a veszély, elfelejtette a hátsó ajtót. Szinte oda se figyelve visszalökte a pisztolyt a tokba, és csakugyan lábujjhegyre állt, egy szintben akart lenni a félelmetes faragott képpel. Tollas szárnyak. Most már láttam. Nem hüllıszárnyak; tollasak. Az arc klasszikus, erıteljes, az orr hosszúkás, az áll... viszont van valami ádáz az arcélében. És miért fekete? Talán mert ez Szent Mihály, aki erényes haragjában letaszítja az ördögöket a pokolba. Nem, ahhoz túlságosan csapzott és kócos a haja. Vállvért, mellvért, aztán persze megláttam a perdöntı részletet. Hogy kecskelába és hasított körme van. Ez a Sátán.
Ismét összeborzongtam. Mint annak, amit láttam! Ami persze butaság. És most nem éreztem a cserkelı közelségét. Nem zavarodtam össze. Még csak nem is féltem igazán. Csak egy borzongás volt.
Nagyon mozdulatlanul álltam, és azt gondoltam: most ne kapkodj. Fejtsd meg, mi az ábra. Itt az áldozatod, ez a szobor csak egy pótlólagos részlet, a forgatókönyv színesítésére. Áldozatom újabb halogén lámpát irányított a tárgyra. Majdnem érzéki volt az, ahogy tanulmányozta. Mosolyogtam. Olyan érzéki, ahogy én tanulmányoztam ıt, ezt az ifjonti egészséggel és bőnözıi eleganciával megáldott, negyvenhét éves embert. Félelem nélkül hátrébb lépett, feledve minden fenyegetést, úgy nézegette az új szerzeményt. Honnan való? Kitıl? Fütyült az árra. Bárcsak Dóra...! Nem, Dórának nem fog tetszeni. Dóra, Dóra, kettéhasította a szívét az este, amikor nem fogadta el az ajándékát!
Egész tartása megváltozott; nem akart Dórára gondolni már megint, és a dolgokra, amiket Dóra mondott, hogy meg kell tagadnia, amiket tett, hogy egyetlen centet sem fogad el az egyháznak, és mindennek ellenére szereti az apját, szenvedni fog, ha bíróság elé állítják, és nem kell neki a kendı.
Miféle kendı? Csak hamisítvány, mondta Áldozatom, de a legjobb, amit eddig talált. Kendı? Váratlanul összekapcsoltam az égı kis emléket valamivel, ami a szemközti falon függött. Bekeretezett vászondarab volt, rajta a krisztusi arc. A kendı. Veronika kendıje.

Alig egy órája mondta: "Tizenharmadik századi, és olyan gyönyörű! Dóra, az ég szerelmére, fogadd el! Dóra, hát kire hagyhatnám ıket..."
Ezek szerint Krisztus arca volt a becses ajándék?
"Többé nem fogadok el ilyeneket, apu. Már megmondtam. Soha többé."
Azzal a homályos elképzeléssel unszolta a lányát, hogy az új ajándékot ki lehetne állítani. A többi ereklyét is. Pénzt lehetne keresni velük az egyháznak.
Dóra sírva fakadt. Ez az egész a szállodában történt, ahol alig pár méternyire ültünk tılük, Dávid és én.
"Azt akarod mondani, hogy ha teszem azt, a mocskoknak mégis sikerül elkapniuk, ha elítélnek, mert nem fedeztem le egy nyomot, akkor sem fogadod el ezeket a dolgokat? Hagyod, hogy idegen kézre kerüljenek?"
"Lopták ıket, apu - sírta Dóra. - Nem tiszták. Szennyesek."
Tényleg nem értette a lányát. İ tolvaj volt gyerekkora óta. New Orleans. A panzió, a nyomor és az elegancia bizarr keveréke, az anyja, aki jóformán ki se józanodott. A Vén Kapitány, aki a régiségboltot vezette. Mindez átsuhant az agyán. Vén Kapitány az utcai szobákban lakott, és ı, az Áldozatom, minden nap tálcán vitte a reggelit Vén Kapitánynak, mielıtt elindult az iskolába. Panzió, felszolgálás, elegáns aggok, Szent Károly út. Olyan idık, amikor a férfiak és a kalapot viselı, koros hölgyek kiültek alkonyatkor az erkélyre. Napvilágos idık, amelyeket sohasem ismerhetek többé.
Hogy elrévedt! Nem, Dórának nem tetszene. Váratlanul kételkedni kezdett magában is. Megvolt a maga kánonja, amelyet gyakran nehezen magyarázhatott el az embereknek. Már kezdett is érvelni, mintha mőkereskedıvel beszélne, aki ezt ide hozta: "Valóban gyönyörű, de túlságosan barokk! Nincs meg benne az a groteszkség, amit annyira szeretek."
Mosolyogtam. Tetszett a pasas észjárása. És a vérének a szaga is. Jó nagyot szippantottam belıle, hadd változtasson át igazi fenevaddá. Csak lassan, Lestat. Hónapokig vártál erre. Ne kapkodd el. Mellesleg ez is egy szörnyeteg. Embereket lıtt fibe, késsel szúrta le ıket. Egyszer egy kis főszerboltban ugyanazzal a mélységes közönnyel lıtte le az ellenfelét és a boltos feleségét. Útban volt az asszony. Aztán flegmán kisétált. Ez még a korai idıkben történt, New Yorkban, Miami elıtt, Dél-Amerika elıtt. De ı emlékezett a gyilkosságra, ezért tudtam róla.
Sokat gondolt ezekre a holtakra. Én is azért gondoltam rájuk.
Most ennek a dolognak, ennek az angyalnak, ördögnek, démonnak a hasított körmét tanulmányozta. Most láttam, hogy a szobor szárnya a mennyezetet éri. Megint érezhettem volna azt a hidegrázást, ha engedtem volna magamnak. De most a szilárd földön álltam, és ebben a lakásba nem nyomultak be más birodalmak.
Áldozatom levetette a kabátját, és ingujjban maradt. És már túl sok volt. Láthattam nyakának húsát, mert kigombolta a gallérját. Láttam azt a különösen szép részt a füle alatt, a nyak töve és a fülcimpa között, amelynek aránya jelentısen meghatározza a férfiszépséget.
A fenébe, nem én találtam ki, hogy milyen fontos a nyak! Mindenki tudja, mit jelentenek ezek az arányok. Mindene tetszett, de leginkább az elméjéért voltam oda. Pokolba az ázsiai szépségével meg mindennel, még a hiúságával is, amelynek izzásától húsz méterre világít minden irányban! Az elméje, az volt az igazi, amely most ráforrt a szoborra, és egy üdvös percre kiejtette magából a Dórával foglalkozó gondolatokat.
Újabb kis halogénlámpáért nyúlt, megragadta a meleg fémet, és ráirányította a fénycsóvát a démon szárnyára, amit a legjobban láthattam. Akkor én is felfedeztem, amire gondolt, a tökéletességet, a barokk rajongást a részletért. Nem, ı nem ezt győjtötte, ı a groteszket kedvelte, és ez a szobor csak véletlenségbıl volt groteszk. Uramisten, de borzalmas volt a vad sörényével! Bıszen összehúzott szemöldökét William Blake is rajzolhatta volna, és nagy kerek szemét látható

győlölettel szögezte az Áldozatomra.
- Igen, Blake! - mondta hirtelen. Megfordult. - Blake. Úgy néz ki az átkozott, mint egy Blake-rajz!
Akkor jöttem rá, hogy engem bámul. Vigyázatlanságból, nem, inkább céltudatosan én vetítettem ki a gondolatot. Éreztem az összekapcsolódás kattanását. Meglátott. Talán a szemüvegen csillanó fényt látta meg, vagy a hajamat.
Nagyon lassan elıléptem, karjaimat lazán lógatva. Nem akartam semmi olyan közönséges dolgot, hogy a pisztolyáért kapjon. De nem kapott, csak nézett. Talán a közeli, éles kis fények vakították el. A halogéncsóva a mennyezetre vetítette az angyal szárnyát. Közelebb mentem.
Egyetlen szót sem szólt. Rettegett. Vagy hadd mondjam inkább, hogy megriadt. Bár több volt ez riadalomnál. Erezte, hogy ez lehet az utolsó összecsapása. Valaki sarokba szorította! Már késı volt a fegyverekhez vagy más efféle prózai dolgokhoz. És mégis, igazából nem félt tılem.
Vigyen el engem az ördög, ha nem tudta, hogy nem vagyok ember. Hozzásuhantam, és a két tenyerembe fogtam az arcát. Persze izzadt és reszketett, ennek ellenére a szemüvegért nyúlt, lehúzta a szememrıl, és a padlóra ejtette.
- Ó, de isteni, hogy végre ilyen közel lehetek hozzád! - súgtam. Nem bírt szólni. Halandótól, aki a markomba kerül, nem várható más, csak az ima, neki pedig nem voltak imái. Belebámult a szemembe, aztán nagyon lassan felmért magának, moccanás nélkül, mert az arcát még mindig fogva tartotta két jéghideg kezem, és végleg megállapította, hogy nem vagyok ember.
Elképesztıen viselkedett! Természetesen találkoztam már a felismeréssel a széles nagyvilágban, de azt mindig kísérte imádkozás, ırjöngés, vagy valami kétségbeesetten atavisztikus reakció. Még a vén Európában, ahol hisznek a prikulicsban, még ott is elsikoltottak egy fohászt, mielıtt beléjük vágtam a fogamat.
Viszont ez a merev bámulás, a bőnözınek ez a komikus bátorsága! - Úgy akarsz meghalni, ahogy éltél? - súgtam. Egy gondolat életre galvanizálta. Doral Vadul küzdeni kezdett, a kezemet markolászta, rádöbbent, hogy olyan, mintha követ tapintana, aztán rángatózva próbálta kitépni magát mozdíthatatlan tenyerembıl, sziszegett és köpködött.
Érthetetlen szánalom szállt meg. Ne kínozd így. Túl sokat tud. Túl sokat megért. Istenem, hónapokig leshetted, ne húzzad-halasszad ezt tovább! Viszont mikor találsz még egyszer ilyen zsákmányt?
Nos, az éhség legyızte az értelmet. Elıször a nyakához nyomtam a homlokomat, a tarkójára csúsztattam a kezemet, hagytam, hogy megérintse a hajamat, hallottam, hogy eláll a lélegzete, aztán ittam.
Megvolt! Zúdult a szájamba a vére, a vérrel ı, és Vén Kapitány, az utcai szobák, az úton tovacsattogó villamos, ı, amint azt mondja Vén Kapitánynak: "Ha még egyszer megmutatod, vagy azt kéred, hogy érintsem meg, a közeledbe sem jövök többé!" És Vén Kapitány esküdözik, hogy nem tesz ilyet. Vén Kapitány moziba viszi, vacsorázni a Monteleonéba, repülıgéppel Atlantába, miután megfogadta, hogy nem teszi többé. "Csak engedd, hogy melletted legyek, a közeledben lehessek, kisfiam, soha, de soha, esküszöm!" Az anyja részegen áll az ajtóban, a haját keféli. "Tudom én, mire játszol azzal a vénemberrel, tudom ám én, miket csinálsz! İ vette neked ezt a ruhát? Azt hiszed, nem tudom?" Aztán Terry, az arca közepén a golyó ütötte lyuk, szıke lány, győrötten oldalra dıl a padlón, az ötödik gyilkosság, és neked kellett lenned, Terry, neked. İ és Dóra a teherautóban. És Dóra tudta. Dóra még csak hat éves volt, és tudta. Tudta, hogy az apja lıtte le az anyját, Terryt. És soha, egyetlen szóval sem beszéltek róla. Terry hullája plasztikzsákban. Édes Istenem, plasztik! İ azt mondja: "Anyu elment." Pedig Dóra nem is kérdezte. Hat éves, de már tudja. Terry visít: "Azt képzeled, elveheted a lányomat, te gané, azt képzeled, elveheted a gyerekemet, még ma este elmegyek

Jaké-kel, és a gyerek velem jön!" Bumm, meghaltál, szívi. Különben se bírtalak már. Kupacban a padlón ugyanaz a giccsesen aranyos fajta, közönséges lány, a tojásdadra reszelt, halványrózsaszín körmével, a mindig rendkívül nedvesnek tűnı rúzsával, a festett hajával, a combikáival, a rózsaszín sortjában.
Robognak Dórával az éjszakában, és egyetlen szót se szólnak egymáshoz.
Mit csinálsz velem! Hiszen megölsz!- A véremet rabolod el, te tolvaj, nem a lelkemet, te... Minek, az istenit?
- Hozzám beszélsz? - Hátrahúzódtam, szájamról csöpögött a vér, jóságos Isten, ez beszél hozzám! Ismét belemartam, ezúttal kitörtem a nyakát, de ı nem akarta abbahagyni:
Igen, hozzád! Ki vagy? Miért, miért ez a vér? Mondd meg, hogy rohadnál a pokolban! Dögölj meg!
Összezúztam a karcsontjait, kicsavartam a vállát, az utolsó cseppig felnyaltam a vért. Belenyomtam a nyelvemet a sebbe, adjad, adjad, adjad...
De mi a neved? Ki vagy te?
Halott volt. Elejtettem, hátraléptem. Hozzám beszél! Nekem beszél, miközben ölöm? Engem kérdez, ki vagyok? Áttörve az ájulaton?
- Ó, mennyi meglepetést tartogatsz! - mormoltam. Próbáltam kitisztítani a fejemet. Színig voltam meleg vérrel. Tartogattam a szájamban. Szerettem volna felkapni, feltépni a csuklóját, kiinni, ami esetleg maradt, de az olyan rút dolog, meg igazság szerint nem is akaródzott hozzányúlnom. Nyeltem egyet, végignyaltam a fogaimat, hogy utoljára erezzem az ízt, ı és Dóra a teherautóban, Dóra hatéves, anyu meghalt, fejbe lıttem, most már senki se választ el aputól.
- Az volt az ötödik gyilkosság! - mondta. Hallottam a hangját. - Ki vagy te?
- Hozzám beszélsz, te szemét! - Lenéztem rá, ó, a vér most érte el az ujjaim hegyét, lefelé szaladt a lábamban! Behunytam a szememet, és azt gondoltam: ezért élek, ezért az érzésért. Visszajöttek az ı szavai, a szavak, amiket Dórának mondott egy puccos lokálban: "Pont ilyen helyekért adtam el a lelkemet."
- Ó, az istenedet, halj már meg, a fene egyen meg! - Akartam a vér perzselését, de belıle elég volt, a fenébe, hat hónap bısségesen elég egy szerelmi románcra vámpír és ember között! Feltekintettem.
A fekete dolog egyáltalán nem volt szobor. Élt. És engem figyelt. Élt, lélegzett, és engem nézett a fenyegetıen összehúzott, fénylı fekete szemöldöke alól.
- Nem, nem igaz! - mondtam hangosan. Megpróbáltam abba a hideg nyugalomba menekülni, amit gyakran kivált belılem a veszély. Nem igaz!
Megböktem a padlón heverı hullát, csak bizonyságképpen, hogy még itt vagyok, és nem most megy el az eszem, rettegve vártam a zavarodottságot, de nem jött, és akkor felsikoltottam. Úgy sikítottam, akár egy kölyök. Azzal kirohantam.
Végignyargaltam a folyosón, kirobbantam hátul az éjszakába. Átrepültem a tetıkön, aztán lesiklottam egy sikátorba, és kimerültén támaszkodtam a téglákhoz. Nem, ez nem lehetett igaz! Ez valami utolsó kép lehetett, amit ı küldött, az Áldozatom, a halálban vetítette ki, ez volt az ı édes bosszúja. Olyannak mutatta a szobrot, mintha élne, az a nagy, sötét, szárnyas valami, az a kecskelábú...
- Ja - mondtam, a szájamat törülgetve. A mocskos hóban hevertem. Halandók is voltak a sikátorban. Ne zavarj minket. Nem foglak. Még egyszer megtörültem a számat. - Ja, bosszúból. Azzal vett célba - motyogtam - a szeretettel, amit az ottani tárgyak iránt érzett. Tudta. Tudta, ki vagyok, tudta, hogyan...
Különben is, a Cserkelı sose volt ilyen higgadt, ilyen mozdulatlan, ilyen merengı. Az mindig püffedt és dagadt, akár a sőrő, büdös füst, és azok a hangok... Csak egy szobor volt, ami ott állt!

Feltápászkodtam. Dühös voltam, mérhetetlenül dühös voltam magamra, amiért elmenekültem, amiért beugrottam az öles utolsó kis fortélyának. Olyan rettenetesen dühös voltam, hogy vissza akartam menni, össze akartam rugdosni a hullát meg azt a szobrot, ami nyilvánvalóan visszamerevedett gránittá, mihelyt gazdájának haldokló agyában ellobbant az utolsó szikra. Eltört a karja, a válla. Véres kupacot csináltam belıle, mintha abból kiáltott volna ahhoz a dologhoz.
Ezt Dóra is meg fogja tudni. Kartörés, válltörés. Nyaktörés. Kimentem az Ötödik sugárútra. Elindultam a szélben.
Belefúrtam az öklömet gyapjúszövet zakóm zsebébe, ami túl könnyő öltözék volt ehhez a csendes havazáshoz, és csak mentem és mentem.
- Jól van, a francba, tudtad, ki vagyok, és kimódoltad, hogy az a dolog egy pillanatra olyan legyen, mintha élne!
Megálltam, mint akinek földbe gyökerezett a lába, és rámeredtem a járműveken túl a Central Park behavazott, sötét erdejére.
- Ha minden összefügg, gyere értem! - Most nem az Áldozatomhoz szóltam, vagy a szoborhoz, hanem a Cserkelıhöz. Nem voltam hajlandó megrémülni. Nem voltam magamnál.
Hol van ilyenkor Dávid? Vadászik valahol? Vadászik... amit annyira szeretett halandó korában, vadászni az indiai ıserdıben, én pedig embertestvéreinek vadászává tettem, mindörökkön örökké.
Határoztam.
Máris indulok vissza a lakásba. Jól megnézem azt a rohadt szobrot, ellenırzöm, hogy élettelen-e, aztán megteszem, amit Dóráért kell tennem - vagyis eltüntetem az apja hulláját.
Alig pár percembe telt, hogy visszaérjek, és felsuhanjak a koromsötét, szők lépcsın a lakásba. Akkor már minden türelmemet elhasználta a félelem; dühöngtem a megalázottságomon és a megrendülésemen, ugyanakkor ott bujkált bennem a sajátos izgalom, amely mindig elfog az ismeretlentıl.
Friss tetem bőze. Elpocsékolt vér bőze.
Semmit sem hallottam, nem is éreztem. Bementem egy apró helyiségbe, amelyet konyhának használtak valamikor, és még mindig maradtak benne háztartási eszközök annak a halottnak az idejébıl, akit az Áldozat szeretett. Igen, épp ez kellett nekem. Ott volt a mosogató csövei alatt, mert a halandók mindig oda gyömöszölik be, a doboz, és benne a zöld műanyag szemeteszsákok, amelyek tökéletesen megfelelnek a maradványoknak.
Belém hasított, hogy ı gyömöszölte ilyen zsákba Terryt, a meggyilkolt feleségét. Láttam, szagoltam, mialatt rajta dızsöltem. Eh, vigye el az ördög! Akkor tıle van az ötlet.
Akadt néhány vágóeszköz a konyhában, bár semmi olyan, amellyel sebészi vagy művészi munkát lehetett volna végezni. Elvettem a legnagyobb kést, egy szénacél pengéjő darabot, átmentem a nappaliba, nem engedve meg magamnak semmiféle tétovázást, megfordultam, ránéztem a behemót szoborra.
Még mindig égtek a halogénlámpák, vakító fénysávokat hasítottak ki az árnyékos rendetlenségbıl.
Szobor. Kecskelábú angyal.
Lestat, te barom!
Odamentem hozzá, megálltam elıtte, hidegen vizsgálgattam a részleteket. Valószínőleg nem tizenhetedik századi. Valószínőleg kortárs; kézzel faragták, igen, de modern tökéletességőre, és az arcon ott van William Blake alakjainak fensége - egy gonosz, fenyegetı, kecskelábú lény, Blake szentjeinek és vétkeseinek szemével. Ugyanannyira ártatlan, mint haragvó.
Hirtelen szerettem volna megtartani, levinni valamilyen módon a New Orleans-i lakásba, annak

emlékére, hogy majdnem holtan estem össze a lábainál. Fagyosan és ünnepélyesen állt elıttem. Aztán eszembe jutott, hogy talán az összes ereklye kárba vész, ha nem teszek valamit. Amint Áldozatom halála napvilágra kerül, mindezt elkobozzák; ez volt a legnagyobb gondja Dórával, hogy ez, az ı igazi gazdagsága, közönyös kezekbe juthat!
Mert Dóra a vékony kis hátát fordította feléje, úgy ontotta elanyátlanodottan a gyász, az iszonyat és a legkeserőbb csalódás könnyeit, amiért nem nyújthat vigaszt annak, akit a legjobban szeret.
Lenéztem az összemarcangolt, még mindig frissnek látszó halottra. Roncs volt, egy kontár gyilkolta meg. Selymes fekete haja összeborzolódott, szeme félig nyitva maradt. Fehér ingének ujjain undorító rózsák nyíltak; mikor összemorzsoltam, akaratlanul apró sebeket ejtettem rajta. Törzse hátborzongatóan elferdült. Nemcsak a nyakát, a gerincét is eltörtem.
Hát innen el kell távolítanom. Meg kell szabadulnom tıle, és akkor hosszú ideig senki se tud majd róla. Ha senki se tudja, hogy meghalt, akkor a nyomozók nem zaklathatják, és nem keseríthetik Dórát. Utána majd foglalkozom az ereklyékkel; talán kipucolom ıket innen a lány számára.
Kivettem a zsebébıl az igazolványait. Az összes hamis, egyben sem az igazi neve szerepelt. Igazából Rogernek hívták.
Én ezt kezdettıl tudtam, de csak Dóra szólította Rogernek. A másokkal való érintkezésben furcsán középkorias íző, egzotikus álneveket használt. Ebben az útlevélben Frederick Wynken volt. Hát nem mulatságos? Frederick Wynken!
Összeszedtem az igazolványokat, áttettem ıket a saját zsebeimbe, hogy késıbb megsemmisítsem. Munkához láttam a késsel. Levágtam a megdöbbentıen finom, gyönyörően manikőrözött kezét. Borzasztóan szerette magát, bár volt is rá oka. Ügyetlenül lenyiszáltam a fejét is, brutális erıvel átkényszerítve a pengét az inakon és a csontokon. Nem bajlódtam azzal, hogy lezárjam a szemét. A holtak pillantása egyáltalán nem olyan megbabonázó. Nincs benne semmi élı. Szája érzéketlenné ernyedt, orcája kisimult a halálban. Ahogy szokott. A fejet és a kezeket két külön zsákba tettem, aztán többé-kevésbé összehajtottam a testet, és belegyömöszöltem egy harmadikba.
Csurom vér lett a szınyeg. Akkor láttam csupán, hogy többszörös rétegben borítják a padlót a szınyegek, ahogy régiségboltokban szokás. Hát ez kár. Mindegy, fı, hogy a hulla már útban van elfelé. Nem fogja ide csábítani a fenti vagy lenti halandókat. Ha pedig nincsen hulla, senki sem tudhatja meg, mi történt vele... ez sokkal jobb Dórának, mintha kiglancolt nagy fényképeket kellene látnia a színpadról, amelyet én rendeztem be.
Még egy pillantást vetettem a fenyegetı ábrázatú angyalra, ördögre, vagy micsodára, szilaj üstökére, gyönyörő szájára, simára csiszolt, nagy szemére, aztán a vállamra vetettem a három zsákot, mint a Mikulás, és távoztam, hogy darabonként megszabaduljak Rogertıl.
Nem is volt nehéz.
Alig egy óráig tartott. Baktattam a felsıváros behavazott, üres, fekete utcáin, kerestem a sivár, kusza építési területeket, a szemétdombokat, a helyeket, ahol rá se néznek a felgyőlt, korhadó szennyre, nemhogy eltakarítanák.
A kezét egy gyorsforgalmi felüljáró alatt dugtam el egy óriási szemétrakásban. Voltak ott pokrócba burkolt halandók is egy konzervdobozban égı tüzecske mellett, de ügyet se vetettek arra, hogy mit csinálok. Olyan mélyen beástam a műanyagba csomagolt kezeket a piszokba, hogy senki se kotorászhasson utánuk. Majd odamentem a halandókhoz, akik rám se néztek, és néhány bankjegyet ejtettem a tőz mellé. A szél majdnem elsodorta a pénzt. Aztán kivágódott a tőzfénybe egy kéz, persze egy élı, az egyik csövesé, megmarkolta a bankókat, és visszarántotta ıket a lélegzı sötétségbe.
- Köszönet, testvér!

- Ámen! - válaszoltam.
A fejet ugyanígy rekkentettem el, de onnan jóval távolabb, egy hátsó ajtónál a konténerbe, amelybe egy étterem hulladékát öntötték. Bőzlött. Nem néztem meg utoljára a fejet. Feszélyezett. Nem trófea volt. Sose vágnék le trófeának emberfit. Még ötletnek is siralmas. Nem szerettem azt a kemény fogását a műanyag alatt. Ha az éhesek meg is találják, sose fogják jelenteni. Mellesleg az éhesek már jártak itt, elvitték a paradicsomot, a salátát, a spagettit, a pálcakenyér serclijét. Az étterem órák óta bezárt, a szemét kopogósra fagyott. Zörgött, mikor letuszkoltam a fejet a mélyébe.
Visszaindultam a belvárosba, továbbra is gyalogszerrel, vállamon az utolsó zsákkal, a zsákban Roger nyomorult törzsével, tagjaival. Legyalogoltam az Ötödik sugárúton, el a szálloda mellett, ahol Dóra alszik, el a Szent Patrik, a divatos boltok mellett. Halandók nyüzsögtek eresszel fedett kapuk alatt, taxisok dudáltak dühösen a lomha, ormótlan limuzinokra.
Csak mentem és mentem. Rugdostam a latyakot, és győlöltem magamat. Ereztem Roger szagát, és ezt is utáltam. Bár bizonyos értelemben a lakoma olyan isteni volt, hogy megérte leszedni utána az asztalt.
A többiek - Armand, Marius, valamennyi halhatatlan társam, szeretım, barátom, ellenségem - folyton szidtak, amiért nem tüntetem el a maradványokat. No jó, Lestat ezúttal rendes vámpír lesz. Eltakarít maga után. Majdnem a Village-nél tartottam, amikor újabb tökéletes helyet találtam, egy elhagyatott, óriási raktárházat, amelynek emeletén szépen szikráztak a törött ablakok, míg bent a hulladék összes létezı válfaja nıtt hegyekké. Ereztem az oszló hús szagát. Itt három hete meghalt valaki. Csupán a hideg miatt nem csapta még meg a bőze a halandó orrokat. Vagy pedig senkit sem érdekelt.
Mélyebbre hatoltam a barlangszerő helyiségbe. Benzin, fém, vörös tégla szaga. Középen akkora szeméthegy, akár egy piramis. Hozzá veszélyesen közel egy teherautó parkolt, amelynek még mindig meleg volt a motorja. Ember sehol.
Itt aztán bıven volt bomló hús. Szagról legalább három hullát azonosítottam a hulladék különbözı szintjein. Bár lehettek többen is. Olyan undorítóan bőzlöttek, hogy nem sok idıt pazaroltam a helyzetfelmérésre. - Oké, barátom, átadlak a temetınek! - mondtam, és betoltam a zsákot a törött üvegek, összenyomott dobozok, kartonpapír kötegek, a fahulladék, a szenny közé, amivel majdnem lavinát idéztem elı. A szeméthegy csakugyan rázkódott egyet-kettıt, aztán az idomtalan gúla csendesen visszanyerte a formáját. Csupán a patkányok neszeztek. Egyetlen sörösüveg szabadult ki a padlóra, és megállt a piramistól méternyire, magányosan, csendesen, csillogva.
Egy hosszú percig tanulmányoztam a teherautót. Viharvert, jelöletlen, meleg motor; a szagán érzik, hogy nemrég emberek ültek benne. Mit számított az nekem, hogy miért jöttek ide? Az a lényeg, hogy járnak ki-be a nagy vasajtókon, és nem vesznek tudomást a szeméthegyrıl, vagy idınként hozzájárulnak valamivel a kupachoz. Hihetıbb, hogy nem vesznek tudomást róla. Ki parkolna szívesen a saját meggyilkolt áldozatai mellett? Ám ezeken a sőrőn lakott, modern településeken, mármint az igazi nagyvárosokban, a bőnözés világklasszis fészkeiben - New Yorkban, Tokióban, Hongkongban - az emberi tevékenység legsajátosabb alakzataival találkozhatunk. Kezdett megigézni a bőnözés számtalan vetülete. Ez is vonzott Rogerhez. Rogerhez. Ég áldjon, Roger!
Visszamentem az utcára. Már nem havazott. Sivár, szomorú vidéken voltam. Hólepte, csupasz matrac hevert a sarkon. Az utcai lámpákat összetörték. Nem is tudtam, hol járhatok.
A víz felé indultam a sziget végében, és ott megláttam egy nagyon régi templomot, amelyet még Manhattan holland telepesei építtettek. Bekerített kis temetı tartozott hozzá, és a sírköveken olyan elképesztı dátumok voltak, mint 1704, sıt 1692.

Gótikus gyöngyszem volt, egy szikra a Szent Patrik nimbuszából, de talán még annál is cirkalmasabb és talányosabb, részletességével, szervezettségével, meggyızıdésével szemet simogató látvány a nagyvárosi émely átokföldjén.
Leültem a templom lépcsıjére, és örültem a faragott csúcsíveknek, örültem, hogy szentelt kınek támaszkodhatok a sötétségben.
Nagyon óvatosan meggyızıdtem róla, hogy a Cserkelı nincs a közelemben, hogy az éjszakai tettek miatt nem kaptam másvilági látogatót, nincsenek vérfagyasztó lépések. A nagy gránitszobor nem élt, a zsebemben vannak Roger igazolványai, ami heteket, sıt talán hónapokat ad még Dórának, mielıtt megzavarná lelki békéjét az apja halála, és most már nem tudhatja meg a részleteket.
Errıl ennyit. A kalandnak vége. Jobban éreztem magamat, sokkal jobban mint mikor Daviddel beszélgettem. Ennél jobbat nem is tehettem volna, mint hogy visszamegyek, és megnézem a gránitszörnyeteget.
Csak az a baj, hogy rám tapadt Roger szaga. Roger. Meddig is volt "Áldozat"? Most már Rogernek hívom. Roger, apu, Röge, apácska - Dóra így szólította. "Édes, itt Röge - mondta neki Isztambulból. - Le tudnál jönni pár napra Floridába? Beszélnem kell veled..."
Elıvettem a hamis igazolványt. A szél hideg volt, vágott, a földön kezdett keményre fagyni a hó. Egyetlen halandó se ült volna be ide, a gótikus templomajtó sekély, magas fülkéjébe, de nekem tetszett.
Megnéztem a hamis útlevelet. Egész készlete volt hamis papírokból, amelyiknek némelyikét nem is értettem. Volt közte egyiptomi vízum. Nyilván csempészett onnan. Ismét megmosolyogtam a Wynken nevet, mert ez is egy olyan név, amin még a gyerekek is kacagnak. Wynken, Blinken és Nod - a Kacsingató, a Hunyorgató, a Bólogató. Nincs egy ilyen vers?
Csak össze kellett szaggatnom apró darabokra, aztán a szélre bíztam, röpítse el az éjszakába, túl a kicsi temetı apró sírkövein. Micsoda huzat! Úgy elfújta, akár a hamut, mintha Roger személyazonosságát elhamvasztottak volna, és most rónák le a végsı kegyeletet.
Vérbı voltam, fáradt és elégedett. Most már szamárnak éreztem magamat, amiért úgy ijedeztem, mikor Daviddel beszéltem. Dávid kétségtelenül azt gondolja, hogy bolond vagyok. Bár tulajdonképpen mirıl is szereztem bizonyságot? Hogy a Dolog, amely a nyomomban settenkedik, nem oltalmazta meg Rogert, vagy hogy semmi köze hozzá? Ezt eddig is tudtam. Nem jelenti azt, hogy a Cserkelı mostantól nem hajtja a nyomomat.
Mindössze annyit jelent, hogy a Cserkelı akkor jön, amikor neki tetszik, és a fellépéseinek talán semmi köze ahhoz, amit tettem.
Csodálattal néztem a kicsi templomot. Milyen értékes és ékes, mennyire nincs a helyén Alsó-Manhattan többi épülete között. Bár ebben a furcsa városban tulajdonképpen semmi sincs a helyén, olyan vastagon keveredik benne a gótikus, a klasszikus és a modern. A legközelebbi utcatáblán a Wall Streetet olvashattam.
Annak a végében lennék? A köveknek támaszkodtam, behunytam a szemem. Holnap este találkozom Daviddel. És mi lesz Dórával? Úgy alszik-e, mint egy angyal, a szállodai szobájában, szemközt a székesegyházzal? Megbocsátanám-e magamnak, ha egy utolsó, reménytelen, lopott pillantást vetnék rá az ágyában, mielıtt lezárom a kalandot? Vége.
Okosabb, ha kiverem a fejembıl a kislányt, ha elfelejtem a bátor Dórát, ahogy megy az elemlámpájával a New Orleans-i kihalt kolostor hatalmas, sötét folyosóin. Egyáltalán nem hasonlít az utolsó halandó nıre, akit szerettem. Nem, azt felejtsd el! Felejtsd el, Lestat, hallod? A világ megtelt lehetséges áldozatokkal, amióta figyelembe veszed az élettörténet mintáját, a léthez tartozó légkört, hogy úgy mondjam, a teljes egyéniséget. Talán lemegyek Miamiba, ha rábeszélhetem Dávidét, hogy velem tartson. Holnap este majd megbeszéljük.

Kínzóan tudatosodott bennem, hogy ha a lépéseket hallom, ha megérzem a Cserkelıt, akkor holnap este reszketve borulhatok Dávid nyakába. A Cserkelınek mindegy, hova megyek. És a Cserkelı igazi.
Fekete szárnyak, valami sötét, ami úgy sőrősödik, akár a fekete füst, és fény. Ne foglalkozz vele! Erre az éjszakára elég volt a rémes gondolatokból! Mikor találok még egy ilyen halandót, mint Roger? Mikor látok még egy ilyen fényes lángot? És még beszélt hozzám a szemét, beszélt az ájulásban! Hozzám! És valamilyen gyönge telepatikus készséggel sikerült élınek mutatnia a szobrot! A fene egye meg ıt is! A fejemet csóváltam. Én kerestem magamnak? Másképp csináltam valamit?
Annyira megszerettem volna Rogert a vadászat hónapjaiban, hogy öles közben beszéltem hozzá, netán a rajongás szótlan szonettjét szavaltam neki? Én csak ittam, szerettem, és magamba fogadtam ıt.
Autó közeledett lassan a sötétségbıl, és megállt mellettem. Halandók kérdezték, nincs-e szükségem fedélre. Megráztam a fejemet, megfordultam, sírkırıl sírkıre szökkenve keresztülszeltem a kis temetıt, és már el is pályáztam a Village irányába, olyan sebesen, hogy ık talán nem is látták, hogyan távozom.
Képzeljék el! Látnak egy kétsoros sötétkék zakót, habos nyaksálat viselı, szıke fiatalembert, aki ül a hidegben az ódon kis templom lépcsıjén. És az alaknak hirtelen nyoma vész! Felkacagtam. Tetszett a hangom, ahogy dobálóztak vele a téglafalak. Zene szólt a közelben, emberi hangok zsongtak, étel fıtt, halandók járkáltak kart karba öltve, olyan egészséges fiatalok, akiktıl azt kell gondolnom, hogy még a zord tél is lehet szórakoztató.
Kezdtem unni a hideget. Majdnem úgy fáztam, mintha ember lennék. Fedett helyet akartam.

Három

Alig pár lépés után megláttam egy forgóajtót, bementem valaminek az elıterébe, azt hiszem, étterem lehetett, és meg sem álltam a bárpultig. Pont, ami nekem kell: félig üres, nagyon sötét, túlfőtött, a kör alakú bárpult közepén palackok villognak. A nyitott ajtón behallatszott a vacsorázok megnyugtató zsongása.
A pultra könyököltem, sarkamat a rézrúdba akasztottam. Dideregve ültem a bárszéken, hallottam a halandók beszélgetését, és semmit sem hallottam, lehajtott fejjel figyeltem a bárhoz kötelezıen hozzátartozó sekélyes ostobaságokat, a napszemüvegem eltőnt - ó, a francba, elveszítettem a lila pápaszememet! -, igen, kellemes itt, és sötét, nagyon-nagyon sötét, egyfajta kései fásultság ült mindenen. Klub lenne? Nem tudtam, nem érdekelt.
- Italt, uram? - Lomha, pökhendi arc.
Mondtam egy ásványvizet. Ahogy elém tette a poharat, belemártottam az ujjaimat, és lemostam. A csapos már nem volt ott, de az se érdekelte volna, ha elkezdek babákat keresztelni azzal a vízzel. A sötétben mások is ültek az asztaloknál... valamelyik távoli sarokban egy nı sírt, egy férfi haragosan rászólt, hogy feltőnést kelt. Nem keltett. Fütyültek rá.
Lemostam a számat a vízzel, megtörülgettem a szalvétával.
- Még vizet - mondtam, eltolva a beszennyezett poharat. A pincér -fiatal vér, ízeden egyéniség, ambíciók nélküli élet - lagymatagon nyugtázta kérésemet, aztán elcsoszogott.
Kurta kis nevetést hallottam a közelemben... talán a jobbomon, tılem két székkel arrébb ülı férfi nevetett, aki már akkor is ott volt, mikor bejöttem. Fiatalos, szagtalan. Semmiféle szaga nem volt, ami fölöttébb különös.
Ingerülten megfordultam, ránéztem.
- Megint elszaladsz? - súgta. Az Áldozat volt.

Roger ült ott a széken.
Nem volt összetörve, sem összemarcangolva, nem volt halott. Volt keze és feje. Nem volt itt, csak úgy látszott. Teljesen szilárd volt, teljesen nyugodt, és úgy mosolygott rám, mintha izgalmasnak találná az elszörnyedésemet.
- Mi van, Lestat? - kérdezte azon a hangon, amelyet még hónapok után is kellemes volt hallgatnom. - Ennyi évszázad alatt senki se jött vissza, hogy kísértsen?
Nem szóltam. Ne itt! Nem, itt ne! Anyagi, de nem abból az anyagból, mint minden más. Dávid szava. Más szövet. Megmerevedtem. Nem, ez enyhe kifejezés, kıvé lettem a hitetlenségtıl és a haragtól.
Felállt, átült mellém. Másodpercrıl másodpercre élesebb és részletesebb lett. Most még valami hangféle is megütötte a fülemet, élı anyagé vagy szervezeté lehetett, bár semmi esetre sem emberi lélegzés.
- Pár perc múlva talán olyan erıs leszek, hogy még egy cigarettát vagy egy pohár bort is kérhetek - mondta.
A kabátja alá nyúlt, az egyik kedvenc kabátja, nem az, amelyikben megöltem, ez egy másik volt, Párizsban csináltatta, elıhúzta hivalkodó kis arany öngyújtóját, és fellobbantotta a lángot, a nagyon kék és veszedelmes gázlángot.
Rám nézett. Fürtös fekete haja szépen meg volt fésülve, a szeme tisztán fénylett. A jóképő Roger. A hangja pontosan olyan volt, mint élı korában; akcentus nélküli, kozmopolita, egy New Orleansban született világutazóé, brit affektálás vagy déli ráérısség nélkül. Az ı szabatos, pergı hangja.
- Komolyan kérdezem - mondta. - Ennyi év alatt egyetlen áldozatod se jött vissza, hogy rémítgessen?
- Nem - mondtam.
- Döbbenetes vagy. Te csakugyan nem tőröd, hogy akár egy percre is megijesszenek?
- Nem.
Már teljesen szilárdnak tőnt. Nem tudom, mások látták-e. Fogalmam sem volt, de szerintem láthatták. Nem volt benne semmi rendhagyó. Láttam fehér kézelıjében a gombokat, a tarkóján a gallér puhán és fehéren villant elı a selymes hajból. Láttam a szempilláját, amely éltében is feltőnıen hosszú volt.
Visszajött a pincér, elém tette a pohár vizet. Rogerre rá se nézett. Még mindig nem volt biztos. A srác neveletlensége semmi mást nem bizonyított, mint hogy New Yorkban vagyok.
- Hogy csinálod ezt? - kérdeztem.
- Ugyanúgy, ahogy a többi kísértet - mondta. - Halott vagyok. Immár másfél órája halott vagyok, és beszélnem kell veled. Nem tudom, meddig maradhatok itt, mikor kezdek... Isten tudja, mi fog kezdıdni, de figyelned kell rám.
- Miért? - kérdeztem.
- Ne légy ilyen utálatos - súgta ıszinte megbántottsággal. - Hiszen meggyilkoltál!
- És te? Akiket te öltél meg? Dóra anyja egyszer se jött még vissza, hogy audienciát kérjen tıled?
- Ó, tudtam én! Tudtam! - mondta megrendültén. - Te tudsz Dóráról! Úristen, küldd a pokolra a lelkemet, de ne engedd neki, hogy bántsa Dórát!
- Hagyd abba ezt az ostobáskodást. Sose bántanám Dórát. Téged üldöztelek. Követtelek az egész világon. Ha nem tisztelném Dórát, rég megöltelek volna.
Visszajött a pincér. Ez a jelenség a legüdvözültebb mosolyt csalta társam ajkára. Egyenesen ránézett a kölyökre.
- Igen, drága fiam, no, lássam csak, amit utoljára ittam, ha csak nem esek súlyos tévedésbe, bourbon volt. A Délen nıttem fel. Mijük van? Nem, fiam, tudja mit, inkább én mondom. Legyen

Southern Comfort. -Meghitten, kedélyesen, halkan nevetett.
A csapos elbaktatott. Roger belém döfte dühös tekintetét.
- Figyelj ide, te mit tudom én, miféle pokolfajzat, vámpír, démon, ördög, mit érdekel engem! Nem bánthatod a lányomat!
- Nem akarom bántani. Sose bántanám. Eredj a pokolba, ott jobban érzed majd magadat. Jó éjszakát.
- Te beképzelt tróger! Mit gondolsz, hány évem volt még? - Verejtékgyöngyök ütöttek ki az arcán. A huzat megmozdította egy kicsit a haját.
- Széles ívben fütyülök rá! - feleltem. - Olyan vacsora voltál, amire érdemes várni!
- Nagyon pofátlan vagy, hallod! - mondta maró gúnnyal. - Bár korántsem olyan sekélyes, mint amilyennek megjátszod magadat.
- O, nem hiszed? Hát tegyél próbára. Esetleg meghallod, hogy nem vagyok több mint "zengı érc vagy pengı cimbalom."
Ettıl elnémult.
Én is elnémultam. Honnan vannak ezek a szavak? Hogyhogy csak úgy kiestek a számból? Én nem használok ilyen képeket!
İ felszívta magába szorongásaimat, nyilvánvaló kételyeimet. Vajon miben nyilvánultak meg? Elsápadtam vagy megroskadtam kissé, mint más halandók, vagy csak zavarba jöttem?
A csapos hozta az italt. İ nagyon bátortalanul megpróbálta megfogni a poharat, és felemelni. Sikerült. A szájához emelte, belenyalt. Hüledezı hála látszott rajta, és váratlanul annyira eltelt félelemmel, hogy majdnem szétesett. A káprázat kis híján elillant.
De ı kitartott. Annyira az a személy volt, akit most öltem meg, trancsíroztam fel és szórtam szét Manhattanben, hogy a rosszullét kerülgetett a látásától. Egyetlen dolog mentett meg a pániktól: az, hogy beszélt hozzám. Mit is mondott egyszer Dávid, még élı korában? Hogy nem pusztítana el egy vámpírt, ha az képes beszélni hozzá? És ez az átkozott hazajáró lélek most nekem beszél.
- Beszélnem kell veled Dóráról - mondta.
- Már közöltem, hogy sose fogom bántani, még azt se, aki hozzá hasonló - mondtam. - Figyelj, mi dolgod itt velem? Mikor megjelentél, még azt se tudtad, hogy tudok Dóráról! Te akarsz beszélni nekem róla?
- Mélység, minı szerencsém van, egy olyan lény gyilkolt meg, akiben van lelki mélység, sıt messzemenıen értékelte a halálomat! - Ivott még az édesen illatozó Southern Comfortból. - Tudod, hogy ez volt Janis Joplin kedvenc itala? - Egy rég halott énekesnıre célzott, akit én is szerettem. - Figyelj, hallgass meg merı kíváncsiságból, bánom is én, de hallgass meg. Hadd beszéljek neked Dóráról és magamról. Azt akarom, hogy tudd, azt tudd, aki igazából vagyok, nem, amiket te összegondoltál. Azt akarom, hogy vigyázz Dórára. Meg van még valami a lakásban, és azt...
- Veronika bekeretezett kendıje?
- Nem! Az szemét. Illetve négyszáz éves, de akkor is csak egy közönséges változata a kendınek, olyanoknak, akiknek van rá pénze. Körülnéztél a lakásomban, mi?
- Miért akartad Dórának adni azt a kendıt? - kérdeztem. Ez kellıen leforrázta.
- Te hallottad a beszélgetésünket?
- Számtalanszor.
Tanakodott, mérlegelt, de megırizte a higgadtságát. Azon a sötét ázsiai arcon nem volt más, csak ıszinteség és mélységes bánat.
- Azt mondtad, vigyázzak Dórára? - kérdeztem. - Ezt akarod tılem? Vigyázzak rá? Ez a javaslat már másképp hangzik! De mi az ördögnek akarod elmesélni az életed történetét? Rossz helyen keresed a személyedre szabott utolsó ítéletet! Nem érdekel, milyen úton jutottál idáig. Miért

törıdne egy kísértet olyan dolgokkal, amik a lakásban vannak?
Ez nem egészen volt becsületes. Kezdtem kissé túlzásba vinni a nyegleséget. Hát persze hogy törıdik a kincseivel. Ám elsısorban Dóra miatt támadt fel halottaiból.
A haja még feketébb lett, a kabát szövete plasztikusabb. Láttam benne a selyem és a kasmírgyapjú hullámait. Láttam szakértı ügyességgel manikőrözött, fényesre dörgölt, nagyon tiszta körmét. Ugyanaz a kéz, amelyet a szemétbe dobtam! Azt hiszem, pár perce még nem látszottak ezek a részletek.
-Jézusom! - suttogtam.
Nevetett.
- Te jobban félsz mint én!
- Hol vagy?
- Mirıl beszélsz? - kérdezte. - Melletted ülök a Village egyik bárjában. Hogyhogy hol vagyok? Ami a testemet illeti, épp olyan jól tudod, hova dobtad ki a darabjait, mint én.
- Ezért kísértesz.
- Szó sincs róla. Fütyülök arra a testre. Már akkor sem érdekelt, mikor elhagytam. Te is tudod!
- Nem, nem! Azt kérdezem, milyen birodalomban vagy, mi az, hol vagy, mit láttál benne, mi...
Nagyon szomorúan elmosolyodott, és megrázta a fejét.
- Ismered te a választ. Nem tudom, hol vagyok. Ám valami vár rám. Ezt rendesen bizonyosra veszem. Valami vár. Talán csak a szétszóródás. A sötétség. Nem fog sokáig várni. De nem tudom, honnan tudom. Azt sem tudom, miért szabad megjelennem elıtted; hogy az akaraterınek köszönhetı-e, a sajátomnak, amiben sose szőkölködtem, vagy ajándék. Nem tudom! Mindenesetre utánad mentem. Követtelek ki a lakásból, aztán vissza, aztán megint ki a hullával, végül ide, mert beszélnünk kell. Nem távozom harc nélkül, addig, amíg nem beszéltem veled!
- Valami vár rád - súgtam félıs áhítattal. - Es ha végeztünk a dumával, és mégsem oszolsz el, akkor hová fogsz menni pontosan?
Megrázta a fejét, és mereven nézte a tartó közepén levı palackot, a folyékony fényt, a színt, a címkét.
- Fárasztó vagy - mondta mogorván. - Fogd be.
Hát ez szúrt. Fogjam be. Nekem mondják, hogy fogjam be.
- Nem vigyázhatok a lányodra - mondtam.
- Hogyhogy nem? - Dühösen nézett rám, kortyolt a whiskyjébıl, aztán intett a pincérnek, hogy adjon még egyet.
- Be akarsz rúgni? - érdeklıdtem.
- Nem hinném, hogy menne. Vigyáznod kell rá! Ki fog robbanni a dolog - hát nem érted? Olyan ellenségeim vannak, akik képesek lesznek megölni, csak azért, mert az én gyermekem! Nem tudod, mennyire vigyáztam, és nem tudod, mennyire vakmerı Dóra, hogy hisz az isteni gondviselésben. És akkor még nem is beszéltem a kormányról, a kormány kopóiról, és a dolgaimról, az ereklyéimrıl, a könyveimrıl!
Megbabonázott. Körülbelül három másodperce tökéletesen elfelejtettem, hogy ez egy hazajáró lélek. Most már a szemem se talált bizonyítékot. Semmit. Viszont szagtalan volt, és az élet gyenge pihegésének, amely belıle hallatszott, nem sok köze volt a valódi tüdıhöz vagy szívhez.
- Na jó, ne kerülgessük - mondta. - Féltem Dórát. Mindenképpen közismert lenne; elég idınek kell eltelnie, hogy ellenségeim elfeledkezzenek róla. A legtöbben azt se tudják, hogy létezik. De valaki tudhatja! Ha te tudtad, másnak is tudnia kell!
- Nem szükségszerően. Én nem vagyok ember.
- İrködnöd kell fölötte.
- Nem tehetek ilyet. Nem akarom.

- Idefigyelnél, Lestat?
- Nem akarok figyelni! Menj innen! Nézd, sose akartalak megölni. Sajnálom, tévedés volt, mást kellett volna kiszúrnom... - A kezem remegett. Ó, milyen lebilincselıen fog ez hangzani késıbb! De most Istenhez könyörögtem, pont hozzá, hogy legyen már vége, mindennek legyen vége, vége!
- Tudod, hol születtem, ugye? - kérdezte. - Ismered azt a háztömböt a Szent Károly úton, a Jackson utca közelében?
Bólintottam.
- A panzió - mondtam. - El ne meséld az életed történetét! Semmi értelme. Különben is, vége! Leírhattad volna, míg éltél, ahogy mások csinálják. Tılem mit vársz, mit kezdjek vele?
- Azokat a dolgokat akarom elmondani, amik lényegesek. Nézz rám! Nézz rám, kérlek, próbálj megérteni, szeretni engem, és szeretni értem Dórát! Könyörgök!
Nem kellett látnom az arcát, hogy megértsem a gyötrıdését, az oltalmazó ösztönnek ezt a feljajdulását. Ki tud olyat mővelni velünk, ami annyira fájna, mint ha azt kell látnunk, hogyan szenvednek a gyermekeink? A szeretteink? Akik közel állnak hozzánk? Dóra, kicsi Dóra, ahogy járkál az üres zárdában! Dóra egy tévé képernyıjén. Kitárja a karját és énekel.
Nem is tudom - tán levegı után kaphattam. Összeborzonghattam. Akármi. Egy pillanatra összezavarodtak a gondolataim, de ezt nem természetfölötti ok idézte elı, csak a nyomorúságom, és a tudat, hogy Roger itt van, kézzel foghatóan, láthatóan, vár tılem valamit, átjött a másvilágról, megmaradt annyi ideig ebben a tiszavirág életű alakban, hogy követelhessen tılem valamit.
- Na ugye, hogy szeretsz! - súgta. Derős érdeklıdés látszott rajta. Már nem érhette el a hízelgés. Már nem érhettem el én sem.
- A szenvedélyt - mormoltam. - A szenvedélyességedet.
- Igen, tudom. Megtisztelı. Nem teherautó gázolt el az utcán, nem is bérgyilkos puffantott le. Te öltél meg, aki nyilván a legjobbak között lehetsz.
- Miben?
- Mit tudom én, minek nevezed magadat. Nem vagy ember. Kiszívtad a véremet, attól virulsz most. Nyilván nem te vagy az egyetlen. - Lesütötte a szemét. - Vámpírok - mondta. - New Orleansban, mikor gyerek voltam, láttam a házunkban kísérteteket.
- New Orleansban mindenki lát kísérteteket. Akaratlanul elnevette magát. Kurta, halk nevetés volt.
- Tudom - mondta -, de én tényleg láttam és látom ıket, láttam másutt is. De sose hittem Istenben vagy a sátánban vagy az angyalokban, vámpírokban, küldött farkasokban, és hasonlókban, olyan lényekben, amelyek változtathatnak a sorson, vagy módosíthatnak a világegyetemet irányító erık látszólag zőrzavaros ütemén.
- Most hiszel Istenben?
- Nem. Az a sanda gyanúm, hogy, hasonlóan az összes kísértethez, amelyeket volt alkalmam megpillantani, kitartok ebben az alakban, ameddig bírok, aztán fakulni kezdek. Ellobbanok. Mint egy láng. Ez vár rám. A semmi. És nem sértıdésbıl mondom, hanem mert az elmém, már ami maradt belıle, ami a földhöz tapad, nem képes felfogni mást. Te mit gondolsz?
- Én minden értelemben rettegek tıle. - Nem fogok beszámolni a Cserkelırıl. Nem fogok rákérdezni a szoborra. Most már tudom, hogy semmi köze a szobor látszólagos megelevenedéséhez. Akkor már halott volt, a lelke felszállt.
- Rettegsz? - kérdezte tisztelettel. - Nos, veled nem történhet ilyen. Miattad történik meg másokkal. Hadd magyarázzam meg Dórát!
- A lányod gyönyörő. Majd... majd megpróbálok vigyázni rá.

- Nem, neki ennél több kell tıled. Neki csoda kell.
- Csoda?
- Idehallgass, te élsz, akárki is legyél, holott nem vagy ember. Akkor csak tudsz csodát is tenni, vagy nem? Megteheted Dóráért, a te képességeiddel csak nem probléma!
- Valamilyen vallási álcsodára gondolsz?
- Mi másra? Dóra is tudja, hogy sose menti meg a világot csoda nélkül. Te megteheted!
- Képes vagy a földbe kapaszkodni, és engem kísérteni ezen a helyen, csakhogy tehess egy ilyen selejtes javaslatot? - kérdeztem. - Menthetetlen vagy! Meghaltál, de a halálban is megmaradsz zsarolónak és bőnözınek. Hát nem hallod magadat? Azt követeled, hogy valami vásári mutatványt csináljak Dórának? Azt képzeled, a lányod ezt akarja?
Ezzel letaglóztam. Ez olyan sok volt, hogy fel se háborodhatott a sértésen.
Letette a poharat. Méltóságteljes, higgadt nyugalommal ült, és úgy tett, mint aki a lokált vizsgálgatja. Legalább tíz évvel fiatalabbnak látszott annál, amilyen akkor volt, mikor megöltem. Nem hinném, hogy bárki is haza akarna járni, ha csak nem valami gyönyörő alakban. Ez csak természetes. Még erısebben éreztem a végzetes vonzódást. Ez az én áldozatom. Monsieur, itt van bennem a maga lopott vére!
Felém fordult.
- Igazad van - súgta meggyötörtén. - Tökéletesen igazad. Nem alkudozhatok veled valami hazug csodára. Förtelmes. Dóra biztosan győlölné.
- Most meg úgy beszélsz, mint egy hálás halott - állapítottam meg. Kurtán, lenézıen nevetett, majd fojtott, sötét indulattal mondta:
- Lestat, vigyáznod kell a lányomra... egy darabig. Nem válaszoltam.İ gyengéden folytatta unszolását:
- Csak egy kis ideig, amíg a sajtó leállítja magát, eltompul a borzalom, amíg Dóra megrendült hite helyreáll, ép és egész lesz ismét, és visszatér az életbe. Neki megvan a saját élete. Lestat, nem bánthatják miattam, ez nem tisztességes!
- Tisztességes?
- Szólíts a nevemen - mondta. - Nézz rám.
Ránéztem. Nagyon fájt. Boldogtalan volt. Nem tudom, emberen látszhat-e ennyire a szenvedés. Tényleg nem tudom.
- A nevem Roger - mondta. Még fiatalabbnak tőnt, mint aki visszafelé utazik az idıben, vagy csak visszanyeri az ártatlanságát, mintha a földbe kapaszkodó holtaknak joguk lenne emlékezni az ártatlanságra.
- Tudom a neved - mondtam. - Mindent tudok rólad, Roger. Roger, a kísértet. Sose engedted Vén Kapitánynak, hogy megérintsen, csak hagytad, hogy imádjon, tanítson, érdekes helyekre vigyen, gyönyörő holmikat vásároljon neked, és még annyi tisztesség se volt benned, hogy legalább egyszer lefeküdj vele.
Mindezt azoknak a képeknek az alapján mondtam, amelyeket a vérével ittam ki, de nem volt bennem rosszindulat, csak álmélkodás, hogy milyen komiszak vagyunk, mekkorákat hazudunk. Hallgatott.
Porig voltam sújtva. Szinte megvakított a bánat, a keserőség, és a mélységes, förtelmes iszonyat attól, hogy ezt tettem vele és másokkal, hogy egyáltalán bántottam valaha élılényt. Iszonyú volt. Hogy is hangzik Dóra üzenete? Mi a megváltásunk útja? Ugyanaz a régi dicsıítı ének lenne? Roger figyelt. Fiatal volt, lelkes, fenségesen életszerő. Roger. - Na jó - mondta lágyan, türelmesen -, abban igazad van, hogy nem feküdtem le Vén Kapitánnyal, de ı igazából sose akart ilyet, túl öreg volt hozzá. Mit tudod te, mi volt a valóság! A lelkifurdalásomat ismerheted, de nem tudhatod, mennyire bántam késıbb, amiért nem tettem meg, és lemondtam errıl az élményrıl. De

nem ezért tértem rossz útra. Nem ettıl. Nem ez volt a nagy kiábrándulás, amit te képzelsz. Szerettem a tárgyakat, amelyeket mutatott.İ szeretett engem. Valószínőleg nekem köszönheti, hogy két-három évvel tovább élhetett. Wynken de Wilde. Közösen szerettük Wynken de Wildét. Másképp is alakulhatott volna.
Ott voltam Vén Kapitánnyal, mikor meghalt. Ki se mozdultam a szobájából. Én, ha kell, hőséges vagyok azokhoz, akiket szerettem.
- Ja, az voltál Terryhez is, a feleségedhez, mi? - Ez kegyetlenség volt, de nem gondolkoztam, mielıtt kimondtam, mert megint láttam az asszony arcát abban a pillanatban, ahogy lelıtték. - Ezt töröld, ha akarod. Sajnálom. Ki a csuda az a Wynken de Wilde? - Olyan szerencsétlen voltam. - Istenem, miért kísértesz engem? A lelkem mélyén gyáva vagyok! Gyáva! Miért mondtad azt a különös nevet? Nem akarom tudni! Ne, ne is mesélj - nekem már ennyi is elég! Elmegyek, te pedig kísértsél csak ebben a bárban az ítéletnapig! Keríts magadnak valami erényes egyént, aki szóba áll veled.
- Figyelj rám - mondta. - Te szeretsz engem. Azért szemeltél ki magadnak. Mindössze a részleteket akarom közölni.
- Vigyázni fogok Dórára, majd megtalálom a módját, hogy segíthessek rajta, kitalálok valamit. És az ereklyékre is vigyázok, elviszem ıket onnan egy biztos helyre, és megırzım Dórának addig, amíg úgy érzi, hogy most már elfogadhatja.
- Igen!
- Oké, akkor engedj el.
- Nem tartalak vissza - mondta.
Igen, szerettem Rogert. Nézni akartam. Azt akartam, hogy mondjon el mindent, a legapróbb részletig. Megérintettem a kezét. Nem élı. Nem emberi hús. Pedig volt benne élet. Valami perzselı és izgalmas.
İcsak mosolygott.
Jobbjával megragadta a jobb csuklómat, és közelebb húzódott. Egy incselkedı hajfürtje hozzáért a homlokomhoz. Nagy, sötét szemét rám szögezte.
- Figyelj rám - ismételte. Nem volt szaga a leheletének. Belevágott, fojtott hangon, hadarva. Mondani kezdte a mesét.

Négy

- A lényeg, hogy Vén Kapitány csempész volt és mőgyőjtı. Évekig laktunk egy fedél alatt. Anyám Andoverbe küldött, aztán hazahozatott, mert nem bírta nélkülem. A jezsuitákhoz jártam, nem tartoztam senkihez, sehova, így talán Vén Kapitány volt az eszményi társaság. Wynken de Wilde, az Vén Kapitánnyal kezdıdött, meg a régiségekkel, többnyire kézben elvihetı apróságokkal, amelyeket a Francia Negyedben dobott piacra.
Elıre leszögezem, hogy Wynken de Wildének ebben semmi szerepe, az égvilágon semmi, azt kivéve, hogy volt egyszer egy fajtalan álmom. Dóra után Wynken de Wilde volt életem második legnagyobb szenvedélye, de ha a te érdeklıdésedet sem fogja felkelteni a beszélgetésünk után, akkor senkit. Dórát bizonyosan nem érdekli.
- Mi volt ez a Wynken de Wilde-dolog?
- Mővészet, természetesen. Szépség. Ám engem annyira összezavart, hogy tizenhét évesen elhatároztam, új vallást fogok alapítani, új kultuszt - szabad szerelem, adjatok a szegényeknek, senkit se bántsatok, afféle paráználkodó, hutterita közösség. Persze ez 1964-ben történt, a virággyermekek és a marihuána idejében, amikor Bob Dylan naphosszat az erkölcsrıl és az irgalomról dalolt. Egy új Közös Élet Testvérei mozgalmat akartam, amely figyelembe veszi a

modern szexuális értékrendet. Tudod, kik voltak a Testvérek?
- Igen. Kései középkori, népszerő misztikusok. Mindenki ismerheti Istent.
- Pontosan! Te ismersz ilyeneket?
- Nem kell ahhoz papnak vagy szerzetesnek lenni.
- Ahogy mondod. Fel is keltették a szerzetesek irigységét. Fiú koromban teljesen belegabalyodtam Wynkenbe, tudtam róla, hogy hatottak rá a német misztikusok és ezek a népmozgalmak, Eckhart mester satöbbi, holott egy kolostori scriptoriumban dolgozott, ott írta kézzel pergamenre
a régimódi imakönyveket. Az ı könyvei egészen mások voltak mint a többieké.
- Mitıl volt más?
- Hadd mondjam el abban a sorrendben, ahogy én akarom. Szóval így történt. A panzió az az úri piszkos fajta volt, ismered az ilyet, anyám hideg vízbe nem mártotta volna a kezét, három szobalánya volt, meg egy öreg mulatt, azok csináltak mindent. A lakók meg, az öregek - zsíros életjáradékuk volt, limuzint tartottak a kertvárosi garázsokban, napi három étkezés, vörös szınyeg. Ismered azt a házat. Henry Howard tervezte. Kései viktoriánus. Anyám örökölte az anyjától.
- Ismerem, láttam is, láttalak, ahogy megálltai elıtte. Kié most?
- Nem tudom. Engedtem, hogy kicsússzon a kezembıl. Oly sok mindent elrontottam. De most képzeld el ezt: álmos nyári délután, tizenöt éves vagyok, magányos, Vén Kapitány beinvitál a szobájába, és ott a második szalon asztalán, mert a két utcai szalont béreli, valóságos csodaország, mőtárgyak, réz és...
- Látom.
- ...és az asztalon ott vannak azok a könyvek, középkori könyvek. Középkori, parányi imádságos könyvek. Persze, tudom én, milyen az imakönyv; apró koromban ministráltam, hosszú éveken át naponta jártam anyámmal a templomba, eligazodtam a liturgikus latinban. Szóval látom rajtuk, hogy vallási jellegőek, ritkaságok, amiket Vén Kapitány persze el akar adni.
"Megnézheted, Roger, ha óvatos leszel" - mondja. Két éve már, hogy bejártam hozzá klasszikus zenét hallgatni, és nagyokat sétáltunk együtt. De csak mostanában kezdtem szexuálisan érdekelni, habár ezt nem tudtam, és ennek semmi köze ahhoz, amit ez után akarok elmondani.
Vén Kapitány telefonon beszélt valakivel egy hajóról, amely a kikötıben horgonyoz.
Pár perc múlva már útban is voltunk a hajóhoz. Szokásunk volt kijárni a kikötıbe, sose értettem, miért. Nyilván a csempészés miatt. Annyira emlékszem, hogy ül Vén Kapitány egy nagy kerek asztalnál a legénységgel, azt hiszem, hollandok voltak, és egy kedves tiszt, aki zsíros angol kiejtéssel beszél, megmutatja nekem a géptermet, a térképszobát, a rádiós központot. Sose fáradtam bele. Szerettem a hajókat. Akkor nagy volt a forgalom a New Orleans-i dokkban. Tele volt patkánnyal és kenderkötéllel.
- Tudom.
- Emlékszel azokra a hosszú kötelekre, amelyekkel kikötötték a hajókat a mólóhoz, és bennük a patkánypajzsokra, azokra az acélkorongokra, hogy a patkányok ne tudjanak felkapaszkodni a kötélen?
- Emlékszem.
- Este, miután hazaértünk, nem feküdtem le, mint máskor, hanem könyörögtem neki, hogy engedjen be, hadd nézzem meg még egyszer azokat a könyveket. Látnom kell ıket, mielıtt eladja. Anyám nem volt a folyosón, ebbıl gondolom, hogy ı már lefekhetett.
Hadd írjam le anyámat és ezt a panziót. Említettem, hogy elegáns volt? Képzeld el azt a berendezést, az esztergagépen készült, nehéz, neoreneszánsz bútorokat, amelyekkel 1880-tól kezdve zsúfolták tele a villákat.

- Igen.
- Pazar csigalépcsı volt a házban, egy színes üvegablak mellett, és a lábánál ennek a remekmívő lépcsınek, amelyre Henry Howard is büszke lett volna, ennek a görbületében állt, ezt képzeld el, anyám behemót pipereasztala; ott ült anyám a hallban, a tükörasztalnál, és kefélte a haját. Ha rágondolok, rögtön megfájdul a fejem. Legalábbis ott állt, míg éltem. Olyan tragikus kép volt, már akkor is tudtam, holott úgy nıttem fel, hogy napról napra azt láttam. Rendes hálóba nem való egy márványos-tükrös-kagylós-filigrán berakásos pipereasztal, és egy feketére festett hajú öregasszony...
- És a lakók csak úgy tudomásul vették? - kérdeztem.
- Igen, mert a ház összevissza le volt választva. Az öreg Mr. Bridey a hajdani fedett folyosóból kialakított szobákban lakott, a vak Miss Stanton az emeleti düledezı szobácskákban. A hátsó cselédfertályból négy lakrészt választottak le. Nagyon érzékeny vagyok a rendetlenségre; vagy tökéletes rend van körülöttem, vagy olyan trehány összevisszaság, amelyben megöltél.
- Tisztában vagyok vele.
- De ha ismét abban a házban kellene laknom... A, ez nem fontos. Azt próbálom valahogy szavakba önteni, hogy hiszek a rendben, és fiatal koromban álmodtam is róla. Szent akartam lenni, na jó, olyan világi szent. Hadd térjek vissza a könyvekhez.
- Térjél.
- Lecsaptam az asztalon levı könyvekre. Kivettem az egyiket az apró tarsolyából. Elbővöltek a parányi ábrák. Akkor este mindet végignéztem, azzal a szándékkal, hogy késıbb alaposabban elmélyedek bennük. Abban a formában persze nem tudtam olvasni a latint.
- Túl sőrő. Túl sok benne a bető.
- No hát, te aztán sokat tudsz!
- Még szerezhetünk egymásnak meglepetést. Folytasd.
- Egész héten a könyvekkel foglalkoztam. Az iskolát ellógtam. Úgyis untam. Jóval érettebb voltam a kortársaimnál, valami igazán izgalmasat szerettem volna csinálni, amilyen például egy súlyos bőncselekmény.
- Szent vagy bőnös.
- Igen, igen, a hatásos ellentét. Ezzel együtt igaz.
- Gondoltam.
- Vén Kapitány mindenfélét magyarázott a könyvekrıl. A tarsoly azért volt, hogy az övre lehessen akasztani. Férfiak vitték így magukkal a könyveket. Ez egy imakönyv volt, a legnagyobb és legvaskosabb egy hóráskönyv, de volt közte természetesen latin Biblia is. Magam se tudom, miért, de mágnesként vonzottak ezek a könyvek. Mindig is mohón vágytam fénylı, feltőnı, szemmel láthatóan értékes dolgokra, ezek pedig semmihez se fogható töménységben tartalmazták ezeket a tulajdonságokat.
- Ismerem ezt az érzést - mosolyogtam.
- Vörösben, aranyban lángoló lapok, és icipici, gyönyörő alakok. Nagyítót hoztam, és istenigazából belevetettem magamat a képekbe. Elmentem a régi könyvtárba a Lee körtéren - emlékszel rá? -, és áttanulmányoztam a kérdést. Hogy hogyan írták a kódexeket a bencés barátok. Tudod, hogy Dórának van egy zárdája? Nem éppen olyan az alaprajza, mint a szentgallenié, de annak a tizenkilencedik századi megfelelıje.
- Igen, láttam a zárdát, Dórát is láttam benne. Bátor lány, nem fél a sötétségtıl, se az egyedülléttıl.
- Annyira hisz az isteni gondviselésben, hogy az a hülyeséggel határos, de csak akkor viheti valamire, ha nem pusztítják el. Még akarok inni. Tudom, hogy hadarok, de muszáj.
Intettem a pincérnek.

- Folytasd, mi történt? Ki az a Wynken de Wilde?
- Vén Kapitány becses könyvei közül kettıt Wynken de Wilde írt. Hónapokig nem tudtam. Végigbogarásztam a kicsi képeket, fokozatosan rájöttem, hogy a két könyv ugyanattól az alkotótól származik, aztán pedig, noha Vén Kapitány erısködött, hogy úgysem lesz aláírás, mindkét kötetben több helyen is megtaláltam a nevét. Mármost Vén Kapitány eladta az ilyesmit. Volt egy üzlet a Royal utcában, ott dobta piacra.
Bólintottam.
- Elıre féltem a naptól, amikor a két Wynken is a boltba kerül. Ezek nem olyanok, mint a többi könyv. Elıször is hihetetlenül részletesek voltak a rajzok. Van például az egyik oldalon egy virágzó inda, amelynek virágkelyheibıl madarak isznak, és a virágokba emberi alakok fonódnak, mintha lugasban ülnének. Valamint zsoltáros könyvek voltak. Elsı pillantásra olyannak tőnt, mintha a Vulgata zsoltárai lennének, a kánoni szövegek...
- Igen...
- De nem azok voltak. Ilyen zsoltárok sohasem szerepeltek semmiféle Bibliában. Csak össze kellett hasonlítanom ıket a korabeli latin bibliák reprint kiadásaival, amelyeket a könyvtárból hoztam. Ez valami egészen eredeti munka volt. Valamint a rajzok nemcsak parányi állatokat, fákat, gyümölcsöket tartalmaztak, de meztelen embereket is, és a meztelen emberek mindenfélét csináltak!
- Bosch.
- Pontosan, mint A földi gyönyörök kertje, az a buja, érzéki paradicsom! Akkor persze még nem láttam Bosch képét a Pradóban. De most itt volt elıttem miniatúrákon, azokban a könyvekben. Apró alakok dévajkodtak dús lombú fák alatt. Édenkerti motívumok, mondta Vén Kapitány. És hogy ez nagyon elterjedt téma volt. De hogy két könyvet megtöltsenek vele? Nem, ez valami más. Meg kellett fejtenem ezeket a könyveket, minden szót hajszálpontosan le kellett fordítanom! Akkor Vén Kapitány megtette a kedvemért a legjóságosabb, legönzetlenebb dolgot, amit egyáltalán tehetett; amitıl talán nagy vallási vezetı válhatott volna belılem, mint ahogy Dórából még válhat is, bár ı egészen másban hisz.
- Neked ajándékozta a könyveket.
- Igen, nekem adta ıket! És hadd mondjak még valamit! Azon a nyáron országjárásra vitt, csak azért, hogy középkori kéziratokat lássunk. Meglátogattuk a Huntington Könyvtárat Pasadenában, a Newbury Könyvtárat Chicagóban. Voltunk New Yorkban. Vén Kapitány Angliába is elvitt volna, de anyám nem engedte.
Láttam a középkori könyvek minden fajtáját, és rájöttem, hogy Wynken egyedül áll közöttük. Wynken művei trágárak, istenkáromlók voltak. Sehol ezekben a könyvtárakban nem volt egy Wynken-kódex, viszont a nevét, azt ismerték!
Mivel a Kapitány nálam hagyta a könyveket, azon nyomban nekifeküdtem a fordításnak. Vén Kapitány ott halt meg az utcai lakosztályban, a tanítás elsı hetében, amikor az utolsó évet kezdtem volna a gimnáziumban. Addig be se mentem az iskolába, míg el nem temették. Nem voltam hajlandó magára hagyni. Ott ültem mellette. Apránként átcsúszott a kómába. A harmadik napra a kóma úgy megváltoztatta az arcát, hogy már meg se lehetett ismerni. Nem is tudta, hogy nyitva maradt a szeme, tátott szája ernyedt oválissá fittyedt, lélegzés helyett ütemesen zihált. Ott ültem mellette, mint mondtam.
- Hiszek neked.
- Hát igen, tizenhét éves voltam, anyám nagyon beteg volt, a jezsuitáknál a többi végzıs fiú másról se beszélt, csak a továbbtanulásról, de nekünk egy vasunk se volt a fiiskolára. A kaliforniai Haight Ashbury virággyermekekrıl álmodoztam, Joan Baezt hallgattam, és arról ábrándoztam, hogy megviszem Wynken de Wilde üzenetét San Franciscóba, ahol új vallást

alapítok.
Ezt szőrtem le a fordításból. Egy darabig segített egy öreg jezsuita, egy olyan igazi, káprázatos tudósa a latin nyelvnek, akinek a fél napját a fiúk fegyelmezésére kellett pazarolnia. Boldogan fordított a kedvemért, persze ebbe belejátszott egy kicsit a közelség ígérete, az összezárt magányban töltött órák.
- Szóval ismét eladtad magadat, még Vén Kapitány életében?
- Nem. Nem igazán. Nem úgy, ahogy te gondolod. Hát valahogy úgy. Csakhogy ez a pap, ez az ír pap, komolyan vette a nıtlenségi fogadalmát. Ma már nem is nagyon értik ezt a fajtát. Ezek sose nyúltak senkihez. Még csak nem is maszturbáltak. Annyi volt, hogy néha nehezen szedték a levegıt a fiúk közelében. A mai vallási élet nem vonzza az ilyen erıs és tökéletesen fegyelmezett egyéniségeket. Az ilyen ember ugyanúgy nem molesztál egy gyereket, mint ahogy a misén sem ugrik fel az oltárra, hogy onnan ordítson.
- Nem tudatosult benne, hogy vonzódik hozzád. Hogy valami különleges kegyben részesít.
- így van. Hosszú órákon át fordította velem Wynkent.İ tartott vissza a megbolondulástól. Mindig beugrott hozzánk, hogy meglátogassa Vén Kapitányt. Ha Vén Kapitány katolikus lett volna, Kevin atya feladta volna neki az utolsó kenetet. Próbáld ezt megérteni, jó? Nem ítélheted meg az ilyen embereket, mint Vén Kapitány és Kevin atya.
- Nem, és az olyan fiúkat se, mint te.
- Továbbá anyám beszerzett abban az utolsó évben egy katasztrofális szeretıt, egy cukorglazúros, talmi úriembert, abból a gyanús fajtából, amelyik meglepı pallérozottsággal beszél, a szeme túlságosan ragyog, és belülrıl folyósra rothadt. Túl sok ránc barázdálta a fiatalos arcát, és ezek a ráncok olyanok voltak, mint a repedések. Du Maurier cigarettát szívott. Gondolom, azt tervezte, hogy a házért feleségül veszi anyámat. Tudsz követni?
- Igen, tudlak. Tehát miután Vén Kapitány meghalt, senkid se maradt a papon kívül.
- Ügy van. Látom, már érted. Sokat dolgoztunk együtt a panzióban. Kevin atya örömét lelte benne. Leparkolta az autóját a Philip utcán, körbekerült, aztán felmentünk a szobámba. Az emeleten volt, az utcára nyílt. Pazarul láthattam belıle a húshagyó keddi parádét. Abban nıttem fel, ha az a normális, ha egy egész város évente meghibban két hétre. Na szóval, ott voltunk fent egy ilyen éjszakai felvonulás idején, annyira nem véve tudomást róla, amennyire csak a bennszülöttek képesek, ha már elég kereken guruló, papírmasé dobogót, mütyürkét és fáklyát láttak...
- Vérvörös, iszonyú fáklyákat.
- Ahogy mondod. - Elhallgatott. Kihozták az italát, azt bámulta.
- Mi az? - kérdeztem. Aggódtam, mert aggódott. - Nézz rám, Roger! Nehogy elfakulj! Beszélj! Mit tudtál meg a fordításból? Profán volt? Roger, szólj hozzám!
Fölrezzent a töprengı, fagyos hallgatásból. Fogta a poharat, és félig kiürítette egy hajtással.
- Undorító, és én imádom! A Southern Comfort volt az elsı szesz, amit ittam fiú koromban.
Rám szögezte a szemét.
- Nem fakulok - nyugtatott meg. - Épp csak ismét láttam és szagoltam a házat. Ismered az öregemberek szobáinak szagát? Azokét a szobákét, ahol meghalnak az emberek? Én szerettem.
Hol is tartottam? Na jó, szóval Proteuskor, az egyik ilyen éjszakai parádén sikerült Kevin atyának a hihetetlen áttörés. Wynken de Wilde mind a két könyvet a patrónájának ajánlotta, Blanche de Wildének, aki az ı derék Damien bátyjának a felesége volt. Mindez ott volt beleágyazva az elsı néhány oldal rajzaiba. Ez már egész más fényt vetett a zsoltárokra, amelyekbıl csurgott a ledér csalogatás, célozgatás; talán még a titkos légyottok idejét is beléjük kódolták. Mindegyre felbukkant ugyanannak a kertecskének a képe, méghozzá miniatőrben...
- Elég ilyen miniatúrát láttam.

- És ezekben az icipici festett kertecskékben mindig volt egy meztelen férfi, akit öt meztelen nı táncolt körül egy szökıkút mellett, középkori várfalak között. Ötszörös nagyításban már tökéletesen lehetett látni. Kevin atya nem gyızött nevetni rajta.
"Hát ezért nincs benne egyetlen szent vagy bibliai jelenet sem! -mondta nevetve. - A te Wynken de Wildéd megátalkodott eretnek volt! Ördöngös vagy boszorkánymester. És szerelmes volt ebbe a Blanche nevő asszonyba."
Kevin atya sokkal inkább mulatságosnak, mint megbotránkoztatónak találta a dolgot.
"Tudod, Roger - mondta -, ha felvennéd a kapcsolatot valamelyik aukciós házzal, ezeknek a könyveknek az árából minden valószínőség szerint elvégezhetnéd a Tulane vagy a Loyola egyetemet. Arra ne is gondolj, hogy itt adod el ıket. Inkább New Yorkban, a Butterfield és Butterfieldnél, vagy a Sothebynél."
Kevin atya az elmúlt két év során kézzel írt át harmincöt költeményt angolra. A legjobb fajta fordítás volt, latin alapú, szikár, egyszerő próza. Most átfésültük ezeket a verseket, nyomon követve az ismétléseket, a képeket, és elkezdett kirajzolódni belılük egy történet.
Elsınek azt tudtuk meg, hogy számos ilyen könyv létezett; ez itt, nálunk, az elsı és a harmadik volt. A harmadik kötet zsoltárjai, azon felül, hogy Blanche-t zsolozsmázták körül, akinek fénylı tisztaságát ismételten a Boldogságos Szőzéhez hasonlították, egyben a válaszokat is jelentették valamilyen levelezésben, amely arról folyt, hogy mit kell elszenvednie a hölgynek a férjurától. Szellemes volt. Okvetlenül el kell olvasnod! Vissza kell menned abba a lakásba, ahol megöltél, el kell hoznod azokat a könyveket.
- Szóval nem adtad el, és nem mentél az árából a Loyolára vagy a Tulane-ra?
- Dehogy adtam! Wynken, ahogy orgiázik Blanche-sal és négy barátnıjével! Le voltam nyőgözve! Ezért a tehetségéért választottam védıszentemül; szexualitása lett a vallásom, mert minden egyes szava a bölcseletnek, amelyet leírt, a hús bálványozását rejtjelezte! Tudnod kell, hogy nem hittem ortodox módra, sose volt ilyen hitem. Az volt a véleményem, hogy a katolikus egyház haldoklik, a reformált vallás pedig egy vicc. Éveknek kellett eltelnie, mire megértettem a protestáns megközelítés mélységes misztikumát, amely úgy akar eggyé válni Istennel, ahogy Eckehart mester hirdette, vagy Wynken megírta.
- De nagylelkő vagy a protestáns megközelítéshez. írt Wynken az Istennel való egyesülésrıl?
- Igen, az asszonyokkal való egyesülésen át! Óvatosan fogalmazott, de félreérthetetlenül: "Karjaidban jobban megösmertem a Szentháromságot, mint azt ember taníthatja", meg hasonlók. Ó, egészen biztos voltam benne, hogy ez lesz az új út! De hát én akkor nem láttam többet a protestantizmusból, mint az anyagelvőséget, a kopárságot, és a baptista turistákat, akik berúgnak a Bourbon utcán, mert fatornyos hazájukban nem merik megtenni.
- Mikor változtattad meg a véleményedet? - kérdeztem.
- Most a legszélesebb általánosságban beszélek. Nem láttam reményt a nyugati vallások számára. Dóra ugyanezt érzi, de rá majd késıbb kerítek sort.
- Befejeztétek a fordítást?
- Igen, pont mielıtt Kevin atyát áthelyezték. Nem láttam soha többé. Még írt nekem késıbb, de addigra megszöktem hazulról.
San Franciscóban voltam. Anyai áldás nélkül jöttem, Trailways buszon, mert az néhány centtel olcsóbb volt a Greyhoundnál. Összevissza nem volt hetvenöt dollárom. Elpocsékoltam mindent, amit Vén Kapitánytól kaptam. Mikor meghalt, a rokonai a mississippi Jacksonból még ki is pucolták a lakosztályát.
Elvittek mindent, bár én mindig azt vártam, hogy Vén Kapitány rám is hagy majd valamit. De nem bántam. Már megkaptam a legnagyobb ajándékot: a könyveket, és azokat az uzsonnákat a

Monteleonében, amikor ettük a gumbót, és ı engedte, hogy az összes sós kekszemet beletördeljem a mártásba, míg olyan sőrő lett, akár a zabkása. Imádtam!
Hol is tartottam? Megvásároltam a jegyet Kaliforniába, és félretettem annyit, hogy minden megállóban jusson pitére és kávéra. Akkor valami vicces dolog történt. Elérkeztünk a ponthoz, ahonnan nem volt visszatérés. Valamelyik texasi kisvároson vágtunk keresztül, amikor rájöttem, hogy nincs elég pénzem a visszaútra; akkor se mehetnék haza, ha akarnék. Ez valamikor késı éjszaka történt, talán El Paso lehetett! Na szóval akkor vettem tudomásul, hogy nincs visszaút. De engem várt San Francisco és a Haight Ashbury, mert ott fogok szektát alapítani, amely Wynken tanait hirdeti, hogy magasztaltassék a szerelem és az egyesülés, mert férfi és nı egyesülésében az Isten és az ember egyesül, és meg fogom mutatni Wynken könyveit a híveimnek. Ez volt az álmom, habár bevallom neked, hogy semmit sem éreztem az Isten iránt. Három hónapon belül rájöttem, hogy hitvallásom mennyire megfelel az itteni valóságnak. A városban hemzsegtek a kéregetı hippik, akik a szabad szerelmet hirdették. Jómagam, noha rendszeresen tartottam elıadásokat széles és laza baráti körök elıtt, akiknek felmutattam a könyveket, míg szavaltam a zsoltárokat, amelyek igazán illedelmesek voltak...
- Képzelem!
- ...felcsaptam fıfoglalkozású menedzsernek három rockzenész mellé, akik szerettek volna híresek lenni, de annyira el voltak szállva, hogy még azt is elfelejtették, mikor kell fellépniük, vagy kin kell behajtaniuk a gázsit. Az egyik, Blue, mi így hívtuk, igazán szépen énekelt. Magas tenorja volt, és jó nagy hangterjedelme. Volt egyéni hangzása a bandának. Vagy legalábbis mi ezt gondoltuk.
Kevin atya levele akkor élt utol, amikor a Spreckles-villa manzárdjában laktam a Buena Vista parknál. Ismered azt a házat?
- Ismerem. Szálloda.
- Hát akkoriban magánház volt. A legfelsı emeleten bálterem, fürdı' szoba, teakonyha. Persze jóval a felújítások elıtt. Még nem találták ki a turistaszállót, ahol a reggeli benne van az árban, úgyhogy fogtam magamat, bérbe vettem a báltermet, a muzsikusok ott játszottak, közösen használtuk a koszos fürdıszobát és a konyhát. Nappal, miközben ık a padlón szerteszét heverve aludtak, én Wynkenrıl álmodtam, Wynkenen gondolkoztam, és törtem a fejemet, hogy miként tudhatnék meg többet errıl az emberrıl, és mit jelentenek ezek a szerelmes versek. Mindenfélét elképzeltem róla.
Most ez a manzárd jár az eszemben. Az ablakai a három égtájra nyíltak, az ablakmélyedésekbe épített üléseken elrongyolódott a bársonykárpit. Ki lehetett látni San Franciscóra minden irányban, kivéve, ha jól emlékszem, talán a keletet, bár nem jó az irányérzékem. Szerettünk beülni azokba az ablakmélyedésekbe, és ott dumáltunk. A barátaim szerették, ha Wynkenrıl mesélek. Azt terveztük, hogy megzenésítjük néhány költeményét. Nos, erre sohasem került sor.
- Te megszállott vagy.
- A körmöm hegyéig. Lestat, nem bánom, mit hiszel rólam, de ha itt végeztünk, vissza kell menned a könyvekért! Mind ott van a lakásban! Mindegyik, amelyeket Wynken valaha is alkotott! Ezért éltem, hogy ezeket a könyveket megszerezzem! Ezekért a könyvekért kezdtem el narkó-ban utazni! Már a Haighten is!
Említettem Kevin atyát. Kaptam tıle egy levelet, amelyben azt írta, hogy utánanézett valamilyen kéziratokban Wynken de Wildének, és kiderítette, hogy egy eretnek szekta vezére volt, akit kivégeztek. Kizárólag nıi követıi voltak, és az egyház hivatalosan elítélte a tanítását. Kevin atya úgy vélte, hogy ez az egész már "lejárt lemez", és jobb lenne, ha eladnám a könyveket, egyébként még többet is fog írni. Soha többé nem írt. Két hónappal késıbb hirtelen ötlettel többszörös gyilkosságot követtem el, és ez mindent megváltoztatott.

- A narkó miatt, amit árultál?
- Úgy valahogy, csak nem én buktam meg vele. Blue többet árult mint én. Blue aktatáskával fuvarozta a füvet. Én apró tasakokkal utaztam, amennyire a banda bevételébıl telt. De Blue kilószám vásárolta, és elvesztett két kilót. Senki se értette, hogy történhetett. Arra gondoltunk, hogy a taxiban hagyhatta, de sose tudtunk meg biztosat.
Rengeteg ostoba kölyök flangált ott akkoriban. Felcsaptak "dílernek", bele se gondoltak, hogy a készlet valami sötét alaktól származik, akinek semmiség lepuffantani másokat. Blue azt képzelte, kidumálhatja magát, elıhozakodhat valamiféle magyarázattal, hogy a haverjai zabrálták el tıle, vagy mi. Benne, mondta, annyira megbízik a kapcsolata, hogy még egy pisztolyt is kapott tılük. A pisztoly a konyhai fiókban volt; azt is mondták Blue-nak, hogy egyszer még használnia kellhet miattuk, amit ı persze sose tett volna meg. Úgy gondolom, hogy ha valaki szétkúrja az agyát a droggal, azt képzeli, hogy a világ többi része is agyatlan. Ezek, mondta Blue, ugyanolyan drogosok, mint mi, úgyhogy nem kell izgulni, csak beszéltek bele a vakvilágba. Hamarosan olyan híresek leszünk, mint a Big Brother és Janis Joplin!
Nappal jöttek el érte. Nem volt otthon más, csak Blue meg én.
İ a nagy szobában volt, a bálteremben, a bejáratnál, ott apacsolt annak a két embernek. Engem nem lehetett látni, mert a konyhában voltam, szinte oda se figyeltem. Nem tudom, talán Wynkent tanulmányoztam. Nagyon lassan jutott csak el a tudatomig, hogy mirıl beszélnek a bálteremben. Az a két ember meg akarta ölni Blue-t. Egyre csak mondták neki, teljesen színtelen hangon, hogy nincsen semmi baj, de most jöjjön velük, most már igazán menniük kell, és nem, Blue-nak most kell jönnie, méghozzá gyorsan. Aztán az egyik azt mondta, nagyon fojtott, rosszindulatú hangon: "Mozgás, haver!" Blue-nak pedig akkor elıször a torkán akadt a sok lapos hippi közhely, hogy majd minden helyre fog rázódni, haver, nem csináltam én semmi rosszat, haver. Csend lett, én pedig tudtam, hogy most elviszik Blue-t, agyonlövik, aztán a szemétre dobják. Megtörtént már kölykökkel, benne volt az újságokban. Felállt a szır a tarkómon. Tudtam, hogy Blue-nak semmi esélye sincs.
Nem gondolkoztam azon, hogy mit csinálok. Tökéletesen el is feledkeztem a pisztolyról a konyhai fiókban. Úgy tört fel bennem az energia, akár a gejzír, és vitt be a nagy szobába. Mindkét pasas idısebb volt, afféle kemény vagányok, nem hippik, semmi hippis nem volt bennük. Még csak nem is a pokol Angyalai. Közönséges gyilkosok. És láthatólag megroggyantak, mikor rájöttek, hogy van itt egy akadály, amitıl nem vonszolhatják ki a barátomat a lakásból csak úgy.
Mármost ismersz engem, valószínőleg vagyok olyan hiú mint te, és akkor feltétlenül meg voltam gyızıdve a rendkívüliségemrıl, a különleges elhívatásomról. Csillogtam, villogtam, sziporkáztam, nem is mentem, hanem táncosán illegettem magamat a két pasas felé. Ha egyáltalán gondoltam valamire, akkor arra: ha Blue meghal, ez azt jelenti, hogy én is meghalhatok. Márpedig nem tőrhettem, hogy ezt bebizonyítsák maguknak, érted?
- Értem.
- Hadarni kezdtem ennek a két pofának, túlfőtötten affektált modorban, mint egy négybetős szavakat lövöldözı, pszíchedelikus filozófus, és mentem közben feléjük, meg nem állva, kioktattam ıket az erıszakról, céloztam rá, hogy megzavartak engem és "a többieket" a konyhában, ahol éppen órát tartunk.
Az egyik hirtelen a zakója alá nyúlt, és elıhúzta a pisztolyát. Valószínőleg azt gondolta, sétameccs lesz. Milyen tisztán emlékszem rá. Elıhúzta a pisztolyt, rám szögezte. De mire célzott, én már két kézzel markoltam a fegyvert, kicsavartam a kezébıl, akkorát rúgtam belé, amekkorát bírtam, aztán agyonlıttem mindkettıt.
Roger elhallgatott.

Nem szóltam. Kedvem lett volna mosolyogni, annyira tetszett. De csak bólintottam. Hát persze, hogy így kezdıdött. Miért nem jöttem rá? Nem született gyilkosnak; ha annak születik, sose izgatott volna annyira.
- Hát ilyen gyorsan lett belılem gyilkos - folytatta. - Ilyen gyorsan. Méghozzá milyen sikeres!
Ivott egy kortyot, és lesütötte a szemét. Elmerült az emlékbe. Mostanra keményen lehorgonyozta magát a szellemtestben. Vibrált az energiától, mint a feltúráztatott motor.
- És aztán mit csináltál? - kérdeztem.
- Nos, ekkor változott meg az életutam. Elıször szaladni akartam a rendırségre, fel akartam hívni a papot, el akartam rohanni a pokolba, telefonálni akartam anyámnak, vége az életemnek, telefonálni akartam Kevin atyának, le akartam húzni az összes füvet a vécén, jajjaj, nekem végem, sivalkodni akartam a szomszédokért, meg a többi.
Aztán csendesen becsuktam az ajtót, és leültünk Blue-val. Beszéltem úgy egy óráig. Blue meg se mukkant. Én beszéltem. Közben imádkoztam, nehogy legyen valaki, aki odakint vár ezekre egy autóban, de felkészültem a kopogtatásra, mert most már nálam volt a pisztolyuk, rengeteg tölténnyel, és az ajtóval átellenben ültem.
És ahogy beszéltem és várakoztam és figyeltem a két hulla mellett, Blue meg csak bámult a semmibe, mint akit taccsra vágott a lizergsav, szépen rábeszéltem magamat, hogy tőnjek el innen a francba. Miért ülnék börtönben holtomig ezért a kettıért? Körülbelül egy órányi logikus levezetés kellett hozzá.
-Aha.
- Haladéktalanul elpucoltunk a kéglibıl, vittünk magunkkal mindent, ami a mienk volt, felhívtuk a két másik zenészt, hogy jöjjenek a dolgaikért a buszállomásra. Azt mondtuk, razziázni akartak nálunk, drogok miatt. Sose tudták meg, mi történt. A lakást annyira telefogdostuk a bulijainkon, az orgiáinkon, az éjszakai örömzenéléseinken, hogy sose fognak megtalálni. Egyikünkrıl se vettek még ujjlenyomatot. Különben is nálam volt a pisztoly.
És csináltam még valamit. Elvettem az emberektıl a pénzt. Blue-nak nem kellett, de nekem szükségem volt lére, hogy elpályázhassak.
Szétváltunk. Nem láttam Blue-t soha többé. Ollie-t és Tedet, a másik kettıt se. Azt hiszem, L. A.-be mentek, hogy hátha ott összejön nekik. Gondolom, Blue meghülyült a narkótól, bár ezt se tudom biztosra. Én mentem tovább. Attól fogva, hogy megtörtént, mintha kicseréltek volna. Soha nem lettem már a régi.
- Mi tett mássá? - kérdeztem. - Mi volt ennek a változásnak a konkrét oka? Élvezted?
- Szó sincs róla. Nem volt az mulatságos. Siker volt, de nem mulatságos. Sose találtam mulatságosnak. Embereket ölni munka, méghozzá piszkos. Neked szórakozás embert ölni, de hát te nem vagy ember. Nem, nem az tette, hanem a tény, hogy meg lehetett csinálni: csak úgy oda lehetett menni ahhoz a stricihez, és megtenni azt, amire a legkevésbé számított, elvenni tıle a pisztolyt, mert ez volt az, amit sose feltételezett volna, elvenni, aztán megölni ıket, habozás nélkül. Biztos még akkor is csodálkoztak, amikor meghaltak.
- Kölyköknek néztek titeket.
- Álmodozóknak néztek. Én az is voltam. Végig az úton New Yorkig az járt az eszemben, hogy kivételes sorsra rendeltettem, nagy leszek, és ez a hatalom, ez a képesség, hogy csak úgy lepuffantok két embert, ez volt az én erım kinyilatkoztatása!
- Amit Isten küldött.
- Nem ı: a sors, a végzet. Mondtam már, hogy nemigen éreztem semmit az Isten iránt. Tudod, mit mondanak a katolikusoknál? Ha nem imádod a Boldogságos Szőzanyát, veszélyben a lelki üdvösséged. Hát én sose
imádtam. Se ıt, se más megtestesült istenséget vagy szentet. Sose éltem át ilyet. Ezért volt akkora

megdöbbenés az út, amelyet Dóra bejárt. És ı feltétlenül ıszinte. De errıl majd késıbb. Mire New Yorkba értem, tudtam, hogy ebben a világban kell felépítenem az egyházamat, ennek a világnak az erkölcstelenségébıl, rengeteg hívıvel, hatalommal, pazar fényőzéssel. -Aha.
- Ez volt Wynken látomása. Wynken azt hirdette nıi követıinek, hogy nincs értelme várni a túlvilágra. Most kell elkövetned mindent, az összes elképzelhetı bőnt... ez általánosan elterjedt elképzelés volt az eretnekeknél, ugye?
- Igen, néhányuknál. Az ellenségeik legalábbis ezt állították.
- A következı gyilkosságot kizárólag pénzért követtem el. Szerzıdést kötöttem rá. Én voltam a legtörekvıbb fiú az egész városban. Ismét lett egy zenekarom, amit menedzseljek, nulla alakok, sehogy se jött össze, míg mások egy nap alatt befutottak. Ismét ráálltam a drogra, csak most már rohadt fineszesen csináltam, de én magam teljesen megutáltam a mérget. Ez még a hıskorban történt, amikor kis gépekkel hozták át a határon a füvet, és majdnem olyan volt, mint a cowboyfilmek.
Kaptam egy fülest, hogy egy bizonyos ember rajta van egy helyi nagykutya bélistáján, aki bárkinek hajlandó kifizetni harmincezer dollárt a fejéért. Egyébként elvetemült alak volt az illetı. Mindenki rettegett tıle. Tudta is, hogy meg akarják ölni. Ott sétafikált fényes nappal, de annyira féltek tıle, hogy a közelébe se mertek menni.
Úgy hiszem, mindenki arra várt, hogy más csinálja. Hogy mi közük volt ezeknek egymáshoz, azt el se tudtam képzelni. Annyit tudtam, hogy megadták a pasasra a kilövési engedélyt. Ezt ellenıriztem.
Kitaláltam, hogyan csináljam. Addigra betöltöttem a tizenkilencet. Kiöltöztem egyetemistának: garbónyakú pulóver, blézer, flanelnadrág, a hajamat princetoni fazonra vágattam, fogtam néhány könyvet. Kinyomoztam, hol lakik Long Islanden, odaballagtam hozzá a hátsó felhajtón, mikor egy estén kiszállt a kocsijából, és másfél méterrıl agyonlıttem, mialatt a felesége és a srácai bent vacsoráztak.
Ismét elhallgatott, majd mélységes komolysággal hozzátette:
- Ehhez egy külön állatfajta kellett, amely el tudott követni egy ilyen gonoszságot, és nem érzett utána lelkifurdalást.
- Nem kínoztad meg, mint én téged - mondtam halkan. - Tudod, mit tettél, ugye? Tisztában vagy vele! Én nem láttam a teljes képet, amikor üldözıbe vettelek. Azt képzeltem, mélyebbre hatolt benned a rothadás, el vagy telve tulajdon regényességeddel. Az önáltatók királya vagy.
- Szóval kínzás volt, amit mőveltél? - kérdezte. - Nem emlékszem fájdalomra, csak a dühre, hogy meg kell halnom. Mindenesetre ezt a Long Island-i embert pénzért öltem meg. Teljesen hidegen hagyott a gyilkosság. Még megkönnyebbülést sem éreztem utána, csak egyfajta erıt, ami a teljesítménybıl fakad. Ezt akartam próbára tenni újból, méghozzá minél hamarabb. És meg is tettem.
- Akkor már sínen voltál.
- Abszolúte. És megvolt a stílusom. Meg a hírem. Ha egy munka lehetetlennek tőnik, szólj Rogernek. Képes voltam bemenni bármelyik kórházba, fiatal orvosnak öltözve, névkártyával, csiptetıs dossziéval, és ott, az ágyában lıttem agyon a célszemélyt, mielıtt bárki észbe kapott volna.
- De nem a bérgyilkosságokon gazdagodtam meg. Elsısorban a heroinon, aztán a kokainon. A kokainban benne volt néhány cowboy is azok közül, akiket a hıskorban ismertem. Ugyanolyan módon, ugyanazokon az útvonalakon, ugyanazokkal a gépekkel szállították a kokaint a határon át. Ismered a történetet, ma már mindenki ismeri. A korai drogfutárok kezdetleges módszerekkel dolgoztak, "rabló-pandúrt" játszva a kormánnyal. Gyorsabb gépeik voltak, mint a hatóságoknak. Mikor egy ilyen madár leszállt, a pilóta néha ki se bírt evickélni a vezetıfülkébıl, annyira

teletömték a gépet kokainnal. Akkor mi elırohantunk, felkaptuk az anyagot, bepakoltuk, és már húztunk is a fenébe.
- Hallottam róla.
- Most lángeszőek dolgoznak a szakmában, akik tudják, hogy kell használni a mobiltelefont, a számítógépet, értenek a pénz mosásához, úgy eltüntetik, hogy senki se találja a nyomát. De akkor? Én voltam a zseni a drogkereskedık között! Néha olyan nehézkes volt az egész, mintha bútort szállítanának. Én pedig odamentem, mindent megszerveztem, kiválogattam a bizalmasaimat, a szállítóimat, akik átkeltek a határon, és mielıtt az utcára került volna a kokain, én már hatalmasakat kaszáltam New Yorkban és L. A.-ben a gazdagokkal, tudod, azokkal a kuncsaftokkal, akiknek személyesen szállít az ember. Ki se kellett tenniük a lábukat a palotájukból. Kapsz egy hívást. Odamész. Az anyagod tiszta. Szimpatikus vagy. De innen tovább kellett lépnem. Nem akartam kizárólag erre hagyatkozni.
Én nagyon okos voltam. Nyélbe ütöttem néhány zseniális ingatlanügyletet. Megvolt hozzá az alaptıkém, és tudod, micsoda pokoli infláció volt akkoriban. Gennyesre kerestem magamat rajta.
- De hogy kerül a képbe Terry és Dóra?
- Abszolúte véletlen. Vagy a végzet ujja. Ki tudja? Hazamentem New Orleansba anyámhoz, megkeféltem Terryt, és teherbe ejtettem. Én hülye!
Huszonegy éves voltam, anyám most már igazán haldokolt. Anyám azt mondta: "Roger, gyere haza." A repedt arcú, buta szeretıje meghalt. Olyan egyedül maradt, mint az ujjam. Rengeteg pénzt küldtem neki addig is.
Most már nem kellett panziót csinálni a lakásából. Két szobalányt tartott és egy sofırt, aki Cadillacben furikáztatta, ha anyámnak ahhoz támadt kedve. Borzasztóan élvezte, sose firtatta, honnan van a pénz. Közben én persze tovább kutattam a Wynkenek után, szereztem két újabb kötetet, és már megvolt New Yorkban a kincstáram, de erre majd késıbb kerítünk sort. Egyelıre tedd félre Wynkent.
Anyám tulajdonképpen nem kért semmit. Beköltözhetett az emeleti nagy hálószobába. Azt állította, hogy eljárnak hozzá beszélgetni a halottai, a szegény édes drága Mickey bátyja, a megboldogult Alice húga, és az anyja, az ír cseléd - a mi úgynevezett dinasztiaalapítónk -, akire az itt lakó bolond nagysága testálta a házat. Sokat emlegette kicsi Richárdot is. Az egyik öccsét, aki négyévesen halt meg. Tetanuszban. Kicsi Richárd. Kicsi Richárd kísérgette anyámat, és mondogatta neki, hogy ideje indulni. Tehát menjek haza. Legyek ott vele abban a szobában. Ismertem az eljárást. Megértettem. İ is ott ült a haldokló lakóink mellett, én is. Nem Vén Kapitány volt az egyetlen. Úgyhogy hazamentem.
Senki se tudta, hova utazom, mi az igazi nevem, vagy honnan jöttem, így könnyő volt elosonnom New Yorkból, és meg sem álltam a Szent Károly utcáig. Beültem a betegszobába, tartottam anyám szájához a kis hánytálat, törülgettem az álláról a nyálat, próbáltam ágytálazni, amikor az ügynökségnél nem volt ápolóni, akit kiküldjenek. Voltak segítık, természetesen, de anyám nem tőrte ıket. İhozzá ne nyúljon az a színes lány, így mondta. Vagy az a borzalmas ápolóni. Én pedig azt a meghökkentı felfedezést tettem, hogy nem is undorítanak túlságosan ezek a dolgok. Hány lepedıt kimostam! Persze gépben. De akkor is, hányszor húztam át az ágyát! Méghozzá jó szívvel. Talán sose voltam normális. Vagy egyszerően csak azt csináltam minden helyzetben, amit kellett. Ezerszer is kiöblítettem az ágytálat, szárazra törülgettem, hintıport szórtam bele, és az ágyhoz készítettem. Nincs az a büdösség, ami örökké tartana.
- Legalábbis ezen a földön - mormoltam, de ı szerencsére nem hallotta, hála Istennek!
- Ez így folyt két hétig. Anyám nem akart befeküdni az Isteni Könyörületesség kórházába. Napi huszonnégy órára fogadtam ápolóniket, hogy legyen segítségem; ık mérték az életjeleit, ha én túlságosan megrémültem. Zenét játszottam neki, mondtam vele a rózsafüzért, megtettem

mindent, amit haldokló mellett szoktak. Délután kettıtıl négyig elviselte a látogatókat. Jöttek az idıs rokonok. "Hol van Roger?" Kerültem ıket.
- Nem szakadt meg a szíved anyád szenvedésétıl?
- Hát nem mondhatnám, hogy ırjöngtem miatta. Keresztül-kasul tele volt rákkal, semmi pénzzel nem lehetett volna megmenteni. Azt kívántam, hogy legyen vége minél elıbb, mert ez látványnak is elviselhetetlen, de mindig volt bennem egy könyörtelen mélyréteg, és ez azt üzente: tedd, amit tenned kell. Tehát ott virrasztottam a szobájában, amíg meg nem halt.
Sokszor beszélt a szellemekhez, de én bizony nem láttam és nem hallottam ıket, csak azt hajtogattam: "Kicsi Richárd, vidd már el! Mickey bácsi, ha csakugyan nem gyógyulhat meg, akkor gyere, és vidd el!"
De még mielıtt eljött a vég, színre lépett Terry, a kisegítı gondozónı, ahogy akkor nevezték ıket. Képesített ápolónıkre borzasztó nagy volt az igény, ha sehogy se kaptunk, akkor ugrottak be a kisegítık. Terry, a százhatvannyolc centis szıke, a legolcsóbb és legkívánatosabb hús, akit valaha láttam. Minden a helyén volt benne. Tökéletes gagyi, fényezve és lakkozva. Mosolyogtam.
- Rózsaszín körömlakk és nyálkarózsaszín szájrúzs - mondtam, mert láttam Terry felcsillanását a tudatában.
- Maga volt a testet öltött közhely. A rágógumi, az arany bokalánc, a festett lábkörmök, a mozdulat, amellyel kibújt a cipıjébıl a betegszobában, hogy lássam a körmét, ahogy a mellének a völgye átlátszott a fehér nejlon egyenköpenyen. És a szeme, ahogy néz ki bután a nagy szemhéj alól, amelyet gyönyörően kipingált Maybelline ceruzával és púderrel! Az orrom elıtt reszelte a körmét! De ismétlem, sose láttam még egy ilyen tökéletesre esztergált példányt! Mestermő volt a maga mőfajában!
Nevettem, és ı velem nevetett, aztán folytatta:
- Ellenállhatatlannak találtam azt a szırtelen kis állatot. Kihasználtam minden alkalmat, hogy meghúzhassam. Ha anya aludt, állva csináltuk a fürdıszobában. Egyszer-kétszer átmentünk a folyosón, valamelyik üres hálószobába. Sose tartott tovább húsz percnél! Megmértem! Le se húzta a rózsaszín bugyiját, csak letolta a bokájáig. Úgy szaglott, mint a Kék Valcer parfüm. Halkan elnevettem magamat.
- Értem, mire célzói. Te is tudtad, tiszta fejjel habarodtál bele.
- Nézd, kétezer mérföld választott el a New York-i nıimtıl és fiúimtól, és az egész bóvli hatalomtól, ami a drogkereskedelemmel jár, attól az egész elmebajtól, amikor testırök rohannak, hogy kinyissák elıtted az ajtót, és a lányok csak azért vallanak szerelmet a limuzin hátsó ülésén, mert hallották, hogy elızı este lelıttél valakit, és olyan sőrő a szex, hogy néha a kellıs közepén, a világ legjobb furulyaszólójának a kellıs közepén is muszáj volt másra gondolnod.
- Mi jobban hasonlítunk mint valaha is gondoltam. Én is hazugul éltem a nekem jutott talentumokkal.
- Hogy érted ezt? - kérdezte.
- Erre most nincsen idı. Nem kell tudnod rólam. Mi van Terryvel? Hogy lett meg Dóra?
- Felcsináltam Terryt, aki azt állította, hogy szedi a fogamzásgátlót. Igen ám, de azt gondolta rólam, hogy gazdag vagyok! Az nem számított, hogy szeretem-e, vagy hogy 6 szeret-e engem. Mondom, ez a Terry volt az egyik legbutább, legkorlátoltabb teremtmény, akivel valaha találkoztam. Te lealacsonyodsz odáig, hogy ilyen bárgyú és tudatlan emberekbıl egyél?
- És Dóra lett belıle.
- Ja. Terry azt mondta, elcsináltatja, ha nem veszem feleségül. Akkor üzletet kötöttem vele. Százezer rongy, mikor összeházasodunk (álnevet használtam, a házasságunk csak papíron volt törvényes, szerencsére, mert így semmiféle törvényes kapcsolatban sem vagyok Dórával), és

újabb százezer, mikor a baba megszületik. Utána elválunk. Nekem nem kell más, csak a lányom.
"A lányunk" - igazított ki Terry.
"Hát persze, a lányunk" - mondtam. Mekkora bolond voltam! Elfelejtettem figyelembe venni azt a nyilvánvaló és primitív tényt, hogy ez a lány, ez a gumitalpú cipıt viselı, körmét reszelgetı, festett szemő, eljegyzési gyémántgyőrőt villogtató kis ápolóni mit fog érezni a gyereke iránt! Buta volt, de igazi emlısállat. Dehogyis adta a kölykét! Egy frászt! Be kellett érnem a láthatással. Hat évig ingáztam repülın; rohantam New Orleansba minden alkalommal, ha csak annyi idı kínálkozott, hogy ölbe kaphassam Dórát, beszélgethessek vele, megsétáltathassam az estében. Ez a gyerek az enyém volt, az elsı perctıl az én húsom és vérem! Futott felém, ha meglátott a sarkon, és a nyakamba vetette magát.
Átmentünk taxival a Francia Negyedbe, keresztül a Cabildón. Hogy imádta a székesegyházat! Aztán muffaletát vásároltunk a belvárosi csemegében, tudod, ez egy olyan olajbogyóval töltött, nagy szendvics...
- Tudom.
- Dóra beszámolt mindenrıl, ami azóta történt, hogy egy hete utoljára láttuk egymást. Táncoltam vele az utcán. Énekelt nekem. Ó, milyen gyönyörő hangja volt! Nekem nincs jó hangom. De anyámnak és Terrynek az volt, a gyermek az övéket örökölte. És az esze! Ide-oda kompoztunk a folyón, és a korlátnál állva énekeltünk. Elvittem a D. D. Holmesba, és vásároltam neki gyönyörő ruhákat. Az anyja sose orrolt a szép ruhákért, és persze volt annyi eszem, hogy neki is mindig vegyek valamit, egy agyon-csipkézett melltartót, egy párizsi sminkkészletet vagy egy százdolláros parfümöt, mindegy mit, csak Kék Valcer ne legyen. Milyen jól éreztük magunkat Dórával! Idınként arra gondoltam, képes lennék elviselni bármit abban a tudatban, hogy néhány nap múlva láthatom a lányomat.
- Jó beszédkészsége és színes képzelete volt, mint neked.
- Pontosan, csupa álom és látomás. Dóra, ezt meg kell értened, nem holmi jámbor együgyő. Dóra teológus. Ez benne a döbbenetes. Hogy valami látványost akar? Ezt én oltottam bele, de hogy az istenhit, a teológiába vetett hit honnan jött, azt nem tudom. Teológia. Ez megdöbbentett.
- Idıközben Terry és én meggyőlöltük egymást. De sose veszekedtünk olyan ocsmányul, mint mikor Dóra iskoláskorú lett. Én a Szent Szívbe akartam járatni, zenére, táncra akartam taníttatni, minden évben két hétre át akartam vinni magammal Európába. Terry acsargott, hogy én ne neveljek az ı kislányából sznob taknyost. Addigra otthagyta a Szent Károly úti házat, mert hogy az ócska, és ı libabırös lesz tıle, és átköltözött egy tanyai stílust majmoló sorház egyik barakkjába, a vizenyıs külváros egyik kopasz utcájában! Kitépte a gyerekemet a kertvárosból, abból a rengeteg színbıl, és átültette egy olyan helyre, ahol a gyorsbüfé volt a legközelebbi építészeti szenzáció!
Kezdtem kétségbe esni. Dóra nıtt, hamarosan annyi idıs lesz, hogy talán el se lophatom az anyjától, akit oltalmazó gyengédséggel szeretett. Valami szótlan kapocs kötötte össze ıket, amelynek semmi köze nem volt a szavakhoz. És Terry büszke volt Dórára.
Akkor jelent meg a színen a fiúja.
Ha egy nappal késıbb érkezem, már nem találom ott a lányomat és a feleségemet. Terry meg akart lépni elılem! Tartsam meg a gavalléros csekkjeimet, ı elmegy Floridába a fiújával, azzal a leégett villanyszerelıvel!
Dóra, aki semmirıl se tudott, kint játszott, a háztömb végénél. Már be is csomagoltak! Agyonlıttem Terryt és a fiúját, ott, abban a metairie-i ostoba sorházban, amit a feleségem alkalmasabbnak talált a gyereknevelésre, mint a Szent Károly utat. Lelıttem mind a kettıt. Csupa vér lett a mőszálas padlószınyeg, és a konyhai mőanyag reggeliziasztal.
- El tudom képzelni.

- Bedobtam ıket a mocsárba. Jó régen volt, amikor utoljára intéztem az ilyesmit saját kezőleg, de azért könnyen ment. A villanyszerelı furgonja különben is ott volt a garázsban; bezsákoltam ıket, aztán betettem a teher hátuljába. Kihajtottam velük valahova a Jefferson gyorsforgalmin túlra, már azt se tudom, hova. Nem, inkább Chef Menteumél volt. Ja, Chef Menteumél. Valahol a régi erıdöknél a Rigules folyónál. Úgy elsüllyedtek a latyakban, mint a balta.
- Szinte látom. Engem is dobtak be a mocsárba.
Olyan izgatott volt, hogy meg se hallotta a motyogásomat. Beszélt tovább.
- Aztán visszahajtottam Dóráért, aki addigra a lépcsın üldögélt, és a térdére könyökölve töprengett, miért nincs otthon senki, miért van zárva az ajtó, miért nem tud bemenni? Ahogy meglátott, sikítani kezdett: "Apu, tudtam, hogy eljössz értem, tudtam, hogy eljössz!" Nem kockáztattam meg, hogy bemenjek a ruháiért. Nem akartam, hogy lássa a vért. Beültettem a villanyszerelı furgonjába, és elhúztunk New Orleansból. A furgont a washingtoni Seattle-ben hagytuk. Ez volt az én országjárásom Dórával.
Mást se csináltunk ezeken az eszelıs mérföldeken át, csak beszélgettünk. Azt hiszem, mindent el akartam mondani Dórának, amit tanultam. Semmi gonoszt és ártalmast, semmit, ami a közelébe engedte volna a sötétséget, csak a jót, amit tanultam az erényrıl, a becsületrıl, és hogy mi az, ami megrontja az embert, és mi az értékes.
"Az nem lehet, Dóra, hogy az ember semmit se csináljon ebben az életben" - mondogattam. - "Egyszerően nem hagyhatod a világot úgy, ahogy találtad." Még azt is elmeséltem, hogy fiatal koromban vallási vezetı akartam lenni, most pedig gyönyörő tárgyakat győjtök, egyházi műalkotásokat Európából és a Keletrıl. Kereskedem velük, hogy megtarthassam azt a néhányat, amelyeket szeretek. Elhitettem vele, hogy ebbıl gazdagodtam meg, ami, fura módon, részben igaz is volt.
- És Dóra tudta, hogy megölted az anyját.
- Nem, ezt félreértetted. Ezek a képek kavarogtak az agyamban. Éreztem, amikor kiszívtad a véremet. Nem így volt. Dóra úgy tudta, hogy leráztam Terryt, vagy megszabadítottam Terrytıl, és most már apuval lehet mindig, és elrepülhet vele, amikor apu is elrepül. Ezt tudni nem azonos azzal, hogy apu meggyilkolta Terryt. Ezt nem tudja. Egyszer, tizenkét évesen felhívott, és azt zokogta: "Apu, szépen kérlek, mondd meg nekem, hol van anya, hova ment azzal az illetıvel, miután elutaztak Floridába!" Elıadtam a nagyjelenetet, hogy nem akartam megmondani neki, de az anyja már nem él. Hála legyen Istennek a telefonért! Nagyon jól tudok alakítani telefonban. Szeretem. Olyan, mint a rádió.
De térjünk vissza a hatéves Dórához. Apu elvitte Dórát New Yorkba, és kivett egy lakosztályt a Plazában. Utána pedig Dóra megkapott mindent, amit apu megvásárolhatott.
- Már akkor siratta Terryt?
- Igen, és alighanem ı volt az egyetlen, aki megsiratta. Engem Terry tulajdon anyja figyelmeztetett az esküvı elıtt, hogy Terry egy ribanc. Győlölték egymást. Terry apja rendır volt, rendes fiszer, de ı se szerette a lányát. Terry nem volt kedves, Terry aljasnak született, arra se volt jó, hogy az utcán átessen rajta az ember, nemhogy még ismerje és kötıdjön hozzá!
A családja azt gondolta, hogy elszökött Floridába valakivel, és otthagyta nekem Dórát. Az öregember és a felesége - Terry szülei - így tudták holtukig. Van még néhány rokon, akik ugyanezt hiszik. Bár azt nem tudják, ki vagyok igazából, nehéz is lenne elmagyarázni. Persze mostanra láthatták az újságcikkeket. Nem tudom, nem fontos. Igen, Dóra sírt az anyja után, de mikor tizenkét éves korában feltálaltam neki a nagy hazugságot, attól fogva nem kérdezısködött.
- Érdekes, Terry úgy csüggött Dórán, ahogy csak az emlısállat tud a kölykén. Ösztönösen, gépiesen, babusgatón. Tudományosan állította össze a lánya étrendjét. Gyönyörően kiöltöztette, tánciskolába vitte, ahol összeült pletykálkodni a többi anyával. Büszke volt Dórára, de szinte nem

is szólt hozzá. Szerintem napokig elvoltak úgy, hogy egyszer se néztek egymás szemébe! Mint az emlısállatok. Terrynél valószínőleg minden így ment.
- Hát ez elég vicces, hogy pont egy ilyen valakivel állj össze.
- Nem. Nem vicc. Végzet. Hogy megcsinálhassuk Dórát. Terry adta hozzá a hangot és a szépséget. Még valamit átadott a lányának, egyfajta keménységet, bár Dórához ez túlságosan lélektelen szó. Dóra igazából a kettınk keveréke, az eszményi vegyület.
- Hát a szépségét neked is köszönheti.
- Valóban, de itt valami sokkal érdekesebb és piacképesebb eredmény született a gének egyesülésébıl. Láttad a lányomat, mennyire fotogén. A csillogás-villogás alatt, amit tılem kapott, ott rejtızik Terry konoksága. A stúdióból képes megtéríteni embereket. Belenéz a kamerába, úgy kérdezi: "És mi az igazi üzenete Krisztusnak? Hogy Krisztus minden idegen, akivel találkozunk, a szegény, az éhes, a beteg, a szomszédunk!" És a hallgatósága elhiszi.
- Néztem, láttam. Meg sem fog állni a csúcsig. Roger sóhajtott.
- Elküldtem magamtól iskolába. Akkor már óriási pénzeket szakítottam. Sok-sok mérfölddel kellett elválasztanom magamtól a lányomat. Háromszor váltott iskolát, mire leérettségizett, ami eléggé megviselte, de nem firtatta, milyen célt szolgálnak ezek a manıverek, miért övezi akkora titkolózás a találkozásainkat. Elhitettem vele, hogy örökösen úton vagyok; vagy Firenzébe kell rohannom, nehogy valami agyalágyultak elpusztítsanak egy freskót, vagy Rómába, átvizsgálni egy frissen feltárt katakombát.
Mikor Dóra komolyan érdeklıdni kezdett a vallás iránt, ezt olyan elegánsnak találtam. Azt gondoltam, szobraim és könyveim gyarapodó győjteményétıl kapott ihletet. Azon pedig mulattam, mikor tizennyolc évesen bejelentette, hogy felvették a Harvardra, ahol összehasonlító teológiát fog tanulni. A szokásos szexista megjegyzéssel ütöttem el: tanulj, amit akarsz, aztán menj feleségül egy gazdag emberhez. Addig is hadd mutassam meg a legújabb ikonomat vagy szobromat.
Ám Dóra sokkal tüzesebb hévvel vetette bele magát a teológiába, mint amit én valaha is éreztem. Tizenkilenc éves korában a Szentföldre utazott, ahova még kétszer tért vissza, mielıtt lediplomázott. A következı két évben beutazta a világot, és a helyszínen tanulmányozta a vallásokat. Azután vetette fel az egész tévémősor ötletét. Szólni akart az emberekhez. A kábeltechnika lehetıvé tette ezeket a vallási csatornákat. A nézı kedvére váltogathatta a tisztelendıket és tiszteleteseket.
"Komolyan beszélsz?" - kérdeztem. Nem tudtam, hogy el is hiszi ezt. İ azonban tőzön-vízen át ragaszkodott azokhoz az eszményekhez, amelyeket sose értettem igazán, valahogyan mégis átadtam neki.
"Apu, szerezz nekem heti három órát a tévében, adjál pénzt, amit belátásom szerint használhatok, és majd meglátod, mi lesz belıle!" - mondta ı. Aztán fejtegetni kezdett mindenféle etikai kérdést, hogy mivel mentheti meg a lelkét a modern ember. Rövid felolvasásokat vagy prédikációkat tervezett, eksztatikus énekléssel és táncolással tagolva. Ami a terhességmegszakítást illeti, szenvedélyesen logikus érveléssel bizonyítja, hogy mindkét félnek igaza van! Elmagyarázza, hogy minden élet szent, de a nınek rendelkeznie kell a testével!
- Láttam a mősort.
- Tudod, hogy hetvenöt kábeltévé vette át a programját? Felfogod, milyen hatása lehet a halálhíremnek a lányom egyházára?
Elhallgatott, tépelıdött, aztán ugyanazzal a lázas hadarással folytatta:
- Nekem tulajdonképpen nem is voltak vallási törekvéseim, úgynevezett lelki célkitőzéseim, amelyeket ne itatott volna át az anyagiasság, a csillogás. Érted, mire gondolok?
- Természetesen.

- Dóra más. Dórát nem igazán érdeklik az anyagi dolgok. Mit neki az ikonok, az ereklyék? Dóra minden lélektani-intellektuális képtelenséggel dacolva hiszi, hogy Isten létezik. - Megint elnémult, sajnálkozva csóválta a fejét.
- Igazat mondtál az elıbb. Zsaroló vagyok. Még az én drága Wynkenemnél is volt hátsó szándékom. Dóra nem zsaroló.
Eszembe jutott, amit a bárban mondott. "Ilyen helyekért adtam el a lelkemet." Akkor is tudtam, mirıl beszél, most is tudtam.
- Térjünk vissza a történethez. Łn meglehetısen korán feladtam a világi vallás gondolatát. Mire Dóra amúgy istenigazából nekigyürkızött, már évek óta nem gondoltam a törekvéseimre. Ott volt nekem Dóra, és mániának Wynken. Egyre több könyvét hajtottam fel, és különbözı kapcsolataim segítségével sikerült megszereznem öt korabeli levelet, amelyekben név szerint szerepelt Wynken de Wilde, Blanche de Wilde és a férje, Damien. Kutatókat fogadtam Európában és Amerikában, hogy járjanak utána a rajnai misztikusoknak, ássák bele magukat a témába.
Kutatóim rábukkantak néhány német szövegben Wynken történetének kivonatos változatára. Valami asszonyokról volt szó, akik Dianát imádták, és boszorkányságot őztek. Wynkent elhurcolták a kolostorból, és vádat emeltek ellene. Ám a tárgyalás jegyzıkönyve elveszett.
Nem élte túl a második világháborút. Ám máshonnan elıkerültek dokumentumok, titkos levelek. Ha egyszer megvolt a Wynken jelszó - ha az ember tudta, mit keressen -, le sem térhetett az útról. Ha volt egy szabad órám, leültem Wynken mellé, nézegettem pici, csupasz embereit, és tanultam a szerelmes verseit. Úgy betanultam, hogy énekelhessem ıket. A hétvégéken, ha láthattam Dórát - és találkoztunk, amikor csak tehettük -, elszavaltam neki a verseket, és esetleg még megmutattam a legújabb szerzeményemet.
Béketőrın viselte "a szabad szerelemnek és a misztikának ezt a kiégett hippi értelmezését", ahogy ı fogalmazott. "Szeretlek, Röge - mondta -, de túlságosan regényes vagy, ha valamiféle szentet látsz ebben a rossz papban, aki csak lefeküdt egy csomó nıvel. A könyvek pedig kizárólag az összeköttetésre szolgáltak. A légyottok megbeszélésére."
"De Dóra! - tiltakoztam. Wynken egész életművében nem találsz egyetlen gonosz vagy rút szót! Gyızıdj meg róla magad!" Addigra hat könyvem lett. Mind a szerelemrıl szólt. Akkori fordítóm, a Columbia egyik professzora le volt nyőgözve a versek miszticizmusától. Hogy milyen tökéletesen ötvözıdik bennük Isten és a hús szeretete. Dóra nem kért belıle. Neki akkor már megvolt a saját vallási megszállottsága. Paul Tillichet, William Jamest, Erasmust olvasott. És hozzá rengeteget a világ mai állapotáról. Ez Dóra szenvedélye: a világ mai állapota.
- És Dóra nem fogja szeretni Wynken könyveit, ha elviszem hozzá.
- Nem, egy ujjal sem akar hozzáérni a győjteményemhez, ma már nem! - mondta.
- Tehát azt akarod, hogy én védjem meg a dolgaidat - összegeztem.
- Két éve - sóhajtotta. - Két újságcikk! Nem hozták kapcsolatba velem, de neki nem hazudhattam többé. Régóta gyanakodott, mondta. Egyszer mindenképpen rá kellett jönnie, hogy a pénzem tisztátalan. - Megcsóválta a fejét. - Tisztátalan! - ismételte, aztán folytatta: - Az utolsó, amit még elfogadott tılem, az volt, hogy megvásárolhattam neki a zárdát. Egymillió volt az épület, egymillióba került kirámoltatni belıle mindent, amivel a korszerőség nevében elcsúfították, hogy olyan legyen, amilyen az apácák idejében volt, 1880 táján, kápolnával, refektóriummal, hálótermekkel, széles folyosókkal...
De még azt is vonakodott elfogadni. Ami a mőgyőjteményemet illeti, azt elfelejthetjük. Lehet, hogy sose fogadja el a vagyonomat, pedig kellene a pénz a követıi vagy a rendje oktatására, vagy minek is nevezik ezt a tévés hittérítık. A kábeltévé, az semmi ahhoz képest, amit én kifejleszthettem volna abból a zárdából! És a győjtemény! A szobrok, az ikonok! Csak képzeld el! "Édes, olyan naggyá tehetnélek, amilyen Billy Graham vagy Jerry Falwell! - mondtam neki. -

Nem lökheted el Jézusért a pénzemet!"
Reménytelenül csóválta a fejét.
- Mostanában már csak részvétbıl találkozott velem, mert részvétbıl kifogyhatatlan készlettel rendelkezik az én gyönyörő lányom. Néha elfogad valami csekély ajándékot. Ma este azt sem akart. Egyszer majdnem csıdbe ment a program, akkor elfogadott annyit, amennyi kisegítette a hullámvölgybıl. De a szentjeimhez és az angyalaimhoz hozzá sem akar érni. A könyveimre, a kincseimre rá se néz.
Persze, tisztában voltunk vele, hogy veszélyeztetem a jó hírét. Te segítettél kiiktatni a fenyegetést. De hamarosan híre megy az eltőnésemnek. Ez elkerülhetetlen. "Kokainkirály pénzelte a tévés hittérítıt!" Meddig maradhat titok a titok? Pedig túl kell élnie a halálomat, és Dórának is túl kell élnie a halálomat! Kerül, amibe kerül! Lestat, figyelsz arra, amit mondok?
- Figyelek, Roger, minden egyes szavadra. Még nem vetették magukat Dóra nyomába, efelıl megnyugtathatlak.
- Az én ellenségeim könyörtelenek. És a kormány... ki tudja, ki a fene van a kormányban, és mi a fenét akar a kormány?
- Fél Dóra a botránytól?
- Nem. Nagyon fog szenvedni tıle, de félni sose félt. Elfogadja, ami jön. Azt akarta, hogy dobjak oda mindent. Ezzel ostromolt. Nem érdekelte, ha meg is tudja a világ, hogy a lányom. Mondjak le mindenrıl. Annyira féltett, ahogy csak a gengszterek lányai, a gengszterek feleségei képesek félni.
Könyörögtem neki: "Csak annyit engedj, hogy segítsek felépíteni az egyházat! Fogadd el a pénzt!" A tévémősor megmutatta, hogy tehetséges... De csak ennyit. Minden romokban hever körülötte. Hetente háromszor egy hatvanperces, rövid kis program. Egyedül kell felkapaszkodnia a mennyek lajtorjáján. Én nem segíthetek. A közönségében bízik, hogy majd azoktól kapja meg a szükséges milliókat.
És a nıi misztikusok, akiket idéz! Hallottad, mikor felolvasott belılük. Hildegard von Bingen, Norwichi Julianna, Avilai Teréz. Olvastál tılük valamit?
- Mindent - válaszoltam.
- Okos nık, akik azt akarják, hogy az okos nık hallgassanak oda Dórára. De már kezdi felkelteni a férfiak figyelmét is. Úgy nem lehet sikert elérni, hogy csak az egyik nemet szólítjuk meg. Ez képtelenség. Én csak tudom, hát ki a kereskedı, a Wall Street lángelméje? Nincsenek kételyeim. Dóra mindenkit megigéz. Ó, csak két évet kaptam volna még, hogy beindíthassam az egyházát, mielıtt lebukom...
- Rossz felıl közelíted meg. Ne sajnálkozz. Ha naggyá teszed az egyházát, azzal a saját leleplezésedet és a botrányt sietteted.
- Nem! Ha megerısödött volna az egyház, mit számított volna a botrány! Hiszen épp ez a feneség! Dóra kicsiny marad, és a kicsinyekkel végezhet egy botrány! - Dühösen rázta a fejét. Túlságosan indulatba jött, de ez még erısebbé tette a képét. - Nem engedhetem, hogy elpusztítsák Dórát... - Ismét elnémult. Összeborzongott. Rám nézett.
- Mi lesz ebbıl, Lestat? - kérdezte.
- Dórának túl kell élnie - mondtam. - A hitébe kell kapaszkodnia, miután felfedezik a halálodat.
- Igen. Én vagyok az ı legnagyobb ellensége, életemben, halálomban. Az egyháza aknás terepen egyensúlyoz, mert tudod, nem purián az én leányom. Eretneknek tartja Wynkent, de maga sem tudja, hogy az ı modern részvéte a hús iránt nem épp azzal azonos-e, amirıl Wynken beszél!
- Értem. No és mi van Wynkennel? Wynkent is meg kell mentenem? Mit csináljak Wynkennel? Meg se hallotta, amit mondtam.
- Dóra lángész a maga módján - folytatta. - Erre céloztam azzal, hogy teológus. İ, akit nem

tanítottak gyerekkorától nyelvekre, megtette azt a csaknem lehetetlen dolgot, hogy felnıtt fejjel sajátította el a görögöt, a latint és a hébert. Tudod, milyen nehéz ez?
- Igen. Nekünk ugyan nem az, ámde... - Torkomon akadt a szó. Szörnyő gondolat hasított belém. Ez a gondolat összetört mindent.
Már késı, hogy halhatatlanná tegyem Rogert. Meghalt!
Eddig nem is tudatosuk bennem, hogy egész idı alatt azzal áltattam magamat, miközben beszélgettünk, és belıle elızúdult a történet, hogy ha akarnám, áthozhatnám magamhoz, itt is tarthatnám, megakadályozhatnám, hogy elmenjen. Ám ekkor brutális erıvel emlékeztettek, hogy Roger csak egy kísértet! Olyasvalakivel diskurálok, aki már meghalt!
Micsoda fájdalmas, förtelmes, milyen dühítıén abnormális helyzet! Üvölteni tudtam volna, ha nem kellett volna fegyelmeznem magamat, hogy ı folytassa.
- Mi bajod? - kérdezte.
- Semmi. Beszélj még Dóráról. Mesélj, miket szokott mondani.
- A mai sivárságról beszél, és hogy az embereknek mennyire szükségük van arra, ami szavakkal kifejezhetetlen. Az elharapózó bőnözésrıl, a fiatalok céltalanságáról beszél. Olyan vallást fog teremteni, amelyben senki sem bánt senkit. Az amerikai álom. Kisujjában van a Szentírás, kiolvasta az apokrifokat, Szent Ágostont, Markiónt, Majmonidészt; meggyızıdése, hogy a szex tilalma tette tönkre a kereszténységet, amire persze nem ı jött rá, de bizonyosan vonzza a nıi híveket...
- Igen, értem. De akkor csak kellett éreznie valami rokonszenvet Wynken iránt.
- Neki Wynken nem azt a látnokot jelentette, mint nekem. -Aha.
- Mellesleg Wynken könyvei nemcsak tökéletesek, de számos tekintetben egyedülállók. A Gutenberg elıtti utolsó negyed században alkotta ıket, és mindent maga csinált: ı írta, ı rajzolta az iniciálékat, ı miniálta, az ı keze munkája minden meztelen emberke, aki a Paradicsomban dévajkodik, minden borostyán és vadszılıág, amely keretbe foglalja a lapokat. A kolostori könyvmásoló műhelyekben szétosztották ezeket a feladatokat, amelyeket Wynkennek egy személyben kellett elvégeznie.
Hadd fejezzem be Wynkent. Látom, téged már semmi sem érdekel, csakis Dóra. De én hadd beszéljek Wynkenrıl. Igen, el kell hoznod a könyveket.
- Óriási - mondtam gyászosan.
- Hadd világosítsalak fel, hogy te imádni fogod azokat a könyveket, akkor is, ha Dóra nem kér belılük. Megvan mind a tizenkét könyve, mint ezt, azt hiszem, már említettem is. Rajnai katolikus volt, fiatalon családi parancsra be kellett vonulnia a bencésekhez, és szerelmes volt a sógornıjébe, Blanche de Wildébe. Blanche rendelte meg a könyveket a kolostori scriptoriumtól, és így kezdıdött az egész, az úrnı és a szerzetes szeretı titkos viszonya. Vannak leveleim, amelyeket Blanche és Eleonóra barátnıje váltottak. Néhány eseményt magukból a versekbıl következtettem ki.
A legszomorúbbak azok a levelek, amelyeket Blanche írt Eleonórának, miután Wynkent megölték. Úgy kellett kicsempésztetnie a leveleket, amelyeket Eleonóra tovább küldött Diane-nak, és volt még egy másik asszony is a dologban, de erre csak töredékes utalások vannak.
így történt. A Wilde-vár kertjében szokták tartani rituális találkozóikat, tehát nem a kolostor kertjében, mint régebben hittem. Hogy Wynken miként jutott be oda, azt nem tudom, de néhány levélben arra utalnak, hogy egyszerően kiszökött a kolostorból, és egy titkos ösvényen érkezett a bátyja házába.
Ez tulajdonképpen logikus. Kivárták, hogy Damient elszólítsa hazulról valamilyen hercegi, vagy mit tudom én, grófi kötelessége, és akkor összejöttek: táncot jártak a szökıkút körül és szeretkeztek. Wynken sorra meghágta az asszonyokat; máskor különféle kombinációk szerint

áldoztak. Mindez többé-kevésbé benne van a könyvekben. Na szóval lebuktak.
Damien az asszonyok szeme láttára heréké ki és szúrta agyon az öcsét, akit nem engedett eltemetni. Több napos vallatás után a rémült nık mindent kitálaltak a szerelmeskedéseikrıl és a könyvekbe zárt szerelmi postáról. Ekkor Damien fogta az összes könyvet, Wynkennek a tizenkét könyvét, mindent, amit ez a művész valaha is alkotott, érted...
- A halhatatlanságát - suttogtam.
- Úgy van! A gyermekeit, a könyveit, és elföldeltette ıket az öccse mellé, akit a várkertben ásatott el, a miniatúrákon megörökített szökıkút mellett. Ahányszor Blanche kinézett az ablakán, mindannyiszor a szeretıje végsı nyugvóhelyét láthatta. Semmi tárgyalás, semmi vádemelés eretnek nézetek miatt, semmi ítélet. Damien egyszerűen meggyilkolta a testvérét, és kész. A kolostor száját meg nyilván befogta valami tetemes összeggel. Ki tudja, szükség volt-e arra is? Vajon szerették a kolostorban Wynkent? A kolostor ma már csak rom, ahová turisták járnak fényképezni. A várat szétágyúzták az elsı világháborúban.
- Hm. De mi történt utána? Hogy kerültek ki a könyvek a koporsóból? Ezek itt nálad másolatok. És hogyan...
- Nem, nekem az eredetik vannak meg. Találkoztam másolatokkal, primitív másolatokkal, amelyeket Eleonóra, Blanche unokatestvére és bizalmasa készíttetett, de tudomásom szerint egy idı után felhagytak a másoltatással. Hogy ez a tizenkét könyv miként került elı, azt nem tudom. Csak találgathatok.
- És mit találtál ki?
- Úgy gondolom, hogy Blanche kiosont egy éjszakán az asszonyokkal, kiásták a halottat, kivették a könyveket a koporsóból, vagy nem tudom, mibe tették szegény Wynken földi maradványait, aztán visszahányták a földet a gödörbe, és eltüntették a nyomokat.
- Szerinted ık csinálták?
- Igen, szerintem ık. Szinte látom azt az öt asszonyt, ahogy ásnak gyertyafény mellett, a várkertben. Te nem látod ıket?
- De igen.
- Azt hiszem, azért tették, mert ugyanazt érezték, amit én! Szerették azoknak a könyveknek a szépségét és a tökéletességét! Lestat, azok a nık tudták, mekkora kincset jelentenek ezek a könyvek! Ilyen hatalmas erı a megszállottság és a szerelem! Mellesleg ki tudhatja, hogy nem akarták-e Wynken csontjait is. Elképzelhetı. Az egyik talán a combcsontját vitte magával, a másik az ujjperceit, ó, mit tudom én!
Hátborzongató kép volt. Roger kezére kellett gondolnom, ahogy ügyetlenül nyiszálom egy konyhakéssel, aztán beleejtem a műanyag zsákba. Rábámultam annak a kéznek a mására, ahogy babrálja a pohár peremét, idegesen dobol a pulton.
- Meddig tudod visszanyomozni a könyvek útját? - kérdeztem.
- Egyáltalán nem messzire, de hát ez gyakori az én foglalkozásomban, mármint a régiségkereskedésben. Egyesével, néha kettesével kerültek elı. Volt, ami magángyőjteménybıl, kettı múzeumokból, amelyeket lebombáztak a világháborúkban. Egyszer-kétszer úgyszólván ingyen jutottam hozzájuk. Én az elsı pillantásra tudtam, mivel van dolgom, de mások nem tudták. Ahova betettem a lábamat, ott azonnal embereket fogadtam, hogy kutassák fel ezt és ezt a középkori kódexet. Ezen a téren szakértı vagyok. Ismerem a középkori művészek nyelvezetét! Lestat! Meg kell mentened a kincseimet! Nem engedheted, hogy Wynken ismét veszendıbe menjen! Ez az én testamentumom, te vagy az örökösöm!
- Veszem észre. De mihez kezdjek a könyvekkel és a kegytárgyakkal, ha Dóra nem kér belılük?
- Dóra fiatal. Még változhat. Nézd, még mindig nem adtam fel azt az álmomat, hogy valahol a győjteményemben - most felejtsd el Wynkent -hogy talán a sok szobor és kép közt van egy

fibenjáró fontosságú ereklye, amely segíthet Dórának az új egyház megteremtésében! Fel tudod becsülni, mit ér az, amit a lakásban láttál? Rá kell bírnod a lányomat, hogy nézze meg, vegye kézbe ıket, érezze meg a szagukat! Meg kell értetned vele a képek és szobrok hatalmát! Ezek is ugyanúgy az igazságot keresik, mint ı! Ugyanolyan megszállottan! Csak Dóra ezt még nem tudja.
- Nem te mondtad, hogy Dóra sose szerette a festéket és a gipszet?
- Szerettesd meg vele!
- Łn? Hogyan? Megırizni megırizhetem, de miként szerettessek meg Dórával egy mőtárgyat? Még csak javasolni is ilyet! Odaküldesz az imádott lányod közelébe?!
- Szeretni fogod a lányomat - mormolta.
- Megint kezded?
- Találj neki a győjteményemben valami csodálatosat!
- A torinói leplet?
- Tetszel nekem! Komolyan! Igen, ilyet keress, ami fontos, ami megváltoztatja Dórát, amit én, az apja, szereztem és bálványoztam, ami segíteni fog neki.
- Tudod, hogy te ugyanolyan eszelıs vagy holtodban, mint éltedben? Még mindig zsarolsz? Egy köteg pergamennel, egy márványdarabbal próbálod megvásárolni magadnak a megváltást? Vagy komolyan hiszel a győjteményed szentségében?
- Természetesen hiszek a szentségében! Ez minden, amiben hiszek! Ez a krédóm, hát nem látod? Ugyanabban hiszel te is... abban, ami csillog, ami arany.
- Hát komolyan eláll tıled a lélegzetem!
- Azért is gyilkoltál meg ott, a kincsesbarlangban. Nézd, sietnünk kell. Nem tudom, mennyi idınk van még. Térjünk vissza a gyakorlati tennivalókhoz. A lányommal szemben a nagyravágyása az ütıkártyád.
A zárdát a misszionáriusnıinek akarta, a saját rendjének, amely a régi hittérítık lázával hirdette volna a szeretetet. El akarta küldeni ezeket az asszonyokat a nyomornegyedekbe, a gettókba, a munkáskerületekbe, hogy népi kezdeményezés legyen a szeretet mozgalma, amely elıbb-utóbb eléri a kormányokat, és véget vet az igazságtalanságnak.
- Miben különböztek volna ezek a nık más missziós rendektıl, például a ferencesektıl, meg a többitıl?
- Elıször is abban, hogy nık; nıi prédikátorok! Az eddigi apácák ápolhattak beteget, taníthattak kisgyerekeket, végezhettek cselédmunkát, vagy becsukták ıket a zárdákba, hogy ott bégessenek Istennek, mint egy unalmas birkanyáj. Dóra asszonyai az egyház doktorai lennének! Ige-hirdetık! Hitük forróságával hatnának a tömegekre; a nıkhöz, a mindenükbıl kiforgatott, lealacsonyított nıkhöz fordulnának, segítve ıket, hogy megváltoztathassák a világot.
- Feminista látomás, vallási mellékzöngével.
- Lett volna esélye. Volt annyi esélye, mint akármelyik vallási mozgalomnak. Ki tudja, hogy az 1300-as években mitıl lett ırült az egyik szerzetes? És miért lett szent a másik? Dóra rá tudja vezetni az embereket, miként gondolkozzanak. Mit tudom én, erre neked kell rájönnöd, találd ki te!
- És közben tároljam a templomi berendezést - mondtam.
- Igen, amíg Dóra hajlandó elfogadni, vagy amíg felhasználja ıket valamilyen jó célra. Ezzel foghatod meg. Beszélj a jóságról.
- Ezzel fogsz meg mindenkit - mondtam szomorúan. - Ezzel fogsz meg engem.
- Akkor megteszed, ugye? Dóra azt gondolja, hogy engem megtévesztettek. Azt mondta: "Ne gondold, hogy azok után, amit tettél, megmentheted a lelkedet annyival, hogy nekem adod ezeket a kegytárgyakat!"

- Dóra szeret téged - bólintottam. - Láttam rajta minden alkalommal, mikor együtt voltatok.
- Tudom, nincsen szükségem ilyen nyugtatgatásokra. Most nincs idı végigvenni az összes érvet. Azt vésd az eszedbe, hogy Dórának ez a látomása óriási! Most még csak egy kis körre hat, de az egész világot akarja megváltoztatni! Nem éri be egy olyan kultusszal, amilyet én képzeltem el neki, kezes követıkkel, akiknek az asramjában ı a guru. Neki a világ kell, mert azt gondolja, hogy valakinek meg kell változtatnia a világot!
- Nem ebben hisz minden vallásos ember?
- Nem. Ok nem akarnak Mohameddé, Zoroaszterré lenni.
- De Dóra igen.
- Dóra tudja, hogy erre van szükség.
Megrázta a fejét, ivott egy kis kortyot, körülnézett a félig üres bárban, aztán töprengve ráncolta a szemöldökét.
- Azt mondta: "Apu, nem az ereklyékbıl és az írásokból jön a vallás. Azok csak kifejezik." És mondta és mondta, a végtelenségig. Miután any-nyit tanulmányozta a Szentírást, azt mondta, csak a belsı csoda számít. Elaludtam rajta. Nehogy most elsüss valami kegyetlen viccet!
- Távol álljon tılem.
- Mi lesz most a lányommal? - suttogta kétségbeesetten, kerülve a tekintetemet. - Nézd meg az örökségét! Lásd benne az apját! Én indulatos, szertelen, barbár és eszelıs vagyok. Nem is tudom, hány templomba vittem el Dórát, hány felbecsülhetetlen értékő feszületet mutattam meg neki, mielıtt ellopattam ıket, hogy pénzzé tegyem. Csak Németországban hány és hány órán át bámultuk a barokk templomok mennyezetét! Csodálatos klenódiumokkal ajándékoztam meg, amelyekben Krisztus keresztfájának forgácsait foglalták ezüstbe, rubintok közé. Veronika-kendıket vásároltam, olyan döbbenetes alkotásokat, hogy elállna tılük a lélegzeted! Istenem!
- Volt ebben szerepe valaha is a vezeklésnek? A bőntudatnak?
- Azért, mert hagytam Terryt a semmibe veszni, mert évekig nem hoztam szóba? Gondoltam erre. De ha ezzel is kezdıdött, Dóra ezen rég túl van. Dóra azt gondolja, hogy a világnak új kinyilatkoztatásra van szüksége. Új prófétára. De az ember nem lehet próféta a saját elhatározásából! Dóra azt mondja, az ı átalakulásának a látásból, az érzésbıl kell jönnie. Ez nem olyan, mint mikor az evangelizátor új életre rázza a sátorban a hallgatóságot.
- A misztikusok sose tartják annak.
- Nem hát.
- Misztikus Dóra? Mondanád ezt róla?
- Hát nem tudod? Hiszen követted, lested. Nem, Dóra nem látta Isten arcát, nem hallotta a hangját, és sose hazudna errıl, ha ilyesmire célzol. De keresi. Keresi a percet, a csodát, a kinyilatkoztatást.
- Hogy jöjjön az angyal.
- Igen, hogy eljöjjön.
Hirtelen elhallgattunk. Valószínőleg a javaslatán tőnıdött, hogy koholjak valamilyen csodát, én, a gonosz angyal, aki stigmatizáló ırületbe kergettem egy apácát.
Megkönnyebbülésemre váratlanul úgy döntött, hogy folytatja.
- Olyan gazdaggá tettem magamat - mondta -, hogy már nem érdekelt a világ megváltoztatása, már ha egyáltalán komolyan gondoltam valaha is. Külön világot teremtettem magamnak. Dóra valamilyen átszellemült módon csakugyan megnyitotta a lelkét... valaminek. Az én lelkem meghalt.
- Nem úgy látom - mondtam. Egyre elviselhetetlenebb, és a megjelenésénél is sokkal rémítıbb volt számomra a gondolat, hogy el fog tőnni, elıbb-utóbb el kell tőnnie.
- Térjünk vissza a gyakorlati kérdésekhez. Kezdek félni... - mondta.

- Miért?
- Ne idétlenkedj itt nekem, inkább figyelj. Tettem félre Dórának pénzt, amit nem lehet kapcsolatba hozni velem. A kormány nem férhet hozzá, különben sem kerülhetett sor vádindítványra, se a büntethetıségem megállapítására, errıl te gondoskodtál. A vonatkozó okmányok a lakásban vannak. Fekete bırmappák. Kartotékszekrény. Mindenféle szobrok és festmények számlái közé keverve. Azt meg kell ırizned valamiképpen Dórának. Az életem munkája, a hagyatékom. Mostantól te vigyázol rá. Meg tudod tenni, ugye? Nézd, nem kell sietni, igazán elmés módon végeztél velem.
- Tudom, most pedig arra kérsz, hogy legyek ırangyal, és gondoskodjak róla, hogy Dóra szennyfolt nélkül kaphassa meg ezt az örökséget...
- Igen, barátom, pontosan ezért könyörgök. Te meg tudod tenni! És ne felejtkezz el az én Wynkenemrıl! Ha Dóra nem fogadja el a könyveket, te vigyázz rájuk!
Megérintette a mellkasomat. Ereztem a kis kopogtatást a szív ajtaján. Roger folytatta.
- Ha a nevem megjelenik a sajtóban, feltéve, ha egyáltalán kikerül az FBI nyilvántartásából a tömegtájékoztatásba, juttasd el a pénzt Dórához. A pénzbıl még mindig megteremtheti az egyházát. Dóra delejes egyéniség. Mindent meg tud csinálni egyedül, csak legyen meg hozzá a pénze! Érted, amit mondok? Úgy meg tudja csinálni, ahogy Szent Ferenc vagy Szent Pál vagy Jézus! Ha nem teologizálna, réges-rég ı lenne a karizmatikus szenzáció. Megvan hozzá minden adottsága. Csak túl sokat gondolkozik. A teológia az, ami elszigeteli.
Egy lélegzetvétel idejére abbahagyta a lázas hadarást. Kilelt a hideg. Éreztem félelmének tompa kisugárzását. Mitıl fél?
- Várj csak - mondta. - Idézni szeretnék valamit. Dórától hallottam az este. Olvastuk Bryan Appleyardnak a könyvét, ez egy angol újságíró, hallottál róla? írt valamit, aminek az a címe, hogy A jelen idı értelme. Dórától kaptam. Appleyard olyan dolgokat mond, amelyekben Dóra hisz... például, hogy lelkileg elszegényedtünk.
- Egyetértek.
- De írt mást is, valamit arról a dilemmáról, hogy az ember kiagyalhat teológiákat, de azok akkor működnek csupán, ha valahonnan mélyebbrıl jönnek... Tudom már, minek nevezte Dóra... Hogy is mondta Appleyard? "Az emberi tapasztalat totalitása..." - Zaklatottan elhallgatott.
Borzasztóan szerettem volna megnyugtatni, hogy értek mindent.
- Igen, Dóra ezt keresi, ezt kutatja, ennek nyílik meg!
Azon kaptam magamat, hogy olyan görcsösen kapaszkodom beléje, ahogy ı belém.
Mereven bámult a semmibe.
Olyan rettenetes szomorúság rohant meg, hogy szólni se bírtam. És én megöltem ezt az embert! Miért tettem? Persze tudtam, hogy izgalmas és gonosz, de Jézusom... és mi lenne, ha így maradna velem, amilyen most? És ha így, ebben az alakjában lenne a barátom?
Ó, micsoda gyerekes, önzı, kapzsi viselkedés ez! Dóráról beszéltünk és a teológiáról. Persze, hogy értem Appleyardot! A jelen idı értelme. Láttam magam elıtt a könyvet. Visszamegyek érte. Elraktároztam természetfölötti emlékezetemben. Azonnal el fogom olvasni.
Roger nem mozdult, nem szólt.
- De hát mitıl félsz? - kérdeztem. - El ne illanj itt nekem! - Sebzetten, összetöpörödve, majdnem sírva kapaszkodtam beléje. Ha elgondolom, hogy én öltem meg, én oltottam ki az életét, és most a szellemét akarom megtartani!
Nem válaszolt. Rémültnek látszott.
Nem az az elcsontosodott szörnyeteg voltam, akinek gondoltam magamat. Nem fenyegetett az a veszély, hogy érzéketlen leszek az emberi szenvedésre. Nyomorult nyüszítı lett belılem.
- Roger! Nézz rám! Beszélj tovább!

Mormolt valamit, hogy Dóra talán rálel arra, amit az apja sohasem talált meg.
- Mire? - kérdeztem.
- A teofániára - súgta.
Ó, ez a szép szó! Dávid szava! Alig pár órája, hogy hallottam, és most Roger ajka hullatja elém.
- Azt hiszem, jönnek értem - mondta váratlanul. Szeme kerekre nyílt. Nem annyira ijedtnek, inkább értetlennek látszott. Fülelt valamire. De én is hallottam. - Emlékezz a halálomra - szólt hirtelen, mintha most öltött volna benne határozott formát a gondolat. - Mondd el neki, hogyan haltam meg. Gyızd meg róla, hogy a halálommal megtisztult a pénz! Te érted ezt. Ez a lényeg. Törlesztettem a halálommal. A pénz nem tisztátalan többé! Wynken könyvei nem szennyesek többé! Szépíts! Mindent megváltottam a véremmel. Használd a mézes nyelvedet, Lestat! Mondd el neki!
Azok a lépések!
A Valami jön, az ı lassú lépéseinek a jellegzetes üteme... és a hangok tompa mormolása, az éneklés, a beszéd. Megszédültem. Mindjárt összeesem! Rogerbe és a bárpultba kapaszkodtam.
- Roger! - ordítottam. Nyilván az egész bárban hallották. Mérhetetlen békességgel nézett rám, szerintem ez az arc már nem volt élı. Értet-lennek, sıt álmélkodónak tőnt...
Láttam, amint fölöttem és fölötte a magasba nyúlnak a szárnyak. Láttam a mindent eltörölı, irdatlan sötétséget, amely mintha a földkéreg vulkáni hasadékából szökkent volna az égig, és a sötétségen túl a felkelı fényt. A vakító, gyönyörő fényt.
Azt tudom, hogy felkiáltottam:
- Roger!
A hangok, az ének fülsiketítıvé erısödött. Az alak nıtt és tágult.
- Ne vidd el ıt! Az én hibám! - Eszeveszett dühvei estem neki; ha kell, darabokra tépem, hogy engedje el Rogert! De nem láttam tisztán, nem tudtam, hol vagyok. Az pedig jött hömpölyögve, akár a füst, hatalmasan, sőrőn, megállíthatatlanul, és a közepébıl egyetlen pillanatra kinézett rám a fakuló Roger fölött az arc, a gránitszobor arca, az ı szeme...
- Engedd el!
Nem volt bár, se a Village, se város, se világ - csak ık!
Talán az ének sem volt más, csak a széttörı üveg hangja.
Aztán feketeség. Mozdulatlanság.
Csend.
Úgy rémlett, hogy egy idıre elvesztettem valahol az eszméletemet.
Az utcán tértem magamhoz.
A vacogó csapos állt mellettem, és bosszús orrhangon kérdezte:
- Jól vagy, haver?
Hó volt a vállán, a fekete mellénye vállán, és a fehér inge ujján.
Bólintottam, és felálltam, csak azért, hogy menjen már el. Félre se csúszott a nyakkendım. A kabátom be volt gombolva. A kezem tiszta. A kabátom nem volt havas.
Pihepuhán hullott a hó, a gyönyörő hó.
Visszamentem a forgóajtón a csempés elıtérbe, és megálltam a bár ajtajában. Láttam a helyet, ahol beszélgettünk. Roger pohara még mindig ott volt. A hangulat ugyanolyan. A csapos unottan beszélt valakihez. Nem látott semmit, azon kívül, hogy egyszer csak felugrottam, és kirontottam az utcára.
Minden porcikám azt mondta: fuss! De hova fussak? Szálljak fel a levegıbe? Semmi esélyem, pillanat alatt utolér. Maradok inkább a hideg földön.
Elvitted Rogert! Ezért követtél? Ki vagy?
A csapos felnézett a poros, üres távolba. Mondhattam, tehettem valamit. Nem, csak bıgtem. Áll

egy ember az ajtóban, és ostobán sír. És ha ez az ember sír, akkor vérkönnyeket ont. Távozz, de gyorsan.
Megfordultam, kimentem a hóba. Ugye, hamarosan virrad? Ugye, nem kell addig baktatnom ebben a nyomorult, keserves hidegben, amíg kivilágosodik? Keresek inkább egy sírt, ahol álhatók.
- Roger! - sírtam, és törülgettem a könnyeimet a kabátom ujjába. - Mi vagy te, az ördög vigyen el! - bömböltem. A hangom visszagördült a házak faláról. - Az ördög vigyen el! - Váratlanul visszajött egy villanásra: hallottam a hangokat, és tusakodtam vele. Az arc! Arca van! Álmatlan ész és falánk jellem. Nehogy elszédülj, ne próbálj emlékezni! Kinyílt egy ablak, és leüvöltött valaki: - Mit ordibálsz itt? - Ne akard felidézni, mert elveszíted az eszméletedet!
Hirtelen láttam magam elıtt Dórát, és attól féltem, összeesem. Tehetetlen didergek majd, és hülyeségeket makogok, ha valaki segíteni próbál rajtam.
Ez rossz volt, a legrosszabb volt, maga a kozmikus iszonyat!
És mit akart üzenni Roger arckifejezése az utolsó pillanatban? Arckifejezés volt egyáltalán? Béke volt-e, megértés és nyugalom? Vagy csak az energia illant el egy szellembıl? A szellem mondott le a szellemrıl?
Tudtam, hogy ordítok. A halandók azt kiabálták a magasból, hogy fogjam be a számat. Gyalogoltam tovább.
Egyedül voltam. Csendesen sírdogáltam. Senki se volt az üres utcán, hogy hallja.
Majdnem kétrét görnyedve vánszorogtam, és jajveszékeltem. Nem láttak, nem hallottak, nem állt meg senki. Le akartam játszani magamnak gondolatban, de attól rettegtem, hogy hátulról csapna le rám, ha megtenném. Roger, ó, Roger... Ó, Istenem, Dórához akartam rohanni szörnyőséges önzésemben, térdre akartam borulni elıtte, én tettem, én öltem, én...
Gondolom, ez a belváros. Nercbundák egy kirakatban. A hó gyengéden simogatta a szemhéjamat. Leoldottam a nyakkendımet, gondosan letörülgettem az arcomról a könnyek véres nyomát. Aztán becsörtettem egy fényesen kivilágított, kis szállodába. Készpénzben fizettem, gavalléros borravalót adtam, huszonnégy óráig ne zavarjanak, felmentem, bereteszeltem az ajtót, összehúztam a függönyöket, elzártam az idegesítı', büdös főtést, bemásztam az ágy alá, és aludtam. Az volt az utolsó furcsa gondolatom, mielıtt belezuhantam a halandó álomba - órák voltak még a napkeltéig, bıven maradt idı álmodozásra -, hogy Dávid haragudni fog érte, ám Dóra, Dóra talán elhiszi és megért...
Néhány órát alhattam. Hallottam kint az éjszaka hangjait. Mire felébredtem, világosodott az ég. Már majdnem vége az éjszakának. Most jön a halotti álom. Örültem neki. Már késı, hogy gondolkozzak. Térj vissza a mély vámpíralvásba, légy halott az élıholtak között, akik, bárhol legyenek is, most rejtıznek el az érkezı fény elıl. Egy hang rezzentett föl, amely nagyon érhetıen mondta: - Nem lesz az olyan egyszerő.
Egyetlen mozdulattal talpra ugrottam, felcsapva az ágyat, és meredten bámultam arrafelé, ahonnan a hang jött.
Egy ember állt a sarokban, egy érdektelen ember. Nem feltőnıen magas vagy alacsony, nem gyönyörő, mint Roger vagy kirívó, mint én, se nem túl öreg, se nem túl fiatal, csak egy ember. Egészen kellemes külsejő ember, keresztbe tett kézzel, keresztbe tett lábbal.
Akkor emelkedett ki a házak mögül a nap. A tőz telibe találta az ablakot. Megvakultam, nem láttam semmit. A padlóra vetıdtem, sikerült megúsznom egy kis pörköléssel és fájdalommal, és az ágy rám borult, hogy megvédjen.
Nincs tovább. Akárki vagy akármi állt is ott, én tehetetlen voltam attól fogva, hogy feljött a nap, akármilyen sőrő és fehér volt is a téli reggel fátyola.

Öt

- Nagyon helyes! - mondta Dávid. - Ülj le! Hagyd már abba a járkálást! Légy szíves, mesélj el még egyszer mindent a legapróbb részletig! Ha enned kell elıtte, akkor menjünk...
- Nem megmondtam, hogy én már túl vagyok azon? Nem szükséges ennem. Nem éhezem a vére. És most nem is kell! Tegnap telefaltam magam Rogerbıl. Ne is beszéljünk vérrıl!
- Lennél szíves ide ülni az asztalhoz? Vagyis hogy szemközt legyünk.
Az üvegfalnál álltam, onnan néztem le a Szent Patrik tetejére.
Dávid príma lakást szerzett az Olimpiai Toronyban, amelybıl pont a toronycsúcsokra láttunk. Területe messze meghaladta az igényeinket, kvártélynak viszont maga volt a tökély, mert kellıen közel esett a székesegyházhoz. Láthattam a tetı kereszt alakját, a magas, főrészes tornyokat. Mint a karók, olyan keményen szegezıdtek az égnek, amelybıl a tegnapi selymes hangtalansággal hullott a hó.
Sóhajtottam.
- Ne haragudj, de nem akarom még egyszer végigrágni. Nem bírom. Vagy elfogadod úgy, ahogy mondtam, vagy... vagy... meg fogok ırülni.
İ a legnagyobb nyugalommal üldögélt tovább az asztalnál. A lakást "kulcsra készen", vagyis bútorozottan kaptuk. Az üzleti világ látványos, gazdag stílusában rendezték be: sok bır és mahagóni, bézs, bronz és arany árnyalatok, vélhetıleg azért, mert ezek senkinek sem sértik a szemét. És virágok. Dávid gondoskodott a virágról is. Virágillat volt nálunk!
Az asztal és a székek egymással harmonizáló keleti stílusúak voltak, divatos kínai felhangokkal. Festett váza is volt egy-kettı.
A mélyben pedig ott volt nekünk a katedrális felıli oldala az Ötvenötödik utcának, az Ötödik sugárút havas lépcsıin jövı-menı emberek, és a hó hangtalan látomása.
- Nincs is annyi idınk - mondtam. - El kell mennünk a felsıvárosba, és biztonságba kell helyeznem azt a lakást, vagy el kell hoznom az értéktárgyakat. Nem engedem, hogy valami baj történjék Dóra örökségével.
- Meg fogjuk csinálni, de mielıtt odamennénk, próbáld meg a kedvemért, írd le még egyszer az embert... nem Roger szellemét, vagy az eleven szobrot, vagy a szárnyas lényt; csak az embert, akit a hotelszoba sarkában láttál, amikor felkelt a nap.
- Átlagos, már mondtam, teljesen átlagos. Angolszász? Valószínőleg az. Hogy jellegzetesen ír-e vagy nordikus? Nem. Csak egy ember. Nem francia, ezt nem hinném. Szabvány amerikai tısgyökér. Jó magas, olyan, mint én, de nem olyan szálas, mint te. Legföljebb öt másodpercig, ha láttam. Éppen kelt a nap, amikor lecsapott. Nem menekülhettem, teljesen leblokkoltam. A matrac eltakart, és mikor felébredtem, sehol sem volt az ember. Úgy eltőnt, mintha képzeltem volna. Pedig nem képzeltem!
- Köszönöm. A haja?
- Hamvasszıke, majdnem szürkés. Tudod, milyen fakó tud lenni a hamvasszıke... egészen a szürkésbarnáig, vagy a mélyszürkéig.
Könnyő kis mozdulattal jelezte, hogy megértett.
Óvatosan az üvegnek támaszkodtam. Ha elıvigyázatlan vagyok, az én erımmel könnyen kitörhettem volna. Márpedig egy ilyen baklövés az utolsó, amit most magamnak kívánok. Dávid szerette volna, ha többet mondok, és én becsülettel igyekeztem is. Egész tisztán emlékeztem az emberre.
- Megnyerı arc, nagyon megnyerı. Az a fajta, aki nem a nagyságával vagy a testével hat, hanem a szellemi éberségével, a tartásával, az intelligenciájával, azt hiszem, ez rá a megfelelı kifejezés. Érdekes egyéniségnek látszott.

- Ruházat?
- Nem feltőnı. Talán fekete, és egy kissé talán poros? A szép feketére, a divatos feketére, a koromfeketére emlékeznék.
- A szeme figyelemre méltó?
- Csak az értelmessége miatt. Nem nagy, a színe sem feltőnı. Rendes, tetszetıs. A szemöldöke sötét, de nem valami ijesztıen vastag. Rendes homlok, dús haj, szép haj, ápolt, de nem olyan piperkıcösen, mint az enyém. Vagy a tied.
- És úgy hiszed, hogy ezeket a szavakat mondta?
- Biztos vagyok benne. Hallottam. Fel is ugrottam. Ébren voltam, éber voltam. Láttam a napot. Nézd csak a kezemet!
Már nem voltam olyan halvány, mint azelıtt, mikor kimentem a Góbi-sivatagba, azelıtt, hogy meg akartam öletni magamat a nappal. Ennek ellenére látszott a kezemen az égés ott, ahol a nap sugarai eltalálták. Az arcom jobb oldala is húzódott, bár nem látszott rajta a seb, vélhetıleg azért, mert elfordítottam a fejemet.
- Tehát az ágy alatt ébredtél, amely felcsapódott, aztán visszaesett rád.
- Kétségkívül. Egy lámpa is felborult. Ugyanúgy nem álmodtam, mint ahogy nem volt álom sem Roger, sem a többi. Kísérj el a felsıvárosba. Nézd meg a saját szemeddel azt a helyet, Roger kincseit.
- 0, boldogan! - Dávid felállt. - A világért ki nem hagynám! Mindössze azt szerettem volna, ha egy kicsivel tovább pihensz, megpróbálsz...
- Mit? Lehiggadni? Miután beszélgettem az egyik áldozatom kísértetével? Miután láttam a szobámban azt az embert? Miután láttam, hogyan viszi el Rogert ez a valami, ez a dolog, amely a nyomomban lopakodott a világ körül, az ırültségnek ez a hírnöke, ez a...
- De ugye igazából nem láttad, hogy elviszi Rogert? Gondolkoztam egy percig.
- Nem tudom biztosan. Nem tudom, hogy Roger képmásában volt-e még élet. Olyan hihetetlenül nyugodtnak látszott. Halványodott. Aztán egyetlen pillanatra megjelent a lény vagy kreatúra vagy dolog arca, de addigra tökéletesen összezavarodtam. Nem érzékeltem se helyet, se idıt. Azt se tudom, hogy Roger kifakult-e, mire az elvitte, vagy beletörıdésbıl ment vele.
- Lestat, azt se tudhatod, megtörtént-e valamelyik. Annyit tudsz, hogy Roger kísértete eltőnt, míg ez a dolog megjelent.
- Hát gondolom, ez az igazság.
- így gondolj rá. Cserkelıd úgy határozott, hogy megmutatkozik elıtted, és elhomályosította kísérteties társadat.
- Nem! Kapcsolatban voltak! Roger hallotta a jövését! Már akkor tudta, hogy jön, amikor én még a lépéseket sem hallottam! Azért hálát adok Istennek valamiért.
- Miért?
- Hogy nem adhatom át neked ezt a félelmet. Hogy nem élheted át, milyen rossz volt. Hiszel nekem, ami pillanatnyilag bıven elég, de ha igazán tudnád, nem lehetnél ilyen higgadt, fegyelmezett, tökéletes angol úr!
- Meglehet. Gyerünk! Látni akarom azt a kincsesbányát. Azt hiszem, ez így korrekt, ha nem engeded, hogy ez az összes tárgy kicsússzon a lány kezébıl.
- Nı. Fiatal nı.
- Továbbá haladéktalanul utána kell néznünk, hogy hol tartózkodik most.
- Idejövet megtettem.
- Ebben az állapotban?
- Annyira összeszedtem magamat, hogy bemenjek a hotelba, és ellenırizzem, elment-e már. Ennyit meg kellett tennem. Reggel kilenckor limuzin vitte ki a La Guardiára. Délután érkezett

New Orleansba. Ami a zárdát illeti, fogalmam sincs, hogy ott miként érhetnénk utol. Még azt se tudom, bevezettette-e a telefont. Egyelıre biztonságban van annyira, amennyire Roger életében volt.
- Egyetértek. Gyerünk a felsıvárosba.
A félelem idınként figyelmeztetés. Olyan, mintha valaki a vállunkra tenné a kezét, és azt mondaná: ne menj tovább.
Mikor beléptünk a lakásba, ezt éreztem néhány másodpercig. Pánikot. Ne menj tovább.
De hát túl kevély voltam, hogy mutassam, Dávid pedig olyan kíváncsi, hogy elém vágott a folyosón. Hozzám hasonlóan ı is bizonnyal érzékelte, hogy nincs élet a lakásban. A friss halál szagát ugyanolyan jól érezte, mint én. Neki talán nem is ártott annyira, mert nem ı ölte meg. Roger! Képzeletemben hirtelen eggyé olvadt az összemarcangolt hulla, és Roger, a kísértet. Olyan volt, mintha mellbe rúgtak volna.
Míg én toporogtam, Dávid meg sem állt a nappali szobáig. Megnézte magának a nagy, fehér márványangyalt, a szenteltvíztartó kagylóhéjával, és közben azon gondolkozott, hogy mire emlékezteti a gránitszobor. Blake-re. William Blake tudta. İ látott angyalokat meg ördögöket, és helyesen mérte föl az arányaikat. Beszélgethettünk volna Rogerrel Blake-rıl...
De annak vége. Most itt vagyok a folyosón.
És hogy most el kell indulnom, tennem kell egyik lábamat a másik elé, amíg meg nem érkezem a nappaliba, és rá kell néznem arra a gránitszoborra, ez a gondolat váratlanul többnek tőnt annál, mint amennyit elviselhettem.
- Nincs itt - mondta Dávid. Tényt közölt, nem a gondolataimban olvasott. Tizenöt méterrel odébb állt a nappaliban, a halogén pontlámpák fényének peremén, és engem nézett. - Ebben a szobában nincsen fekete gránitszobor - ismételte.
Sóhajtottam.
- A pokolra fogok menni - suttogtam.
Halandó szem nem érzékelhette volna Dávid elmosódott képét, ám én tisztán láttam az ablakokon beszüremlı piszkos derengés hátterére rajzolódó magas atlétaalakot. Ruhájának rézgombjai csillámlottak a halogénlámpák fényében.
-Vér?
- Igen, vér és a szemüveged. A lila szemüveged. Csinos bizonyíték.
- Mire?
Ostobaság volt tılem, hogy a hátsó ajtónál álltam, onnan beszéltem át a lakás túlsó végébe. Végigbaktattam a folyosón, olyan vidáman, mint aki találkozóra megy a nyaktilóval, és beléptem a nappaliba.
A szobornak hőlt helye volt. Egyáltalán, hogy férhetett el ebben a zsúfolt rendetlenségben? Szentek szobrai gipszbıl. Szentképek, némelyik olyan régi és törékeny, hogy be kellett üvegezni. Tegnap este nem is tőnt fel, milyen sok van. Elborították a falakat, sziporkáztak a halogénlámpák világánál.
- Hihetetlen! - súgta Dávid.
- Tudtam, hogy tetszeni fog - állapítottam meg siralmasan. Nekem is tetszett volna, ha nem vagyok ennyire magamon kívül.
Dávid a tárgyakat tanulmányozta, tekintete ide-oda járt a képek és a szobrok között.
- Döbbenetes mőtárgyak! Ez egy... egy páratlan győjtemény! Tudod, mik ezek?
- Hát igen, többé-kevésbé - mondtam. - Nem vagyok én mővészetileg analfabéta.
- Azt a sorozatot kérdezem a falon - mutatta a legtörékenyebb képeket.
- Nem mondhatnám.
- Veronika kendıje - magyarázta Dávid. - Korai másolatai a híres mandilionnak - magának a

kendınek -, amelynek állítólag több száz éve nyoma veszett, talán a negyedik keresztes hadjárat alatt. Az ott egy orosz ikon. Hibátlan. Ez olasz. És nézd csak itt, a padló szintjén! A stációk!
- Ez volt a mániája, hogy ereklyéket hajtott fel Dórának. Bár ı maga is szerette ıket. Azt az orosz Veronikát tegnap este hozta New Yorkba Dórának. Össze is vesztek, de a lány akkor sem volt hajlandó elfogadni.
Gyönyörű kép volt. Hogy igyekezett szabatosan leírni Dórának! Úgy éreztem, mintha ifjúkorom óta ismertem volna Rogert, és megbeszélte volna velem a kincseit. Elismerésének, szövevényes gondolatainak hártyáját éreztem minden felületen.
A stációk. Persze ismertem a rítust, melyik katolikus gyerek nem ismeri? Végigjártuk az elsötétített templomban a Golgotára vezetı utat, a Passió tizennégy stációját, mindegyiknél térdet hajtottunk, elmondtuk a megfelelı imát. Vagy pedig a pap és a ministránsok végezték el a keresztjárást, miközben a gyülekezet velük mondta stációnként a meditációt Krisztus szenvedéseirıl. A hatodik stációnál tőnik fel Veronika a kendıjével?
Dávid ment tárgyról tárgyra.
- Nézd ezt a feszületet, igazi korai munka! Ebbıl lenne csak szenzáció!
- Miért, a többirıl nem mondhatod el ugyanezt?
- Ó, igen, de most nem Dóráról és a vallásáról beszélek, mindössze arról, hogy ezek valami mesés műalkotások! Igazad van, ezt nem bízhatjuk a véletlenre, képtelenség. Ezt a kicsi szobrot nézd! Kilencedik századi, kelta, hihetetlenül értékes. Ez pedig alighanem a Kremlbıl került ide! Megállt, és lenyőgözve bámulta a Madonnát a Gyermekkel. Erısen stilizált ábrázolás volt, az ikonfestık szokása szerint, ugyanakkor meghatóan bensıséges, mert az anyjához simuló gyermek Jézusnak lecsúszott az egyik szandálja. Angyalok szálldostak körülötte az eljövendı' kínszenvedés miniatőr eszközeivel. Az Anya gyöngéden elırehajtotta a fejét, a két glória egybeolvadt. A Gyermek az Anya oltalmazó karjaiba menekült a jövı elıl.
- Ugye, ismered az ikon alapelvét? - kérdezte Dávid.
- Olyan kép, amelyet Isten sugall.
- Nem emberi kéz készítette - mondta Dávid. - Maga Isten örökítette meg a hordozó anyagon.
- Úgy, ahogyan Jézus arca megjelent Veronika kendıjén?
- Pontosan. Minden ikont Isten alkotott. Kinyilatkoztatás anyagi formában. Idınként úgy is létre lehetett hozni új ikont, hogy egyszerűen rányomtak egy vásznat az eredetire, és megtörtént a mágikus átvitel.
- Értem. Egyiket sem festették.
- Ahogy mondod. Nézd, ez itt, ebben az ékköves foglalatban, Krisztus keresztfájának egy darabja, és ez a könyv... Uramisten, ez nem lehetséges... hiszen ez az a híres hóráskönyv, amelyrıl azt hitték, hogy ott veszett Berlinben a második világháború alatt!
- Dávid, halasszuk késıbbre ezt a rajongó leltározást, oké? Most azt döntsük el, hogy mit fogunk tenni. - Már nem féltem annyira, bár a tekintetem mindegyre visszatért ahhoz a ponthoz, ahol a gránitördög állt.
Maga a Sátán volt! Tudom! Gyorsan csinálnunk kell valamit, különben elfog a reszketés!
- Hogyan helyezzük ezt biztonságba, és hol? - kérdezte Dávid. - Gyere, nézzük meg a szekrényeket és a feljegyzéseket, csináljunk rendet, keressük meg Wynken de Wilde könyveit! Csináljunk valamilyen tervet!
- Arra ne is gondolj, hogy ebbe bevond a régi halandó szövetségeseidet! - mondtam hirtelen támadt gyanakvással, és elismerem, bárdolatlanul.
- A Talamascára gondolsz? - Felnézett rám a drága hóráskönyvbıl, amelynek olyan törékeny volt a borítója, akár a rétestészta.
- Itt minden Dóráé - figyelmeztettem. - Neki kell megmentenünk a hagyatékot. Wynken pedig az

enyém, ha Dóra semmiképpen sem akarja.
- Hát persze, tudom én ezt! - mondta. - Az ég áldjon meg, Lestat, csak nem képzeled, hogy én még tartom a kapcsolatot a Talamascával? Megbízhatók, de én semmiféle kapcsolatot nem óhajtok a régi halandó szövetségeseimmel, ahogyan te nevezted ıket. Soha többé. Nem szeretném, ha aktájuk lenne rólam a levéltárban, ellentétben veled, aki ezt szó szerint kikövetelted magadnak. "Lestat, a vámpír!" Rám csak úgy emlékezzenek, mint rendfınökükre, aki megvénült, és meghalt. Na, gyere.
Egy kis viszolygás volt a hangjában. És bánat. Eszembe jutott barátjának, Aaron Lightnernek a halála. Davidnek az volt az utolsó csepp a pohárban, ami végleg elidegenítette a rendtıl. Valamilyen homály vette körül Lightner halálát, de én sose tudtam meg, mi volt az.
Az iratszekrény a nappalival szomszédos szobában volt, több dobozra való feljegyzéssel együtt. Nyomban megtaláltam a pénzügyi papírokat, és nekiláttam átolvasni ıket. Dávid vállalta a többit. Mivel nekem is hatalmas vagyonom van, nem ismeretlenek elıttem a hivatalos okmányok és a nemzetközi bankok trükkjei. Igen, Dóra öröksége megtámadhatatlan és hozzáférhetetlen azok számára, akik bosszút akarnak állni a bőnös Rogeren. Minden okmány Theodora Flynn nevére szólt. Ezek szerint így hívják törvényesen, és Roger ezt az álnevet használta, mikor megnısült. Olyan sokféle papír volt, hogy nem tudtam felbecsülni a teljes értéket, csak annyit láttam, hogy hosszú évek során győltek össze. Meg annyit, hogy Dóra, ha akarná, keresztes hadjáratot indíthatna, hogy visszavegye a törököktıl Konstantinápolyt... Pontosan meg tudtam volna nevezni azt a két évvel korábbi napot, amelytıl kezdve Dóra nem volt hajlandó anyagi támogatást elfogadni az általa ismert két alapítványtól. Ami a többit illeti, nem is tudom, volt-e fogalma a nagyságukról!
A pénznél a legfontosabb a mennyiség. A fantázia és a mennyiség. Ha a kettı közül bármelyik hiányzik, nem hozhatunk erkölcsi döntéseket, én legalábbis mindig így gondoltam. Lehet, hogy alantasán hangzik, de gondoljanak csak bele! Akinek pénze van, annak hatalmában áll etetni az éheseket, felöltöztetni a nélkülözıket. De ezzel tisztában kell lenni. Dórának rengeteg alapítványa volt, és egy külön alapítványa arra, amely az adókat fizette a többi után.
Egy pillanatra elszomorodtam. Mennyire akartam segíteni az én drága Gretchenemnek, Marguerite nıvérnek, erre a puszta látásom tönkretett mindent. Kivonultam Gretchen életébıl, és az a rengeteg arany ott van továbbra is a páncélszekrényekben. Nem mindig így alakul? Én nem vagyok szent, nem táplálom az éhezıket.
De hogy Dóra...! Most hasított belém, hogy hiszen ı ezentúl az én lányom! Az én szentem, úgy, ahogy ezelıtt Rogeré volt. Lett neki egy másik gazdag apja. Itt vagyok neki én!
- Mi az? - szólt oda Dávid aggodalmasan a doboz mellıl, amelyben most nézte át a papírokat. - Megint láttad a kísértetet?
Egy darabig megint a hidegrázás kerülgetett, de legyıztem. Nem szóltam, de annál tisztábban láttam.
Vigyázz Dórára! Hát persze hogy vigyázni fogok rá, és majd rábeszélem valamilyen módon, hogy mindent fogadjon el. Roger talán nem ismerte a megfelelı érveket. És Roger most már vértanú. Igen, utoljára látta helyesen. Az életével változtatta meg a kincseit. Talán ha meggyızıen érvelek...
Kizökkentem a gondolatmenetbıl. Itt volt a tizenkét könyv. Vékony műanyag fóliába burkoltan sorakoztak a kartotékszekrény melletti apró íróasztal felsı polcán. Tudtam, mik azok! Tudtam! Azonkívül Roger fel is címkézte ıket, mindegyiken volt egy kis fehér öntapadó, és azon az ı keresetten cikornyás betői: "W d W".
- Nézd! - Dávid felállt a térdelésbıl, és leporolta a nadrágját. - Csupa egyszerő hivatalos papír a vásárlásokról. Itt minden tiszta, vagy tisztára mosott. Átvételi elismervények, hitelesítések

tucatjai. Javaslom, hogy máris vigyük innen az egészet.
- Igen, de hogyan, és hova?
- Gondolkozz. Mi a legbiztonságosabb hely? Semmi esetre sem a New Orleans-i lakásod. Ilyen városban, mint New York, nem vitethetjük ıket raktárba.
- Igazad van. A parkon túl van lakosztályom egy kis szállodában, de...
- Igen, emlékszem, odáig követett a testtolvaj. Csak nem azt akarod mondani, hogy nem változtattad meg a címet?
- Nem érdekes, oda úgyse férne be ez.
- Viszont az Olimpiai Torony nagy lakásába már igen - mondta Dávid.
- Komolyan beszélsz? - kérdeztem.
- De mennyire hogy komolyan. Mi lehetne biztonságosabb? Akkor most lássunk munkához. Ebbe nem vonhatunk be halandókat. Az egész robot ránk vár.
- Huh! - mondtam utálattal. - Úgy érted, csomagoljuk be, és vigyük?
- Igen! - nevetett Dávid. - Herkules is végzett ilyen munkákat, az angyalok is. Mit gondolsz, mit érezhetett Mikáel, mikor házról házra kellett járnia Egyiptomban, és mindenütt le kellett ölnie az elsıszülöttet? Ejnye már, te nem tudod, milyen szépen ki lehet párnázni ezeket a tárgyakat a korszerő műanyagokkal. Én azt mondom, vigyük át magunk. Egész jó kis kaland lesz! Mehetünk a háztetık felett!
- Nincs idegesítıbb egy vámpírfióka energiájánál - jegyeztem meg fáradtan, pedig tudtam, hogy igaza van. A mi erınket össze sem lehet hasonlítani egy halandó segítıével. Talán egyetlen éjszaka alatt végezhetünk a dologgal.
Micsoda éjszaka volt!
így visszanézve leszögezhetem, hogy a munka a legjobb ellenszer a szorongás és mindenféle nyavalya ellen. Aki dolgozik, nem fél attól, hogy bármelyik percben torkon ragadhatja a Sátán, és már viszi is le magával a tüzes gyehennába!
Szereztünk hatalmas adag szigetelıanyagot, olyat, amely buborékokba zárt levegıtıl hólyagos, és ennek ölelésében valóban biztonságban tudhattuk a leglégiesebb ereklyét is. Elhoztam a hivatalos papírokat és Wynken könyveit, minden kötetet ellenırizve, hogy az-e, aminek gondolom, aztán nekiestünk a nehezének.
Az apróbb tárgyakat zsákokban vittük, a háztetık felett, ahogy Dávid javasolta. A halandók észre se vették a két fekete alakot, amelyek úgy szálltak a magasban, mint a Szabbatra tartó boszorkányok.
A nagyobb tárgyak fokozott elıvigyázatosságot igényeltek. Karjainkba ölelve kellett vinnünk ıket, egyszerre csak egyet. Szándékosan mellıztem a nagy, fehérmárvány angyalt, Dávid viszont szerette, egyfolytában beszélt hozzá, amíg meg nem érkeztünk a célhoz, ahol mindent becsempésztünk a szobáinkba, stílusosan az áruszállító lépcsın haladva, szigorúan halandó tempóban, mint két úriember, akik most szépítik elırásosan becsomagolt szépségekkel az új kéglit.
Kísérteties műanyag leplekbe pólyált tárgyak ıserdeje lett a Szent Patrik fölött a tiszta, szınyeges szobákból; voltak, amelyek kínosan emlékeztettek múmiákra, vagy csekélyebb mőgonddal bebalzsamozott holttestekre. Úgy rémlik, a szenteltvizet tartó, fehérmárvány angyal volt a legnagyobb. Wynken becsomagolt könyvei a keleti ebédlıasztalra kerültek. Eddig nem nézhettem meg alaposabban ıket, de most nem is volt rá idı.
Lerogytam az utcára nézı szoba egyik székébe, és fújtam mérgemben, hogy ilyen alantas munkára kényszerültem. Viszont Dávid el volt ragadtatva.
- Ez már tökéletesen biztonságos! - állapította meg lelkesen. Ifjú férfitestén átizzott a lelkes értelem. Néha egyszerre láttam benne a kettıt: az idıs Dávidét és a szédületes angol-hindu fiatal

félvért. Ám többnyire csak a zord tökélyt érzékeltem, és azt, hogy ez a legerısebb gyermekem, akit valaha is alkottam.
Ezt nemcsak a véremnek, vagy a teremtését megelızı viszontagságaimnak és hányattatásaimnak köszönhette. Több vért adtam neki, mint bármelyik testvérének. Az életemet kockáztattam, de megérte.
Ültem fülig porosán, és gyönyörködtem benne. Imádtam a munkámat.
Hirtelen rájöttem, hogy mindennel végeztünk. Az összegöngyölt szınyegeket hoztuk át utoljára. Még azt is, amelyet Roger vére áztatott. Roger vértanú ereklyéjét. Dórát meg fogom kímélni ettıl a részlettıl.
- Vadásznom kell - súgta Dávid, felrebbentve mélázásomból. Nem feleltem.
- Jössz?
- Akarod, hogy jöjjek?
Állt, és nagyon furcsa pillantással méregetett. Fiatal, sötét arcán nyoma sem volt helytelenítésnek, még csak viszolygásnak se.
- Miért ne? Hát nem élvezed a látványát, még akkor is, ha nem kívánod? Bólintottam. Álmodni se mertem, hogy egyszer engedi végignéznem.
Louis győlölte, ha néztem. Mikor tavaly együtt voltunk hárman, Dávid sokkal gyanakvóbb és elutasítóbb volt, semhogy ilyesmit javasoljon.
Lementünk a Central Park sőrő, behavazott sötétségébe. Mindenfelıl a park éjszakai lakosait érzékelhettük: hortyogást, morgást, apró beszéd-foszlányokat, füstöt. Erıs emberek voltak, tudták, hogyan éljenek meg a vadonban a város közepén, amely maga is hírhedten kíméletlen volt a balszerencséseihez.
Dávid hamar megtalálta, amit keresett, egy kötött sapkás, fiatal hímet, aki csupasz lábra húzott, lyukas cipıben rótta az éjszakát, magányos bódulatában nem érezte a hideget, és rég halott emberekkel diskurált.
Behúzódtam a fák alá, és nem törıdtem vele, hogy átáztat a hó. Dávid átkarolta a fiatalember vállát, és gyengéden magához húzta. A klasszikus póz. Mikor ráhajolt a nyakára, hogy igyon, a fiatalember egyszerre kezdett kacarászni és beszélni. Aztán egyszer csak elhallgatott, átsiklott a révületbe, és így találta meg végsı nyughelyét egy lombtalan fa tövében.
Délen New York felhıkarcolói parázslottak, keletrıl és nyugatról az East és a West Side kisebb, melegebb fényei kerítettek be. Dávid mozdulatlanul állt. Ugyan min gondolkozhatott?
Olyan volt, mint aki elvesztette a mozgás képességét. Odamentem hozzá. Nem a pillanatot véste magába, inkább szenvedni látszott.
- Mi van? - kérdeztem.
- Tudod te azt - súgta. - Nem leszek hosszú életı.
- Komolyan beszélsz? Azokkal az ajándékokkal, amelyekkel felruháztalak...
- Cssss, túlságosan rászoktunk, hogy olyan dolgokat mondjunk egymásnak, amelyek nekünk elfogadhatatlanok. Abba kellene hagynunk.
- Hogy csak az igazat mondjuk? Rendben! Ez az igazság. Most azt érzed, hogy így nem bírsz élni. Most! Mikor áldozatod vére forrón örvénylik benned! Hát persze! De nem lesz ez mindig így. Ez a lényeg. Nem akarok tovább beszélni az életben maradásról. Részemrıl mindent bedobtam, hogy véget vessek az életemnek. Nem jött be, és különben is, most mással kell foglalkoznom. Itt van ez a dolog, ami követ, és mielıtt utolérne, rá kell jönnöm, hogyan segíthetek Dórának.
Ettıl befogta a száját.
Sétálni kezdtünk a sötét parkban, mint a halandók. Talpam alatt csikorgott a mély hó. Kószáltunk a lombtalan ligetekben, félretolva utunk -ból a nedves, fekete ágakat, amelyek sohasem zárhatják

ki teljesen a belváros magas, komor házait.
Minden idegem pattanásig feszülten várta a lépéseket. Hirtelen egy örömtelen gondolatom támadt - hogy a szörny, amely megmutatkozott, a Sátán vagy kicsoda, egyedül Rogert akarta...
De akkor hova tegyem az embert, a jellegtelen, tökéletes átlagembert? Mert ezzé vált gondolataimban a hajnal elıtt megpillantott alak.
Közeledtünk a Central Park déli részéhez, az épületek magasodtak. Babilon se tört ilyen arroganciával az égnek. Itt a gazdagok és a céltudatosak jövés-menésének megnyugtató zaja hallatszott, és a szüntelenül lökdösıdı-tülekedı taxik lármája tetézte a hangzavart. Dávid komoran töprengett. Végül azt mondtam:
- Ha láttad volna, amit én láttam, nem akarnál ilyen lelkesen átugrani a következı fokra. - Sóhajtottam. Nem akartam még egyszer leírni a
szárnyas lényt.
- El nem tudod képzelni, milyen mély hatást tett rám - vallotta be.
- A pokolra szállás? Egy ilyen Sátánnal?
- Pokolinak érezted? Gonosznak érezted? Ezt már kérdeztem. Gonoszt ereztél, amikor a valami elragadta Rogert? Látszott-e Rogeren, hogy fáj neki?
Némileg szırszálhasogatónak találtam ezt a faggatózást.
- Ne legyenek túlzott illúzióid a halálról - figyelmeztettem. - Változnak a nézeteim. Most sekélyesnek, sıt kissé önteltnek látom ifjúságom ateizmusát és nihilizmusát.
Tartózkodóan mosolygott, ahogy halandó korában tette, amikor a tiszteletreméltó kor babérkoszorúját viselte.
- Olvastál te Hawthorne-t? - kérdezte halkan. Kiértünk az utcához, keresztülmentünk rajta, lassan megkerültük a szökıkutat a Plaza elıtt.
- Igen - feleltem. - Valamikor régen.
- Emlékszel Ethan Brandra, aki a megbocsáthatatlan bőnt keresi?
- Rémlik. Kereste a bőnt, és cserbenhagyta embertársát.
- Emlékezz erre a szakaszra - mondta szelíden. Az Ötödik sugárúton mentünk, amely sohasem üres, sohasem sötét. - "Kezébıl kicsúszott az emberiség delejes lánca - idézte. - Már nem volt felebarát, aki a szent részvét kulcsával nyitja ki közös természetünk börtönének ajtaját, így szerezve jogot arra, hogy osztozzon titkaiban; hideg megfigyelıvé lett, aki mint kísérletének tárgyára tekint az emberiségre, elıbb-utóbb bábbá változtatva férfit és nıt, hogy a zsinórokat húzogatva olyan bőnökre vigye rá ıket, amelyeket kísérlete igényel."
Nem szóltam. Tiltakozni akartam, de nem lett volna becsületes. Azt akartam mondani, hogy soha, de soha nem bánnék úgy az emberekkel, mint a bábokkal. Annyit csináltam, hogy meglestem Rogert, vigye el ıt az ördög, és Gretchent az ıserdıben. Nem rángattam semmiféle madzagot. Gretchent és engem együtt tett tönkre a becsületes ıszinteség. Bár Dávid nem is hozzám intézte ezeket a szavakat. Magához beszélt, hogy milyen távol érzi magát az emberektıl. Még csak most kezdett Ethan Brand lenni.
- Hadd tegyek hozzá még egy kicsit - kérte udvariasan, és folytatta az idézetet: - "így lett Ethan Brandból gonosz. Akkor vált azzá, amikor erkölcsi természete nem tudta tökéletesedésével..." - Elnémult. Nem feleltem.
- Ez a mi kárhozatunk - suttogta. - Erkölcsi tökéletesedésünk a végéhez ért, intellektusunk ugrások sorozatával fejlıdik.
Még mindig hallgattam. Mit kellett volna mondanom? Régi ismerısöm a kétségbeesés, de el lehet zavarni, ha látunk a kirakatban egy gyönyörő próbababát. Szét lehet foszlatni egy fényektıl villódzó torony látványával. Meg lehet szabadulni tıle, ha feltőnik a Szent Patrik hatalmas, borzongató látomása. Aztán a kétségbeesés visszajön.

Értelmetlenség, mondtam ki majdnem, de egész más jött ki a számon.
- Nekem Dórára kell gondolnom. Dóra.
- Igen, és most már nekem is itt van Dóra, ugye? - mondta Dávid. -Hála neked.

Hat

Hogyan, mikor, és mit mondjak el Dórának? Ez itt a kérdés. Másnap kora este elutaztunk New Orleansba.
Louis-nak híre-hamva sem volt a Rue Royale-on a lakásban, de hát ez egyáltalán nem meglepı. Egyre sőrőbben kószált el otthonról; Dávid egyszer Párizsban látta, Armand társaságában. A ház patyolattiszta volt és gyönyörő, mint egy idıbıl kiszakított álom kulisszája, tele kedvenc Louis quinze bútoraimmal, elragadó kárpitokkal, és a létezı legpuhább szınyegekkel.
Dávid természetesen ismerte a házat, bár több mint egy éve nem járt itt. Az egyik, sáfránysárga selymekben fuldokló, festményre illıen tökéletes szobában még mindig ott a hajmeresztı törökös asztalok és paravánok között a koporsója, amelyben aludt egy rövid ideig, amikor elsı lépéseit tette az élıhalottak világában.
A koporsót persze gondosan álcáztuk.
Dávid ragaszkodott hozzá, hogy igazi legyen - a vámpírfióka, hacsak nem született csavargó, csaknem mindig ragaszkodik az igazi koporsóhoz -, ám ezt ügyesen álcáztuk a súlyos bronzládával, amelyet Louis választott. Olyan otromba monstrum volt, akár egy pianíno, és nem lehetett látni, hol nyílik, de ha a megfelelı helyen érintették meg, rögtön felpattant a fedele.
Én olyanra csináltattam a pihenıhelyemet, ahogy akkor terveltem ki, mikor felújíttattam a házat, amelyben Claudiával és Louis-val laktam valaha. Nem a régi hálószobámban, ahol semmi sem volt a kötelezı, nehéz mennyezetes ágyon meg a tükörasztalon kívül, hanem a padláson, az eresz alatt: oda építtettem márványból és acélból a cellámat.
Tehát rögtön volt egy kényelmes támaszpontunk, és ıszintén megkönnyebbültem, hogy nincs itt Louis, aki elmondaná, mennyire nem hiszi, hogy láttam is, amirıl mesélek. A szobáiban rend volt, a könyvtára új kötetekkel gyarapodott. Volt egy színes és lenyőgözı új Matisse-a. Más változást nem észleltem.
Mihelyt berendezkedtünk, és ellenıriztük a biztonsági rendszert, úgy, ahogy a halhatatlanok szokták - futólag és kelletlenül, hogy a halandók dolgával kell foglalkoznunk -, úgy döntöttünk, hogy el kell mennem a felsıvárosba, hátha egyedül kaphatom Dórát.
A Cserkelıt nem láttam és nem hallottam, bár persze nem telt még el olyan sok idı, és nem láttam az Átlagembert sem.
Egyetértettünk abban, hogy aligha bukkanhat fel valamelyik is. Ettıl függetlenül elváltam Dávidtól, hogy hadd derítse fel kedve szerint a várost.
Mielıtt átmentem a Francia Negyedbıl a felsıvárosba, meglátogattam Mojót, a kutyámat. Ha önök netán nem ismernék Mojót A testtolvaj meséjébıl, akkor annyit hadd mondjak csak, amennyit tudniuk kell: óriási termető, német juhász, egy kedves halandó asszony, az egyik házamnak a lakója istápolja a kérésemre, és Mojo szeret engem, aminek nem bírok ellenállni. Mojo csak egy kutya, se több, se kevesebb, csupán az a különlegessége, hogy hatalmas, a bundája feltőnıen vastag, és sose bírom sokáig nélküle.
Egy-két órát töltöttem vele, birkóztunk, hemperegtünk a hátsó kertben, beszámoltam neki mindenrıl, ami történt, aztán megvitattuk, hogy magammal vigyem-e a felsıvárosba. Hosszú, sötét farkaspofája, ez a gonosznak látszó arc, tele volt jósággal és türelemmel. Istenem, miért nem alkottál inkább minket is kutyának/
Még valami csalóka bátorságra is kaptam tıle. Ha jön a Sátán, és itt van mellettem Mojo...

Micsoda kerge gondolat, még hogy megvívok a pokollal egy hús-vér kutya védelmében! Na mindegy, gondolom, furcsább dolgokban is hittek már halandók.
Mielıtt elváltunk, megkérdeztem Dávidtól:
- Szerinted mi ez az egész, mármint a Cserkelı és az Átlagember? Mire ı habozás nélkül felelte:
- Képzeled mindkettıt, könyörtelenül bünteted magadat, mert nem ismersz más mulatságot.
Meg kellett volna sértıdnöm, de nem tettem.
Dóra valóságos.
Végül úgy döntöttem, hogy ideje búcsút venni Mojótól. Megyek, meglesem Dórát. És jó lesz sietnem. Puszit adtam Mojónak, és eljöttem. Késıbb majd sétálunk kedvenc ugarunkon a Mississippi-híd alatt, dudva és szemét között, és örülünk, hogy együtt lehetünk. Ennyit hagyott meg nekem a természet. Ám ez egyelıre várhat.
Vissza Dórához.
Dóra persze nem tudja, hogy Roger meghalt. Nem tudhatja, hacsak az nem történt, hogy Roger neki is megjelent. De nem úgy vettem ki, hogy ez lehetséges. Az az egy megjelenés elhasználta minden energiáját. Különben is, sokkal féltıbben oltalmazza Dórát, semhogy szándékolt kísértetjárást rendezzen neki.
Bár igaz, mit tudok én a kísértetekrıl? Láttam néhány meglehetısen művi és közömbös jelenést, de Roger az egyetlen kísértet, akivel beszéltem.
Most majd az örökkévalóságig hurcolhatom magamban apai szeretetének eltörölhetetlen vésetét, a lelkiismeretnek és a dölyfös önhittségnek azt a furcsa keverékét. Utólag visszanézve még az a megjelenés is a rendkívüli magabiztossággal tüntetett. Hogy képes volt kísérteni, az nem csoda - a világ tele van hihetı és hatásos kísértethistóriákkal. De hogy rábírt a beszélgetésre - hogy képes volt a bizalmasává tenni -, ehhez már igazán óriási és lélegzetelállító önérzet kellett!
Ügy ballagtam a felsıváros felé, mintha ember lennék, beszívtam a folyó leheletét, és örültem, hogy itthon lehetek megint a fekete kérgő tölgyek, a homályosan megvilágított, zegzugos házak között, ahol minden résen benyomakodik a fő, a virág, az iszalag.
Túlságosan hamar odaértem a Napóleon úti öreg téglakolostorhoz, amelyben Dóra lakik. A Napóleon még New Orleansban is gyönyörő útnak számít a feltőnıen széles elválasztó sávjával, ahol a villamosok jártak valaha. Most nagy koronájú fák vetnek árnyékot az út közepén, ugyanolyanok, amilyenek a zárdát fogják körül.
A viktoriánus felsıváros lombos méhében jártam.
Ráérısen közeledtem a zárdához, hogy magamba igyam minden részletét. Mennyire megváltoztam azóta, hogy utoljára leskelıdtem Dóra után!
A Második Császárság stílusára vallott a fiépület és a hosszú szárnyépületek manzárdteteje. Mivel a fiépület tetıszerkezetét szokatlanul homorú vonalúra alakították ki, helyenként lehullottak róla a régi palalemezek. Inkább a kreol neoreneszánsz jegyeit hordozták a téglafalak, a boltíves ablakok, a négy saroktorony, a kecsesen arányos homlokzaton a kétszintes, ültetvényes stílusú tornác fehér oszlopai, fekete kovácsoltvas korlátai. Régi réz esıcsatornák tapadtak az ereszekhez. Az ablakokról hiányzott a zsalugáter, de régebben bizonyosan kellett lennie. A második és a harmadik szint rengeteg boltíves ablakát elpiszkolódott fehér díszítés szegélyezte. Elöl hosszú, keskeny kerttel kapcsolódott az utcához, és óriási belsı udvara volt. Az egész háztömbön uralkodott ez a mikrovilág, amelyben apácák és különbözı korú árva lányok laktak valamikor. Óriási tölgyek boltozata borult a járda fölé. İsöreg mirtuszfák szegélyezték a déli mellékutcát.
Körüljártam az épületet, megbámultam a két szint magasságú kápolna hosszú, színes üvegablakait, és észrevettem, hogy bent fény hunyorog, mintha örökmécses égne - amiben kételkedtem -, aztán hátramentem, és átugrottam a falat.

Voltak zárt ajtók a csendbe burkolózó épületben, de nem sok, és az enyhe New Orleans-i télre jellemzı módon odabent hidegebb volt mint kint. Besurrantam a földszinti folyosóra. Rögtön megtetszettek a hely arányai, a folyosók kevély magassága, szélessége, a nemrég lecsupaszított téglafalak erıs szaga, a sima, aranyszín fenyıdeszka padlók finom illata. Rusztikus környezet volt, az a fajta, amely olyan népszerő a nagyvárosi mővészek között, akik régi raktárak hatalmas padlástereiben tanyáznak. De ez nem raktár. Itt laktak valaha, és megszentelt hely volt. Azonnal megéreztem. Ballagtam a folyosón az északkeleti lépcsı irányába. Dóra tılem jobbra lakott az északkeleti torony harmadik szintjén.
Senkit sem éreztem az épületben. Dórából se egy hang, se egy illatfoszlány. Hallottam a patkányokat, a rovarokat, valami patkánynál nagyobbat, talán egy mosómedve falatozott valahol a padláson. Aztán kinyújtottam antennáimat az elemi szellemek után, ahogyan Dávid hívja ıket, bár én jobban szeretem a szellemek vagy lidércek elnevezést.
Mozdulatlanul, behunyt szemmel álltam. Személyiségek elmosódó kisugárzásai derengtek a csöndben, ám ezek túlságosan zavarosak és gyengék voltak, hogy megérintsék a szívemet, vagy gondolatokat csiholjanak belılem. Igen, vannak itt kísértetek... de nem érzékeltem zavart, tragédiát vagy büntetlenül maradt igazságtalanságot, csak békét és erıt. A ház ép volt és sértetlen. Azt hiszem, a ház örült, mikor lecsupaszították a tizenkilencedik századi alapokig; még a vakolatát vesztett plafonokon is szebbek voltak habarcs nélkül a meztelen gerendák, sötét, nehéz fájukkal, amelyeket régi mesterek gyalultak egyenletesre hozzáértı gonddal.
A lépcsı eredeti volt. Ezer ilyen lépcsın hágtam fel New Orleansban. Ebben az épületben volt legalább öt. Ismertem minden grádicson a gyerekláb koptatta, sekély teknıt, a száz év alatt számtalanszor viaszolt korlát selymes fogását. Ismertem a lépcsıpihenıt, amely megfelezett egy külsı ablakot és az utcáról bejövı fényt.
Mikor az emeletre értem, akkor vettem észre, hogy a kápolna ajtajában vagyok. Kívülrıl nem is látszott, hogy ilyen nagy.
Volt akkora, mint nem egy templom, amelyet vándorlásaimban láttam. Húsz-egynéhány pad sorakozott a középsı folyosó mindkét oldalán. A bolthajtásos, vakolt mennyezetet cirádás stukkó díszítette. Még mindig megvoltak a régi koszorúk, amelyek az egykori gázcsillárokat övezték. Mint az utcai világítás megmutatta, a színes ablakokon, habár nem ábrázoltak embereket, igen jó munkát végzett az üveges. Az alsó ablakszemekre gyönyörő betőkkel írták fel az adományozók nevét. Örökmécs nem volt, csupán a gipsz Regina Mária, a koronás Szőzanya elıtt égtek gyertyák.
Akkor se nagyon különbözhetett a kápolna, mikor az apácák kiköltöztek, és a zárdát eladták. Megmaradt még a szenteltvizes medence is, bár ezt nem egy óriási angyal tartotta. Ez csak egy szimpla, talpas márványtál volt.
A belépınek át kellett mennie a karzat alatt. Ámultán néztem az alaprajz tiszta arányait. Milyen érzés olyan házban lakni, amelyhez saját kápolna jár? Kétszáz évvel ezelıtt sokat térdepeltem apám kápolnájában. Ez a hatalmas helyiség, amelyben régi villanyventilátorok kevergették nyáron a levegıt, semmivel sem tetszett kevésbé alkalmasnak az áhítatra, mint az a kis üreg, amelyet várunk kövébe vájtak.
Ám ez inkább illett egy királyhoz. A zárda hirtelen átlényegült intézménybıl palazzóvá. Elképzeltem, hogy itt lakom, nem olyan körülmények között, amelyeket Dóra helyeselne, hanem fejedelmi pompában, és minden éjszaka ragyogóra csiszolt deszka négyzetmérföldjein vonulok végig, hogy elmondjam imáimat e nagyszerő szentélyben.
Tetszett ez a hely. Lángra gyújtotta a képzeletemet. Vásárolj egy zárdát, alakíttasd kastéllyá, lakjál benne fényben és biztonságban, egy modern nagyváros valamelyik elfeledett pontján!
Megirigyeltem Dórától, illetve még jobban tiszteltem érte.

Számtalan európai máig ilyen házakban lakik, amelyeknek széles udvaraiban több emelet magasan néznek farkasszemet az ablakok. Biztos, hogy Párizsban rengeteg a hasonló palota. De jó lenne Amerikában egy ilyen!
Ám Dóra nem errıl álmodik. Dórának ez arra kell, hogy itt képezze ki a misszionáriusnıit, az asszonyprédikátorait, akik Szent Ferenc vagy Szent Bonaventura tüzével hirdetik Isten igéjét.
Nos, ha Roger halála váratlanul elsöpörné a hitét, még mindig élhet itt pompában.
Van nekem hatalmam, hogy befolyásoljam Dóra álmait? Kinek a vágyai teljesülnének, ha rávehetnem, hogy fogadja el mérhetetlen vagyonát, és legyen hercegnı ebben a házban? Ha egy elégedett földi lelket megmenthetnék a nyomortól, amely olyan észrevétlen könnyedséggel társul a hithez?
Nem is volt olyan silány ötlet. Pont rám vallott. Egy frissen festett, pasztellszínő, finom kövekkel burkolt, központi főtéső földi mennyország.
Borzalmas vagy, Lestat!
Ki vagyok én, hogy ilyeneket merjek gondolni? De hiszen élhetnénk itt úgy, mint a Szépség és a Szörnyeteg, Dóra és én! Felkacagtam, aztán végigfutott a hátamon a hideg, pedig nem hallottam a lépéseket.
Hirtelen nagyon egyedül voltam. Füleltem. Nyakamon fölmeredt a szır.
- Eszedbe ne jusson a közelembe merészkedni! - súgtam a Cserkelınek, aki, már amennyire tudtam, ott se volt. - Kápolnában vagyok! Olyan biztonságban, mintha a székesegyházban lennék!
Nevet most rajtam vajon a Cserkelı? Lestat, képzelted az egészet!
Kit érdekel? Sétáljunk el a márványpadlón a szentélyrácsig. Igen, még megvan a szentélyrács. Azt nézd, ami az orrod elıtt van, és ne gondolkozz!
Roger sürgetı hangját hallottam gondolatban. De hát én már szeretem Dórát! Itt vagyok. Tenni is fogok valamit. Csak nem akarok kapkodni. Lépteim kongtak a kápolnában. Nem is akartam tompítani ıket. A színes ablakok alatt még mindig megvoltak a stációk apró, gipsz mély-dombormővei. Az oltár eltőnt a boltozatos fülkébıl, a helyén hatalmas feszület állt.
Mindig lenyőgöztek a feszületek. Olyan sokféle módon lehet ábrázolni a részleteket, hogy a világ legtöbb múzeumának, valamint a múzeummá lett székesegyházaknak és bazilikáknak a többségét a megfeszített Krisztus képei töltik meg. Ám ez még a szokottnál is jobban megigézett. Hatalmas, régi kereszt volt, nagyon realista, a tizenkilencedik század végének stílusában. Krisztus ágyékkötıje lobogott a szélben, beesett arcából mérhetetlen szomorúság áradt.
Nyilvánvaló, hogy ezt is Roger találta. Elıször is túl nagy volt a fülkéhez, másodszor imponáló szakmai tudásra vallott, míg a talapzatokon álló, életnagyságú gipszszentek - a kiszámítható és kedves Lisieux-i Szent Teréz a karmelita köntösében, keresztjével és rózsacsokrával, a liliomos Szent József, sıt még az oltár mellett álló koronás Mária Regina is - többé-kevésbé sorozatgyártmányok voltak, nem őalkotások, akármilyen gondosan kifestették ıket.
A megfeszített Krisztus rákényszerítette a szemlélıjét, hogy állást foglaljon. Vagy "győlölöm ezt a vérben tocsogó kereszténységet!" lesz az eredmény, vagy valami fájó érzés, ami talán fiatalságában fogja el egy idıre az embert, mikor elképzeli, hogyan fúrják át az ı tenyerét is a szögek. Böjt. Elmélkedés. Az egyház. A pap zengı hangja. Mi Atyánk.
Én egyszerre éreztem a győlöletet és a fájdalmat. Ahogy az árnyékok között meglapulva figyeltem a színes üvegek mögött fel-fellobbanó fényeket, eljöttek hozzám a gyerekkori emlékek, vagy talán inkább most nem őztem el ıket. Aztán arra gondoltam, mennyire szerette Roger a lányát, és ettıl az emlékek semmivé lettek, a szeretet volt a minden. Felmentem a lépcsın, ami régen az oltárhoz és a szentségtartóhoz vezetett. Kinyújtottam a kezemet, és megérintettem a keresztre feszített alak lábát. Régi fa. Zsoltárok halvány, rejtızködı csillanása. Felnéztem az

arcba, és nem a kínszenvedéstıl eltorzult vonásokat láttam, hanem a halál elıtti utolsó pillanatok megbékélt bölcsességét.
Erıs hang vert visszhangot valahol a zárdában. Olyan gyorsan hátráltam, hogy ostoba módon megcsúsztam, és szembe kerültem a templommal. Valaki járt az épületben, valaki egyenletes léptekkel haladt a földszinten, majd fölfelé indult ugyanazon a lépcsın, amelyen én jöttem a kápolnába.
Az elıtér ajtajához suhantam. Nem hallottam hangot, nem éreztem szagot. Nem volt szag! Szívem összeszorult.
- Hát nekem ebbıl elég! - súgtam. Máris reszkettem. Viszont vannak halandó szagok, amelyek nehezen jönnek át. Figyelembe kell venni a szellıt is, vagy inkább a huzatot, és ez az épület ugyancsak huzatos.
Jött fel a lépcsın.
Meglapultam a kápolna ajtaja mögött, hogy lássam, mikor befordul a lépcsıpihenın. Ha Dóra az, nyomban elrejtızöm.
De nem Dóra volt. Olyan könnyen, gyorsan, ruganyosán szökellt a lépcsın, hogy mire elém toppant, már tudtam, kicsoda.
Az Átlagember.
Kıvé meredten bámultam. Nem egészen olyan magas, mint én; alkatra sem olyan; szabályszerő minden szempontból. Szagtalan? Nem éppen, de nem volt rendben minden a szagával. Vérizzadság, só elegyedett benne, és hallottam a gyönge szívdobogást...
- Ne kínozd magadat - mondta nagyon udvarias, diplomatikus hangon. - Még fontolgatom, hogy most tegyem-e meg az ajánlatomat, vagy mielıtt belegabalyodsz Dórába? Nem tudom, melyik a jobb.
Éppen négylábnyira állt tılem.
Kihívóan nekitámaszkodtam az ajtófélfának, és keresztbe fontam a karomat. Mögöttem vibráltak a kápolna fényei. Rémültnek látszottam? Rémült voltam? Hittem-e, hogy mindjárt meghalok rémületemben?
- Megmondod-e, ki vagy - kezdtem - és mit akarsz, vagy nekem kell kiszednem belıled kérdéseimmel?
- Tudod te, ki vagyok én - mondta ugyanazzal a tartózkodó egyszerőséggel.
Hirtelen rájöttem, mi olyan jellegzetes az arcában és az alakjában. A szabályosság. Ez egy sematikus ember. Mosolygott.
- Valóban. Ezt az alakot kedvelem minden korban, mert nem nagyon kelt feltőnést - mondta ugyanolyan elnézın. - A halandók rögtön halálra rémülnek a fekete szárnyaktól és a hasított patától.
- Hát pedig - mondtam váratlan, tajtékzó haraggal - innen eltakarodsz a pokolba, mielıtt Dóra megjön!
Elfordult, és a combját csapkodva kacagott.
- Micsoda gazember vagy te, Lestat! - mondta azon a szürke, szerény hangon. - Jó nevet kaptál a társaidtól. Nekem te nem parancsolgathatsz.
- Nem tudom, miért ne tehetném. És ha kidoblak innen?
- Szeretnéd megpróbálni? Felöltsem a másik alakomat? Növesszek szárnyat? - Hallottam a hangzavart, szemem elhomályosodott.
- Nem! - ordítottam. -Jó, jó!
Az átalakulás megtorpant. A por leülepedett. Szívem úgy verte magát a bordáimhoz, mintha szabadulni akarna.
- Megmondom én, mit fogok tenni - folytatta. - Hagyom, hogy rendezd a dolgokat Dórával, mert

látom, ez a mániád, úgyse terelhetem el róla a figyelmedet. Mikor pedig végeztél ezzel a lánnyal, az álmaival és a többivel, akkor majd beszélhetünk, te meg én.
- Mirıl?
- A lelkedrıl. Mi másról?
- Kész vagyok a pokolba menni - hazudtam pofátlanul. - De nem hiszem, hogy az vagy, akinek állítod magadat. Vagy valami, olyasféle, mint én, akire ugyancsak nincsen tudományos magyarázat, de a héj alatt a silány kis tények magja lapít, amely elıbb-utóbb lerántja a leplet mindenrıl, még szárnyaid fekete tollairól is.
Kissé összevonta a szemöldökét, de nem haragudott.
- Nem így folytatjuk, errıl biztosíthatlak - mondta. - Egyelıre hagyom, hogy Dórával foglalkozz. Dóra jön hazafelé. Az autója most fordult be az udvarba. Elmegyek, szabályszerő lépésekkel, úgy, ahogy jöttem, de elıtte adok egy tanácsot, amely mindkettınknek hasznára válik.
- Mi légyen az? - kérdeztem.
Hátat fordított, és lefelé indult a lépcsın, ugyanolyan frissen, ruganyosán, ahogy felhágott. Csak a pihenın fordult meg. Akkor már megcsapott Dóra szaga.
- Miféle tanácsot? - kérdeztem.
- Hogy hagyd békén Dórát. Add át az ügyét halandó ügyvédeknek. Távozz innen. Fontosabb dolgokat kell megbeszélnünk. Ez a hely itt nagyon zavaró.
Ezután végigdobogott a lépcsın, és odalent nyilván egy mellékajtón távozhatott, mert hallottam, ahogy nyílik és csukódik.
És majdnem rögtön utána hallottam, hogy Dóra belép a fiépület hátsó kapuján, ugyanott, ahol én érkeztem, ahol az Átlagember érkezett, és megindul a folyosón.
Magában dalolgatott menés közben, vagy inkább dudorászott. Az anyaméh vérének édes aromája lengte körül, a menstruációé, amely még ırjítıbbé, még zamatosabbá tette ennek a közeledı gyermeknek a szagát.
Visszamerültem az elıtér árnyékai közé. Nem fog észrevenni, nem fog meglátni, mikor továbbmegy a szobájába, a második emeletre.
Kettesével vette a fokokat a lépcsın. Hátizsákot kanyarított a vállára, és virágos pamutból varrott, kedvesen régimódi, bı ruhát viselt, amelynek hosszú ujját fehér csipke szegélyezte.
Már éppen bekanyarodott volna, hogy nekivágjon a lépcsınek, amikor megtorpant. Felém fordult. Megdermedtem. Csak nem láthat meg ebben a világításban!
Aztán felém indult. Kinyújtotta a kezét. Láttam, hogy fehér ujjai megérintenek a falon valamit: egy villanykapcsolót. Egy közönséges, mőanyag villanykapcsolót, és a következı pillanatban zuhogni kezdett a mennyezeti égıbıl a fény.
Képzeljék ezt el, a szıke betolakodó hímet, lila lencsék mögé rejtett szemével, fekete gyapjúszövet kabátban, pantallóban! Nett és takaros, ó, csak az apa vére szárad a kezén!
Úgy kaptam föl a kezemet, mintha azt mondanám: "Nem akarlak bántani!" Mert beszélni nem tudtam.
Aztán eltőntem.
Vagyis olyan gyorsan suhantam el Dóra mellett, hogy nem láthatott, csak távozásom szelét érezhette, mintha a huzat csapta volna meg. Felrohantam a padlásra, berontottam egy ajtón a kápolna feletti sötét térbe, ahol csak néhány manzárdablak engedett be egy kis fényt az utcáról. Az egyik ablak be volt törve, gyorsan távozhattam volna rajta, de én megálltam, és elbújtam egy sarokban. Gubbasztottam felhúzott térdekkel. Lila pápaszememet feltoltam az orrom nyergén, és bámultam a hosszú padlás másik végében az ajtót, amelyen jöttem.
Nem hallottam sikoltozást. Semmit sem hallottam. Dóra nem hisztériázott, nem rohant el eszelısen. Nem verte félre a harangot. Nem félt, nem veszítette a fejét attól, hogy egy férfit látott

a házában. Pedig a vámpírt leszámítva, mi lehet veszélyesebb egy magányos nıre egy halandó fiatalembernél?
Észrevettem, hogy vacogok. Ökölbe szorítottam a jobb kezemet, és rávágtam vele a bal tenyeremre. Sátán, ember, vagy ki az ördög légy, aki rám vársz, még te mondod nekem, hogy ne beszéljek vele, miféle trükközés ez, ne beszéljek vele, sose akartam beszélni vele, mi az ördögöt csináljak most, Roger? Sose akartam, hogy Dóra így lásson!
Soha, de soha nem lett volna szabad ide jönnöm Dávid nélkül! Szükségem volt egy szemtanú horgonyára. Hát az Átlagember vajon idemerészkedik, ha Dávid kísér? Győlöltem! Örvény forgatott. Ezt nem élem túl!
Vagyis? Ki is az, aki meg fog ölni?
Arra ocsúdtam, hogy Dóra jön fel a lépcsın, ezúttal lassan, és nagyon halkan. Egy halandó nem is hallhatta volna. Hozta a villanylámpáját. Bejött a padlásajtón a fénykéve, felszaladt a belsı tetı ferde, sötét deszkáin.
Belépett a padlásra, és kikapcsolta a lámpát. Nagyon óvatosan körülnézett. Szeme megtelt a kerek manzárdablakokon beszőrıdı, fehér fénnyel. Ennek köszönhetıen, és mert az utcai lámpák olyan közel voltak, egész jól lehetett látni a padláson.
Aztán megtalált a sarokban. Rám szögezte a szemét.
- Miért félsz? - kérdezte simogató hangon.
Akkor vettem észre, hogy miközben ıt bámultam, egészen bebújtam a zugba, az államig húztam a térdemet, átkaroltam a lábamat.
- Ne... ne haragudj - mondtam. - Attól féltem... hogy megijesztettelek. Restelltem, hogy aggodalmat okoztam neked. Úgy éreztem, megbocsáthatatlanul otromba módon viselkedtem.
Félelem nélkül jött felém. Szaga, mint az égı tömjén füstje, lassan megtöltötte a padlást.
Magasnak és nyúlánknak látszott a csipkés kézelıjő, virágos ruhában. Rövid haja olyan szorosan tapadt a koponyájára, mint egy kis sapka, és két fekete cakkot rajzolt az arcára. Nagy, sötét szeme volt, mint Rogernek.
Hihetetlen volt a nézése; egy ragadozó meghátrált volna tıle. A fény kirajzolta a járomcsontjait, szájának nyugodt vonala nem árult el érzelmeket.
- Elmehetek, ha akarod - mondtam remegve. - Nagyon lassan felállók, és elmegyek. Nem foglak bántam, esküszöm. Nem kell aggódnod.
- Miért te? - kérdezte.
- Nem értem a kérdésedet - mondtam. Sírtam volna? Vagy csak dideregtem és vacogtam? - Hogy érted azt, hogy miért én?
Közelebb lépett, lenézett rám. Tisztán láthattam mindenét.
0 talán egy szıke üstököt látott, a fény villanását a szemüvegemen, és azt, hogy fiatal vagyok.
Láttam felpöndörödı fekete szempilláját, kicsi, de határozott állat, csapott vállát, amely olyan hirtelen lejtett a csipkés-virágos ruha alatt, mintha nem is lenne válla. Töretlen vonalú, hosszú vázlat volt, álomliliom. Fél kézzel át lehetett volna fogni a bı, laza ruha alatt rejtızı derekát.
Volt benne valami borzongató. Nem tőnt sem ridegnek, se gonosznak, mégis majdnem úgy kellett félni tıle, mintha az lenne. A szentség tenné? Voltam egyáltalán valaha egy igazi szent társaságában? Már ahogy én értelmezem a szentet.
- Miért te jöttél, hogy megmondd? - kérdezte szelíden.
- Mit mondjak meg neked, kedves? - kérdeztem.
- Rogert. Hogy halott. - Könnyedén felvonta a szemöldökét. - Mert ezért jöttél, nem? Tudtam, amint megláttalak. Tudtam, hogy Roger meghalt. De miért te jöttél?
Azzal letérdelt elém.
Felnyögtem. Tehát kiolvasta az agyamból! Az én nagy titkomat! Az én nagy elhatározásomat!

Még hogy én beszéljek vele! Beszéljek a lelkére! Kémkedjek utána! Ámítsam el! Adjak neki tanácsot! Erre a tudatom megdobja a jó hírrel: Hé, szívi, Roger halott!
Nagyon közel jött hozzám. Túlságosan közel. Nem kellett volna. Mindjárt sikoltani fog. Felemelte az elsötétült lámpát.
- Ne kapcsold be - mondtam.
- Miért nem akarod? ígérem, nem fogok az arcodba világítani. Csak látni akarlak.
-Nem!
- Nézd, nem félek tıled, ha ettıl tartasz - közölte higgadtan, ripacskodás nélkül. Ám a gondolatok fortyogtak a szavak mögött, a tudat magába szívott minden apró részletet.
- Miért nem?
- Mert Isten nem engedné, hogy egy magadfajta ártson nekem. Ezt tudom. Te ördög vagy, vagy gonosz lélek. Nem tudom; nem tudhatom. Ha keresztet vetnék, lehet, hogy eltőnnél. Bár ezt nem hiszem. Arra vagyok kíváncsi, hogy miért rettegsz tılem ennyire? Biztosan nem az erénytıl ijedezel, ugye?
- Várj csak egy kicsit, állj meg! Azt akartad mondani, hogy tudod? Tudod, hogy nem vagyok ember?
- Igen, látom. Érzem. Korábban is láttam ilyen lényeket. Láttam ıket a nagyvárosok sokaságában, csak villanásokra. Sok dolgot láttam. Nem fogom azt mondani, hogy sajnállak, mert ez nagyon ostobán hangzik, de nem félek tıled. Földhöz kötött kísértet vagy, ugye?
- Abszolúte - válaszoltam -, és remélem, hogy meghatározatlan ideig az is maradok. Nézd, nem akartalak sokkolni a hírrel. Szerettem az apádat.
- Szeretted?
- Igen, és ı... ı nagyon szeretett téged. Van mindenféle dolog, amiket el akart mondani neked. Fıleg azonban azt akarta, hogy vigyázzak rád.
- Nem nagyon tőnsz alkalmas oltalmazónak. Nézd már meg magadat, hiszen olyan vagy, mint egy rémült tünde.
- Én nem tıled rettegek, Dóra! - mondtam váratlan ingerültséggel. -Nem tudom, mi történik itt! A földhöz vagyok kötve, igen, ez igaz, és én... én öltem meg az apádat! Én vettem el az életét! Én tettem ezt vele! Utána szólott hozzám! Azt mondta: "Vigyázz Dórára!" Eljött hozzám, és azt mondta, vigyázzak rád! Hát ez az oka. Nem tıled félek, inkább a helyzettıl. Sose voltam még ilyen körülmények között, sose kellett szembenéznem ilyen kérdésekkel!
- Értem - mondta hődötten. Fehér arca úgy csillogott, mintha kiütött volna rajta a verejték. A szíve majd kiugrott. Lehajtotta a fejét. Nem olvashattam az elméjében, semmit sem olvashattam ki belıle. Ám azt bárki megmondhatta volna róla, hogy tele van a szíve bánattal, és most már könnyek folytak az arcán. Elviselhetetlen volt.
- Ó, Istenem, miért nem vagyok inkább a pokolban... - nyöszörögtem. - Nem lett volna szabad megölnöm. A... a legkezdetlegesebb okok miatt tettem. Épp csak mert... átment elıttem az úton. Förtelmes tévedés volt! De utána eljött hozzám! Dóra, órák hosszat beszélgettünk, a szelleme és én! Minden elmesélt rólad, és az ereklyékrıl, és Wynkenrıl.
- Wynkenrıl? - Rám nézett.
- Igen, Wynken de Wildérıl, tudod, a tizenkét könyvrıl. Figyelj, Dóra, ha megérinteném a kezedet, csak vigasztalásból, talán megnyugodnál. De nem szeretném, ha sikoltanál.
- Miért ölted meg az apámat? - kérdezte, de valójában az volt ebben a kérdésben: Miért művel ilyet az, aki úgy beszél, mint te?
- A vére kellett. A mások vérével táplálkozom. így maradok élı és fiatal. Hiszel az angyalokban? Akkor higgyél a vámpírokban is. Higgyél bennem. Vannak rosszabb dolgok is a földön.
Szóhoz sem bírt jutni.

- Nosferatu - mondtam halkan. - Küldött farkas. Vámpír. Lámia. Csupa földhöz kötött lény. - Vállat vontam, tehetetlenül megráztam a fejemet. - Vannak más fajtájúak is. De Rogernek a lelke jött el hozzám kísértet alakjában, hogy rólad beszélhessen.
Reszketni kezdett, sírva fakadt. A szeme elkeskenyedett a könnyektıl, arcát összegyőrte a bánat.
- Dóra, semmiért se ártanék neked! Esküszöm! Nem foglak bántani...
- Csakugyan meghalt az apám? - kérdezte, és hirtelen összeroppant. Tenyerébe temette az arcát, keskeny válla rázkódott a zokogástól. - Istenem, Istenem, segíts! - suttogta. - Roger! - sírta. - Roger!
Zokogva keresztet vetett, és nem félt.
Vártam. A bánat és a könnyek önmagukat gerjesztették. Egyre jobban összetört. Elırehajolt, és a deszkákra roskadt. De még mindig nem félt tılem. Nem is vett tudomást rólam.
Nagyon lassan kibújtam a sarokból. A padláson simán ki lehetett egyenesedni. Megkerültem Dórát, aztán rendkívül gyöngéden megfogtam a vállát.
Zokogott és nem tiltakozott. Úgy ingatta a fejét, mint aki részeg a bánattól. A keze mozgott, de csak azért, hogy olyan dolgokért nyúljon, amelyek nem voltak ott.
- Istenem, Istenem! - sírta. - Roger!
Felkaptam. Olyan könnyő volt, mint vártam, bár ha nehezebb, az is semmi lett volna az én erımnek. Kivittem a padlásról, és ı a mellemre borult.
- Tudtam, akkor tudtam, amikor megcsókolt! - tördelte zokogva. -Tudtam, hogy nem látom soha többé! Tudtam... - Alig lehetett érteni, mit mond. Olyan sebezheti és kicsi volt, hogy a legnagyobb kímélettel kellett fognom. Mikor a feje hátracsuklott, fehér arca olyan gyámoltalannak látszott, hogy az ördög elsírta volna magát tıle.
A szobája ajtajához vittem. Ernyedten simult hozzám, mintha egy rongybabát tartanék a karjaimban. Meleg áradt a szobájából. Belöktem az ajtót.
A helyiség, amely osztály, sıt talán hálóterem lehetett régen, nagyon nagy volt. Az épület sarkán helyezkedett el, ahová két oldalról áradt be a magas ablakokon az utcai lámpák meg a járművek fénye.
A túlsó falnál állt az ágya, egy régi, egyszerő, apácásan keskeny vaságy, amelyen még megvolt a szúnyogháló hosszú, négyszögletes kerete, csak a háló hiányzott róla. A vékony vaspálcákon felpattogzott a fehér festék. A termet megtöltötték a könyvespolcok, könyvtornyok, pulpitusok, rajtuk könyvjelzıkkel megjelölt, nyitott kötetek, és Dóra saját kegytárgyai, száznál is több kép és szobor; talán olyan tárgyak is lehettek közöttük, amelyeket Rogertıl kapott, mielıtt megtudta az igazságot. Az ajtófélfák és az ablakkeretek fájára dılt betős szavakat írtak fekete tintával.
Az ágyhoz vittem és ráfektettem. Látható hálával süppedt bele a matracba és a párnába. Az ágynemő a modern korra jellemzıen tiszta és friss volt; olyan sokszor mosták, hogy majdnem újnak látszott.
Odaadtam neki a selyem zsebkendımet. Elvette, ránézett, aztán azt mondta:
- De ez túl jó.
- Nem, használd csak, kérlek. Semmi ez. Nekem százszámra van ilyen.
Szótlanul nézett, aztán törülgetni kezdte az arcát. Most lassabban vert a szíve, de a felindulás még erısebbé tette a szagát.
A menstruációét. A vérét, amelyet egy fehér pamutbetét szívott magába Dóra lába között. Most erre kellett gondolnom, mert erıs vérzése volt. A szaga gyötrelem és gyönyörőség. Kísérteni kezdett a gondolat, hogy nyaljak bele a menstruumba, ami ugyan nem tiszta, de a vér az alapja. Elfogott a szokott kísértés, ami ilyenkor kerülgeti a vámpírokat, hogy a lába közül, a rejtett ajkakból szürcsöljem a vért. így ehetnék belıle, mégsem ártanék neki.
Csak hát az adott körülmények között egy ilyen gondolat maga a felháborító fertelmesség.

Hosszú csend következett.
Ültem egy merev hátú deszkaszéken. Tudtam, hogy ott van mellettem; most felült, keresztbe tette a lábát, talált egy vigasztaló doboz papír zsebkendıt, kifújta az orrát, megtörülgette a szemét. Az én selyemkendımet még mindig csak a markában szorongatta.
Hallatlanul felzaklatta a jelenlétem, de még mindig nem félt, és túlságosan elmerült a bánatban, így nem tudott örülni a ténynek, hogy hite igazolást nyert ebben a foszforeszkáló jelenségben, aki nem ember, mégis úgy beszél és viselkedik, mintha ember volna. Még nem engedhette meg magának, hogy ezt tudomásul vegye. De nem is bírt legyinteni rá. Rettenthetetlensége igaz bátorságból fakadt, nem a butaságból. Annyira túl volt a félelmen, hogy azt a gyávák fel sem foghatják.
A bolondok talán fatalistának tartották volna, pedig nem errıl volt szó. Messzire látott, ezért nem volt helye a világában a félelemnek. Vannak halandók, akik a halál elıtt nyerik el ezt a képességet, akkor, amikor vége a komédiának, és mindenki búcsúzkodik. Dóra mindent ebbıl a sorsszerő, tragikus, tévedhetetlen szemszögbıl nézett. A földet bámultam. Ne, nehogy beleszeress!
A szıke fenyıdeszkákat lesmirglizték, lelakkozták, beeresztették padlófénnyel. A borostyánnak van ilyen gyönyörő színe. Egy napon ilyen lehetne az egész palazzo. A Szépség és a Szörnyeteg. Szörnyetegnek igazán klassz vagyok.
Utáltam magamat, amiért ilyen jól mulatok ebben a siralmas pillanatban, amiért elképzelem, hogyan táncolok végig Dórával a folyosókon. Rogerre gondoltam, ami rögtön észre térített, és az Átlagemberre, ó, arra a rémre, aki engem vár!
Az íróasztalára néztem. Két telefon, a számítógép, további könyvtornyok, és valahol a sarokban egy kis televízió, láthatólag csak a munkához, mert a képernyı átmérıje nem nagyobb tíz-tizenöt centiméternél, habár hosszan tekeredı fekete kábel köti össze a nagyvilággal.
Láttam még sok más elektronikai berendezést, amelyeken lámpák hunyorogtak. Nem egy apáca cellája volt ez. Az ablakok és ajtók keretére firkáit szavak tulajdonképpen mondatok voltak: "A misztérium ellentétes a teológiával". És: "Különös lázongás." Fıleg pedig: "Setétség, figyelek!"
Igen, gondoltam, a misztérium ellentétes a teológiával, Roger is ilyesmit próbált mondani, hogy Dóra azért nem tört át úgy, mint kellett volna, mert keveredik benne a misztika és a teológia, ami gyengíti a tüzet vagy a varázslatot. Azt hajtogatta, hogy a lánya teológus. Roger meg természetesen misztikusnak tartotta az ereklyéit. Azok is.
Megint visszatért hozzám egy gyerekkori emlék: láttam auvergnei-i templomunkban a feszületet, és elszörnyedtem a szögektıl fakasztott, festett vértıl. Nagyon kicsi lehettem. Tizenöt éves koromban a parasztlányokat hágtam meg a templom mögött, de hát az uraság fiától el is várták, hogy úgy viselkedjék, mint a falu bikája. Begyepesedett bátyáim többé-kevésbé csalódást okoztak a falusi mitománoknak, mert mindig illedelmesen viselkedtek. Csoda, hogy a termés nem sínylette meg lanyha erényüket. Elmosolyodtam. Én biztosan pótoltam a mulasztásukat. De mikor felnéztem a keresztre, legföljebb hat-hét éves lehettem. És azt mondtam: milyen borzasztó halál! Ezt böktem ki. Anyám nem gyızött kacagni, de apám mérhetetlenül restellte magát.
A Napóleon úton apró, kiszámítható, vigasztaló neszekkel haladt a forgalom.
Engem legalábbis megvigasztalt.
Dóra sóhajtott, aztán finom kezével megszorította a karomat, csak egy pillanatra, de az ujjak a húsra voltak kíváncsiak a szövet páncélja alatt.
Ujjai végigsúrolták arcomat.
Valamilyen okból a halandók ezt csinálják, ha bizonyságot akarnak szerezni rólunk: behajlítják az ujjaikat, és az ujjperceik bütykeit húzzák végig az arcunkon. így lehet megérinteni valamit anélkül, hogy érintetté válnánk? Gondolom, a tenyér, az ujjak puha párnája túlságosan

bensıséges.
Nem mozdultam, nem tiltakoztam, mintha Dóra vak lenne, akinek elızékenyen szívességet teszek. Elég világos volt, hogy olyan lángolóan szépnek mutasson, amilyennek csak egy ilyen magamfajta szemérmetlen, hiú, magakelletı, önzı, összezavarodott, pillanatnyilag elbizonytalanodott lény akarhat látszani.
Újból keresztet vetett, bár most sem félt. Mindössze, gondolom, ellenırzött valamit - bár hogy mit, azt nem tudhatom. Hangtalanul imádkozott.
- Azt én is tudok - mondtam. És meg is tettem. - Az Atyának, a Fiúnak, és a Szentlélek Istennek nevében, ámen! - Aztán megismételtem latinul.
Ámulva nézett rám, aztán halkan, puhán fölkacagott.
Mosolyogtam. Ez az ágy és ez a szék - ahol olyan közel ültünk egymáshoz - a sarokban állt. Volt egy ablak Dóra mögött, és volt egy mögöttem. Ablak ablak után, sokablakú palazzo volt ez a ház. A mennyezet sötét fája legalább tizenöt lábnyira lehetett fölöttünk. Imádtam, hogy ilyen európaiasan hatalmas. Nem áldozták fel a korszerő dimenzióknak.
- Tudod-e -mondtam -, hogy mikor elıször léptem be a Notre Dame-ba, miután ezzé, vagyis vámpírrá tettek, ami mellesleg nem az én ötletem volt, teljesen emberi voltam, és fiatalabb mint te most, már nem emlékszem, hogy imádkoztam-e, amikor megtörtént, de arra tisztán emlékszem, hogy küzdöttem, és ezt mind megörökítettem írásban, szóval... mikor elıször léptem be a Notre Dame-ba, arra gondoltam, hogyhogy Isten nem sújt agyon a villámával?
- Kell, hogy helyed legyen a dolgok rendjében.
- Gondolod? Komolyan ezt hiszed?
- Igen. Sose vártam, hogy egyszer szemtıl szembe láthatok egy ilyet, amilyen te vagy, de sose tőnt lehetetlennek vagy valószínőtlennek. Évek óta várok egy jelre, valamilyen bizonyságra. Kész lettem volna leélni nélküle az életemet, de mindig lappangott bennem a sejtés... hogy egyszer megkapom a jelet.
Halkan, jellegzetesen nıies, magas hangon mondta, ám félelmetes önbizalma parancsolóbb színezetet adott a szavainak, mintha egy férfi beszélt volna.
- És most jössz te, és hozod a hírt, hogy megölted az apámat. És azt mondod, hogy beszélt veled. Nem, nem vagyok az a fajta, aki legyint az ilyesmire. Vonzerı van abban, amit mondasz, választékos szépség. Tudod-e, hogy kislány koromban azért hittem el, ami a Bibliában van, mert olyan választékos? Felismerem az életben a mintákat, és elárulok neked egy titkot. Egyszer azt kívántam, hogy az anyám haljon meg, és tudod-e, hogy még azon a napon, abban az órában örökre eltőnt az életembıl? De mesélhetnék más dolgokat is. Annyit kell tudnod, hogy tanulni akarok tıled. Tehát bementél a Notre Dame-ba, és Isten nem sújtott halálra?
- Hadd meséljek el valamit, ami nagyon mulattatott annak idején -mondtam. - Kétszáz éve történt, Párizsban, a forradalom elıestéjén. Vámpírok éltek Párizsban, az Aprószentek nagy temetıje alatt, amit rég felszámoltak, ott tanyáztak a sírok alatti katakombákban, és nem mertek belépni a Notre Dame-ba. Mikor látták, hogy ezt teszem, ık is azt hitték, hogy Isten lesújt rám a villámával.
Dóra derősen figyelt.
- Megfosztottam ıket a hitüktıl - mondtam. - A hitüktıl az Istenben és a Sátánban. És ezek vámpírok voltak, ugyanolyan földhöz kötött teremtmények, mint én, félig démonok, félig emberek, ostobák, tévelygık. Elhitték, hogy Isten agyoncsapná ıket.
- És elıtted valóban hittek?
- Igen, egész vallásuk volt - mondtam. - A Sátán szolgáinak tartották magukat. Azt hitték, hogy ez megtiszteltetés. Vámpíréletet éltek, de szántszándékkal a legnagyobb nyomorúságban, vezeklésbıl. Én pedig úgy jöttem el hozzájuk, mint egy fejedelem. Farkasprémmel bélelt, vörös

palástban illegettem magamat Párizsban. Bár az a palást még az emberi életemhez tartozott. Ehhez mit szólsz, hogy vámpír is lehet hívı? De én elvettem a hitüket. Úgy vélem, ezt sose bocsátották meg nekem, legalábbis az a néhány, aki még megvan közülük. Mert nem vagyunk valami sokan.
- Állj meg egy percre - mondta. - Meg akarlak hallgatni, de elıbb kérdeznem kell valamit.
- Kérdezz.
- Apámnál hogy történt, gyors volt-e és...
- Egyáltalán nem fájt neki, biztosíthatlak. - Felé fordultam, ránéztem. - İmaga mondta. Nem szenvedett.
Tıle is lehetett volna félni egy kicsit, amilyen bagolyszerő volt a fehér arcával, a nagy, sötét szemével. Egy másik halandó ezen a helyen biztosan megijedt volna a belıle áradó erıtıl.
- Apád önkívületben halt meg - mondtam. - Elragadtatásnak is nevezhetném, képek torlódtak benne egymásra, aztán egyszer csak megszőnt a tudatosság. Lelke elhagyta a testét, mielıtt a szíve megállt volna. Nem érezte a fájdalmat, amit okoztam neki; amint a vér elfolyik az erekbıl, amint... nem, nem szenvedett.
Visszafordultam hozzá. Maga alá húzta a lábát ültében, fehér térde kilátszott a szoknyája alól.
- Utána két óra hosszat beszélgettünk - folytattam. - Két óráig. Egyetlen okból jött vissza: hogy rábírjon, vigyázzak rád. Hogy ne férhessenek hozzád se az ellenségei, se a kormány, se azok, akikkel kapcsolatban állt. És hogy, és hogy a halála... ne fájjon neked jobban, mint amennyire fájnia kell.
- Miért tenne Isten ilyet? - suttogta.
- Mi köze ennek Istenhez? Idefigyelj, kedves, már mondtam, hogy semmit sem tudok Istenrıl. Besétáltam a Notre Dame-ba, akkor se történt semmi, azóta se...
Ez bizony hazugság volt, mert mi van Vele? Beállít ide az Átlagember álcájában, csapkodja az ajtót. Hogy merészeli? Pofátlan alak!
- Hogyan lehet Isten terve ez? - kérdezte Dóra.
- Komolyan beszélsz, ugye? Sok mindent mesélhetnék. Ez a történet az istenes párizsi vámpírokról csak a kezdet. Figyelj csak... - Elállt a szavam.
- Mi a baj?
Az a hang! Azok a lassú, egyenletes lépések! Alighogy ilyen dühös, becsmérlı dolgokat gondolok róla, felhangzanak a lépései!
- Azt... akartam mondani... - Erılködtem, hogy ne vegyek tudomást róla.
Közeledett. Még csak halkan, de nem lehetett eltéveszteni a szárnyas lény járását, és a döngı lépések mintha egy óriási barlangban visszhangzottak volna, amelyben a szobával párhuzamosan léteztem.
- Dóra, most el kell mennem.
- Mi a baj?
A lépések közeledtek. Felpattantam.
- Ide merészelsz jönni, amikor vele vagyok? - ordítottam.
- Mi az? - kiáltotta Dóra, és feltérdelt az ágyon. Keresztülhátráltam a padlón az ajtóig. A lépések halkultak.
- Ördög vigyen a pokolba! - súgtam.
- Mondd meg, mi az! - követelte Dóra. - Visszajössz? Vagy örökre elhagysz?
- Dehogy, szó sincs róla! Azért vagyok itt, hogy segítsek! Idefigyelj, Dóra, ha szükséged van rám, hívjál! - A halántékomhoz nyomtam az ujjamat. - Hívjál, hívjál, hívjál! Mintha telefonálnál. Nem követsz el bálványimádást, Dóra, nem vagyok gonosz isten. Tedd meg. Mennem kell.
- Mi a neved?

A távolban feldöngtek a lépések. A hatalmas épület egyetlen pontjához sem lehetett kötni ıket. Csak engem üldözött.
- Lestat - artikuláltam gondosan - Lestat. Hangsúly a második szótagon, a szó végi V-t is ki kell ejteni. - Figyelj, senki sem tud az apádról, egy darabig nem is fognak. Megtettem mindent, amire kért. Nálam vannak a kegytárgyai.
- Wynken könyvei?
- Az összes kötet, minden, amit szentnek tartott... A rád hagyott vagyon, és minden, amit neked akart adni. Mennem kell.
Halkulnának a lépések? Nem tudtam, de nem kockáztathattam, hogy maradok.
- Eljövök ismét, amint tudok. Hiszel Istenben? Ragaszkodj hozzá, Dóra, mert kiderülhet, hogy neked van igazad.
Ugy elillantam, mint egy fotonzápor. Felsuhantam a padláslépcsın, ki a törött ablakon, a levegıbe lendültem, és olyan sebesen szálltam a bővös fényforgataggá lett város felett, hogy ne halljam a lépéseket.

Hét

Néhány perc múlva az udvaromon álltam, a Francia Negyed Royale utcájában álló ház mögött, felnéztem a kivilágított ablakaimra, reménykedtem, hogy Dávid itthon van, imádkoztam, hogy itthon legyen, és rettegtem, hogy nem így lesz.
Győlöltem, hogy menekülnöm kell ettıl a valamitıl! Kénytelen voltam várni az udvaron, amíg szokásos, fortyogó dühöm lehőlt. Miért futottam el? Hogy ne alázzanak meg Dóra elıtt, aki talán csak annyit látott volna, hogy a rémülettıl hanyatt esem a padlón?
Bár Dóra talán meglátta volna ıt!
Minden idegszálammal éreztem, hogy a helyes dolgot cselekedtem, amikor megfutamodtam, és távol tartottam Dórától ezt a valamit. Ennek én kellek. Meg kell védenem Dórát. Most már jó okom volt harcolni ez ellen a valami ellen, nem magamért, hanem másért.
Csak most öltött bennem határozottan körvonalazott alakot Dóra jósága, vagyis most láttam meg, kicsoda valójában, amikor elválaszthattam fürkészı bagolypillantásától, és a lába közül gomolygó vérszagtól. A halandók átbukdácsolnak az életen, bölcsıtıl a koporsóig. Száz, sıt talán kétszáz év alatt is legfeljebb egyszer találkozhatunk olyannal, amilyen Dóra. Elegáns értelem, jóság, és még az a másik, amit Roger olyan fáradságosán próbált meghatározni, a delejesség, amely egyelıre bele van gabalyodva a hit és a dogma gubancába.
Meleg és ölelı volt az éjszaka.
A banánfáim, amelyeket az idén meg se legyintett a fagy, dúsan bóbiskoltak a téglafal tövében. Az elvadult ágyasokban parázslott a ne nyúlj -hozzám és a lantana. A szökıkút kristályosán muzsikált, ahogy a kerub ontotta a bıségszaruból a vizet a medencébe.
New Orleans. A Francia Negyed aromája.
Felrohantam a melléklépcsın a lakás hátsó ajtajához.
Bementem, végigdübörögtem a folyosón, mint egy halandó, aki látványosan fel van dúlva. Árnyék suhant át a szalonon.
- Dávid!
- Nincs itt.
Megtorpantam az ajtóban. Az Átlagember volt.
Háttal Louis íróasztalának, hanyagul keresztbe font karokkal állt a két ablak között. Megzavarhatatlan nyugalommal, béketőrı értelemmel nézett rám.
- Ne fuss el ismét - mondta indulat nélkül. - Úgyis utánad megyek. Kértelek, hogy hagyd ki ebbıl

a lányt. Nem megkértelek rá? Én csak azt akartam elısegíteni, hogy rövidre zárhasd a dolgot.
- Sose futottam elıled! - mondtam különösebb meggyızıdés nélkül, de most már elszántam magamat, hogy kicsikarom belıle az igazságot. -Jó, nem igazán. Csak nem akartam, hogy Dóra közelében legyél. Mit akarsz?
- Mit gondolsz? Összeszedtem minden erımet.
- Már közöltem, hogy ha értem jöttél, vihetsz a pokolba.
- Fürdesz a véres verejtékben, annyira félsz - mondta. - Ezzel kell fizetnem érte, hogy áttörhessek valakihez, aki olyan, mint te. - Ésszerően, tetszetısen beszélt. - Egy halandónak egyszerően megjelenek, és elmondom, amit mondanom kell. De te más vagy, te már túl sok lépcsıfokon hágtál fel, neked bıven van ütıkártyád ehhez a tárgyaláshoz, pillanatnyilag ezért érsz mindennél többet az én számomra.
-Tárgyaláshoz? Úgy érted, hogy kiszállhatok? Nem megyünk a pokolba? Megegyezhetünk? Foghatok magamnak egy modern Dániel Webstert, aki képviseljen? - Sok indulat és gúny szorult ezekbe a kérdésekbe, mégis logikusak voltak, és logikus választ akartam rájuk.
- Lestat! - mondta szokott béketőrésével. Leengedte karjait, és egy lusta lépést tett felém. - Az egész Daviddel kezdıdik, és a kávéházi látomással. A kis mesével, amit neked mondott. Én vagyok a Sátán, és szőkségem van rád. Nem azért jöttem, hogy lehurcoljalak a pokolba, különben is, mit tudsz te a pokolról? A pokol nem olyan, amilyennek képzelitek. Azért jöttem, hogy a segítségedet kérjem! Elfáradtam, kellesz nekem. Azonkívül gyızésre állok, és életbe vágó, hogy most ne veszítsek!
Leesett az állam.
Sokáig nézett, aztán ráérısen változni kezdett. Alakja megnıtt, elsötétedett, szárnyai fekete füstgomolyként nyúltak a mennyezetig, megint felcsapott a lárma, villámgyorsan erısödött fülsiketítıvé, és mögötte hirtelen fény lobbant. Láttam, hogy a szırös kecskeláb elindult felém. Nem maradt hely, ahol megvessem a lábam, ı volt az egyetlen, akibe kapaszkodhattam. Üvöltöttem. Láttam a fekete tollak fényét, az ívelt szárnyak az égig nyúltak, és akár gyönyörőnek is nevezhetı muzsika keveredett a karattyoló hangzavarba!
- Nem, ezúttal nem! - Rávetettem magamat, utána kaptam, és láttam ujjaimat szurokfekete csuklóján. Belebámultam irdatlan arcába, amely a gránitszoboré volt, csak élı és magasztosán beszédes. A kántáló-vonító kakofónia iszonyatossá dagadt, és elnyelte szavaimat. Láttam, hogy nyílik a szája, vastag szemöldöke összehúzódik, a mandulavágású ártatlan szem óriásira tárul, és megtelik fénnyel.
Bal kezemmel keményen szorítottam hatalmas karját. Biztos, hogy most szabadulni akar tılem, csak nem tud! Háhá! Nem tud! És akkor a jobbommal beleöklöztem az arcába. Éreztem embertelen keménységét, mintha a magam fajtáját ütném. Csakhogy ez nem tömör vámpírtest volt.
Az alak lobbant egyet, a kép összegöngyölıdött, aztán kinyúlt, és megint nıni kezdett. Összeszedtem minden erımet, és még egyszer meglöktem, ujjaim legyezıvé nyíltak fekete páncélján, az ékes-fényes mellvérten, olyan közel voltam, hogy láttam a veséteket, az írást a fémen, aztán a szárnyak csaptak egyet a magasban, mintha meg akarnának ijeszteni. Messze volt tılem, hirtelen óriássá nıtt, de akkor is löktem rajta egyet, a teremtésit! Jó kis ütés volt! Mielıtt észbe kaphattam volna, már estem is neki, vad csataüvöltéssel, bár hogy honnan rugaszkodtam el és milyen erı hajtott, azt meg nem tudtam volna mondani.
Fényesen örvénylettek a fekete tollak, és én lezuhantam. Csak azért sem sikoltok! Fütyülök rád! Hullottam. Bucskáztam. Olyan mélységbe, amilyen csak a rossz álomban létezik. Olyan ürességben, ami fel sem fogható. Sebesen, mint a szélvész.
Nem maradt más, csak a Fény. A Fény, amely elhomályosított mindent, ami látható, és olyan

gyönyörő volt, hogy feloldódtam benne, nem éreztem a tagjaimat, a testrészeimet, a zsigereimet, vagy azt az akármit, amibıl felépülök, sem a formámat, sem a súlyomat, csak hullásomnak rémítı nyomatékát, a pusztulással fenyegetı nehézkedést. Felágaskodott a hangok hulláma.
- Énekelnek! - kiáltottam. Aztán elnyúltam mozdulatlanul.
Lassan ráeszméltem, hogy a padlón fekszem. Éreztem a szınyeg érdességét. Porszag, padlóviasz szaga. Az otthonom. Ugyanabban a szobában vagyunk.
Louis székében ült, az íróasztalnál. Én hanyatt fekve bámultam a mennyezetet, és a bordáim szét akartak szakadni a fájdalomtól.
Felültem, keresztbe tettem a lábamat, és dacosan végigmértem.
- Érthetı - mondta zavartalanul.
- Micsoda?
- Olyan erıs vagy mint akármelyikünk.
- Nem hinném - feleltem dühösen. - Nem tudok szárnyat növeszteni, nem tudok muzsikálni.
- Dehogynem tudsz; alkottál már káprázatokat a halandóknak. Bővöletbe burkoltad ıket. Olyan erıs vagy mint mi. Fejlıdésed nagyon izgalmas szakaszában tartasz. Tudtam én, hogy jól mértelek fel. Le vagyok nyőgözve tıled.
- Mitıl? A függetlenségemtıl? Hát hadd mondok neked valamit, Belzebub, vagy mit tudom én, ki vagy.
- Ne használd azt a nevet, azt győlölöm.
- Egy okkal több, hogy minél sőrőbben használjam.
- A nevem Memnoch - mondta higgadtan -, Memnoch, a Sátán. így emlékezz rám.
- Memnoch, a Sátán.
- Valóban - bólintott. - így írom alá a nevemet, ha arra kerül sor.
- Hát akkor hadd mondjak valamit, Sötétség Fejedelme. Semmiben sem fogok segíteni neked! Nem szolgállak!
- Azt hiszem, meg tudlak gyızni, hogy változtass az álláspontodon -felelte nyugodtan. - Azt hiszem, meg tudlak gyızni, hogy az én szempontomból nézd a dolgokat.
Váratlanul elernyedtem. A kimerültséggel együtt megjött a kétségbeesés. Jellemzı!
Hasra fordultam, a karomra hajtottam a fejemet, és sírni kezdtem, • akár egy gyerek. Azt hittem, mindjárt meghalok a fáradtságtól. Kifacsart voltam, nyomorult voltam, és szerettem sírni. Úgyse tehettem mást, hát legalább sírtam, mint a sebes esı. Kisírtam magamból a kétségbeesést, és fütyültem rá, ki látja, ki hallja.
Tudják, mi a véleményem a sírásról? Az, hogy egyeseknek igazán meg kellene tanulniuk. De ha egyszer megtanultuk, ha tudjuk, hogyan kell, akkor nincs is párja a sírásnak. Sajnálom azokat, akik nem ismerik a fortélyát, mert olyan ez, mint a fütyülés vagy a dalolás.
De most annyira úrrá lett rajtam a bánat, hogy azt nem ellensúlyozhatta a csukladozó hüppögés, a sós-véres könnyzápor percnyi megkönnyebbülése.
Arra a réges-régi napra gondoltam, mikor besétáltam a Notre Dame-ba a rám lesı komisz kis vámpírok, a Sátán szolgái elıl. Halandó énemre gondoltam, Dórára gondoltam, az akkori Armand-ra, a Sátán választottainak halhatatlan suhanc vezérére gondoltam, aki szentté magasztalta magát, a temetı gyomrából küldte rá rongyos vérivóit a halandókra, hogy kínozzanak, öljenek, terjesszék a félelem pestisét, és fuldokoltam a zokogástól.
- Nem igaz! - Ügy rémlik, ezt mondtam. - Nincsen se Isten, se Sátán! Nem igaz!
Nem válaszolt. Megfordultam felültem. A kabátom ujjába törültem az arcomat, mert nem volt zsebkendım. Hát persze, Dórának adtam oda. Dóra gyönge illata csapott meg a ruhámból, onnan, ahol a mellemre borult. Véres édesség. Dóra. Nem lett volna szabad otthagynom ilyen nagy bajban. Édes Istenem, hiszen nekem kellett volna vigyáznom az ép eszére! Hogy a fene!

Ránéztem Memnochra.
Még mindig ott ült, karját átvetve Louis székének támláján, és figyelt. Nagyot sóhajtottam.
- Nem fogsz leszállni rólam, mi?
Annyira meghökkent, hogy elnevette magát. Szenvtelenség helyett valami csodálatos jóindulat tükrözıdött az arcán.
- Természetesen nem! - mondta halkan, mintha óvakodna attól, hogy még jobban felzaklasson. - Lestat, évszázadok óta várok ilyen valakire, mint te! Évszázadok óta kísérlek figyelemmel. Fájdalom, valóban nem szállhatok le rólad, de nem akarom, hogy keseregjél. Mire van szükséged, hogy megnyugodj? Valami kis csodatétel vagy ajándék? Akármi, hogy aztán folytathassuk?
- És hogy az ördögbe fogjuk csinálni?
- Elmondok mindent. - Könnyedén vállat vont, tenyerét kitárta. -Akkor majd megérted, miért kell gyıznöm.
- Ez úgy értendı, hogy... hogy megtagadhatom az együttmőködést?
- Természetesen. Nekem csak az segíthet, aki önként vállalja. És olyan fáradt vagyok! Belefáradtam a munkába! Segítségre van szükségem. Ezt a részt jól értette Dávid barátod, amikor átélte azt a véletlen epifániát.
- Véletlen volt Dávid epifániája? Mi is volt az a másik szó? Hogy is volt... Nem emlékszem. Davidnek nem kellett volna látnia benneteket, vagy hallania, mit beszélsz Istennel?
- Ezt csaknem lehetetlen elmagyarázni.
- Valamelyik tervedet borítottam fel azzal, hogy megteremtettem Dávidét, áthoztam közénk?
- Igen és nem. Azt a részt Dávid pontosan hallotta. Nehéz az osztályrészem, elfáradtam! Ami Dávid többi eszmefuttatását illeti azzal a kis látomással kapcsolatban, nos... - Megrázta a fejét. - A lényeg, hogy te kellesz nekem, és borzasztóan fontos, hogy mindent láss, mielıtt döntenél.
- Olyan rossz vagyok? - suttogtam reszketı szájjal. Mindjárt bömböl-ni kezdek megint! - Amiket mővelt az emberiség, amilyen borzalmakat zúdítottak emberek emberekre, amilyen elképzelhetetlen szenvedéseket okoznak világszerte nıknek és gyermekeknek a férfiak - de azért én vagyok a rossz! Neked én kellek! Dávid nyilván túlságosan jó volt! Nem lett olyan tökéletes gonosz, mint vártad, így van?
- Természetesen nem vagy olyan rossz - csitított. - Hiszen épp ez a fı. - Halkan sóhajtott.
Kezdtem felfedezni a részleteit, nem azért, mert kiélesedtek, mint Roger szelleménél, hanem mert lehiggadtam. A haja sötét hamvasszıke volt, hullámos és puha, a szemöldöke ugyanilyen árnyalatú, és nagyon gondosan rajzolt, nehogy az arc a titkolt hiúság vagy gıg benyomását keltse. Természetesen nem látszott ostobának sem. A ruhái semlegesek voltak. Tulajdonképpen nem is hiszem, hogy ruhák lettek volna. Anyagi természetőek voltak, de a fehér ing is, a zakó is leegyszerősített, és az utóbbiról hiányoztak a gombok.
- Tudod-e, hogy neked mindig volt lelkiismereted? - kérdezte. - Nekem épp ez kell, hát nem érted? Lelkiismeret, értelem, céltudat, odaadás. Az Istenre mondom, nem nézhettelek el! Mondok még valamit. Ez olyan volt, mintha te szólítottál volna.
- Soha!
- Ugyan, gondolj bele, hányszor dobtál kesztyőt az ördögnek!
- Az poézis volt, vagy főzfapoézis, attól függ, honnan nézed.
- Nem úgy. És amiket mőveltél! Felébresztetted Akasa ısanyátokat, és majdnem rászabadítottad az emberiségre! - Kurtán fölnevetett. -Mintha a törzsfejlıdés nem teremtett volna elég szörnyeteget! Aztán a kalandod a testtolvajjal! Megkaptad az esélyt, hogy visszaöltözz emberi testbe, és eldobtad, hogy ismét vámpír lehess. Azt tudod, hogy Gretchen barátnıd most az ıserdı szentje?

- Igen, tudom. Olvastam az újságban.
Gretchen, az én apácám, szerelme rövid halandóságomnak, egyetlen szót sem szólt azóta, hogy azon az éjszakán bemenekült elılem a misszió kápolnájába, és térdre borult a feszület elıtt. Azóta éjjel-nappal imádkozik az ıserdei faluban, úgyszólván semmit sem eszik, és péntekenként az emberek több mérföld hosszan zarándokolnak a dzsungelén át, néha még Caracasból és Buenos Airesbıl is jönnek, hogy lássák kezének és lábának vérzı sebét. így végezte Gretchen. Ámbár most elıször - éppen most - az a gondolatom támadt, hogy Gretchen valóban Krisztussal lehet.
- Nem, ezt nem hiszem - mondtam hidegen. - Gretchen elvesztette az eszét, megrekedt a hisztériás állapotban, és ez az én hibám. Tehát kapott a világ egy újabb misztikust, aki úgy vérzik, mint Krisztus. Volt már vagy ezer.
- Nem ítélkeztem az eseményrıl - közölte Memnoch. - Térjünk vissza ahhoz, amit mondtam. Azt mondtam, hogy mindent elkövettél, épp csak nem szólítottál név szerint! Dacoltál minden tekintéllyel, hajszoltál minden élményt. Kétszer temetted el magadat elevenen, és egyszer megpróbáltál a napba szállni, hogy hamuvá égj. Mi maradt ezek után neked - azon kívül, hogy hozzám kiálts? Mintha csak azt mondtad volna: "Memnoch, mit követhetnék még el?"
- Istennel szóltál errıl? - kérdeztem hidegen. Kikértem magamnak, hogy be akarjanak ugratni. Kikértem magamnak, hogy izguljak és kíváncsi legyek.
- Természetesen - felelte.
Túlságosan meglepıdtem, hogy szólhassak.
Nem jutott eszembe semmi értelmes. Teológiai kis fejtörık szökdécseltek az agyamban, meg olyan kis kukacoskodó kérdések, hogy miért nem tudta elıre Isten satöbbi. De ezen a ponton nyilvánvalóan túljutottunk.
Gondolkoznom kellett, arra kellett összpontosítanom, amit az érzékeim mondtak.
- Te és Descartes - mondta. - Te és Kant.
- Engem ne rakj egy zsákba másokkal - figyelmeztettem. - Én Lestat vagyok, a vámpír, az egyetlen és a páratlan.
- Nekem mondod? - kérdezte.
- Hány vámpír van jelenleg? Mármint az egész világon. Nem a másfajta halhatatlanokról beszélek, a szörnyekrıl, ártó szellemekrıl, meg az ilyen dolgokról, ami te vagy; kizárólag a vámpírokról. Százan sincsenek, és egy sincs olyan, mint én, Lestat.
- Feltétel nélkül egyetértek. Téged akarlak. A segítımnek akarlak.
- Nem csípi a szemedet, hogy nem igazán tisztellek, nem hiszek benned, nem félek tıled, még ezek után sem? Hogy a lakásomban vagyunk, és gúnyt őzök belıled? Szerintem a Sátán nem viselné el ezt. Én bizonyosan nem tőrném. Tudod, hogy hozzád hasonlítottam magamat? Lucifer, a Hajnal Fia! Azt mondtam ócsárlóimnak és inkvizítoraimnak, hogy az ördög vagyok, vagy hogy ha magával Beliállal találkoznék, ıt is megfutamítanám!
- Memnoch - helyesbített. - Kérlek, ne használd azt a nevet! Mint ahogy a Lucifer, Belzebub, Azázel, Szamael, Marduk, Mefisztofelész nevet és a többit se. Az én nevem Memnoch. Hamarosan be fogod látni, hogy a többiek különbözı betőrendi vagy szentírásbeli kompromisszumokat jelentenek. Most és mindenkoron Memnoch vagyok. Ez megfelelı és tetszetıs. Memnoch, a Sátán. És ne keresd a könyvekben, mert úgysem találod meg.
Nem válaszoltam, a megfejtésen töprengtem. Tud alakot változtatni, de kell lenni egy láthatatlan lényegének. Nem ebbe a láthatatlan lényegbe ütköztem bele, mikor arcul csaptam? Nem éreztem körvonalat, csak az ellenálló erıt. Ha most nekiugranék, megtelne-e vajon ez a férfialak a láthatatlan lényeggel, hogy a sötét angyalához fogható erıvel verjen vissza?
- Igen - felelte. - Képzeld el, hogy egy halandót próbálsz meggyızni ezekrıl a dolgokról. De

igazából nem ezért választottalak. Nem azért választottalak, mert te könnyebben felfogsz mindent, hanem mert tökéletes vagy a munkára.
- Arra a munkára, hogy segítsem a Sátánt.
- Igen, hogy a jobb kezem légy, ha úgy tetszik, átvedd a helyemet, ha elfáradok. A hercegem légy.
- Hogy hibázhattál ekkorát? Te szórakoztatónak találod a szenvedést, amit a lelkiismeretem mér rám? Azt hiszed, kedvemre való a gonoszság? Hogy gonosz gondolatok járnak a fejemben, ha valami olyan gyönyörőt látok, mint például Dóra arca?
- Nem, nem gondolom, hogy kedvedre való a gonoszság - mondta. - Nekem sem az.
- Te nem kedveled a gonoszságot? - Összeszőkült szemmel néztem.
- Győlölöm. És ha nem segítesz, ha engeded, hogy Isten a maga módján intézze a dolgokat, akkor azt mondom neked, hogy a gonoszság -amely valójában semmi - elpusztíthatja a világot.
- Isten akarata, hogy a világ elpusztuljon? - kérdeztem habozva.
- Ki tudja? - mondta hidegen. - De nem hiszem, hogy Isten a kisujját is mozdítaná a megakadályozására. Én nem akarom, az bizonyos. De az én útjaim a helyesek, míg Isten útjai vérengzık, tékozlók, és mérhetetlenül veszélyesek. Te is tudod, hogy azok. Segítened kell! Mint mondtam, gyızésre állok. De ez a század csaknem elviselhetetlen volt mindnyájunk számára.
- Szóval azt mondod, hogy nem vagy gonosz...
- Szóról szóra. Emlékszel, mit kérdezett Dávid barátod? Azt kérdezte, hogy éreztél-e a jelenlétemben gonoszságot, és te kénytelen voltál azt felelni, hogy nem.
- A Sátán hírhedett hazug.
- Ellenségeim hírhedetten rosszindulatúak. Sem Isten, sem én nem hazudunk a hazugság kedvéért. Nézd, egy pillanatig se várom el tıled, hogy vakon higgy nekem. Nem azért jöttem, hogy érvekkel gyızzelek meg. Elviszlek a pokolba, és ha akarod, a mennyországba, beszélhetsz Istennel, ha İ megengedi, és neked úgy tartja kedved. Nem egészen az Atyaisten, nem Ejn Szof, de... nos, majd megérted. Éppen csak az egésznek nem lesz értelme, ha nem számíthatok arra, hogy hajlandó vagy meglátni az igazságot, hajlandó vagy a világ sorsáért vívott nagy csatának szentelni értelmetlen és céltalan életedet.
Nem válaszoltam, mert nem egészen tudtam, mit mondjak. Mérföldekre kerültünk attól a ponttól, ahol elkezdtük ezt a disputát.
- Láthatom a mennyet? - suttogtam. Csak lassan fogtam fel, mit hallottam. - Láthatom a poklot?
- Igen, természetesen - válaszolta rendíthetetlen türelemmel.
- Egy éjszaka gondolkodási idıt akarok. -Mit?
- Azt mondtam, egy éjszaka gondolkodási idıt akarok!
- Nem hiszel nekem. Jelt akarsz.
- Nem, kezdek hinni neked - mondtam. - Azért kell gondolkoznom. Mérlegelnem kell ezt.
- Azért vagyok itt, hogy most válaszoljak minden kérdésedre, most mutassam meg, amit kell.
- Akkor hagyj békén két éjszakáig. Ma és holnap. Ez csak elég egyszerő kérés, vagy nem? Szállj le rólam!
Láthatólag csalódott, sıt talán egy kicsit gyanakodott is. Ám én komolyan gondoltam minden szót. Nem mondhattam mást, csak azt, amit mondtam. Azonnal felismertem az igazságot, ahogy kiejtettem a számon, olyan gyorsan frigyre lépett az agyamban a szó és a gondolat.
- Be lehet csapni téged? - kérdeztem.
- Természetesen - válaszolta. - A saját adottságaimra hagyatkozom, úgy, ahogy te a tiédre. Megvannak a korlátaim. Neked is megvannak a tieid. Téged be lehet csapni, engem is.
- És mi van Istennel?
- Eh! - mondta viszolyogva. - Ha tudnád, mennyire nem helyénvaló ez a kérdés! El nem tudod

képzelni, mennyire szükségem van rád! Fáradt vagyok - szólt némi felindulással. - Isten... hogy kíméletesen fogalmazzak, túl van azon, hogy be lehessen csapni. Neked adom a mai éjszakát és a holnapit. Nem foglak zaklatni, nem fogok cserkelni, ahogy te mondtad. De megkérdezhetem, hogy mit szándékozol tenni?
- Miért? Megkapom a két éjszakát, vagy nem kapom meg?
- Köztudottan kiszámíthatatlan vagy - mondta szélesen mosolyogva. Igen kellemes volt a mosolya. Ekkor tőnt fel még egy nyilvánvaló jellegzetessége: nemcsak az arányai voltak tökéletesek, de külsı hibát is hiába kerestem volna rajta. Maga volt a megtestesült Átlagember. Nem tudom, kiolvasta-e az agyamból ezt a megállapítást, de nem reagált rá. Csak várakozott udvariasan.
- Dóra - mondtam. - Vissza kell mennem Dórához.
- Miért?
- Nem vagyok hajlandó további magyarázkodásra. Ismét meghökkentette a válaszom.
- Hát nem segítem próbálsz neki ebben a zőrzavarban, ami az apját veszi körül? Miért ne magyarázhatnál el egy ilyen egyszerő dolgot? Mindössze annyit akartam tudni, mennyire kötelezted el magadat, mennyit óhajtasz feltárni ennek a nınek. A dolgok szövetére gondolok, hogy Dávid kifejezését használjam. Vagyis hogy mi lesz ezzel a nıvel, ha velem jössz?
Nem mondtam semmit. Sóhajtott.
- Na jó, több száz évig vártam rád. Mit számít még két éjszaka? Tulajdonképpen úgyis csak a holnap éjszakáról van szó. Holnapután alkonyatkor eljövök érted.
- Jól van.
- Adok neked egy kis ajándékot, ami majd segít, hogy higgyél bennem. Nem olyan egyszerő megértıbbé tenni téged. Tele vagy paradoxonokkal és ellentmondásokkal. Hadd adjak neked valami szokatlant.
-Adj.
- Tessék az ajándék. Nevezheted jelnek. Kérdezd meg Dórától, mi történt Mickey bácsi szemével. Kérd meg, mondja el az igazságot, amit Roger sose ismert.
- Ez úgy hangzik, mint egy spiritiszta szeánsz.
- Gondolod? Kérdezd meg.
- Rendben van. Mi az igazság Mickey bácsi szemével kapcsolatban? Hadd tegyek fel egy utolsó kérdést. A Sátán vagy, de nem vagy gonosz. Miért?
- Tökéletesen lényegtelen kérdés. Vagy hadd fogalmazzak talányosabban: számomra tökéletesen szükségtelen, hogy gonosz legyek. Majd meglátod. Ó, de fárasztó lesz ez nekem, hiszen annyi mindent kell látnod!
- De hát te ellensége vagy az Istennek!
- O, feltétlenül! Lestat, ha majd láttál mindent, amit meg kell mutatnom, ha hallottál mindent, amit el kell mondanom, ha majd szóltál Istennel, néztél az ı szemével és az enyémmel, akkor csatlakozol hozzám, mint azİ ellensége. Ebben bizonyos vagyok. - Felállt. - Most megyek. Segítsek felállni a padlóról?
- Lényegtelen és szükségtelen - feleltem zsémbesen. - Hiányozni fogsz. - Elhőltem, hogy mi csúszott ki a számon.
- Tudom - felelte.
- Ne feledd, az egész holnapi éjszaka az enyém! - figyelmeztettem.
- Felfogod, hogy ha velem jössz, nem lesz nappal, és nem lesz éjszaka?
- O, ez nagyon kísértı! - mondtam. - De hát a kísértéshez nagyon értenek az ördögök. Gondolkoznom kell ezen, és tanácsot kell kérnem másoktól.
- Másoktól? - kérdezte, ıszintén meglepve.

- Nem megyek el úgy a Sátánnal, hogy senkinek ne szólnék elıtte - mondtam. - Te vagy a Sátán! Ördög és pokol, miért bíznék meg a Sátánban? Képtelenség! Te szabályok szerint játszol, valakinek a szabályai szerint. Mindenki úgy játszik. Én viszont nem ismerem a szabályokat. Nos, adtál választási lehetıséget, és én ezt választom. Két teljes éjszaka. Hamarabb nem. Addig hagyj békén! Esküdj meg!
- Miért? - kérdezte olyan türelemmel, mintha egy pukkancs gyerekkel beszélne. - Hogy ne kelljen félned a lépéseim hangjától?
- Meglehet.
- Mire jó az esküm, ha másban nem fogadod el az igazságot? - Úgy csóválta a fejét, mintha kótyagos halandó módra viselkednék.
- Hajlandó vagy megesküdni, vagy nem?
- Esküszöm - mondta, és a szívére tette a kezét, vagy oda, ahol a szívnek kellett volna lennie. - A legteljesebb ıszinteséggel, természetesen.
- Köszönöm, sokkal jobban érzem magamat - mondtam.
- Dávid nem hiszi el neked - mondta szelíden.
- Tudom - feleltem.
- A harmadik estén ide jövök vissza érted. - Jelentıségteljesen bólintott. - Vagy oda, ahol éppen vagy.
Még egyszer rám mosolygott, ugyanolyan ragyogóan, mint az elıbb, aztán eltőnt.
Nem úgy, ahogy én szoktam, amikor emberi szemmel követhetetlen gyorsasággal elhúzok. İsemmivé vált.

Nyolc

Reszketı' tagokkal feltápászkodtam, leporoltam a ruhámat, és különösebb álmélkodás nélkül megállapítottam, hogy a szobában olyan tökéletes a rend, mint mikor bejöttem. A tusára nyilvánvalóan egy másik tartományban került sor. De melyikben?
Ó, bár megtalálhatnám Dávidét! Már három óra sem volt hátra a téli hajnalig. Haladéktalanul elindultam a keresésére.
Mivel nem olvashattam az elméjét, és nem szólíthattam, az egyetlen használható telepatikus eszközhöz folyamodtam: a halandók elméjét kezdtem pásztázni, hátha felbukkan bennük valamelyik ismertebb helyen.
Három sarkot se mentem, és máris vehettem az éles képét, amelyet ráadásul egy másik vámpír tudata sugárzott.
Behunytam a szememet, és minden szellemi erımet bevetve létrehoztam az ékesen szóló kapcsolatot. A két vámpír másodperceken belül visszajelzett - Dávid a másiknak a tudatával -, és felismertem a fás helyet, ahol tartózkodtak.
Az én idımben kívül esett a városon a Bayou út. Claudia és Louis, mikor meg akartak gyilkolni, a közelében dobták be a mocsárba a maradványaimat.
Most rendezett, nagy park volt a helyén, amelyet nappal vélhetıleg gyerekek és mamák töltöttek meg; volt benne múzeum, ahol idınként nagyon érdekes képeket lehetett látni; az éjszaka sötétségében pedig sőrő erdıt kínált.
Ebben a térségben nıtt New Orleans legöregebb tölgyeinek néhánya. Közepén végeláthatatlan, szép, keskeny lagúna kígyózott, amelyen festıi híd vezetett át.
Ott találtam rá a két vámpírra a legsőrőbb sötétségben, távol a járt úttól. Dávid ápolt és tip-top volt, mint rendesen: a másik volt, akitıl elhőltem.
Armand volt az.

Fél térdét felhúzva, fiús lezserséggel ült a kıpadon, és a szokott ártatlansággal pillogott rám. Persze poros volt tetıtıl talpig, hosszú bronzvörös haja loncsos csimbókokba csapzott. Durva zsávolyruhájában, szők nadrágjában, cipzáras zubbonyában bízvást halandónak lehetett nézni, talán afféle utcai vagánynak, bár az arca papírfehér volt, és még annál is simább, mint amilyennek utoljára láttam.
Engem valamiért babára emlékeztetett, padláson talált játékbabára, amelyiknek ragyogó barna üvegszemében enyhén rıtes pontok villódznak. Kedvem lett volna tisztára csókolni, kifényesíteni, hogy még sugárzóbb legyen.
- Mindig ezt akartad - mondta csendes mélabúval, minden komiszság nélkül. Hangjáról lekopott minden francia és olasz íz. - Amikor rám találtál az Aprószentek temetıje alatt, akkor is parfümben akartál megfürdetni, hogy aztán hímzett ujjú bársonykabátot adhass rám.
- Igen - mondtam indulatosan -, és hogy megfésülhessem a hajadat, azt a gyönyörő, vörös hajadat. Nagyon mutatós vagy, te átkozott kis ördög, pont alkalmas arra, hogy ölelgessenek és szeressenek.
Miután egy percig farkasszemet néztünk, meglepetésemre fölállt, és ugyanakkor indult el felém, amikor én feléje. Hátrálhattam volna, de nem tettem. Összeölelkeztünk egy pillanatra. Hideg fonódott össze a hideggel, rideg a rideggel.
- Angyali gyermek! - mondtam, aztán egy merész - sıt talán kihívó - gesztussal összeborzoltam csapzott haját.
Armand, noha alacsonyabb nálam, nem látszott orrolni a mozdulatért. Sıt még mosolygott is, miközben megrázta a fejét, aztán hanyagul megigazította fürtjeit. Felemelte a jobbját, és ingerkedve beleöklözött a mellkasomba. Kérkedı keménységgel. Most rajtam volt a sor, hogy mosolyogjak.
- Már elfelejtettem a rosszat, ami köztünk volt - mondtam.
- Majd eszedbe jut - biztosított. - És nekem is. De mit számít, hogy mire emlékezünk?
- Igen - mondtam. - Megmaradtunk mind a ketten.
Halkan nevetett, megrázta a fejét, és egy pillantást vetett Davidre, amibıl megállapíthattam, hogy nagyon jól - talán túlságosan is jól - ismerik egymást. Ez egyáltalán nem volt ínyemre. Dávid az én Davidem, Armand az én Armand-om.
Leültem a padra.
- Szóval Dávid ismertette veled az egész történetet - mondtam. Dávid megrázta a fejét.
- Engedélyed nélkül nem, Kópé Királyfi - mondta kissé lenézın. -Sose lett volna merszem. Armand kizárólag azért érkezett, mert aggódik érted.
- Valóban? - Felvontam a szemöldökömet. - Nos?
- Nagyon jól tudod te, mirıl van szó - felelte Armand. Olyan hanyag volt a tartása, amelyet csakis csavargásai közben sajátíthatott el. Már nem látszott templomi dísznek a zsebre vágott kezével. Kis nehézfiú.
- Már megint keresed magadnak a bajt - folytatta ugyanolyan ráérısen, ellenséges él nélkül. - Neked az egész világ sem elég. Sohasem lesz az. Úgy gondoltam, ezúttal megpróbálok beszélni veled, mielıtt fordul a kerék.
- Még egy ilyen lelkiismeretes ırangyalt! - gúnyolódtam. Szeme se rebbent.
- Az vagyok. Tehát szíveskednél közölni, hogy most mit tervezel?
- Gyertek, mélyebben be akarok menni a parkból - mondtam, és ık követtek. Halandó lépésekkel ballagtunk el a legvénebb tölgyekhez, ahol magasra nı az elvadult fő, itt még a legelszántabb hajléktalan se keresne magának nyugvóhelyet.
Találtunk magunknak egy kis tisztást a lávaömléshez hasonló, fekete gyökerek között. Csípıs, tiszta szél fújdogált a közeli tóról, és egy darabig nem éreztük New Orleans aromáját, semmiféle

városi szagot. Együtt voltunk hárman a téli hővösségben.
- Elmondanád, mit tervezel? - kérdezte Armand újból. Hozzám hajolt, és váratlanul megcsókolt, akár egy gyerek. - Nagy bajban vagy. Mindenki tudja. - Zsávolyzubbonyán jéghidegek voltak a fémgombok, mintha alig néhány perce érkezett volna egy sokkal komiszabb télbıl.
Ma már tökéletesen tisztában vagyunk egymás képességeivel. Ugyanúgy nem kérdezném meg Armand-tól, hogy miként került ide, mint ahogy egy halandó férfit sem faggatnék a házaséletérıl. Sokáig néztem rá - közben Dávid a földre heveredett, és a főben könyökölve figyelt minket -, majd végül azt mondtam:
- Eljött hozzám a Sátán, és elhívott, hogy menjek vele, lássam a mennyet és a poklot.
Armand nem válaszolt, csak egy kicsit összehúzta a szemöldökét.
- Ugyanaz a Sátán - folytattam -, akirıl, azt mondtam kétszáz éve, mikor te még hívı voltál, hogy nem hiszek benne. Legalább egy pontban igazad volt. A Sátán létezik. Találkoztam vele. - Davidre néztem. - Azt akarja, hogy legyek a segítıje. Ezt az éjszakát és a következıt nekem adta, hogy tanácsot kérhessek. Felvisz a mennyekbe, aztán levisz a pokolba. Azt állítja, hogy nem gonosz.
Dávid elfordította a tekintetét, és a sötétséget bámulta. Armand szótlan bővöletben meredt rám. Folytattam. Elmondtam mindent. Armand kedvéért elismételtem Rogernek és Roger kísértetének históriáját, aztán részletesen beszámoltam setesuta látogatásomról Dóránál, a beszélgetésünkrıl, arról, ahogy otthagytam, majd a nyomomba szegıdött Sátán háborgatásáról és a verekedésrıl. Egyetlen részletet sem hallgattam el. Számítgatás nélkül megnyitottam elmémet, hadd lássa Armand, amit látnia kell. Miután befejeztem, visszaültem a főbe.
- Nehogy olyat mondjatok, ami megalázó! - figyelmeztettem ıket. -Ne kérdezzétek, miért menekültem el Dórától, vagy miért tálaltam ki neki az apjáról. Nem szabadulhatok Roger szellemétıl, nem vethetem ki magamból apai szeretetét és irántam való barátságát. Ez a Memnoch pedig értelmes, nyájas modorú, és felettébb meggyızı lény. Ami küzdelmünket illeti, nem tudom, pontosan mi történt, annyit tudok, hogy elláttam egy kis gondolkozni valóval. Holnapután alkonyatkor visszatér, és ha nem hagy cserben az emlékezetem, márpedig nem szokott, akkor azt mondta, hogy megtalál, akárhol legyek.
- Ez világos - szólt Armand fojtottan.
- Nem örülsz a nyomorúságomnak, ugye? - kérdeztem megadó, megvert kis sóhajjal.
- Egyáltalán nem - válaszolta -, csak az a helyzet, hogy nem látszol igazán nyomorultnak ennek az új kalandnak a küszöbén. Csak egy kicsit gyanakszol jobban, mint mikor engedted, hogy az a halandó elpályázzon a testeddel, és ott hagyjon téged a magáéban.
- Nem, nem gyanakszom. Rettegek. Azt gondolom, hogy ez a Memnoch valóban a Sátán. Ha láttad volna a víziókat, te is a Sátánnak hinnéd. Nem a bővölésrıl beszélek, bővölni te is tudsz, Armand, velem is csináltad. En harcoltam azzal a dologgal! Van valamilyen lényege, amely képes beleköltözni az anyagi testbe. Hogy ı maga is anyagi, de testetlen, abban bizonyos vagyok. Mármost ami a többit illeti, lehet, hogy az csak varázslat. Célzott rá, hogy ugyanúgy őzi a bájolást, mint én.
- Ez egy angyal leírása - vetette oda Dávid. - És ez bukott angyalnak állítja magát.
- A Sátánnak személyesen - töprengett Armand. - Mit akarsz tılünk, Lestat? A tanácsunkat? Én a te helyedben nem követném önként ezt a szellemet.
- Miért mondod ezt? - kérdezte Dávid, mielıtt kinyithattam volna a számat.
- Nézd, tudjuk, hogy léteznek földhöz kötött lények - felelte Armand -, amelyeket mi nem osztályozhatunk, nem határozhatunk meg és nem irányíthatunk. Tudjuk, hogy léteznek halhatatlanok, és léteznek az emlısöknek fajtái, amelyek embernek látszanak, holott nem azok. Ez a lény akármelyik lehet. Az pedig, ahogy téged környékez... a látomások, és ez az udvariasság

- fölöttébb gyanús.
- Vagy az, vagy teljesen logikus - mondta Dávid. - İ a Sátán, tehát értelmes, mint mindig is feltételezted róla, Lestat, nem egy erkölcsi idióta, hanem igazi angyal, és együttműködést kíván tıled. Nem kényszerrel akar rávenni, hogy azt tedd, amit parancsolt. Az erıt csak a bemutatkozáshoz használta.
- Én nem hinnék neki - mondta Armand. - Mit jelent az, hogy segítséget kér tıled? Hogy párhuzamosan fogsz létezni itt ezen a földön és a pokolban? Nem, én kerülném, ha másért nem, a szókincse miatt, a képek miatt, amelyeket mutat. A neve miatt. Memnoch. Gonoszul hangzik.
- Ó, ez csupa olyan dolog, amiket többé-kevésbé én mondtam neked valaha!
- Sose láttam a saját szememmel a Sötétség Fejedelmét - szólt Armand. - Láttam babonás évszázadokat, a hozzánk hasonló démoni lények csodáit. Te valamivel többet láttál nálam. Abban igazad van, hogy amit mondtam, tıled hallottam, és most megismétlem: ne higgy a Sátánban, ne hidd, hogy az ı gyermeke vagy! Ugyanezt mondtam Louis-nak, mikor hozzám jött, nálam keresett magyarázatot Istenre és a mindenségre. Nem hiszek semmiféle Sátánban, és téged is figyelmeztetlek: ne higgy benne. Fordulj el tıle.
- Ami Dórát illeti - szólt közben Dávid halkan -, botorul viselkedtél, ám a természetfölötti illemszabályok e sérelme talán még orvosolható.
- Kétlem.
- Miért?
- Hadd kérdezzek meg valamit... hiszitek-e, amit mondtam?
- Tudom, hogy igazat szólsz - felelte Armand -, de mint kifejtettem, én nem hiszem, hogy ez a lény a Sátán lenne, vagy elvinne magával mennybe és pokolba. Megmondom ıszintén, ha ez igaz... akkor ez eggyel több ok rá, hogy ne menj vele.
Hosszasan néztem, belefúrva pillantásomat a magam kereste sötétségbe, próbáltam kifürkészni, mi a véleménye igazából, és megállapítottam, hogy ıszinte. Nem találtam irigységet, régi sértıdéseket, neheztelést, ravaszkodást. Armand régen túl volt rajtuk, már ha egyáltalán hurcolt magában ilyesmit valaha. Mert az is lehet, hogy csak én képzeltem róla.
- Meglehet - válaszolt a gondolatomra. - De azt jól látod, hogy ıszintén és igazul szólok hozzád. Annyit mondok, hogy én nem bíznék e lényben, aki valaminı szóbeli egyetértést vár tıled.
- Hamisítatlan középkori elképzelés a szerzıdésrıl - mondta Dávid.
- Vagyis? - kérdeztem érdesebb hangon mint akartam.
- Aki szerzıdést köt a Sátánnal - magyarázta Dávid -, vállalja, hogy megtesz valamit neki. Armand ettıl óv. Ne paktálj le vele.
- Úgy van - helyeselt Armand. - Roppantul gyanús, hogy ekkora erkölcsi feneket kerít a beleegyezésednek. - Ifjú arca fájdalmasan feldúltnak látszott, szép szeme fellángolt egy pillanatra a sötétségben. - Miért kell beleegyezned?
- Nem tudom, hogy ez fontos-e vagy sem - feleltem zavartan. - De igazad van. Magam is mondtam neki valami olyat, hogy tartsuk be a játékban a szabályokat.
- Beszélni akarok veled Dóráról - mondta Dávid fojtottan. - Sürgısen jóvá kell tenned, amit elkövettél, vagy legalább azt ígérd meg...
- Dórával kapcsolatban nem ígérek meg semmit. Nem tehetem.
- Lestat, ne pusztítsd el ezt a fiatal halandó nıt! - parancsolta Dávid.
- Ha egy új tartományba kerültünk, ha a holtak lelkei szólhatnak velünk, akkor talán árthatnak is nekünk. Erre nem gondoltál?
Indulatosan felült. Csiszolt brit hangjával nehéz volt megırizniе a fegyelmezett illendıséget.
- Ne bántsd a halandó lányt! Az apja arra kért, hogy oltalmazd, nem arra, hogy intézz frontális támadást az ép esze ellen!

- Ne folytasd, Dávid! Értem, mit akarsz mondani! Itt és most leszögezem, hogy ez egyedül az én dolgom. Egyedül is vagyok, egyedül ezzel a Memnoch nevő kreatúrával, a Sátánnal. Véreim vagytok, és igazi jó barátként viselkedtetek, ám úgy vélem, Dóra az egyetlen, aki ebben tanácsot tud adni.
- Dóra! - döbbent meg Dávid.
- El akarod mondani neki ezt az egész mesét? - kérdezte Armand bátortalanul.
- Igen, ezt akarom. Dóra az egyetlen, aki hisz a Sátánban. Uramisten, most hívıre van szükségem, szentre van szükségem, talán egy teológusra van szükségem! Ezért megyek Dórához.
- Perverz vagy, konok, és született romboló! - mondta Dávid. Az ı szájából ez felért egy káromkodással. - Mindig annak kell történnie, amit te akarsz!
- Láttam rajta, hogy dühöng. Hirtelen felizzott benne minden, amiért oka volt megvetni, és én igazából semmit sem hozhattam fel a védelmemre.
- Várj! - kérlelt Armand szelíden. - Ez ırültség, Lestat. Olyan, mintha a Szibillához fordulnál. Azt akarod, hogy a lány játssza el neked az orákulumot. Tıle, egy halandótól várod, hogy megmondja, mit tégy?
- İ nem közönséges halandó, ı más. Egyáltalán nem fél tılem. Egy cseppet sem. Az égvilágon semmitıl sem fél. Olyan, mintha egy más fajhoz tartozna, pedig ember. Armand, ı olyan, mint egy szent! Jeanne d'Arc lehetett ilyen, mikor vezérelte a hadat! Dóra tud valamit az Istenrıl és a Sátánról, amit én nem.
- A hitrıl beszélsz, ami nagyon csábító! - mondta Dávid. - Akárcsak Gretchennél, az apácánál, aki most dühöngı ırült!
- Néma ırült - helyesbítettem. - Egyetlen szót sem szól, ami nem imádság, legalábbis ezt írja az újság. De ne feledd, hogy amíg én nem jöttem, Gretchen nem igazán hitt az Istenben. Gretchen számára azonos a hit és az ırültség.
- Te sose tanulsz - állapította meg Dávid.
- Mit tanuljak meg? - kérdeztem. - Dávid, megyek Dórához. İ az egyetlen, akihez mehetek. Különben sem maradhatnak a dolgok ennyiben közöttünk! Vissza kell mennem, és vissza is fogok. Armand, ígérj meg valamit. Ezt a Dórát én oltalmazó fényburokkal vettem körül. Egyikünk sem érhet hozzá.
- Magától értetıdik. Nem fogom bántani kis barátnıdet. Igazán megsértesz! - Látszott, hogy ıszintén bánkódik.
- Elnézést - mondtam. - Tudom. De azt is tudom, mi a vér és mi az ártatlanság, és milyen ínycsiklandó lehet a kettı. És azt is tudom, mekkora kísértés nekem ez a lány.
- Akkor magadtól féltsed - háborgott Armand. - Mellesleg, mint te is tudomással bírsz róla, sose én szemelem ki az áldozataimat. Odaállok egy ház elé, és maguktól elıjönnek, akik a karjaimba akarják vetni magukat. Dehogy bántom a lányt. Belıled a régi sértıdöttség beszél. Azt képzeled, a múltban élek. Nem fogod fel, hogy minden korral megváltozom, amennyire képes vagyok. De mi a manót mondhat ez a Dóra, ami segít rajtad?
- Nem tudom - mondtam -, de holnap hozzá vezet az elsı utam. Ha lenne még idım, ma mennék. Dávid, ha velem történne valami, ha eltőnnék, ha... rád bízom Dóra örökségét.
Bólintott.
- Szavamat adom, hogy messzemenıen szem elıtt fogom tartani a lány érdekeit, de ne menj el hozzá!
- Lestat, ha szükséged lenne rám... - kezdte Armand. - Ha ez a lény erıvel akarna elhurcolni...
- Mit törıdsz te velem? - kérdeztem. - A sok rossz után, amit veled tettem? Miért?
- 0, ne légy már ilyen bolond! - kérlelt szelíden. - Te gyıztél meg annak idején arról, hogy a világ egy Sötétlı Erdı. Emlékszel egykori poéziseidre? Te mondtad, hogy nincs más igaz törvény az

esztétikáén kívül: az az egyetlen, amelyre támaszkodni lehet.
- Igen, emlékszem, és attól félek, hogy igaz is. Mindig attól féltem, hogy igaz. Már halandó gyermek koromban is féltem tıle. Egy reggelen arra ébredtem, hogy nem hiszek semmiben.
- Nos, barátom - mondta Armand -, te káprázatosan tündökölsz a Sötétlı Erdıben. Úgy jársz-kelsz benne, mint a díszkertedben, és én, bolyongásaim közepette mindig visszatérek hozzád. Visszatérek, hogy láthassam árnyékodban vagy szemednek tükrében az erdı színeit, hallhassak legújabb hóbortjaidról és mániáidról. Mellesleg testvérek vagyunk, vagy nem?
- Miért nem segítettél a múltkor abban a zőrben, amikor testet cseréltem egy halandóval?
- Nem fogod megbocsátani, ha elmondom - válaszolta.
- Mondjad.
- Mert abban reménykedtem, és azért imádkoztam, hogy maradj a halandó testben, és mentsd meg a lelkedet. Úgy gondoltam, megkaptad a legnagyobb ajándékot: ember lettél ismét! Szívem megszakadt ekkora diadaltól. Nem avatkozhattam közbe. Nem tehettem.
- Gyerek vagy és bolond. Mindig az voltál. Vállat vont.
- Nos, látom, ismét kaptál egy esélyt, hogy kezdj valamit a lelkeddel. Okosan teszed, Lestat, ha összeszeded minden erıdet és találékonyságodat. Nem bízom ebben a Memnochban. Sokkal kevésbé bízom benne, mint bármely emberi gonosztevıben, akivel a hús csapdájában kellett szembenézned. Ez a Memnoch nagyon távol látszik állni a mennyek országától. Miért bocsátanának be az ı társaságában?
- Kitőnı kérdés!
- Lestat - szólalt meg Dávid -, ne menj Dórához! Emlékezz rá, menynyi nyomorúságtól kímélhetted volna meg magadat, ha megfogadod a tanácsomat!
Hát erre nagyon sok mindent lehetett volna válaszolni, mert az a tanács ıt is megkímélhette volna attól, hogy az legyen, aki most, hogy átkerüljön ebbe a szép alakba, és én nem tudtam lelkifurdalást érezni, amiért itt van, elnyerte a testtolvaj trófeáját. Nem tudtam. Nem bírtam.
- Azt hiszem, a Sátánnak te kellesz - mondta Armand.
- Miért? - kérdeztem.
- Kérlek, ne menj Dórához! - intett Dávid komolyan.
- Mennem kell, és már majdnem hajnal van. Szeretlek mindkettıtöket. Ertetlenül, gyanakodva, tétován meredtek rám.
Az egyetlen dolgot tettem, amit tehettem. Eljöttem.

Kilenc

Másnap este, ahogy felébredtem a padlás rejtekén, azonnal Dóra keresésére indultam. Dávidét és Armand-t nem akartam se látni, se hallani. Tudtam, hogy nem tarthatnak vissza attól, amit tennem kell.
Csak az a kérdés, hogyan tegyem? Dávid és Armand akaratlanul igazolt valamit: azt, hogy nem vagyok teljesen ırült. Nem képzeltem, ami körülöttem történik. Lehet, hogy ezt-azt a fantáziám koholt, de nem mindent.
Mindenesetre úgy döntöttem, hogy Dóránál drasztikus eljárást fogok alkalmazni, amelyet valószínőleg sem Armand, sem Dávid nem helyeselne.
Mivel nagyon jól ismertem a szokásait és útvonalait, a nyomába szegıdtem, amikor kilépett a Francia Negyedben a Chartres utcai tévéstúdió ajtaján. Az egész délutánt azzal töltötte, hogy elkészítette az egyórás műsorát, azután pedig a hallgatóit látogatta. Egy közeli bolt ajtajában várakoztam, amíg búcsút vett utolsó "nıvéreitıl" vagy híveitıl. Ezek a felszabadult, nonkonformista fiatal nık, akik már kinıttek abból a korból, hogy lánynak lehessen nevezni ıket,

sziklaszilárdan hittek benne, hogy Dórával együtt megváltoztathatják a világot.
A nık elsiettek; Dóra a másik irányba, a tér felé igyekezett, ahol az autója parkolt. Karcsúsított fekete gyapjúszövet kabátot viselt és a kedvenc összeállítását a tánchoz: fekete gyapjúzoknit, nagyon magas sarkú cipıvel. Rövid fekete hajával rendkívül drámainak, törékenynek és iszonyúan sebezhetınek tetszett a halandó hímek világában.
Mire észbe kapott, átöleltem a derekát. Olyan gyorsan emelkedtünk, hogy nem láthatott, nem hallhatott semmit. A füléhez hajoltam és belesúgtam:
- Velem vagy, és biztonságban vagy. - Aztán két karral magamhoz szorítottam, hogy ne ártson neki se a szél, se az utazásunk sebessége, és olyan magasra szálltam, amennyire mertem vinni ebben a semmivel sem
takart állapotában, de közben is feszülten figyeltem, hogy rendesen működik-e a szíve és a tüdeje. Éreztem, ahogy elernyed a karjaimban, vagy inkább az történt, hogy most sem rendült meg a bizalma. Ez is olyan megdöbbentı volt, mint ıbenne minden. Arcát a kabátom szövetébe fúrta, mintha félne körülnézni, de valójában inkább az a gyakorlati megfontolás vezette, hogy a hidegtıl meneküljön. Szétnyitottam a kabátomat, betakartam az egyik szárnyával, és mentünk tovább.
Az utazás tovább tartott mint számítottam; ezt a törékeny halandót egyszerűen nem vihettem túl magasra. Viszont egyáltalán nem olyan unalmas vagy veszélyes, mintha egy füstölgı, büdös és robbanással fenyegetı repülıgépre szállunk.
Nem egészen egy óra múlva belül voltunk az Olimpiai Torony üvegajtaján. Úgy ocsúdott fel a karjaimban, mint aki mély álomból ébred. Ez elkerülhetetlen volt. Számos testi-lelki ok miatt elveszítette az eszméletét, de azonnal magához tért, amint a cipıje sarka megérintette a padlót. Rám szögezte hatalmas bagolyszemét, aztán kinézett a Szent Patrikra, amely hajthatatlan fenséggel magasodott az utca másik oldalán.
- Gyere! - mondtam. - Elviszlek apád dolgaihoz! - A lifthez indultam. Követett, azzal a buzgósággal, amelyet a vámpírok beleálmodnak a
halandókba, de sose kapják meg tılük, mintha ez az egész egy csodás kaland lenne, és neki semmi, az égvilágon semmi oka sincs a félelemre.
- Nincs sok idım - mondtam a fölfelé repülı liftben. - Valami üldöz, és nem tudom, mit akar tılem. De téged ide kellett hoznom, és gondoskodom róla, hogy épségben hazakerülj. Elmagyaráztam, hogy nem ismerek háztetıre nyíló ajtókat a házban, nekem ez az egész épület új, különben ott hoztam volna be. Feszélyezett, hogy miután egy óra alatt átszeltünk egy földrészt, egy ilyen zörgı, kortyogó, csillogó felvonóba kell beszállnunk, amely a maga módján majdnem olyan csodálatos, mint a vámpírok repülni tudása.
A megfelelı emeleten kinyílt az ajtó. A kezébe nyomtam a kulcsot, és a lakás felé tereltem.
- Te nyisd ki. Ami bent van, mind a tied.
Egy pillanatig nézett, kissé összeráncolva a homlokát, aztán hanyagul beletúrt szélfújta hajába, a zárba tolta a kulcsot, és kinyitotta az ajtót.
- Roger dolgai! - mondta, mihelyt elıször lélegezte be a lakás levegıjét.
Úgy felismerte szagról ezeket az ikonokat és ereklyéket, mint akármelyik régiségkereskedı. Aztán meglátta a folyosón, az üvegfal elıtt a márványangyalt, és majdnem elájult.
Úgy tántorodott vissza, mintha számítana rá, hogy elkapom, és nem hagyom elesni. Csak az ujjaim hegyével tartottam, annyira féltem, hogy véletlenül felhorzsolom a bırét.
- Uramisten! - mormolta. Szíve vadul vert, ám egészséges, fiatal szív volt, amely elképesztıen bírta a terhelést. - Itt vagyunk! Igazat mondtál!
Eliramodott, mielıtt felelhettem volna, fürgén megkerülte az angyalt, és besietett a nagyobbik utcai szobába. Épp az ablak szintjéig értek a Szent Patrik toronycsúcsai. A szoba tömve volt

formátlan csomagokkal, amelyeknek műanyag burkolatán átsejlettek a feszületek vagy a szentek szobrai. Wynken könyveit természetesen az asztalra helyeztem, de most nem akartam ezzel zaklatni Dórát.
Felém fordult. Ereztem, hogy vizsgál, mérlegel. Annyira érzékeny vagyok az ilyen vizsgálódásra, hogy azt hiszem, minden sejtembe be van drótozva a hiúságom.
Latinul mormolt valamit, de nem értettem, és nem ugrott be automatikusan a fordítás.
- Mit mondtál?
- Lucifer, a Hajnal Fia - súgta. Leplezetlen csodálattal bámult. Aztán ledobta magát egy nagy bırfotelbe. Ez is egy olyan üzletembereknek készült, idegesítı bútor volt, de nagyon kényelmes. Dóra még mindig nem vette le rólam a szemét.
- Nem, nem az vagyok! - tiltakoztam. - Én csak az vagyok, akinek mondtam magamat. Semmi több. De aki üldöz, az az.
- A Sátán?
- Igen. Most pedig figyelj, mert elmesélek mindent, és utána tanácsot kell adnod nekem. Mellesleg... - Körbe fordultam. Igen, ott a kartotékszekrény. - Az örökséged, minden, a pénzed, amirıl nem tudsz, tiszta, adózott, becsületes pénz, ott van fekete iratgyőjtıkben, abban a szekrényben. Apád még a halála pillanatában is azt kívánta, hogy fogadd el ezt az egyházadnak. Ha elutasítod, nem biztos, hogy Isten akarata szerint cselekszel. Ne feledd, apád meghalt. Vére tisztára mosta a pénzt.
Hittem is ezt? Hát, Roger holtbiztosán azt akarta, hogy ezt mondjam.
- Roger mondta, hogy ezt mondjam - tettem hozzá, rendkívül magabiztos hangra törekedve.
- Megértelek - mondta. - Olyasmiért aggódsz, ami most nem igazán számít. Kérlek, gyere ide, hadd karoljalak át. Hiszen te reszketsz!
- Reszketek?!
- Meleg van itt, de úgy látom, te nem érzed. Gyere.
Eléje térdeltem, és hirtelen átöleltem, úgy, ahogy Armand-t. Homlokának támasztottam a homlokomat. Átfázott, de még a temetése napján sem lesz olyan hideg, mint én, egyetlen ember sem lehet olyan hideg. Úgy szívtam magamba a téli fagyot, mintha szivacsos márványból lennék. Gondolom, abból is vagyok.
- Dóra, Dóra, Dóra! - súgtam. - Hogy szeretett téged, mennyire meg akart kímélni minden bajtól! Erıs volt a szaga, de én is erıs voltam.
Leültem a szınyegre, hogy felnézhessek rá. A fotel szélén kuporgott, hanyagul szétnyílt kabátjából kilátszott meztelen térde, és egy villanás az aranyszín sálból, sápadt arca sugárzóra pirult, és egy kicsit elvarázsoltnak tőnt, mintha ı se lenne ember.
- Még apád se volt képes igazán leírni szépségedet - mondtam. - Templomi szőz, erdık nimfája.
- Ezt apám mondta?
- Igen. Viszont a Sátán, ó, a Sátán azt mondta, hogy kérdezzek meg tıled valamit. Kérdezzem meg, mi az igazság Mickey bácsi szeméril! -Csak most jutott eszembe. Se Davidnek, se Armand-nak nem említettem, de mit számít most már?
Dóra meghökkent. Kissé hátrább csúszott a székben.
- A Sátán mondta ezt?
- Ezt adta ajándék gyanánt. Azt akarja, hogy segítsek neki. Azt mondja, nem gonosz. Azt mondja, Isten az ı ellensége. Mindent el fogok mesélni, de ezeket a szavakat úgy adta, mint egy külön kis ajándékot, hogy is nevezzük New Orleansban? Prezentet? Ezzel akar meggyızni, hogy az, aminek mondja magát.
Zavart kis mozdulattal a halántékához kapott, és a fejét csóválta.
- Várj! Az igazság Mickey bácsi szeméril? Biztos, hogy ezt mondta? Apám nem szólt Mickey

bácsiról?
- Nem, és se a szívébıl, se a lelkébıl nem emeltem ki ehhez illı képet. A Sátán azt mondta, hogy Roger nem tudta az igazságot. Mit jelent ez?
- Apám nem tudta az igazságot - felelte Dóra. - Sose tudta. Az anyja sose árulta el neki. Mickey bácsi a nagyanyám testvére volt. Nekem pedig az én anyám rokonsága - Terry családja - mesélte el, mi történt valójában. Apai nagyanyám gazdag asszony volt, aki a Szent Károly úton lakott egy gyönyörő házban.
- Ismerem azt a házat, mindent tudok róla. Roger ott ismerte meg Terryt.
- Igen, ott. Fiatalon még szegény volt a nagyanyám. ír cseléd volt az anyja, aki sok más társához hasonlóan a Kertvárosban szolgált. Apám Mickey bácsija pedig az a laza fajta hapsi volt, akit sose izgatott a mások véleménye. Apám sose hallott Mickey bácsi valódi életérıl. Anyai nagyanyám azért mesélte el, hogy én is lássam, milyen nevetséges, ha valaki, aki olyan mélyrıl jött, mint az apám, így nekiadja magát az elıkelısködésnek.
- Értem.
- Apám szerette a nagybátyját. Még kisfiú volt, mikor Mickey bácsi meghalt. Mickey bácsinak farkastorka és üvegszeme volt. Emlékszem, mikor apám megmutatta a fényképét, és elmesélte, hogy veszítette el a szemét Mickey bácsi. Szerette a tőzijátékot, egyszer petárdával játszott, az egyik felrobbant egy konzervdobozban, és puff, a doboz szemen találta. Én mindig ezt hittem Mickey bácsiról, akit kizárólag fényképrıl ismertem. Mikor megszülettem, nagyanyám és a dédnagybátyám már nem élt.
- Aztán anyád családjától egészen mást hallottál.
- Anyai nagyapám zsaru volt. Mindent tudott Roger családjáról: tudta, hogy Roger nagyapja alkoholista volt, és többé-kevésbé az volt Mickey bácsi is. Továbbá Mickey bácsi fiatalkorában tipszter volt egy bukmékernél. Egyszer nem tette fel a kapott pénzt a lóra, hanem megtartotta magának, és szerencsétlenségére az a ló nyert.
- Értem.
- Mickey bácsi, aki nagyon fiatal volt, és el tudom képzelni, mennyire megijedt, a Korona bárban volt az ír Csatornánál.
- A Raktár utcán - mondtam. - Idıtlen idık óta ott van az a kocsma. Talán már száz éve.
- Igen. Bejöttek a bukméker gorillái, és elvonszolták Mickey bácsit a kocsma hátuljába. Anyai nagyapám mindent látott, de nem léphetett közbe. Senki sem tehetett semmit. Nem akart. Nem mert. Szóval ezt látta a nagyapám. Összeverték és megrugdosták Mickey bácsit. Miattuk sérült meg a szájpadlása, azért beszélt úgy, mintha valami nem lenne rendben nála. És kirúgták a szemét. Elrúgták a padlón. Nagyapám mindig azt mondta, valahányszor elmesélte: "Dóra, akár meg is lehetett volna menteni azt a szemet, de azok a hapsik ráléptek. Szántszándékkal ráléptek a ködszurkáló cipıjükkel."
Elnémult.
- És Roger sose tudta meg ezt.
- Nincs élı ember, aki tudná - mondta. - Kivéve természetesen engem. Nagyapám meghalt. Tudomásom szerint senki sem él már azok közül, akik akkor ott voltak. Mickey bácsi az ötvenes évek elején halt meg. Roger többször kivitt a temetıbe a sírjához. Mindig szerette a kongó hangú, üvegszemő Mickey bácsit. Mellesleg, mint Roger mesélte, a népek általában kedvelték Mickey bácsit. Még anyám rokonsága is azt mondta róla, hogy aranyos ember. Éjjeliır volt, mikor meghalt. A Raktár utcán lakott albérletben, a Baer-féle pékség fölött. Azt se tudták róla, hogy beteg, míg el nem vitte a kórházban a tüdıgyulladás. Roger sose tudta meg az igazságot Mickey bácsi szemérıl, mert ellenkezı esetben beszéltünk volna róla.
Ültem, töprengtem ezen a történeten, jobban megpróbáltam elképzelni, amit hallottam. Dórától

nem jöttek képek, szorosan elzárta az elméjét, de a hangja maga volt az együttérzı szánalom.
Ismertem a Koronát. Ismerte azt mindenki, aki valaha is végigment a hírhedt háztömbök elıtt, ahol az írek tanyáztak fénykorukban. Ismertem a bőnözıket, akik a ködszurkáló cipıjükkel széttaposnak egy szemgolyót.
- Ráléptek és szétnyomták - szólalt meg Dóra, mintha olvasna a gondolataimban. - Nagyapám mindig azt mondta: "Meg lehetett volna menteni, ha azok a hapsik nem taposnak rá a ködszurkáló cipıjükkel."
Hallgattunk.
- Ez nem bizonyít semmit - törtem meg a csendet.
- De bizonyítja, hogy a barátod vagy ellenséged ismer titkokat. Ezt bizonyítja.
- De azt nem bizonyítja, hogy ı a Sátán - vitatkoztam. - És miért választana pont egy ilyen történetet?
- Talán ott volt - felelte Dóra keserő mosollyal. Ezen nevettünk egy kicsit.
- Azt mondtad, hogy a Sátán, de nem gonosz - nógatott. Annyira meggyızınek, fölényesnek és rettenthetetlennek látszott, hogy úgy éreztem, helyesen döntöttem, mikor tıle kértem tanácsot.
Egy pillanatra se vette le rólam a szemét. - Meséld el, mit csinált ez a Sátán! - parancsolta.
Elmeséltem mindent. Ehhez azt is el kellett mesélnem, hogyan követtem apjának lába nyomát.
Elmondtam, hogy a Sátán miként követett engem. Végigvettem az összes részletet, úgy, mint Davidnek és Armand-nak, és ezekkel a furcsa szavakkal fejeztem be:
- Én mondom neked, hogy bárki legyen is ez, álmatlan esze van és falánk jelleme! És ez így igaz!
Amikor elıször jellemeztem, a semmibıl ugrottak elı ezek a szavak. Nem tudom, elmémnek melyik zuga érzett rájuk, de ez így igaz!
- Ismételd csak el - mondta. Megtettem.
Mély hallgatásba süppedt. Szeme elkeskenyedett, állat öklére hajtotta.
- Lestat, valami képtelenséget szeretnék kérni tıled. Hozass valami ennivalót. Vagy szerezz egy kis ételt és italt. Ezen gondolkoznom kell.
- Mit parancsolsz? - pattantam fel.
- Mindegy. Étel legyen. Tegnap óta nem ettem. Nem akarom, hogy az akaratlan böjt eltorzítsa a gondolataimat. Menj, szerezz valami étket, és hozd ide. Én addig imádkozom, gondolkozom, és járkálok apa dolgai között. Az ugye nem fenyeget, hogy ez a démon hamarabb visz el, mint ígérte?
- Annyit tudok, amennyit elmondtam. Nem hinném. Megyek ételért és italért.
Tüstént távoztam, halandók módján hagytam el a tornyot, és kerestem egy olyan zsúfolt belvárosi éttermet, ahonnan el lehet hozni a bedobozolt vacsorát. Vásároltam több palack márkás, tiszta ásványvizet is, amilyet mostanában szeretnek a halandók. Magamhoz öleltem a batyut, és ráérıs léptekkel hazafelé indultam.
Már nyílt elıttem a lift ajtaja, amikor rádöbbentem, milyen furcsán viselkedem! Én, a kétszáz éves, gıgös, vérengzı fenevad bevásárolni megyek, csak mert egy halandó lány erre kért!
Persze, voltak enyhítı körülmények. Elraboltam és ide hurcoltam több száz mérföldrıl.
Szükségem van rá! A fenébe, szeretem!
Ebbıl a hétköznapi incidensbıl azt tanultam, hogy Dórában megvan az a hatalom, ami gyakori a szenteknél: rá tud venni másokat az engedelmességre. Szó nélkül rohantam, hogy ennivalót szerezzek neki, sıt boldogan, mintha megtisztelne a kérésével.
Bevittem az ételt a lakásba, és letettem az asztalra.
Addigra a szobákat átitatta Dóra kevert aromája, legfiképpen a menstruációjáé, a lába között felgyülemlı, különleges, parfümös véré. A hely az ı illatát lehelte.
Addig szerettem volna habzsolni belıle, míg össze nem esik, de elfojtottam a vágyat.

Ujjait összekulcsolva kuporgott a fotelben, és maga elé bámult. A padlón kinyitva hevertek a fekete iratgyőjtık. Tehát már tud az örökségrıl, vagy legalábbis fogalma van róla.
De nem a mappákat nézte, és egy cseppet sem látszott meglepıdni a visszatérésemen.
Olyan álmatagon ıgyelgett az asztalhoz, mintha nem tudna kiszakadni a révedezésbıl. Közben feltúrtam a lakás konyhafiókjait tányér és evıeszköz után, találtam rozsdamentes kést és villát, ami csak mérsékelten volt ronda, és egy porcelántányért. Eléje tettem, aztán feltálaltam a gızölgı ételeket, húst, zöldséget, efféléket, meg valami édes katyvaszt. Olyan idegenek voltak, mintha nem is tartózkodtam volna nemrég emberi testben, és nem kóstoltam volna halandótáplálékot. Nem akartam' arra az élményre gondolni.
- Köszönöm - mondta szórakozottan, rám se nézve, - Angyal vagy. -Felbontott egy palack vizet, és mohón kiitta.
Bámultam a torkát, mialatt ivott. Megtiltottam magamnak, hogy másképp gondoljak rá, mint szeretettel, de a szaga egymagában elég volt, hogy világgá menjek tıle.
Ez az, fogadkoztam. Ha úgy érzem, hogy nem bírok uralkodni a vágyon, elmegyek innen.
Közömbösen, szinte gépiesen evett. Egyszer csak rám nézett.
- Ó, bocsáss meg! Foglalj helyet, kérlek. Te nem ehetsz, ugye? Nem bírod ezt a fajta táplálékot.
- Nem - mondtam -, de leülni leülhetek.
Mellé ültem, és igyekeztem nem lesni rá, vagy nem szívni be a szagát mélyebben, mint amennyire szükséges. A fehér eget bámultam a szoba másik végében, az üvegen túl. Nem tudom, havazott-e most, de havaznia kellett, mert nem láttam mást, csupán fehérséget. Igen, ez vagy azt jelenti, hogy New York nyomtalanul eltőnt, vagy azt, hogy esik a hó.
Nem egészen hat és fél perc alatt felfalta az ételt. Még senkit se láttam ilyen gyorsan enni. Leszedte az asztalt, és mindent kivitt a konyhába. El kellett vonnom a háztartási munkától, vissza kellett vinnem a szobába. Ez azt is lehetıvé tette, hogy megfogjam törékeny, meleg kezét, és nagyon közel legyek hozzá.
- Mit tanácsolsz?
Leült, összeszedte a gondolatait.
- Azt hiszem, nem sokat veszíthetsz, ha együttmőködsz ezzel a lénnyel. Az nyilvánvaló, hogy bármelyik pillanatban elpusztíthatna. Sok eszköze van. A házadban aludtál, holott már tudtad, hogy ı, az Átlagember, ahogy nevezed, tudomással bír a helyrıl. Látni való, hogy fizikai szinten nem félsz tıle, és birodalmában képes voltál annyi erıt kifejteni, hogy ellökd magadtól. Mit kockáztatsz az együttmőködéssel? Tételezzük fel, hogy el tud vinni a mennybe és a pokolba. Még akkor is megtagadhatod a segítségedet, nem? Még akkor is mondhatod, hogy az ı választékos fogalmazásával éljek: "Nem a te szempontodból látom a dolgokat".
- Azt akarom mondani, hogy ha meg is nyitod magadat annak, amit mutatni akar, ez nem azt jelenti, hogy el is fogadod ıt, igaz? Épp ellenkezıleg, neki kell elérnie - legalábbis így tőnik -, hogy az ı szemével láss. A szabályokat pedig úgyis akkor szeged meg, amikor akarod.
- Úgy érted, nem ugrathat be a pokolba?
- Viccelsz? Azt hiszed, Isten hagyná, hogy az embereket beugrassák a pokolba?
- Dóra, én nem vagyok ember. Vagyok, aki vagyok. Nem óhajtom párhuzamba állítani változatos jelzıimet Istennel. Gonosz vagyok, nagyon gonosz. Én csak tudom. Azóta az vagyok, hogy emberhalálból élek. Káin vagyok, a testvérgyilkos.
- Ebben az esetben Isten akkor küldött volna a pokolra, amikor akar. Nem így van?
Megráztam a fejemet.
- Bár tudnám! Bár tudnám, miért nem tette! Bár tudnám! Azt mondod, hogy itt két hatalom áll szemben egymással?
- Egyértelmően.

- És hogy átverésre gyanakodni babonaság lenne.
- Pontosan. Ha felmész a mennybe, ha beszélsz Istennel... - Elhallgatott.
- Vele mennél, ha téged kérne, hogy segíts, ha neked mondaná, hogy nem gonosz, csak ellensége Istennek, hogy képes megváltoztatni a gondolkozásodat?
- Nem tudom - felelte. - Talán. Ragaszkodnék az egész kísérlet alatt a szabad akaratomhoz, de nagyon valószínő, hogy mennék.
- Épp erril van szó. A szabad akaratról. Most veszítem el az akaratomat és az eszemet?
- Úgy veszem észre, hiánytalanul megvan mind a kettı', és hozzászámíthatod még az iszonyú, természetfölötti erıdet.
- Te érzed bennem a gonoszt?
- Nem. Túl szép vagy te ahhoz.
- De kell, hogy legyen bennem valami rothadt és elvetemült, amit te is érzel és látsz!
- Vigaszt akarsz, de azt én nem adhatom meg - mondta. - Nem, nem érzek ilyet. Elhiszem, amiket mondtál.
- Miért?
Hosszasan töprengett, aztán felállt, és az ablakhoz ment.
- Kérést intéztem a természetfölöttihez - mondta. A mélyben nézett valamit, talán a székesegyház tornyait. Onnan, ahol álltam, nem láthattam jól. - Arra kértem, hogy küldjön nekem egy látomást.
- És úgy véled, hogy én lehetek a válasz.
- Lehetséges. - Megfordult, rám nézett. - Ezzel nem azt akarom mondani, hogy mindez Dóra miatt történik, amiatt, amit Dóra akar. Végül is ez a dolog veled történik. De látomást kértem, a csodás események sorozatát kaptam válaszul, és igen, hiszek neked, ugyanúgy, mint ahogy hiszek Isten létezésében és jóságában.
Elindult felém, óvatosan kerülgetve a szétszórt iratgyőjtıket.
- Egyikünk sem jelentheti ki, hogy Isten megengedi a gonoszságot.
- Igen.
- Vagy hogy ı szabadította rá a világra. Ám világszerte sok millióan vagyunk - a Könyv Népei, muzulmánok, zsidók, katolikusok, reformátusok, Ábrahám ivadékai - akiknek meséiben és bölcseletében mindegyre felbukkan a gonoszság, a Sátán, az elképzelés, miszerint Isten eltőri egy, hogy a barátod kifejezésével éljek, ellenség létezését.
- Igen. Ellenség. Pontosan így mondta.
- Én bízom Istenben - mondta Dóra.
- Azt mondod, hogy nekem is azt kellene tennem?
- Mit veszítenél vele? - kérdezte. Nem válaszoltam.
Járkált és töprengett, fekete haja cakkosan hullott az arcába, feketébe burkolt, hosszú lába fájdalmasan vékonynak, mégis kecsesnek tetszett járás közben. Fekete kabátját rég ledobta, és most láttam, hogy egyetlen szál, vékony fekete selyemruhát visel alatta. Ismét megcsapott vérének, a titkos, illatos nıstényvérnek a szaga.
Elfordítottam a tekintetemet.
- Azt tudom, hogy én mit veszíthetnék egy ilyenen - mondta. - Ha hiszek Istenben, és nem lenne Isten, bele is halhatnék. A halálos ágyamon kellene rádöbbennem, hogy eltékozoltam az egyetlen igazi élményt, amely valaha megadatott számomra.
- Igen, én is így gondolkoztam halandó koromban. Nem fogom arra pocsékolni az életemet, hogy olyasmiben higgyek, ami bizonyíthatatlan. Ismerni akartam mindent, amit látnom, ereznem, ízlelnem szabad.
- Pontosan. De nézd, a te helyzeted más. Vámpír vagy, tehát teológiai értelemben démon, a magad módján rendkívüli erejő, és nem halhatsz meg természetes halállal. Tehát elınyben vagy.

Ez elgondolkoztatott.
- Tudod, mi történt a mai napon a világban? - kérdezte Dóra. - Csak ezen az egy napon? Mindig így kezdjük az adásunkat: tudod, hány ember halt meg Boszniában? Oroszországban? Afrikában? Hány összecsapás volt, hány gyilkosságot követtek el?
- Értem, mit akarsz mondani.
- Ezt akarom mondani: fölöttébb valószínőtlen, hogy ennek a lénynek hatalmában állna bármibe is beleugratni téged. Úgyhogy vágj bele! Mutassa csak meg, amit ígért. És ha nincs igazam... ha becselez téged a pokolba, akkor iszonyú hibát követtem el.
- Dehogy követtél, csak megbosszultad apád halálát. Ám abban egyetértek veled, hogy a beugratósdi túl pitiáner ehhez a dologhoz. Az ösztöneimre fogok hallgatni, és mondok még valamit erről a Memnochról, a Sátánról, amin talán meg fogsz lepıdni.
- Hogy kedveled? Tudom. Egész idı alatt tudtam.
- Hogyan lehetséges? Magamat nem kedvelem, azt, ugye, tudod? Persze imádni imádom és bálványozni fogom magamat holtom napjáig, de nem kedvelem.
- Mondtál valamit tegnap este. Azt mondtad, hogy ha szükségem lenne rád, szólítsalak a gondolataimmal, a szívemmel.
- Igen.
- Tedd ugyanezt. Ha elmész ezzel a kreatúrával, és szükséged lesz rám, szólíts engem. Hadd fogalmazzak így: ha nem léphetsz le a saját akaratodból, és szükséged lesz a közbenjárásomra, kiálts hozzám! Meg fogom hallani, és én majd a mennyekhez kiáltok érted. Nem igazságért, hanem irgalomért. Megígéred ezt?
- Magától értetıdik.
- Most mit fogsz tenni? - kérdezte.
- Veled töltöm a hátralevı órákat, az ügyeiddel foglalkozom. Gondoskodom róla, halandó szövetségeseim segítségével, hogy ne eshessek bajod ezek miatt az ingóságok miatt.
- Apám már megtette - mondta Dóra. - Nekem elhiheted, hogy nagyon fortélyosan álcázta a szálakat.
- Csakugyan?
- A szokott zsenialitásával gondoskodott róla, hogy a rám testált vagyonnál nagyobb pénz jusson az ellenségei kezére, akiknek így nem kell kutatniuk senki után. Amint megtudják, hogy halott, rögtön rávetıdnek arra, ami hozzáférhetı.
- Biztos?
- Kétség nem fér hozzá. A saját dolgaidat szedd rendbe ma este. Értem nem szükséges aggódnod. Magaddal törlıdj, hogy készen állj az utazásra.
Sokáig néztem az asztal mellıl, ahogy állt ott, az üvegnek háttal. Fehér arcát kivéve olyan volt, akár egy tusrajz.
- Van Isten, Dóra? - suttogtam. Hányszor mondtam már ki ezeket a szavakat! Gretchennek is föltettem ezt a kérdést, amikor hús és vér voltam a karjaiban.
- Igen, Lestat, van Isten - felelte. - Légy efelıl egészen nyugodt. Talán olyan hangosan és olyan hosszasan imádkoztál hozzá, hogy végre fölkeltetted a figyelmét. Néha azon töprengek, hogy nem tudatosan süket-e a sírásunkra, nem szándékosan dugja-e be a fülét!
- Hagyjalak itt, vagy vigyelek haza?
- Hagyjál. Soha többé nem akarok így utazni. Hátralevı életem egy kiadós részét azzal fogom tölteni, hogy megpróbálok pontosan emlékezni rá, és nem fog sikerülni. New Yorkban akarok maradni, az apám ingóságai között. Ami a pénzt illeti, a te megbízatásod lejárt.
- Tehát elfogadod az ereklyéket, a vagyont.
- Igen, természetesen elfogadom. Roger becses könyveit - kedves eretnekjét, Wynken de Wildét -

addig ırzöm, amíg eljön az ideje, hogy meg lehessen mutatni ıket másoknak.
- Kívánsz tılem még valamit? - kérdeztem.
- Hogy gondolod... hogy gondolod, te szereted Istent?
- Egyáltalán nem.
- Miért mondod ezt?
- Hogy szerethetném? - kérdeztem. - Hogy szeretheti bárki is ıt? Mit mondtál az elıbb a világról? Nem látod, hogy mindenki győlöli Istent? Nem arról van szó, hogy Isten meghalt a huszadik században; az van, hogy mindenki győlöli! Legalábbis én így gondolom. Memnoch talán ezt próbálja elmondani.
Dóra meghökkent. Bánatosan, csalódottan ráncolta a szemöldökét. Mondani akart valamit. Olyan mozdulatot tett, mint aki láthatatlan virágokat szed a levegıbıl, talán hogy megmutassa a szépségüket.
- Nem, én győlölöm ıt - mondtam. Dóra keresztet vetett, és összetette a kezét.
- Értem imádkozol?
- Igen - felelte. - Ha nem látlak többé a mai éjszaka után, ha soha nem lesz egy csipetnyi bizonyítékom, hogy itt voltál velem, vagy ezek a
dolgok elhangzottak, már akkor is megváltoztattál. Te vagy az én csodám; hatalmasabb tanúbizonyság vagy, mint ami embermilliónak valaha adatott. Nemcsak a természetfölöttit, a titokzatosat, a csodálatosat bizonyítod, de pontosan azt, amit hiszek!
- Értem. - Mosolyogtam, olyan logikus, szimmetrikus és igaz volt az egész. İszintén mosolyogtam, aztán megráztam a fejemet. - Nagyon nem szívesen hagylak most magadra.
- Menj! - Ökölbe szorította a kezét. - Kérdezd meg Istentıl, mit akar tılünk! - mondta haragosan.
- Igazad van: győlöljük ıt! - Szeme, amelyben fellángolt, majd kihunyt az indulat, a szokottnál is nagyobbnak és fényesebbnek látszott a könnyek sós hártyájától.
- Isten veled, drágám! - mondtam. Olyan rendkívüli volt, ami történt, olyan fájdalmas.
Kimentem a sőrő hóesésbe.
A fenséges Szent Patrik kapuját bekulcsolták és elreteszelték. Megálltam a lépcsı aljában, felbámultam az Olimpiai Toronyra. Vajon lát-e Dóra, ahogy itt fagyoskodom, és arcomat puha, kitartó, könyörtelen, szépséges ostorral veri a havazás?
- Jól van, Memnoch! - mondtam. - Nem szükséges tovább várni. Most jöjj, ha akarsz!
Tüstént meghallottam a lépéseket!
Mintha az Ötödik sugárút szörnyő szakadékában kongtak volna, Bábel förtelmes tornyai között. Egynek éreztem magamat a viharral. Forogtam körbe-körbe. Sehol egy halandó.
- Memnoch! Sátán! - ordítottam. - Készen vagyok! Azt hittem, meghalok a félelemtıl.
- Bizonyítsd az álláspontodat, Memnoch! Ezt kell tenned! - kiáltottam.
A lépések hangosodtak. Ó, elıveszi a legjobb trükkjeit!
- Emlékezz, rá kell bírnod, hogy a te szempontodból lássak! Ezt ígérted!
Szél támadt, de hogy honnan, azt meg nem mondhatom. Megdermedt, kiüresedett az óriási város, a sírom. A hó sőrőbben kavargott a székesegyház elıtt. A tornyok elhalványodtak.
- Jól van, szerelmesem! - mondta mellettem behízelgı, testetlen hangja. - Akkor kezdjük!

Tíz

Benne voltunk a forgószélben, és a forgószél egy alagút volt, ám a belsejében olyan csend honolt, hogy hallottam a saját lélegzésemet. Memnoch, aki a karjában vitt, olyan közel volt, hogy láttam sötét arcélét, éreztem arcomon sörényének érdességét.
Most nem az Átlagember volt, hanem a gránitangyal; a szárnya, amelybe burkolóztunk az orkán

ellen, olyan hatalmas, hogy nem láttam a végét.
Miközben kitartóan emelkedtünk, látszólag mentesen a nehézkedés vonzásától, két dolgot érzékeltem. Az egyik az volt, hogy lelkek miriádjai vesznek körül. Lelkeket mondok, de mit láttam? Alakokat a forgószélben, hiánytalanokat, emberszabásúkat, de láttam testetlen arcokat is, amelyekben ugyancsak felismerhetık voltak a szellemlények, és nagyon halkan hallottam hangjukat - suttogást, sikolyt, vonítást - a szél zúgásában.
Már nem fájtak a hangok, mint elıször. Úgy keringtek körülöttünk, mintha fölfelé süvítı kettısünk szolgálna nekik tengelyül; kürtıjük hol összeszőkült, annyira, hogy csaknem hozzánk értek, máskor váratlanul kiszélesedett, majd elkeskenyedett megint.
Másodiknak azt érzékeltem, hogy Memnochból elszivárgóit a feketeség. Arcéle kivilágosodott, már-már áttetszıvé lett; laza, jellegtelen öltözéke szintúgy; a sátáni sötét kecskeköröm helyén egy termetes ember lábát láthattam. A szennyes füstgomoly eltőnt, és a fényt visszaverı, meleg, hajlékony, élı kristály lett belıle.
Szavak csapódtak az agyamba, látomások, próféciák, versek bibliai foszlányai, de most nem volt idım, hogy értékeljem, elemezzem, emlékezetembe véssem ıket.
Memnoch olyan hangon szólott hozzám, amelyet nem lehetett füllel hallani, habár fölismertem benne az Átlagember színtelen beszédét.
- A mennyekbe nehéz belépni elıkészület nélkül; elhőlsz és összezavarodsz majd attól, amit látni fogsz. De ha nem ezt nézed meg elıször, mindvégig utána sóvárogsz majd, miközben disputálunk, ezért elviszlek a kapuig. Tudd meg, a nevetés, amit hallasz, nem nevetés, hanem maga az öröm. Azért hallod nevetésnek, mert a boldogság önkívülete ezzel a hanggal érzékelhetı az anyag számára.
Alighogy kimondta az utolsó szót, egy kertben találtuk magunkat. Egy hídon álltunk, egy patak fölött. A fény annyira elvakított, hogy egy pillanatra behunytam a szememet, és már azt gondoltam, megtalált naprendszerünk csillaga, mindjárt el fog égetni, úgy, ahogy a vámpírt kell. Élı fáklya lesz belılem, aztán örökre kihamvadok.
Ám ez a sehonnan sem érkezı, mindent átitató fény maga volt a jóság. Kinyitottam a szememet, és rögtön láttam, hogy ismét lények százai vesznek körül. Lények köszöntötték egymást a patak partjain és mindenfelé, ölelkeztek, csevegtek, sírtak, kiáltoztak. Alakjuk most is sokféle változatot mutatott. Az egyik olyan tömör volt, hogy elmehetett volna egy földi város utcáján, a másikból egyetlen óriás arckifejezés látszott, a harmadikban a fény és az anyag szemcséi örvénylettek. Voltak teljesen áttetszık. Voltak láthatatlanok, csak én tudtam, hogy ott vannak. Számba sem lehetett venni ıket.
A helynek nem voltak határai. A patak vize tündökölve verte vissza a fényt, a fő olyan harsogó zöld volt, mintha most születne. Ilyen zöldet csak rajzfilmekben lehet látni!
Megfordultam, hogy lássam, milyen Memnoch ebben az új fényformájában. Szöges ellentéte volt a sötét angyalnak, ám arcának határozott rajza a gránitszobor vonásait ırizte, és ugyanúgy ráncolta a szemöldökét. Aki el akarja képzelni, nézze meg William Blake angyalait és ördögeit. Ez az arc túl volt az ártatlanságon.
- Most bemegyünk - mondta.
Akkor vettem észre, hogy két kézzel kapaszkodom beléje.
- Hát ez nem a mennyország? - kiáltottam földi beszéddel.
- Nem - mosolygott Memnoch, és átterelt a hídon. - Ha bemegyünk, erısnek kell lenned. Ne felejtsd el, a földi testedben vagy, legyen ez bármilyen szokatlan, és érzékszerveidet meg fogják rohanni a benyomások. Amit látni fogsz, nem viseled majd olyan jól, mintha angyal lennél, vagy halott, vagy az én hadnagyom, aki akaratom szerint lészesz.
Nem volt idı a vitatkozásra. Átsiettünk a hídon, és feltárult elıttünk egy óriási kapu. Nem láttam

a falak tetejét.
A hang fölerısödött, ránk borult. Valóban olyan volt, akár a kacaj, és csillogó, fénylı hullámokat vetett, csak ennek a nevetésnek dallama volt, mintha a boldogok a kacagásukkal zsoltárokat is zengedeznének.
Az, amit láttam, ugyanúgy lenyőgözött, mint a hangok.
Ez volt a legnépesebb, legforgalmasabb, legmozgalmasabb, legfenségesebb hely, ami valaha a szemem elé tárult. A nyelvnek a szinonimák kifogyhatatlan sokaságára van szüksége a szépséghez, ám a szem láthatja, amit a nyelv nem mondhat el.
Itt is emberalakok nyüzsögtek minden talpalatnyi helyen, fénnyel eltelt emberek; volt kezük, lábuk, ragyogó arcuk, hajuk, változatos öltözékük, bár a ruha itt nem látszott jelentıséggel bírni. Csoportosan vagy magányosan sétálgattak az ösvényeken, összeborultak, ölelkeztek, kézen fogták egymást.
Fordultam jobbra, fordultam balra, fordultam körbe-körbe, és mindenütt ezeknek a lényeknek a sokaságát láttam elmerülni a társalgásban vagy disputában, vagy a közlés valamilyen nemében. Voltak, akik csókolóztak és ölelkeztek, mások táncoltak. Csoportjaik ide-oda sodródtak, alakzataik szüntelenül átrendezıdtek, zsugorodva és tágulva.
Igazi misztérium volt a rendezetlenségnek és a rendnek ez a kombinációja. Nem nevezhettem káosznak, sem zőrzavarnak, nem kísérte kakofónia, egy nagy és végsı egyesülés boldogsága zengett belıle. A végsın azt a folyamatosan kibontakozó valamit értem, a szakadatlan kinyilatkoztatás csodáját, a szüntelenül növekvı megértést, amelyben osztozott minden résztvevı: azok, akik siettek, azok, akik álmatagon andalogtak, sıt azok is, akik csak üldögéltek ölbe tett kézzel hegyen-völgyön, az erdıkben, az ösvényeken, az egymásból sarjadzó építményekben, amelyeknek földi mását nem láttam soha.
Házakhoz foghatóan földi dolgokkal nem találkoztam, sıt még palotákkal sem. Ezek a díszítéssel agyonzsúfolt épületek kimondhatatlanul hatalmasabbak voltak, a kertbelihez hasonlóan tündöklı fény töltötte meg ıket, és indaként ágaztak ki belılük a lépcsık. Felületeik olyan változatosak voltak, hogy egyetlenegyet el tudtam volna nézegetni éltem fogytáig.
Nincsenek szavaim az egyidejő érzékelésre, ezért képsorokban kell beszélnem. Részekre kell hasogatnom ezt a tündöklı, határtalan tartományt, hogy az én gyarló fényem átfoghassa az egészet.
Voltak boltívek, tornyok, csarnokok, erkélyek, kertek, széles mezık, erdık, patakok. Egyik tér a másikba olvadt, míg bejártam ıket, Memnoch ölelı karjának biztonságában. Hol egy látványos szépségő szoborba feledkeztem bele, hol egy virágzuhatagba, hol egy óriási fába, amely ágaival a felhıtlen kékséget ostromolta, és ı újra és újra elfordított tılük, mintha attól féltene, hogy a kötélen, amelyen járnom kell, elveszíthetem egyensúlyomat.
Felváltva kacagtam és sírtam, vagy a könnyeimen át nevettem, és egész testem reszketett a felindulástól. Bámészkodtam Memnoch válla fölött, fickándoztam a szorításában, mint egy kisgyerek, hogy elkaphassak egy pillantást, vagy jobban lássam a csoportminták változó mozgását. Hirtelen egy hatalmas csarnokban találtuk magunkat.
- Hú, ha Dávid láthatná ezt! - rikkantottam. Könyvek, tekercsek végeláthatatlan sokasága! Mindet kitárták, hogy csak olvasni kelljen ıket, és ez egyáltalán nem zavart, és nem tőnt értelmetlennek!
- Ne nézd, mert úgyse fogsz emlékezni rá! - figyelmeztetett Memnoch, és rálegyintett a kezemre, mint egy kisgyerekére, amikor el akartam kapni egy tekercset, amire valami elképesztı magyarázatot írtak az atomokról, a fotonokról és a neutrínókról. Igaza volt, mert a tudás azonnal elillant belılem. A kert a végtelenbe nyúlt, és én egyensúlyomat vesztve borultam Memnoch vállára.
Letekintettem a földre, és tökéletes virágokat láttam, olyanokat, amilyenek a földi virágok

eszményei lehetnek. Nem tudom másképp leírni a szirmok, a fészkek, a színek tökéletességét. Hirtelen nem is tudtam, vannak-e a mi színképünkben ilyen árnyalatok.
Mert nem gondolom, hogy a szivárvány lenne a határ! Azt hiszem, léteznek más törvények is. Vagy csak az én szemem lett nyitottabb a színskálára; meglátott olyan kombinációkat is, amelyek a földi kémia szerint nem érzékelhetık.
Annyira felerısödtek a nevetés, a dalolás, a csevegés hullámai, mintha el akarnák árasztani az összes érzékemet. Váratlanul úgy éreztem, megvakítanak a hangok, miközben a fény feltár elıttem minden részletet.
- Zafír! - kiáltottam, nevet keresve a körülöttünk hajladozó nagy levelek zöldeskék színének.
Memnoch mosolyogva bólintott, és újból lefogta a kezemet, mielıtt megérinthettem volna a mennyországot, megmarkolhattam volna valamelyik nagyszerőséget.
- De hát nem is árthatnék neki! - Elképzelhetetlen, hogy itt bárki is bántani akarjon bármit, legyen az égbe nyúló tornyokkal megtőzdelt kristályfal, vagy faágon győrőzı, fenséges gyümölcsöktıl és virágoktól roskadozó, bársonyos inda. - Nem, sohasem tennék kárt benne! - hallottam magamat a hangok harsogó viharában.
- Nézd! - mondta Memnoch. - Nézd ıket, nézzed! - Elfordította a fejemet, hogy ne bujkáljak, forduljak szembe a sokasággal. Láttam, miként formálódnak a kötések, győlnek össze a törzsek, családok, rokonok, igaz barátok, akik jól ismerték egymást, és közös fizikai megnyilvánulások egyesítették ıket. Azt is láttam egyetlen szédítı pillanatra, hogy ezek az emberláncok össze vannak kapcsolva a határtalan térben, ha csak egy kar, egy kéz, egy láb vagy akár egy ujjbegy érintése főzi is össze ıket. Klán sarjadt ki a klánból, törzsekbıl ágazott ki a családok megszámlálhatatlansága, családok egyesültek nemzetekké. Mindenki tartozott mindenkihez, a sokaság egyetlen, látható, kézzel fogható kristályráccsá szervesült.
Kábultan pillogtam, és attól féltem, hogy összeesem. Memnoch tartott meg.
- Nézzed! - súgta, és fölemelt.
Ám én eltakartam a szememet, mert tudtam, hogy összeomlanak, ha még egyszer látnám a sokszálú szövedéket. Belepusztulnék abba, hogy kívülálló vagyok. Erısebben zengett a viharzó ének, áthatóbbá lettek a hosszú, zuhatagos futamok, és olyan lüktetı ritmusok festették alá ıket, hogy én is dalra fakadtam.
Együtt énekeltem a miriádokkal. Mozdulatlanul álltam, egy pillanatra szabadon Memnoch szorításától. Kinyitottam a szememet, és hallottam a hangomat, ahogy az égnek szárnyal. Énekemben tehetetlen vágy és mérhetetlen kíváncsiság fonódott a magasztalásba. Megértettem, hogy habár senki sincsen körülöttem, az arcok és alakok szüntelen kaleidoszkópjában, akinek szorongásra vagy elégedetlenségre lenne oka, itt ismeretlen fogalom a pangás vagy az unalom. Az én énekem volt az egyetlen szomorú szólam a kórusban, de még ez a szomorúság is átlényegült harmóniává, valamiféle zsoltárrá vagy magasztalássá, a dicséret, az ámulat, a hála himnuszává.
Felkiáltottam. Azt hiszem, egyetlen szó volt az: "Isten!" Nem ima volt, nem könyörgés vagy behódolás, csak egy nagy-nagy kiáltás.
Egy kapuban álltunk, amelybıl változó tájakra lehetett látni. Rádöbbentem, hogy a közeli balusztrád alatti mélységben van a világ!
A világ, amilyennek sose láttam: minden korszakában, feltárva a múlt összes titkát. Csak oda kellene futnom a korláthoz, hogy megnézhessem az Édenkertet, vagy az ókori Mezopotámiát, vagy szülıföldemet, mikor még a római légiók masíroznak rajta! Láthatnám a Vezúv kitörését, amint eltemeti gyilkos hamujával Pompeji ókori városát!
Végre tudni fogok és megértek mindent, választ kapok minden kérdésre, megismerhetem a régi korok ízét, szagát...

Futásnak eredtem, de a korlát távolodott. Hiába gyorsítottam, ugyanolyan ijesztıen messze maradt tılem, és akkor belém hasított, hogy ez a földi látomás tőzbe, füstbe, szenvedésbe burkolózhat, és ez elpusztíthatná bennem a túláradó örömöt. De akkor is látnom kell! Nem vagyok halott, nem azért jöttem, hogy maradjak.
Memnoch utánam kapott, de én lehagytam a futásban.
Váratlanul hatalmas fény támadt, ám ennek már volt forrása. Sokkal forróbban, tüzesebben izzott, mint az a mennyei világosság, amely részrehajlás nélkül cirógatott minden részletet. Ez a delejes fény addig nıtt, amíg ki nem fehérítette a mélyben a füstben, iszonyatban, sötétségben fuldokló világot, hogy olyan lett, mint önmaga absztrakciója az elhamvadás küszöbén.
Memnoch visszarántott, és befogta a szememet. Követtem a példáját, és közben észrevettem, hogy ı is lehajtja a fejét, mögém bújva óvja a szemét a fénytıl.
Hallottam, amint sóhajt - vagy nyög? Meg nem mondhatom. A világmindenség egy pillanatra eltelt hangokkal: kacagással, dalolással, kiáltozással, és Memnoch sóhaja valami gyászosat is elfogott a föld mélységeibıl.
Erıs karja váratlanul elernyedt, és ı elengedett.
Felnéztem. Ismét láttam a fénytengerben a balusztrádot, és a mellette álló magányos alakot. Magas alak volt, két kézzel támaszkodott a korlátra, és letekintett a mélybe. Mintha férfi lett volna. Megfordult, rám nézett, felém nyújtotta a karját.
Haja és szeme sötétbarna volt, makulátlan arca tökéletesen szimmetrikus, tekintete átható, fogása nagyon erıs.
Még a lélegzetemet is visszafojtottam. Testemet egyszerre éreztem tömörnek és törékenynek ujjainak szorításától. A halál küszöbén álltam. Abban a percben feladhattam volna ragaszkodásomat az élethez, és meghalhattam volna.
A lény közelebb húzott magához. A belıle áradó világosság összeolvadt a mögötte ragyogó fénnyel, arca élesebb, részletesebb, jellegzetesebb lett. Láttam aranybarna bırének pórusait, ajkának vonalait, borotvált arcán a sötét árnyékot.
Aztán megszólalt, szívszorítóan könyörgı, erıs, férfias, sıt talán még fiatalosnak is nevezhetı hangon:
- Ugye, hogy sose lennél az ellenségem? Ugye, nem tennél ilyet? Te nem, Lestat, te nem!
Én Istenem!
Kitéptek a kezébıl, elszakítottak közelébıl, közegébıl. Megint a forgószél szemében voltunk. Zokogtam, és az öklömmel csépeltem Memnoch mellét. A mennyország nem volt sehol.
- Engedj el, Memnoch! Az Isten volt, ı volt az Isten!
Memnoch szorosabban markolta a kezemet, és teljes erejébıl húzott volna, hogy engedelmeskedjek, szálljak alá vele együtt.
Hullottunk, következett az a félelmetes esés, ami annyira megrémített, hogy nem tiltakozhattam, nem kapaszkodhattam Memnochba, nem tehettem semmit, csak nézhettem körülöttünk a lelkek feltornyosuló-visszazuhanó hullámait, a visszatérı sötétséget, az elsötétedı mindenséget.
Váratlanul természetes, ismerıs szagoktól átitatott, nyirkos levegıbe érkeztünk, majd hangtalan, bársonyos szünet következett.
Ez megint egy kert volt, csendes, gyönyörő kert, de földi. Tudtam róla. Az én földem, amelynek szövevényessége, illata, tartalma nem okozott csalódást. Belefúrtam ujjaimat a főbe és a göröngybe. Szemcsés és puha volt a körmöm alatt. Zokogtam. Legszívesebben beleharaptam volna a sárba.
Lesütött ránk a nap. Mindkettınkre. Memnoch ült, és engem figyelt. Irdatlan szárnya fokozatosan elhalványult, hogy végül csak két emberforma alak maradt. Az egyik hasalt, és sírt, mint egy gyerek; a másik, a hatalmas angyal, a gondolataiba merülve várakozott. Sörényében megakadtak

a fény sugarai.
- Hallottad, mit mondott! - kiáltottam és felültem. Fülsiketítınek éreztem a hangomat, pedig csak annyira lehetett hangos, hogy érteni lehessen. - Azt mondta: "Ugye, sose lennél az ellenségem?" Te is hallottad! A nevemen szólított!
Memnoch nem zökkent ki a nyugalmából. Angyali sápadt alakjában kimondhatatlanul csábítóbb és igézıbb volt, mint Átlagemberként lehetett volna.
- Természetesen hallottam, mikor megszólított. - Szemét nagyobbra nyitotta a nyomaték kedvéért. - Nem akarja, hogy segíts nekem. Már megmondtam, hogy nyerésre állok.
- De mit kerestünk mi ott? Hogyhogy bent jártunk a mennyek országában, holott az İ ellenségei vagyunk?
- Állj mellém, Lestat, légy a hadnagyom, és úgy járhatsz-kelhetsz ott, ahogy neked tetszik. Elhőlve meredtem rá.
- Komolyan? Jöhetek és mehetek?
- Igen. Bármikor. Ahogy mondtam. Nem ismered a Szentírást? Nem szavatolhatom, hogy a ránk maradt töredékek vagy a versek igazat mondanak, de te magától értetıdıen jöhetsz-mehetsz. Végleg nem maradhatsz, amíg el nem nyered a megváltást és a bebocsátást, de ha mellém állsz, senki sem fog feltartóztatni közlekedés közben.
Próbáltam felfogni, mit mond. Megpróbáltam ismét elképzelni az erkélyeket, a könyvtárakat, a könyvek hosszú-hosszú sorát, és rádöbbentem, hogy a részletek egyre jobban elmosódnak. Talán ha tizedére emlékszem a látottaknak, vagy még annyira sem. Ebben a könyvben azt írtam le, amire emlékezni tudtam, pedig mennyivel több volt!
- Miként lehet, hogy İ bebocsát a mennyekbe? - A Szentíráson törtem a fejemet, fel akartam idézni valamit, amit Dávid mondott valaha Jób könyvéril, hogy a Sátán járja a világot, és az Isten odaveti, mondhatni félvállról: Hát te meg hol voltál? Valamilyen magyarázat a boné ha elóhimvól, a mennyei udvarról...
- Azİ gyermekei vagyunk - közölte Memnoch. - Akarod hallani, hogyan kezdıdött, a Teremtés és a Bőnbeesés igazi történetét, vagy inkább visszamész, és a nyakába borulsz?
- Mi lehet több annál! - mondtam, holott Memnoch logikusan beszélt. És kell is ahhoz valami, hogy beengedjenek. Nem állíthatok be csak úgy. Memnoch is tudja. Van választásom, mégpedig az, hogy vagy a Sátánnal megyek fel, vagy visszatérek a földre. Az Égbe senkit se bocsátanak be automatikusan, hogy már csak az Isten nyakába kelljen borulnia, mint Memnoch gúnyosan megfogalmazta.
- Igazad van - mondta. - És ugyanakkor mélységesen tévedsz.
- Nem akarom látni a poklot! - böktem ki. Feltámaszkodtam, hátrébb húzódtam, körülnéztem. Elvadult kertben voltunk, az én vadonomban, tüskés iszalagok, torz fák között, felmagzott főben. Az ágak mohos bütykeihez orchideák tapadtak, a lomb hálójában madarak cikáztak. - Nem akarom látni a poklot! - kiáltottam. - Nem akarom, nem akarom...
Memnoch nem válaszolt. Mintha gondolkozott volna, aztán azt kérdezte:
- Akarod-e tudni az egésznek a miértjét, vagy nem? Annyira bizonyosra vettem, hogy te, egyedül te, tudni akarod, hogy ki akarod csikarni az összes apró részletet...
- Akarom is! - kiáltottam. - Persze, hogy akarom, de... de kétlem, hogy kibírnám.
- Elmondhatok annyit, amennyit tudok - felelte szelíden, és könnyedén megvonta széles vállát. Haja egyenesebb, erısebb volt az emberi hajnál, a tincsei talán vastagabbak, és mindenképpen ragyogóbbak. Láttam ránctalan homlokán a hajszálak gyökerét. Arca, amelyet ugyancsak nem éktelenített ránc, rugalmasnak tőnt. Hosszú, szépen formált orra, telt ajkú, nagy szája, határozott álla volt.
Észrevettem, hogy még mindig megvan a szárnya, de már alig látható. Ha hunyorogtam, sötét

háttér, például a fakéreg elıtt még kivehettem az egymásra simuló tollak sorait.
- Képtelen vagyok gondolkozni - mondtam. - Tudom, mit tartasz rólam! Hogy egy gyávát választottál! Azt hiszed, szörnyő tévedést követtél el! De ismétlem, most nem bírom használni a fejemet!... ıt láttam. Azt mondta: "Ugye, sose lennél az ellenségem?" Te pedig azt akarod, hogy az legyek! Odavittél Hozzá, aztán elragadtál Tıle!
- Amit İmaga engedett meg! - mondta Memnoch, kissé felvonva a szemöldökét.
- Valóban így van?
- Természetesen így!
- Akkor miért könyörgött nekem? Miért nézett rám úgy?
- Mert a megtestesült Isten volt, és a megtestesült Isten elszenvedi és érzi ember voltában a dolgokat! Ennyit adott Magából neked! Szenvedés! O, a szenvedés!
Az égre nézett, megrázta a fejét, és elkomorodott. Ezt az arcot nem torzíthatta el harag, vagy más alantas indulat. Blake a mennyekbe látott.
- De Isten volt - mondtam. Bólintott, félrehajtotta a fejét.
- Ó, igen - felelte fásultan. - Az élı Isten.
Elfordította tekintetét a fákra. Nem tőnt haragosnak, türelmetlennek, még fáradtnak sem. Nem is tudtam, képes lenne-e ilyesmire. Rájöttem, hogy a vadon hangjaira fülel. Én is hallottam ıket. Ereztem a dolgok szagát, az állatokét, rovarokét, a dzsungel virágainak nehéz parfümjét, azokét a túlfőtött, torz virágokét, amelyeket az esıerdı vagy a lombos csúcsokon, vagy a mélységben nevel. Hirtelen emberszag csapott meg!
Emberek jártak ebben az erdıben. Meghatározott helyen voltunk.
- Mások is vannak itt - jeleztem.
- Igen - felelte, és nagyon szelíden elmosolyodott. - Nem vagy gyáva. Akkor meséljek, vagy engedjelek el? Máris annyit tudsz, amire az emberek millióinak egy élet sem elég. Nem tudod, mitévı légy ezekkel az ismeretekkel, hogyan éljed tovább az életedet, hogyan lehess az, ami vagy... de bepillanthattál a mennyek országába. Elengedjelek? Nem akarod tudni, miért van olyan kétségbeejtıen szükségem rád?
- De igen, tudni akarom - válaszoltam. - Ám mindenekelıtt azt akarom tudni, miként állhatunk itt egymás mellett, a két ellenség, hogyan lehetsz ilyen arccal a Sátán, és... és... - Fölkacagtam. - ... és én hogyan lehettem ezzel az arccal az ördög! Ezt akarom tudni. Soha életemben nem tapasztaltam, hogy az esztétikai törvényeken csorba esett volna. Szépség, ritmus, szimmetria - rajtuk kívül nincsen törvény, ami természetesnek tőnne.
Mindig úgy hívtam ıket, hogy Sötétlı Erdı! Mert könyörtelenek és érzéketlenek a szenvedésre - a pókhálóba akadt pillangó szépségére. A szavannán vérzı gnú szenvedésére, amelynek még ver a szíve, mikor a torkának esnek az oroszlánok.
- Milyen jól megértem és tisztelem a filozófiádat! - mondta. - A te szavaid az én szavaim.
- De ott fent valami többet láttam! A mennyeket láttam! A tökéletes erdıt láttam, amely már nem volt sötét! Láttam! - Ismét sírva fakadtam.
- Tudom, tudom! - csitított.
- Na jó. - Szégyenkezve összeszedtem magamat. Végigkutattam a zsebeimet, találtam egy lenvászon zsebkendıt, elıvettem, és megtörülgettem az arcomat. A vászonnak olyan illata volt, mint New Orleans-i házamnak, ahol a mai napszállatig volt a kabát és a zsebkendı, amíg ki nem emeltem ıket a szekrénybıl, hogy az utcáról raboljam el Dórát.
Egyáltalán ugyanaz az éjszaka van még? Fogalmam se volt.
Az ajkamhoz nyomtam a zsebkendıt. Ereztem rajta a New Orleans-i por, penész és meleg aromáját. Megtörülgettem a számat.
- Rendben van - súgtam. - Ha még nem undorodtál meg tılem...

- Aligha! - mondta olyan udvariasan, ami méltó lett volna Davidhez.
- Akkor meséld el a Teremtés történetét. Mesélj el mindent. Meséld el! Mert nekem...
- Igen...?
- Tudnom kell!
Felállt, lerázta laza köntösérıl a füvet.
- Erre vártam. Most már igazán kezdhetjük.

Tizenegy

- Járjunk egyet az erdıben, mialatt beszélgetünk - javasolta, nincs kifogásod a séta ellen. Lesöpört még némi füvet a ruhájáról, arról a vékony szálakból szıtt, semleges, egyszerő köntösrıl, amelyet ugyanúgy viselhetett volna egymillió éve, mint ahogy ma sem keltett volna feltőnést. Minden porcikájában valamivel nagyobb volt nálam, talán a legtöbb halandónál is nagyobb; pontosan megfelelt annak a képnek, amelyet a mitológia ismeretében alkotunk az angyalokról, csak az áttetszıségében is felismerhetı formájú, fehér szárnyát halványította majdnem láthatatlanná, leginkább, gondolom, a kényelem kedvéért.
- Az idın kívül vagyunk - mondta. - Tehát ne foglalkozz az erdıben tartózkodó emberekkel. Nem láthatnak. Senki sem láthat, ezért maradhatok ebben az alakban. Nem szükséges a sötét álcához folyamodnom, amely Szerinte pont megfelel a földi manıverekhez, sem az általam elınyben részesített, diszkrét Átlagemberhez.
- Vagyis a földön nem jelenhettél volna meg elıttem angyali alakodban?
- Ahhoz rengeteget kellett volna érvelni és esdekelni, amihez, megmondom ıszintén, nem volt kedvem - válaszolta. -Túlságosan nyomasztó. Túlzottan a javamra billentette volna a mérleget. Ebben az alakban én is jónak tőnök. Csak ebben léphetek be a mennyek országába;İ látni se akarja a másikat, amiért nem hibáztatom. A földön pedig kényelmesebb járni-kelni az Átlagember alakjában.
Meleg, erıs kezébe kapaszkodva, reszketegen feltápászkodtam. Teste olyan szilárdnak tőnt, mint Rogeré a kísértetjárás végén. Én a saját bırömben voltam, épen és sértetlenül, bár igaz, a hajam csúnyán összekuszálódott, ami nem csoda. Sietve végighúztam rajta a fésőmet, hogy jobban erezzem magamat, és leporoltam a ruhámat, a New Orleansban felvett, sötét öltönyt, amelyre főtörmelék is tapadt, de nem esett más baja. Ingem elszakadt a gallérnál, mintha magam téptem volna fel, mert nem kaptam levegıt. Egyébként szokott piperkıc mivoltomban álltam a sőrő, zöldellı erdıben, amelynek mását nem láttam még soha.
A felületes szemlélı is megállapíthatta, hogy nem esıerdı. Annál sokkal ritkásabb volt, bár ugyanolyan ısi.
- Az idın kívül vagyunk - ismételtem.
- Nos, tetszésünk szerint mozoghatunk benne - mondta Memnoch. - Ha okvetlenül tudnod kell, ez pár ezer évvel a te korod elıtt van. Ám az itt vándorló emberek nem fognak meglátni, tehát ne aggódj. Az állatok pedig nem árthatnak nekünk. Figyelık vagyunk, de semmin sem változtatunk. Jöjj! Kívülrıl ismerem e vidéket, és ha követsz, meglátod, mily könnyő utunk lesz a vadonban. Sokat el kell mondanom neked, mert körülöttünk máris változik a világ.
- Hát a tested? Nem káprázat?
- Az angyalok természetüknél fogva láthatatlanok - mondta. - Tehát anyagtalanok vagyunk ahhoz képest, amit nevezhetsz földi anyagnak, a fizikai világegyetem anyagának, vagy ahogy neked tetszik. Ám azt helyesen feltételezted, hogy bírunk egy lényegi vagy éteri testtel, amely kellı mennyiségő anyagot képes magába szívni változatos forrásokból, így teremtve meg egy hiánytalan és mőködıképes testet, amelyet késıbb, ha úgy látjuk jónak, elpárologtathatunk és

szétszórhatunk.
Lassan, ráérısen ballagtunk a főben. New York-i télbe való cipımnek meg se kottyant a rögös talaj.
- Azt akarom mondani - folytatta Memnoch, és lenézett rám hatalmas mandulaszemével (talán három hüvelykkel volt magasabb nálam) -, hogy ez nem egy kölcsönzött, vagy a szó szoros értelmében légbıl kapott test. Ez az én testem, amikor megszívja magát anyaggal, más szavakkal, ilyen leszek, ha lényem magába olvasztja a szükséges alkotóelemeket.
- Tehát azért nézel ki így, mert így nézel ki.
- Pontosan. Az ördögtest vezeklés. Az Átlagember búvóhely. Ám ez olyan, amilyen vagyok. Tele volt hozzám hasonló angyalokkal az ég. Te csak a halandókat láttad, de azért az angyalok ott voltak.
Emlékezni próbáltam. Láttam-e magasabb lényeket, szárnyas lényeket? Talán igen - bár ebben nem voltam biztos. Hirtelen feldübörgött a fülemben a mennyek üdvözült lüktetése. Ereztem az örömet, a biztonságot, a mennyei lelkek boldog elégedettségét, de az angyalokat továbbra se találtam.
- Igazi alakomat akkor öltöm fel - folytatta Memnoch -, ha a mennyekben vagy az idın kívül vagyok. Ha enmagam lehetek, és nem vagyok a földhöz kötve. A többi angyal - Mikáel, Gábriel, akármelyik - tetszése szerint mutatkozhatna dicsıséges fényében a földieknek. Náluk így lenne természetes. Olyan gyönyörőek a magukhoz delejezett anyagtól, amilyen-
nek Isten alkotta ıket. Ám többnyire nem ezt teszik; gyakrabban álcázzák magukat átlagembernek - férfinak, nınek -, mert ez könnyebb. Az elsöprı egyéniségek nem szolgálják a céljainkat - se az Úrét, se az enyémet.
- Hát épp ez a kérdés. Mi a cél? Mivel foglalkozol, ha nem vagy gonosz?
- Engedd meg, hogy a Teremtéssel kezdjem, és hadd közöljem azonnal, nem tudom, hogy Isten honnan, hogyan, és miért jött. Senki sem tudja. A misztikus írók, a földi próféták, a hinduk, a zoroasztriánusok, a héberek, az egyiptomiak egyetértenek abban, hogy lehetetlen megérteni Isten eredetét. Számomra nem ez a kérdés, sohasem volt, habár gyanítom, hogy az idık végezetén meg fogjuk tudni.
- Ügy érted, Isten nem ígérte meg, hogy tudni fogjuk, honnan jött?
- Figyelj csak ide! - szólt mosolyogva. - Én úgy gondolom, hogy Isten sem tudja. Ügy gondolom, éppen ez a fizikai világegyetem rendeltetése. Istennek a kibontakozó univerzum látványa sugallja a gondolatokat. Mozgásba hozott egy titáni Sötétlı Erdıt, elindított egy kolosszális kísérletet, hogy lássa, lesznek-e a végeredményül kapott lények olyanok, mint O. Valamennyiünket az İképére alkottak. Antropomorf, ehhez nem fér kétség, de ismétlem, nem anyagi.
- Az a fény az égben, amitıl eltakartad a szemedet, az volt az Isten. Bólintott.
- Isten, az Atya, Isten, a Lényeg, Brahma, az Átman, a Jóisten, Ejn Szof, Jahve. Isten!
- Akkor hogy lehet emberszabású?
- Lényege alakkal bír, akárcsak az enyém. Bennünket, elsı teremtményeit, saját képére alkotott. İmaga mondta nekünk. Két lába, két karja, feje van. Ugyanilyen láthatatlan képmásokat remekelt nekünk. Aztán mozgásba hozta a világegyetemet, hogy lássa, miként fejlıdik ez a forma az anyagban. Érted?
- Nem egészen.
- Azt hiszem, Isten önmaga tervrajzát vette alapul, de a fordított irányból indult el. Megteremtette a fizikai világegyetemet, amelyben ki kellett alakulniuk a Hozzá hasonló lényeknek. Ezek is az anyagból származtak, ám lett egy döbbenetesen fontos megkülönböztetı jellegzetességük. Ó, nagyon sok nem várt elem csúszott be! Már ismered a véleményemet. Dávid barátod is telibe találta ember korában. Azt gondolom, hogy Isten plánuma ijesztıen félresikerült.

- Dávid azt mondta, hogy az angyalok elhibázottnak érezték az egész teremtéstervet.
- Igen. Szerintem eredetileg arra lehetett kíváncsi, hogy İ milyen lenne az anyagban? Azt is gondolom, hogy magyarázatot keresett arra, miként jutott el odáig, ahol van, és miért olyan az alakja, mint az enyém vagy a tied. Azt reméli, hogy ha végignézheti az ember kifejlıdését, megértheti a saját fejlıdését, ha egyáltalán történt ilyen. Hogy pedig a terv az İ kedve szerint alakult-e, azt ítéld meg magad.
- Állj, állj! - mondtam. - Ha Isten szellem, és fénybıl vagy semmibıl van, akkor kitıl kapta az anyag ötletét?
- Ó, hiszen éppen ez a kozmikus misztérium! Szerintem a képzelete alkotta, vagy látta elıre az anyagot, vagy vágyott az anyagra. Azt hiszem, Isten elméjének az egyik legfontosabb tulajdonsága ez a vágyakozás az anyag után. Mert látod, Lestat, ha İ valóban az anyagból vétetett... akkor ez az egész kísérlet arra irányul, hogy lehet-e ismét az anyagból Isten!
Ha nem Tıle ered az anyag, ha elıbb volt az anyagnál, ha az anyag olyasmi, amit İ elképzelt, amire vágyott és éhezett - nos, gyakorlatilag ez sem változtat a következményeken. Isten anyagot akart, mert nem volt öröme anyag nélkül. Máskülönben miért teremtette volna? Nem volt az véletlen, errıl biztosíthatlak.
Figyelmeztetnélek, hogy nem minden angyal ért egyet ezzel az értelmezéssel. Néhányuk szerint nincsen szükség semmilyen értelmezésre, és vannak, akik egészen más elméleteket vallanak. Ez az én elméletem, és mivel én vagyok és voltam sok ezer évnek elıtte is a Sátán, az Ellenség, a Sötétség Fejedelme, az Emberek és a Pokol Ura, úgy gondolom, elméletem ér annyit, hogy kifejtsem. Tehát halljad krédómat.
A világegyetem plánuma, hogy egy nagyon sápkóros szóval éljek, irdatlan fantáziára vall; ám a fejlıdés folyamata Isten kísérlete volt, és minket, angyalokat, jóval elıbb teremtett, semhogy a fejlıdés kezdıdött.
- Milyen volt, mikor még nem volt anyag?
- Ezt nem mondhatom meg, mert bár tudom, de nem emlékezem, abból az egyszerő okból, hogy az anyaggal született meg az idı. Az angyalok akkor kezdtek létezni az isteni tökéletességen kívül is, hogy tanúságot tehessenek az idırıl, amelybıl most kiléphetünk.
Bizonyos mértékig emlékszem arra, amikor még nem létezett sem az idı, sem az anyag csalétke, de hogy milyen volt az a korai szakasz, azt már meg nem mondhatom. Az anyag és az idı felforgatott mindent. Elnyomták, háttérbe szorították, sötétségbe borították azt a kezdeti tisztaságot, hogy is fogalmazzak...
- Kioltották.
- Pontosan. Az idı és az anyag kioltotta az idı elıtti idıt.
- De arra emlékszel, hogy boldog voltál?
- Érdekes kérdés. Merjem-e mondani? - tőnıdött mintegy magának. - Merjem-e mondani, hogy jobban emlékszem a szomjúságra, az ínségre, mint a teljes boldogságra? Merjem-e mondani, hogy akkor kevesebbet kellett megérteni?
Ránk óriási hatással volt a fizikai világegyetem megteremtése. Gondold el, ha tudod, mit jelent az idı, és milyen nyomorult vagy nélküle.
Nem, ez így nem helyes. Azt akartam mondani, hogy idı nélkül nincs éntudatod, nem érzékelheted se a sikert, se a bukást. Idı nélkül nincs mozgás, nincsen következmény.
- Értem. Mint azok az öregek, akik annyira elbutulnak, hogy már arra se emlékeznek, mi történt az elızi pillanatban. Meredt szemmel vegetálnak, de már kiszakadtak az emberi fajból, mert nem érzékelnek semmit és senkit, se magukat, se mást.
- Tökéletes párhuzam. Habár engedtessék megjegyeznem, hogy még az ilyen vén és elnyomorodott halandónak is van lelke, amely elıbb-utóbb megszőnik igényt tartani a roncsolt

agyvelı támogatására.
- Lélek! - mondtam.
Ráérısen, de kitartóan bandukoltunk. Megpróbáltam kizárni magamból a sok zöld lombot és a virágokat, hogy ne zavarjanak az összpontosításban, de hát engem mindig elcsábítottak a virágok, itt pedig olyan hatalmas példányokat láttam, amelyekre a mi korunkban bizonyosan azt mondanák, hogy irracionálisak és életképtelenek. Ám ezeket a fákat ismertem! Ez a mi világunk volt, csak valamikor régen.
- Igen, igazad van. Érzed ezt a meleget? Ez szép pillanata a bolygó fejlıdésének. Amikor az emberek az Édenkertet vagy a Paradicsomot emlegetik, erre az idıre "emlékeznek".
- Még csak ezután jön a jégkorszak.
- Valóban, a második eljegesedés. Aztán a világ megújítja önmagát, és ismét lesz Éden. Az ember a jégkorszakban is fejlıdik. Azt azonban tudnod kell, hogy már itt, ebben a pillanatban is év milliók óta létezik az általunk ismert élet!
Megálltam, arcomhoz emeltem a kezemet, és megpróbáltam átgondolni, amit hallottam. (Ha önök is ezt szeretnék, olvassák újra az utolsó két oldalt.)
- De Isten tudta, mi az anyag - mondtam.
- Ebben nem vagyok biztos - ellenkezett Memnoch. - Fogta a magot, a petét, az eszenciát, és belevetette a formába, amelybıl anyag lett! Ám azt nem tudom, mennyire látta elıre az eredményt. Látod, ebbıl van a mi nagy disputánk. Nem hiszem, hogy látja tetteinek következményeit! Nem hiszem, hogy figyel rájuk! Hát ezért dúl a nagy háború!
- Szóval esetleg a teremtés közben jött rá, mi is az anyag.
- Igen. Az anyag és az energia, mint tudod, felcserélhetık. İ teremtette ıket, és az a gyanúm, hogy azİ megfejtését az "energia" szóban kell keresni; ha az emberi anatómia valaha odáig fejlıdik, hogy kielégítıen el tudja magyarázni az angyalokat és az Istent, akkor is az energia lesz a kulcsszó.
- Tehát energia volt - összegeztem - és mikor megteremtette a világegyetemet, ennek az energiának egy részét átváltoztatta anyaggá.
- Igen, amibıl létrehozta a Tıle független átalakulás örök körforgását. Ezt akkor persze senki se mondta nekünk. Isten nem mondta. Szerintem nem is tudta. Mi bizonyosan nem tudtuk. Annyit tudtunk, hogy káprázatos, amit teremtett. Ámulatba ejtett az anyag tapintása, íze, hıje, tömörsége, nehézkedésének vonzása az energiával vívott csatájában. Csak annyit tudtunk, amennyit láttunk.
- Ó, ti láttátok a világegyetem kibontakozását! Láttátok az ısrobbanást!
- Fenntartásokkal használd azt a kifejezést. Igen, láttuk a születı világegyetemet, láttuk a születı mozgást, és megilletıdött áhítattal töltött el minket. Ezért van, hogy úgyszólván az összes földi vallás magasztalja a Teremtı nagyszerőségét, fenségét, rendkívüliségét és lángeszét; ezért zengik az elsı himnuszok, amelyeket szavakba öntöttek a földön, Isten dicsıségét. Le voltunk nyőgözve, ahogy később le voltak nyőgözve a halandók, és angyali elménk már akkor mindenhatónak, csodálatosnak és felfoghatatlannak látta az Istent, amikor még sehol sem volt az ember.
Ám hadd emlékeztesselek, most, mikor itt járunk e magasztos kertben, hogy a robbanások, viharok, kémiai átalakulások milliói, amelyeket végignéztünk, a szervetlen molekulákban zajlottak le, az "életnek" nevezett jelenség születése elıtt.
- A hegyláncok itt voltak.
- Igen.
- És az esı?
- Felhıszakadás felhıszakadás után.
- Kitörtek a vulkánok.

- Folyamatosan. Nem tudod elképzelni, mennyire elbűvöltek minket. Láttuk, ahogy a légkör sűrűsödik, fejlıdik, láttuk, hogyan változik összetétele.
És aztán, és aztán következett az, amit a kedvedért úgy fogok nevezni, hogy a Fizikai Fejlıdés Tizenhárom Kinyilatkoztatása. Kinyilatkoztatás alatt azt értem, amit a folyamatból láttak az angyalok, a Vigyázok. Mi.
Elmesélhetném részletesebben, bevihetnélek magammal minden szerves lény prototípusába, amely valaha létezett, de úgysem emlékeznél rájuk. Azt fogom elmondani, amire emlékezhetsz, hogy addig dönthess, amíg élsz.
- Most élek?
- Természetesen. Lelked sose szenvedte el a fizikai halált, sohasem szakadt el a földtıl, kivéve most, amikor különleges engedélyt kapott az utazásra. Tudod, hogy élsz. Lestat de Lioncourt vagy, akkor is, ha testben mutációvá alakított egy idegen, alkímiai szellem támadása, amelynek történetét és nyomorúságát magad írtad meg.
- Hogy hozzád állhassak... követıddé szegıdhessek... ehhez elıbb meg kell halnom, ugye?
- Természetesen - válaszolta Memnoch.
Ismét megtorpantam, és a két tenyerem közé szorítottam a halántékomat. A füvet bámultam a cipım alatt. Ereztem a bennünket fürdetı napfényben a rovarok nyüzsgését. Néztem Memnoch szemében az erdı zöld, sugaras tükörképét.
Nagyon lassan fölemelte a kezét, mintha lehetıséget akarna adni, hogy távozzak tıle, aztán a vállamra tette. Szeretem ezt a mozdulatot, olyan tiszteletteljes. Magam is sokszor próbálkoztam vele.
- Van választásod, ugye, emlékszel? Visszafordulhatsz, lehetsz az, ami most vagy.
Nem bírtam válaszolni. Az járt a fejemben: halhatatlan, anyagi, földhöz kötött, vámpír. De nem mondtam ki a szavakat. Hogyan lehetséges a visszatérés innen? Újra láttam az İ arcát, hallottam szavait. Ugye, sose lennél az ellenségem?
- Nagyon jól viseled, amit mondok - szólt Memnoch melegen. - De hát tudtam én, hogy több okból is ezt fogod tenni.
- Miért? - kérdeztem. - Mondd meg, hogy miért! Szükségem van egy kis nyugtatásra! Túlságosan megtörtem sok-sok sírásomtól és jajveszékelésemtıl, habár meg kell vallanom, nem szívesen beszélek magamról.
- Ami vagy, az része annak, amit teszünk - mondta. Hatalmas pókhálóhoz értünk, amelyet vastag, csillámló fonalak tartottak egy széles ösvény fölött. Memnoch tisztelettel meghajolt, és a szárnyait maga köré csavarva átbújt alatta, nehogy eltépje, én pedig követtem a nyomát.
- Kíváncsi vagy, ez az erényed - folytatta. - Tudni akarsz. Marius ısatyátok is megmondta, hogy ı, aki több ezer évet élt, vagy legalábbis majdnem annyit... válaszolni fog neked, az ifjú vámpírnak, mert te komolyan kérdeztél. Tudni akartál. Engem is ez vonzott hozzád.
Minden arcátlanságodban a tudás éhsége hajtott. Fáradhatatlanul és förtelmesen káromoltad az Istent és engem, de hát a te korodban mindenki azt tette. Nincs ebben semmi szokatlan, csakhogy a te gyalázkodásod hatalmas kíváncsiságot és érdeklıdést takart. Láttad is a Sötétlı Erdıt, ahelyett, hogy egyszerűen csak szerepet vállaltál volna benne. Többek között ezért szemeltelek ki.
- Jól van - sóhajtottam. Logikus volt, amit mondott. Persze, hogy emlékeztem rá, mikor Marius megjelent nekem. Ugyanazokról a dolgokról beszélt, amelyekre Memnoch célzott. Azt is tudtam, hogy azért szeretem olyan szenvedélyesen Dávidét és Dórát, ami közös bennük: rettenthetetlen, kutató értelmükért, amely hajlandó vállalni a válaszok következményeit.
- Istenem, Dórám! Jól van vajon?
- Megdöbbentı, hogy milyen könnyen el lehet terelni a figyelmedet! Mikor már azt képzelném,

hogy lenyőgöztelek és behálóztalak, visszatáncolsz egy lépést, és követeled, hogy a saját feltételeid szerint válaszoljak.
- Azt akarod mondani, hogy egyelıre el kell felejtenem Dórát?
- Jobbat mondok én annál. Semmi okod az aggodalomra. Barátaid, Armand és Dávid, megkeresték Dórát, és most vigyáznak rá, anélkül, hogy megmutatkoznának elıtte. - Megnyugtatóan mosolygott, és kissé kételkedve, talán enyhe korholással csóválta a fejét. - Továbbá azt se feledd, hogy bálványozott Dórádnak félelmetes testi-lelki tartalékai vannak. Talán már sikerült is elvégezned, amire Roger kért. Dórát az istenhite évek óta elkülönítette az emberektıl; amit mutattál neki, az csak még forróbbá hevítette a meggyızıdését. Nem akarok Dóráról beszélni többé. Folytatni akarom a Teremtés leírását.
- Kérlek, tedd azt.
- Tehát hol is tartottunk? Volt Isten, és mi vele voltunk. Antropomor-fok voltunk, de sose neveztük magunkat emberszabásúnak, mert sose láttuk formánkat anyagi alakban. Ismertük tagjainkat, fejünket, arcunkat, ismertük azt a tisztán égi erıt, amely harmonikussá hangolta mozgásunkat, de semmit sem tudtunk az anyagról, vagy az anyagi formáról. Aztán Isten megteremtette az univerzumot és az idıt.
Megdöbbentett és megbabonázott vele minket. Le voltunk nyőgözve.
És szólott Isten: "Vigyázzátok meg ezt, mert gyönyörő lesz, és ugyanúgy meghaladja elképzeléseiteket és elvárásaitokat, mint az enyéimet."
- Isten mondotta ezt.
- Igen, nekem, és a többi angyalnak. Vigyázzunk. Ha utánanézel különbözı szent iratokban, azt fogod látni, hogy az angyalok egyik elsı neve a Vigyázó.
- Igen, Hénoknál és számos héber szövegben.
- Pontosan. Vagy tekintsd a más vallásokat, amelyeknek jelképeiben, nyelvezetében kevésbé vagy jártas, és hasonló kozmológiával találkozol: istenszerő, az embereknél régibb lények ısi faját látod, akik vigyáztak a halandókra. Eltorzított alakban ugyan, de megtalálod az összes elemet. Mi voltunk Isten teremtésének tanúi. Megelıztük a teremtést, ennél fogva nem láttuk a saját születésünket, de már ott voltunk, mikor Isten megalkotta a csillagokat.
- Azt akarod mondani, hogy a többi vallás ugyanolyan érvényes, mint az, amelyrıl beszélünk? Mert úgy emlegetjük Istent, az Urat, mint a katolikusok...
- Megszámlálhatatlan szövegben találkozhatsz vele, még ha csonkolt, eltorzult alakban is. Vannak mára nyomtalanul eltőnt szövegek, amelyek meghökkentı pontossággal írják le a kozmológiát; vannak olyanok, amelyeket ismernek az emberek, és vannak, amelyeket elfelejtettek, ám idıvel újra felfedezhetik ıket.
- Ó, az idı!
- A történet lényegében ugyanaz. Hallgasd meg a véleményemet, akkor simán összeegyeztetheted a saját álláspontoddal, és a számodra áttekinthetıbb jelképrendszerrel.
- De hogyhogy érvényes a többi vallás? Azt mondod, hogy a lény, akit a mennyben láttam, nem Krisztus volt?
- Nem azt mondtam. Azt mondtam, hogy a megtestesült Isten volt. Várj, majd sort kerítünk arra a pontra!
Kiértünk az erdıbıl, és egy szavannaszerőség szélén álltunk. Elıször láthattam az embereket, akiknek a szaga megzavart. Gyéren öltözött nomádok vándoroltak a főben. Harmincan lehettek, vagy még annyian se.
- És még csak most jön a jégkorszak - ismételtem. Körbe-körbe forogtam, megpróbáltam látni, és az emlékezetembe vésni a hatalmas fák összes részletét. Észrevettem, hogy az erdı megváltozott.
- Alaposan nézd meg az embereket! - mutatta Memnoch. - Mit látsz? Hunyorogtam, és

vámpírképességemhez folyamodtam, hogy tisztább
képet alkossak.
- Férfiakat és nıket, akik nagyon hasonlítanak a mostaniakhoz. Igen, ez a Homo sapiens sapiens. Ki merném jelenteni, hogy a fajunk.
- Pontosan. Mi a feltőnı az arcukban?
- Hogy határozott arckifejezésük van, ami egészen modern, legalábbis értelmezhetı modern tudattal. Néhányan a homlokukat ráncolják; néhányan beszélgetnek; egy-kettı mélyen elgondolkozik. A loncsos hajú sereghajtó szomorúnak látszik. És a nı, akinek akkora melle van - biztos, hogy nem láthat minket?
- Nem láthat. Csak ebbe az irányba néz. Mi különbözteti meg a férfiaktól?
- Hát elıször is a melle, aztán az, hogy nincsen szakálla. A férfiaknak van. És persze csinos: finom csontú, nıies. Nem visz csecsemıt, de a többi asszony igen. Nyilván ı a legfiatalabb, aki még nem szült.
Memnoch bólintott.
Teljesen úgy tetszett, hogy a nı lát minket. Ugyanúgy hunyorított, mint én. Hosszúkás, tojásdad - ahogy egy régész mondaná, cro-magnoni - arcában nem volt semmi majomszerő. Ám a bıre nem fehér volt, hanem sötétarany, mint a sémitáké, vagy mint az Övé a mennyeknek országában. Sötét haja elbővölıen lebbent, mikor elfordult, és folytatta útját.
- Ezek mind meztelenek! Memnoch kurtán fölnevetett.
Visszahúzódtunk az erdıbe, a szavanna eltőnt. Nyirkos, sőrő, illatos volt a levegı.
Hatalmas tőlevelőek és páfrányok tornyosultak körülöttünk. Még sose láttam ekkora páfrányokat; szörnyőséges legyezıik sokkalta nagyobbak voltak a banáncserjék bokrétájánál, ami meg a tőlevelőeket illeti, csakis
a nyugat-kaliforniai mamutfenyıerdık barbár óriásaihoz hasonlíthatom ıket, azokhoz a fákhoz, amelyek között mindig magányosnak és riadtnak éreztem magamat.
Memnoch tovább vezetett, ügyet se vetve a hemzsegı trópusi ıserdıre. Valamik csuszamlottak mellettünk, a távolból fojtott bıgés hallatszott. A földet bársonyos, rücskös zöld növényszınyeg borította, amelybıl élınek látszó sziklák meredtek elı!
Hővös szellı csapott meg. Hátranéztem. A szavanna és az emberek régen eltőntek. A páfrányok annyira megsőrősödtek, hogy elıször észre se vettem a magas égbıl hulló esıt, amely csak a csúcson nıtt leveleket verte, ám minket a legpuhább susogással simogatott.
Ebben az erdıben bizonyosan nem volt ember, de miféle szörnyek rejtızhettek benne? Mi léphet elı az árnyékból?
- Most pedig - mondta Memnoch, könnyedén félrehajtva jobbjával a sőrő lombot - hadd térjek rá a konkrétumokra, a Tizenhárom Kinyilatkoztatásra, ahogyan az angyalok érzékelték és megvitatták ıket Istennel. Jól jegyezd meg, csakis errıl a világról fogunk beszélni. Bolygóknak, csillagoknak, más galaxisoknak semmi közük a vitánkhoz.
- Úgy érted, mi vagyunk az egyetlen élet a világegyetemben?
- Úgy értem, hogy én egyedül az én világomat, az én mennyországomat, és az én Istenemet ismerem.
- Aha.
- Mint mondtam, végignéztünk teljes földtani folyamatokat: láttuk a hegyeknek vetıdését, a tengereknek teremtését, földrészeknek vándorlását. Sose némult el magasztaló, bálványozó hozsannánk. Nem tudod elképzelni a mennyei dalt, amelybıl csupán ízelítıt kaptál az égbe került emberi lelkek énekében. Akkor még csak belılünk állt a mennyországi kórus, amelyet új és új zsoltárokra és kántusokra fakasztott a fejlıdés minden epizódja. Más volt a hangunk, mint a tietek. Nem különb; különbözı.

Rengeteg dolgunk volt: alászálltunk a föld légkörébe, és belevesztünk összetételébe, a megszámlálhatatlan részlet tanulmányozásába. Sokkal jobban kellett figyelni a földi élet apróságaira, mint az égi birodalomban bármire.
- Ott minden nagy volt és tiszta.
- Igen, és fényes. Isten szeretetét nem fokozták, nem módosították, nem kuszálták össze a parányi részletek.
Vízeséshez értünk; a keskeny pászma vadul habzott a buborékoló medencében. Egy percig álltam, üdítettem arcomat és kezemet a párával. Memnoch is élvezte.
Csak most vettem észre, hogy csupasz a lába. Belemártotta a medencébe, és figyelte az ujjait körülgyőrőzı vizet. Körmei tökéletesek, elefántcsont színőek voltak.
Ahogy nézte a fortyogó, tajtékzó vizet, vállából hirtelen a magasba szökkent a szárnya. Láttam a tollakon a nedvesség villogó gyöngyeit. Mozgás támadt: a szárnyak összezárultak, úgy, ahogy a madár csukja össze a magáét, aztán ismét eltőntek.
- Képzeld el - mondta - az angyali légiókat, a mennyek számtalan karát és rendjét - mert karok és rendek vannak az égben -, ahogy alászállnak erre a földre, és szerelembe esnek olyan egyszerő dolgokkal, mint ez a gyöngyözı víz, vagy a napsugár, amelyet változó színekre fest a földgolyó gázburka!
- Érdekesebb volt az égnél?
- Igen. Azt kell mondanom, hogy igen. Persze nagy boldogság visszatérni az égbe, fileg, ha Isten örül; ám aztán feltámad bennünk a vágyakozás, az ösztönös kíváncsiság, jönnek a nyugtalanító gondolatok. így tudtuk meg, hogy elmével bírunk, de most hadd térjek át a Tizenhárom Kinyilatkoztatásra.
Az Elsı Kinyilatkoztatás az volt, amikor a szervetlen molekulák átalakultak szervesekké... parányi, élı molekulák lettek a sziklából. Felejtsd el ezt az erdıt. Akkor még nem létezett. A medencét nézd. A hegyek tenyerében tartott vízmedencékben, a föld kohóiból felszabadult gázok habzó melegében kezdıdtek az ilyen dolgok, születtek meg az elsı szerves molekulák.
Kiáltás támadt a mennyekben: "Uram, nézd, mit tett az anyag!" A Mindenható pedig az ı szokott sugaras mosolyával jelezte helyeslését. "Várjatok és vigyázzatok!" - ismételte, és figyelı szemünk láttára bekövetkezett a Második Kinyilatkoztatás: a molekulák elkezdték megszervezni magukat az anyag három formájába: sejtekké, enzimekké, génekké. Alighogy kialakult az egysejtő alakzat, máris megjelentek a többsejtőek, és az angyalok látván látták, amit az elsı szerves molekulából megsejtettek: vala-minı életszikra rejtızött bennük, volt egyfajta, kezdetleges rendeltetésük, és a szikrában felismerhettük a bennünk túláradó élet porszemnyi bizonyítékát.
Újfajta forrongás lett úrrá a világon. A vízben sodródó parányi soksejtőek, miután összeálltak a legvázlatosabb algákká vagy gombákká, szemünk láttára kerítették hatalmukba a szárazföldet! Kimászott a vízbıl a nyalka, amely évmilliók óta tapadt meg a partokon. Ezekbıl a zölden kúszó dolgokból lettek és nıttek óriássá a páfrányok, és a tőlevelőek, amelyeket itt látsz.
Az angyaloknak is van mérete. Járhattunk-kelhettünk e dolgok alatt, a zöldbe borult világban. Megint képzeld csak el, ha úgy tartja kedved, az égig zengı dicshimnuszokat; képzeld el, hogy örült az Isten, amikor szemlélhette értelmének, és angyalai magasztalásának, meséinek és énekének tükrében azt, amit alkotott!
Az angyalok szétrajzottak a földön. Volt, aki a hegyeket szerette, volt, aki a mély völgyeket, mások a vizeket, ismét mások az erdei zöld árnyékot.
- Tehát olyanok lettek, mint a vízi szellemek - mondtam -, vagy a fák szellemei, amelyeket késıbb imádtak az emberek.
- Úgy van, bár nagyon elıre szaladtál.

Jómagam úgy reagáltam az elsı két kinyilatkoztatásra, mint légióimból számosak: ahogy megláttuk az élet szikráját e soksejtő növényekben, rögtön megéreztük a szikra halálát, mert az egyik szervezet felfalta a másikat, vagy megfojtotta, és ellopta a táplálékát. Láttuk a sokasodást és a pusztítást.
Ami puszta változás volt - az energia és az anyag cseréje -, új dimenziót öltött. Kezdtük látni a Harmadik Kinyilatkoztatás gyökereit, de csupán akkor fogtuk fel, amikor a növényektıl elkülönültek az elsı állatok.
Ahogy figyeltük élénk, határozott mozgásukat, választásaiknak tágabb körét, megéreztük, hogy az állat életszikrája nagyon hasonló a miénkhez. Łs mi történt e lényekkel, e parányi állatkákkal és a növényekkel.
Az történt, hogy meghaltak. Megszülettek, éltek, meghaltak, és elrothadtak. Ez volt a fejlıdés Harmadik Kinyilatkoztatása: Halál és Enyészet.
Még sose láttam ilyen sötétnek Memnoch arcát. Vonásai megırizték ártatlanságukat, ám valamilyen felhı borult rájuk, amely mintha a félelembıl és a csalódásból keletkezett volna. Vagy csak a naiv lélek hüledezése volt egy szörnyő végkifejlet láttán?
- A Halál és az Enyészet volt a Harmadik Kinyilatkoztatás - mondtam. - Te pedig undorodtál tılük.
- Nem undorodtam! Csak feltételeztem, hogy itt tévedésnek kellett történnie! Felmentem a mennyekbe. "Nézd! - mondtam az Istennek. -Ezek a parányi lények megszőnhetnek, kialhat bennük az élet szikrája -ami Veled vagy velünk sohasem történik meg -, és ami anyagi marad utána, az elrothad." Nem én voltam az egyedüli angyal, aki ezzel a kiáltással repült fel az égbe. Azt hiszem, zsolozsmáimban több lett a gyanakvás és a félelem. Megszületett a szívemben a rettegés. Nem ismertem, akkor támadt fel bennem, amikor érzékeltem az enyészetet és a halált, és értelmem büntetésnek érzékelte ıket.
Ne feledd, angyalok vagyunk! Addig fogalmunk sem volt a büntetésrıl, és nem ismertük a szenvedést. Érted? Szenvedtem, és ennek a szenvedésnek csak egy apró alkotórésze volt a félelem.
- És mit mondott Isten?
- Szerinted mit?
- Hogy ez is benne van a tervében.
- Pontosan. "Vigyázz; nézz, vigyázz, és meg fogod látni, hogy nem történik semmi új; ugyanúgy az anyag és az energia cserél helyet."
- És a szikra?- kiáltottam.
- "Élılények vagytok - mondta Isten. - Fényes értelmetek dicséretére válik, hogy ilyet is észrevesztek. Most csak vigyázzatok, mert még nincsen vége."
- De hát a szenvedés, a büntetés...
- Mindent megbeszéltünk egy nagy disputában. Ha Isten disputái veled, ehhez nemcsak tagolt szavakat használ, de az İ mérhetetlen szeretetét is, a fényt, amelyet láttál, a fényt, amely átölel és átitat. Megnyugtatott minket - és a bennem mocorgó, atomnyi szenvedésnek talán épp erre a megnyugtatásra volt szüksége -, hogy nincsen semmi baj.
- Aha.
- Most következik a Negyedik Kinyilatkoztatás - ne feledd, ez a sorrend önkényes, de mint mondtam, nem rághatom át veled az összes parányi részletet. A Negyedik Kinyilatkoztatás, amelyet a Színek Kinyilatkoztatásának nevezek, a virágos növényekkel kezdıdött. A virágok teremtése! A szaporodás bizarr és elbővölı, új eszközének bevezetése! Mert párzás mindig volt, még az egysejtő állatok is párzottak.
O, a virágok! Olyan színek özönét zúdították ránk, amelyek addig nem is léteztek, legföljebb a

szivárványban! Olyan színeket, amelyeket a mennyekben ismertünk, és az ég kiváltságának hittük ıket, míg azt nem kellett látnunk, hogy simán kikeveri ıket természetes okokból is a földnek nevezett hatalmas laboratórium!
Persze korábban is voltak látványos színek, amelyekbe a meleg tengerek halai öltöztek, de nekem a virágok szépségétıl akadt el a lélegzetem, és mikor kiderült, hogy a fajnak megszámlálhatatlan egyede lesz, hogy a szirmok változatossága felmérhetetlen, akkor olyan dicshimnuszt zengett a föld az égnek, amelynek magasztosságához, mélységéhez nem volt semmi fogható!
Ám ebbe a zenébe már elegyedett valami sötét... ha nevezhetem így a bizonytalanságot vagy az árnyékot, amely a Halál és az Enyészet Kinyilatkoztatása óta lappangott körülöttünk. Most még erısebb lett énekeinkben, ámuló és hálás kiáltozásunkban ez a sötétség, mert olyan szörnyő veszteségnek tőnt, amikor a virágok elhervadtak, és a földre hullatták szirmaikat!
Legerıteljesebben ezekben a virágokban, a földet borító nagyobb növényekben és fákban ragyogott az élet szikrája, és ettıl gyászos felhangok vegyültek a dalba.
Am továbbra is annyira megbővölt minket a föld, hogy ettıl még az egek jellege is megváltozott. Isten és a mennyei seregek figyelme a földre irányult. Már nem lehetett a mennyekbıl zengeni Isten dicsıségét; az éteri énekszót átszínezte az anyag, a változás, a szépség. Azok az angyalok, akikbıl a legszövevényesebb melódiák fakadtak, az én dalaimnál harmonikusabb zsolozsmákká ötvözték a szépséget, az enyészetet, és a halált.
Fel voltam dúlva. Álmatlan eszem, már akkor kielégíthetetlenül falánk jellemem nem hagyott nyugodni...
- Ugyanezekéi a szavakkal jellemeztelek Davidnek, mikor elıször szegıdtél a nyomomba - jegyeztem meg.
- Egy ısi költeménybıl származnak, amelyet rólam énekeltek. Héberül írták, ma már alig maradtak fent fordításai. A Sibylla írta le ezekkel a szavakkal a Vigyázókat... minket, angyalokat, akikre Isten a megfigyelést bízta. Igaza volt a Sibyllának. Tetszettek a versei, azért is jegyeztem meg ıket önmagam meghatározására. Egyedül Isten tudja, hogy a többi angyal mitıl elégedett.
Memnoch egész lénye elkomorodott. Azon töprengtem, megvolt-e az általam hallott égi zenében a sötét szólam, amelyet a Sátán emlegetett, vagy utólag gyomlálták-e ki, hogy a mennyben csakis a tiszta öröm zengjen?
- Nem, most egyszerre hallhatod a mennyben az angyalok és az emberi lelkek énekét, és egész más a hangja. De hadd vegyem át gyorsan a többi Kinyilatkoztatást, mert tudom, hogy csak egészükben nézve lehet könnyen felfogni ıket.
A Fej volt az Ötödik Kinyilatkoztatás. A vízi állatok már egy ideje különváltak a növényektıl. Ezek a kocsonyás lények elkezdtek idegrendszert, csontvázat növeszteni, és ezzel a fejlıdéssel együtt járt a fej kialakulása. A lényeknek fejük nıtt!
Nem kerülte el a figyelmünket, hogy nekünk, angyaloknak is van fejünk! E fejlıdı szervezetek gondolkodási folyamatai a fejben összpontosultak. Akkor velünk is ez a helyzet! Erril senkinek sem kellett felvilágosítania minket. Angyali értelmünk tudta, milyenné szervezıdtünk. A szem volt a nyomra vezetı jel. Volt szemünk, és ez a szem az agyunkhoz tartozott; a látás vezérelte mozgásunkat, reakcióinkat, kutatásunkat a több irányú tudás után.
Nagy felzúdulás támadt a mennyekben. "Uram! - szóltam. - Mi történik? E lények alakot... tagokat... fejet növesztenek!" Újból felzendült a hozsanna, de most már értetlenség is elegyedett az önfeledt öröm zengéséhez; féltünk, mert ilyen dolgok történhetnek, hogy az anyagból csak úgy elıpattannak lények, amelyeknek fejük van.
Még mielıtt a hüllık kimásztak volna a tengerbıl a szárazra, bekövetkezett a Hatodik Kinyilatkoztatás, amely iszonyatot keltett bennem. E fejjel és tagokkal bíró fajzatoknak arcuk is volt! Olyan arcuk, mint a miénk, mármint volt benne két szem, egy orr, egy száj. Ez az arc

lényege! Elıbb a fej, most az arc, az értelem tükre!
Elborzadtam, és a legharsányabb fennszóval kiáltottam: "Ezt akarod? Hol lesz ennek vége? Mik ezek a fajzatok? Bennük az élet szikrája forróbban izzik, tüzesebben lobog, nehezebben alszik ki! Figyelsz egyáltalán?" Néhány angyaltársam szörnyülködött.
"Memnoch - mondták -, túlzásba esel! Bizonyos, hogy van valamilyen rokonság közöttünk, Isten Fiai, a boné ha elóhim, és eme fajzatok között. A fej, az arc, igen, ez valóban meghökkentı, ám hogyan merészeled kétségbe vonni Isten plánumát?"
Nem nyughattam. Túlságosan elteltem gyanakvással, hasonlóan azokhoz, akik egyetértettek velem. Háborogva tértünk vissza a földre, hogy bolyongjunk, barangoljunk. Immár hozzámérhettem magamat a föld dolgaihoz, elheverhettem árnyas lugasokban, elmélkedhettem növekedésükön, töltekezhettem színeikkel.
Ám továbbra sem szabadulhattam az elıérzettıl, hogy katasztrófa készülıdik. Aztán valami rendhagyó dolog történt. Isten jött el hozzám. Isten, mikor ezt teszi, nem hagyja el a mennyek országát, İ csak, hogy úgy mondjam, kiterjeszti magát. Fénye alászállt, megkeresett, magába olvasztott, átölelt, felemelt, és akkor szólni kezdett vélem.
Persze azonnal megnyugodtam. Hosszú idıszakokra megfosztottam magamat a mennyek üdvétıl, és most boldog voltam, hogy a mennyország szállt le hozzám, elárasztva békességével, szeretetével. Elillant belılem minden kétely és ellenkezés. Nem szenvedtem többé. Lelkem megszabadult a halál és az enyészet büntetésének szennyétıl.
Isten szólott. Természetesen abban a pillanatban egybeolvadtam vele, feloldódtam benne. Akkor voltunk ilyen közel, amikor megteremtett, és én kiszakadtam belıle. Annál jobban örültem ennek az irgalmas, megrendítı ajándéknak.
"Többet látsz mint más angyalok - mondta az Isten. - A jövı képzeteivel gondolkozol, miközben társaid még csak tanulgatják e fogalmakat. Ok tükörként verik vissza lépéseim dicsıségét, míg te gyanakszol. Te nem bízol bennem."
E szavak bánattal töltöttek el. "Te nem bízol bennem." Én nem tartottam a félelmeimet bizalmatlanságnak. És alighogy rádöbbentem erre, Isten már vissza is szólított a mennyekbe, és azt mondta, mostantól inkább az ırtoronyból vigyázzak, ahelyett, hogy alászállok a világ lombos sőrőjébe. Elkerekedett szemmel bámultam Memnochot, miközben magyarázta e dolgokat. Mozdulatlanul álltunk a patak partján. Nem derítette föl, hogy az isteni vigaszról mesélhet. Csak az látszott rajta, hogy szeretne túl lenni a történeten.
- Visszatértem az égbe, de mint mondtam, a mennyország egész szerkezete megváltozott. A mennynek a föld lett a gyúpontja, a föld szerepelt minden mennyei beszélgetésben. Még sose éreztem annyira, mint a visszatérésem után. Isten elé járultam, hódolattal térdre borultam, feltártam a szívemet marcangoló kételyeket, de legfıképpen hálát adtam, amiért eljött hozzám. Megkérdeztem, hogy szabad-e most már visszatérnem a lenti világba.
İ pedig azt felelte, mennyeien diplomatikus szokása szerint: "Nincsen tiltva. Vigyázó vagy, és a Vigyázó feladata a vigyázás." így hát alászálltam...
- Várj! - mondtam. - Kérdezni akarok valamit!
- Kérdezz - felelte türelmesen. - Ámde ne álljunk meg. Ezeknek a köveknek a segítségével könnyen átkelhetsz a patakon.
Követtem. Néhány perc múlva elhalt mögöttünk a víz csörgedezése, és egy még sőrőbb vadonba kerültünk.
- Ezt akartam kérdezni - mondtam. - Unalmas volt az ég a földhöz képest?
- Ó, nem, csak arról van szó, hogy a föld lett a központ. Az égben sem feledkezhettél meg róla, mert az egész mennyország a földet figyelte és róla énekelt. Ennyi történt. Nem, a mennyek országa ugyanolyan elbővölı és üdvösséges maradt. A komor felhang, a halál és az enyészet

felismerése csupán gazdagabbá tette a mennyei dalok és szavak végtelen változatosságát.
- Értem. A mennyország csak nagyobb lett ezektıl a kinyilatkoztatásoktól.
- Mindig! És ezt ne tekintsed vallási közhelynek. Gondolj a zenére! Az égi zene új és új magaslatokra hágott attól, hogy a csodákat dicsıítette. Akárhogy tökéletesednek az ember hangszerei, évezredek múlva sem sejtethetik meg, milyen volt az angyalok muzsikája. Ahogy az a karének elegyült a szárnysuhogással és a földi szelek zúgásával!
Bólintottam.
- Mi az? - kérdezte. - Mit akarsz mondani?
- Nem bírom szavakba önteni! Azt próbálom kifejezni, hogy azért nem tudjuk elképzelni a mennyországot, mert nekünk nem azt tanítják, hogy az égnek a föld a gyúpontja. Mást se hallottam egész életemben, mint ennek az ellenkezıjét, és az anyag pocskondiázását, hogy az a lélek börtöne!
- Nos, magad is láttad az eget - mondta. - De hadd folytassam.
A Hetedik Kinyilatkoztatás az volt, hogy az állatok kijöttek a tengerbıl, bevették magukat a szárazföldet elborító erdıkbe, és megtalálták a módját, miként maradjanak életben. Megszülettek a hüllık, és óriásgyíkokká nıttek, olyan monstrumokká, amelyeket talán még az angyalok ereje sem állíthatott volna meg. Fejük és arcuk volt, és most már nem csupán úszásra használták a lábukat - mert volt lábuk, akárcsak nekünk -, de jártak is rajta, sıt volt, amelyik nem négy lábon járt, hanem kettın, és úgy tartotta a két apró mellsı lábát, mint mi a karunkat.
Úgy figyeltem ezt, miként az elharapózó tüzet. Pusztító máglya lobbant a melengetı kicsi lángból.
Kifejlıdött a rovarok szédítı változatossága. Volt, amelyik felszállt a levegıbe, bár az ı szárnyalásuk szörnyen otromba volt a mi röptünkhız képest. A világ hemzsegett az új és éhes fajoktól. Most is felfalta az egyik teremtmény a másikat, ám az állatok óta sokkal feltőnıbb lett a gyilkolás és a habzsolás. Megnıtt a harctér is, mert óriásgyíkok vívtak egymást miszlikbe szaggató csatákat, és hatalmas repülı hüllık csaptak le a kisebb csúszómászókra, hogy fészkükbe hurcolják ıket.
A szaporodás módja változott. Kezdetben tojásból keltek ki a lények. Aztán lett egy fajzat, amely az anya testébıl jött a világra.
Évmilliókig tanulmányoztam ezeket a dolgokat, beszéltem róluk Istennel, énekeltem, mikor elvette a szavamat a szépség, feljártam az egekbe, ahol azt tapasztaltam, hogy ugyanolyan zavarónak találják a kérdezısködésemet, mint hajdanán. Nagy viták dúltak. Ne vonjunk kétségbe semmit? Látjátok, milyen tüzes és rettenetes lánggal távozik a haldokló ısgyíkból az élet szikrája? És mikor már azt gondoltam, hogy soha többé nem lesz nyugovásom, Isten újra és újra a keblére ölelt.
"Figyelmesebben nézd a tervet! Szándékosan csak a részeit látod!" - mondta. Felhívta rá a figyelmemet, hogy a világegyetemben nincsen hulladék, a bomlás táplálékul szolgál másoknak, csupán a kölcsönös átalakulás közege változott: most Öles és Falas, Emésztés és Ürítés a neve.
"Ha veled vagyok - mondtam -, látom a szépségét. De ha alászállok oda, ha a magas főben hempergek, másképpen látom."
"Az én angyalom és Vigyázom vagy. Gyızd le ezt az ellentmondást" -mondta Ö.
Visszatértem a földre. Következett a fejlıdés Nyolcadik Kinyilatkoztatása: megjelentek a melegvérő madarak, amelyeknek tollas szárnya volt!
Tollas szárnya! Elıször az arcunkat látjuk a rovarok, gyíkok és szörnyek ábrázatában! És íme, most itt egy meleg vérő, törékeny lény, amelyben lüktet a repesı élet, és ennek tollas a szárnya! Úgy száll, ahogy mi! Felröppen, kitárja szárnyait, felcsap az égig!
Most az egyszer nem én voltam az egyetlen kiáltó száj a mennyekben. Angyallégiók rendültek

meg, látván, hogy anyagból vétetett lényecskéknek lehet a miénkhez fogható szárnya! Tollak borították, hogy könnyebben szállhasson a szélben... megszületett az angyalszárny anyagi tükörképe.
A menny viharzott az énektıl, a kiáltozástól, a méltatlankodástól. Angyalok szegıdtek a madarak nyomába, körülvették, utánozták, követték ıket a fészkükhöz, megfigyelték, miként pattan fel a tojás, miként fejlıdik a fióka.
Végignéztük már más élılényekben a születés, növekedés, érettség folyamatát, de egy se hasonlított ránk ennyire.
- Isten hallgatott? - kérdeztem.
- Nem. Ezúttal összehívott minket, és megkérdezte, hogyhogy nem tanultunk még eleget, hogyhogy vértezetlenek vagyunk a háborgás meg a gıg ellen? Mert a gıg az, amitıl szenvedünk; azon háborgunk, hogy ilyen csepp, apró fejő lényeknek, amelyek még arcot se nagyon mondhatnak a magukénak, tollas szárnya lehessen! Szigorúan megrótt, és figyelmeztetett: "Még egyszer mondom nektek, hogy ez a folyamat nem áll meg; oly dolgokat láttok, amelyektıl újfent ámulatba estek. Ám ti az én angyalaim vagytok, és bíznotok kell bennem!"
A fejlıdés Kilencedik Kinyilatkoztatását megszenvedte minden angyal. Némelyek elborzadtak, mások megrémültek, mert a Kilencedik Kinyilatkoztatásban a bennünk kavargó érzelmek öltöttek testet. Akkor jelentek meg a földön az emlısök, és ha ık jajgattak fájdalmukban vagy halódásukban, az borzasztóbb volt a szenvedés minden hangjánál, amely elıttük szállt fel a földrıl! Ó, mily iszonyatosan beteljesült a halál és az enyészet baljóslata!
A földrıl zengı zene átalakult, mi pedig, félelmünkben, fájdalmunkban nem tehettünk mást, mint hogy még buzgóbban énekeltünk, de az ének elsötétült, bonyolultabb lett. Isten fénye, Isten orcája nem változott.
Végül jött a fejlıdés Tizedik Kinyilatkoztatása. A majmok fölegyenesedtek! Hiszen így magából Istenbıl őztek gúnyt! Itt volt, szırös, otromba alakban a kétlábú, kétkező, fölegyenesedve járó lény, amelynek képére minket teremtettek! Szárnya ugyan nem volt, az anyag szárnyas teremtményei meg sem közelítették az evolúciós létrán, ám attól még ott cammogott a földön, doronggal, brutálisan, esetlenül; fogával marcangolta szét ellenségeit, verekedett, harapott, halálra döfködött mindent, ami ellenállt neki. Ott volt Istennek és büszke fiainak, az angyaloknak a szırös, anyagi mása, és eszközöket barmok magának.
Megrendültén néztük a kezét. Volt hüvelykujja? Majdnem. Megrendültén vettük körül hordáit. Beszéd az, ami a szájából jön, a gondolatok hallható, ékesen szóló kifejezése? Majdnem. Mi lehet Isten terve? Miért tette ezt? Nem kelti-e föl ez az İ haragját?
Ám Istennek fénye oly változatlanul áradt, mintha föl sem érne hozzá a haldokló majom sikolya, mintha a majomnak, amelyet széttépnek termetesebb támadók, nem kellene látnia veszte elıtt a szikrából lobbanó, sercegve kihunyó lángot.
"Nem, nem, ez képtelenség, lehetetlenség!" - mondtam. Ismét fölrepültem Istenhez, aki ezúttal nem vigasztalt: "Memnoch, ha engem nem csúfol meg ez a lény, a teremtményem, miként csúfolhatna meg téged? Nyugodj meg, Memnoch, és ne háborgass többé engem! A hozzám szálló zsolozsmák azt ünneplik, hogy Teremtésem az utolsó részletig bevégeztetett. Erre te olyan kérdésekkel jössz hozzám, amelyek vádak? Ne többet!"
Megszégyenített. A "vádak" szó elbátortalanított, és hosszú idıre elbizonytalanított. Tudod, hogy héberül "vádolót" jelent a Sátán neve?
- Tudom - feleltem.
- Hadd folytassam. A fogalom ugyan új volt, de most rá kellett jönnöm, hogy tulajdonképpen egész idı alatt vádoltam Istent. Ragaszkodtam hozzá, hogy ez az evolúciós folyamat nem lehet az, amit Ö akart vagy tervezett.

Erre most egyértelműen közölte velem, hogy hagyjam abba, és vizsgálódjak elmélyültebben. Bepillantást engedett az általam megfigyelt fejlemények valódi horderejébe. Felvillantotta elıttem azt, amit İ lát, amit én a magam képességeivel sohasem láthatok.
Mint mondtam, megszégyenített. "Jöhetek hozzád, Uram?" - kérdeztem, İ pedig azt felelte: "Természetesen." Kibékültünk, de még az isteni fényben szunnyadva is éber voltam, amilyen éber csak az állat lehet, amely ólálkodó ellensége közeledését lesi. Mindegyre felriadtam, és rémüldöztem: mi történhet most odalent!
Nézd és lássad! Ezeket a szavakat használjam, vagy mondjam inkább a Genezis írójának félelmetes tömörségével: "Lásd!" A fölegyenesedett szırös lények sajátos rituálékba kezdtek. A fölegyenesedett szırös lényeknél változatos, bonyolult viselkedési mintákat tapasztaltunk. Hadd ugorjak egyenesen a legfontosabbra. A fölegyenesedett szırös lények temetni kezdték a halottaikat.
Értetlenül, elkeskenyedı szemmel tekintettem Memnochra. Annyira belefeledkezett a mesébe, hogy elıször látszott rajta vigasztalhatatlan keserőség, ám arca megırizte szépségét. Nem torzította el a bánat. Semmi sem torzíthatta el.
- Ez volt a fejlıdés Tizenegyedik Kinyilatkoztatása? - kérdeztem. -A holtak eltemetése?
Hosszasan tanulmányozott. Ereztem tehetetlen keserőségét, amiért sehogy se tudja megértetni velem, mit akar.
- Mit jelentett ez? - sürgettem mohó, türelmetlen kíváncsisággal. -Mit jelentett, hogy eltemették a halottaikat?
- Sok mindent - súgta Memnoch, jelentıségteljesen rázva a mutatóujját. - A rítus azt az összetartást fejezte ki, amelyet soha vagy legfeljebb nagy néha tapasztaltunk más fajoknál. Az erısek gondoskodtak a gyengékrıl, az egészségesek segítették és táplálták a megnyomorodottakat, a holtakat eltemették, és virágokat temettek velük, Lestat, virágokat! Virágokkal borították el a halottat, akit gyöngéden lebocsátottak a földbe; tehát a fejlıdés Tizenegyedik Kinyilatkoztatása az volt, hogy megszületett a modern ember. Bozontos volt, görnyedt, otromba, majomszerő bunda borította, ám az arca minden eddigi fajénál jobban emlékeztetett a miénkre. A modern ember olyan érzéseket ismert, amilyeneket addig csak az angyalok és az ıket alkotó Isten ismerhetett, a modern ember elhalmozta ezekkel az érzésekkel a fajtáját, a modern ember úgy szerette a virágokat, mint mi, és a gyásza jeléül virágokkal temette el a halottait.
Sokáig hallgattam és töprengtem. Leginkább Memnoch kiindulási pontja ütött szöget a fejembe, vagyis hogy ı, Isten és az angyalok jelentették az eszményt, amely felé az ember fejlıdött. Erre még nem is gondoltam. Újra láttam ıt, amint elfordul a mellvédtıl, és a hangot, amely olyan mélységes meggyızıdéssel kérdezi: Ugye, sose lennél az ellenségem? Memnoch figyelt. Lesütöttem a szememet. Máris a sorstársamnak éreztem ettıl a szenvedélyes, keserő mesétıl, de felzaklattak a megtestesült Isten szavai.
- Indokoltan - mondta Memnoch. - Mert föl kell tenned magadnak a kérdést: hogyhogy nem tart máris az ellenségének, holott bizonyára ismer téged? Nem tudod?
Bambán hallgattam.
Várt, hogy összeszedjem magamat, és folytathassa. Volt, mikor kételkedtem benne, hogy ez a pillanat valaha is elérkezik. Akármennyire vonzódtam hozzá, akármennyire megbabonázott, ez nem fojthatta el a merıben emberi vágyat, hogy meneküljek, fussak attól a meghatározhatatlan iszonyattól, amely ép eszem összeroncsolásával fenyeget.
- Mikor Istennel voltam - folytatta Memnoch -, úgy láttam, ahogy İ lát. Láttam a halandókat családjaikkal; láttam, amint összegyőlnek, hogy világra segítsék a születı utódot; láttam, amint rituális kövekkel rakják ki a sírokat. Úgy láttam, ahogy Isten lát, minden helyen és idıben. Azt

láttam, hogy azİ mérhetetlen nagyságának alkotása a teremtés vetületeinek bonyolultsága, a páracseppek összes molekulája, az emberek és madarak torkán felszakadó hangok, és ekkor oly dalok születtek szívemben, mint még soha.
Isten újfent szólott: "Memnoch, maradj mellettem a mennyekben. Mostantól messzirıl vigyázz."
"Ez kötelességem, uram? - kérdeztem. - Annyira szeretnék közöttük és fölöttük ırködni. Erezni akarom láthatatlan kezemmel finomodó bırüket."
"Az angyalom vagy, Memnoch. Menj hát, és vigyázz, de ne feledd, hogy mindent, amit látsz, én akartam, én parancsoltam."
Letekintettem, mielıtt távoztam a mennyekbıl, és láttam, hogy a Teremtés nyüzsög a vigyázó angyaloktól, láttam mindegyiket azon a helyen - erdıkben, völgyekben, tengereken -, amely a legjobban megigézte ıket.
Mintha változást tapasztaltam volna a föld légkörében. Új anyag lenne, parányi részecskék örvénye? Igen, ott volt, de valami fontosabbat sejtetett.
A földre szálltam, és a többi angyal legott megerısítette, hogy ık is érzik az atmoszférában az új elemet, bár ez nem függ a levegıtıl, mint minden más, ami él.
"Hogyan lehet ez?" - kérdeztem.
"Figyelj csak - mondta Mikáel angyal. - Figyelj, és hallhatod."
És Rafael azt mondta: "Láthatatlan, de él! Márpedig rajtunk kívül mi lehet még az ég alatt, ami láthatatlan és élı!"
Angyalok százai jöttek össze, hogy disputáljanak errıl a dologról, ismertessék az új elemrıl szerzett tapasztalataikat. A körülöttünk pezsgı láthatatlan nem vett tudomást létezésünkrıl, bár idınként rezgett, vagyis hang nélküli hangot adott, amelyet erılködve próbáltunk megfejteni.
"Ez a te műved! - mondta egy angyal, akinek a nevét inkább nem árulnám el. - Csalódást okoztál Istennek vádaskodásaiddal, dühösködéseddel, ezért teremtett valami mást, ami láthatatlan, és rendelkezik hatalmunkkal! Memnoch, el kell menned Hozzá, és meg kell kérdezned, el akar-e taszítani minket, hogy ez az új láthatatlan uralkodjék!"
"Miként volna az lehetséges?" kérdezte Mikáel, aki a leghiggadtabb, legértelmesebb angyalok közé tartozik. Megtudhatod a legendákból, az angelológiából, a néprajzból, az egész mindenségbıl. Mikáel okos. Felhívta a csüggedt angyalok figyelmét, hogy ezek a semmi kis láthatatlanok, amelyeket érzünk, nem vetélkedhetnek velünk a hatalomban. Hisz még létezésüket is alig-alig adhatják tudtunkra, holott mi angyalok vagyunk, akik elıl semmi földi teremtmény nem rejtızhet el!
"Ki kell derítenünk, mi ez - mondtam. - A földhöz van kötve, és annak része. Nem égi. Itt van, az erdık és hegyek közelében tanyázik."
Mindenki egyetértett velem. Elıttünk semminek az összetétele nem volt titok. Nektek évezredekbe telhetett, hogy megfejtsétek a kék algákat vagy a nitrogént. Mi rögtön értettük ıket. Ám ezt nem értettük. Vagy hogy pontosabban fogalmazzunk, nem ismertük fel, mi légyen.
- Igen, értem.
- Füleltünk; kinyújtottuk karunkat. Érzékeltük, hogy igen, testetlen és láthatatlan, de van folyamatossága és egyénisége. Amit érzékeltünk, az az egyéniségek megszámlálhatatlan sokaságából állt. Hangjuk fokozatosan átszőrıdött a mi láthatatlanságunk tartományába, és szellemi fülünk felismerte, hogy ezek az individuumok sírnak!
Megint elhallgatott.
- Érted, mire akarom felhívni a figyelmedet? - kérdezte.
- Szellemek voltak - válaszoltam.
- Miközben tépelıdtünk, és karunkat kitárva, énekelve próbáltuk vigasztalni ıket, úgy, hogy láthatatlanul és ügyesen átsurrantunk a földi anyagon, valami döbbenetes dolog történt, olyan

döbbenetes, hogy kizökkentett vizsgálódásainkból. Szemünk láttára történt meg a fizikai fejlıdés Tizenkettedik Kinyilatkoztatása! Az egek villámaként sújtott. Elterelte figyelmünket a láthatatlan tartomány panaszolkodásairól. Elhomályosította elménket, kacagássá és jajveszékeléssé változtatta himnuszainkat.
A fejlıdés Tizenkettedik Kinyilatkoztatása abban állt, hogy az emberi faj nısténye külsejében fokozatosan annyira elkülönült a hímtıl, amivel egyetlen más emberszabású lénynél sem találkoztunk. A nıstény egyre szépült; arcáról lehullott a szır, tagjai kifinomodtak, viselkedésében
felülemelkedett a túlélés parancsain. Olyan gyönyörő lett, amilyen csak a virág vagy a madár szárnya lehet! Bársonyos bırő, sugárzó arcú lény született a szırös majmok párzásából. Noha nekünk nem volt mellünk, neki pedig nem volt szárnya, mégis olyannak tetszett, mint MI!!! Mozdulatlanul álltunk a csöndben.
Azonnal értettem, mit akar mondani.
Most nem volt szükségem magyarázatra, magamtól is tudtam. Elnéztem Memnoch szép, széles arcát, hullámos haját, sima tagjait, gyöngéd vonásait, és persze tudtam, hogy igaza van. Aki nem az evolúció tudósa, az is tisztában van vele, hogy a faj finomodásának elıbb-utóbb el kellett hoznia ezt a pillanatot. Memnoch minden más teremtménynél jobban megtestesítette a nıstény hatalmát. Olyan volt, mint egy márványangyal, mint Michelangelo szobrai; a nıiesség tökéletes vonalakba foglalt összhangját sugározta egész lénye.
Annyira zaklatott volt, hogy már azt vártam, mikor kezdi tördelni a kezét. Olyan mereven nézett, mintha át akarna látni rajtam.
- És hamarosan meglett a fejlıdés Tizenharmadik Kinyilatkoztatása is -mondta. - A hímek a legkedvesebb, legkecsesebb, legselymesebb bırő, leg-dallamosabb hangú nıstényekkel párzottak. Ezekbıl a párosodásokból olyan hímek születtek, akik felértek szépségben a nıstényekkel. Az embernél megjelentek a színek: lett szıke és vörös haj is, nemcsak fekete és barna, lettek hihetetlenül változatos árnyalatú szemek, szürkék, barnák, zöldek, kékek. Eltőnt a hím alacsony homloka, szırös arca, majomszerő cammogása, és akárcsak nıstényében, benne is felragyogott az angyali szépség.
Hallgattam.
Elfordult tılem, de nem haragból. Inkább mintha szünetre lett volna szüksége, hogy ereje megújulhasson. Bámultam a szorosan összecsukott, hatalmas, ívelt szárnyakat, amelyeknek alsó vége majdnem a földet érte, és minden tolla tompán szivárványba. Visszafordult hozzám, angyalarcán átszellemült megbotránkozással.
- Ott álltak tehát, hím és nıstény. İ teremtette ıket, és ezt az egy eltérést leszámítva - hogy hím és nıstény voltak -, az İ képére, angyalainak képére teremtette ıket! Hát ez lett a vége! Ez! A kettéhasított Isten! A kettéhasított angyalok!
Nem tudom, meddig tartottak vissza az angyalok, de egy idı után nem bírtak velem, és én gondoktól, kételyektıl, töprengésektıl lángolva repültem föl az égbe. Ismertem a dühöt. A szenvedı emlısök jajkiáltásai megtanítottak a haragra. A majomszerő lények csatározásainak jajkiáltásai és bombölése megtanított a haragra. Az enyészet és a halál megtanított a félelemre. Isten teremtése megtanított mindenre, ami ahhoz kellett, hogy hozzá rohanjak, és megkérdezzem: "Ezt akartad? Hímmé és nısténnyé osztani önnön képedet? Az életszikra most már lángoszloppá nyúlik az ember halálában! Ezt a torzszülöttet, ezt a nevetséges megosztást akartad? Ez volt a terv?"
Fel voltam bıszülve. Katasztrófának tartottam! Dühöngtem! Kitártam karjaimat, Istenhez kiáltottam, hogy disputáljon velem, bocsásson meg nekem, mentsen meg vigasztaló bölcsességével, ám Isten nem válaszolt. Semmivel. Se villámmal, se hanggal, se büntetéssel, se

ítélettel.
Akkor vettem észre, hogy angyalok között állok a mennyben, akik várnak és figyelnek.
A Mindenható a legszelídebb fényt árasztotta magából, egyébként nem kaptunk jelet. Sírtam.
"Nézzétek! Könnyek, mint az emberek könnyei", mondtam angyaltársaimnak, habár az én könnyeim nem voltak anyagiak. És ahogy könnyeztem a figyelı szemek elıtt, rájöttem, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki sír.
"Ki sírt velem?" Fordultam körbe-körbe, megnéztem ıket magamnak. Láttam az angyali karokat és rendeket: ott voltak a Vigyázok, a Kerubok, a Szeráfok, az Ofannim. Csupa elragadtatott, titokzatos arc. Pedig hallottam azt a sírást!
"Honnan jön ez a sírás!" kiáltottam.
De már tudtam. İk is tudták. Szárnyunkat összecsuktuk, fejünket meghajtottuk, hallgatóztunk, és rájöttünk, hogy azoknak a láthatatlan szellemeknek a sírása hallatszik fel a földrıl az égbe. Ám Isten örök fénye nem változott.
"Most jöjj és lásd - szólt Rafael. - Jöjj és vigyázz, ahogyan megparancsoltatott."
"Igen, látnom kell, mi ez!" Azzal már ereszkedtem alá a földi légkörbe, nyomomban az angyalokkal; érkezésünk örvénnyé kavarta e sírdogáló, jajveszékelı, láthatatlan lényecskéket, amelyeket még csak nem is láthattunk.
Aztán emberi jajgatást hallottunk! Emberi sírás elegyedett a láthatatlanokéba!
Együtt húzódtunk közelebb, és láthatatlan győrővé tömörülve fogtuk körül a sima bırő, szép emberi lények egyik kis táborát.
A tábor közepén egy kínjában vergıdı ifjú haldokolt a főbıl és virágokból vetett ágyon. Valamilyen mérges rovar csípte meg, amitıl végzetes lázba esett. Ez is része a ciklusnak, felelte volna az Isten, ha megkérdezzük.
A haldokló fölött a láthatatlanok jajgattak, de az emberi lények siratója olyan rettenetes volt, amit nem bírtam elviselni.
Megint sírtam.
"Maradj csendben és figyelj" mondta Mikáel, a türelmes.
Megparancsolta, hogy szakítsuk el tekintetünket a kicsi tábortól, a lázban vonagló embertıl, és nézzük a levegıt, amely egyre sőrőbb lett a szellemek jajgatásától!
Elıször láthattuk a szellemeket! Összeálltak, szétszóródtak, bukdácsoltak, imbolyogtak, és mindnek elmosódott emberalakja volt. Ügyetlenül, elveszetten, tétován úszkáltak az éterben. Most kitárták karjaikat a haldokló felé, és az az ember meghalt.
Memnoch elhallgatott, és úgy nézett rám, mintha tılem várná a befejezést.
- És egy szellem szállt ki a haldoklóból - mondtam. - Az életszikra fellobbant, de nem aludt ki, hanem láthatatlan szellemmé változott, és a többiek közé vegyült. Az ifjú szelleme megırizte az emberi alakot, és csatlakozott azokhoz a szellemekhez, amelyek érte jöttek.
- Igen!
Memnoch nagyot sóhajtott, majd széttárta karjait. Beszívta a levegıt, mint aki üvölteni készül. Az eget nézte az óriás fák ágai között.
Megkövültén álltam.
Körülöttünk sóhajtozott az erdı. Éreztem Memnoch reszketését, éreztem a torkában megrekedt kiáltást, amely rögtön kitörhet, mint egy végítéleti rettenetes harsonaszó. De ı lehajtotta a fejét, és hallgatott.
Az erdı ismét változott: a mi erdınk lett belıle. Ezek a mi korunk tölgyei, sötét fái voltak; a vadvirágokat, a mohát, a madarakat, az árnyékban cikázó kicsi rágcsálókat ismertem.
Vártam.
- A levegı sőrő volt ezektıl a szellemektıl - mondta Memnoch -, mert amint egyszer megláttuk

elmosódó alakjukat, hallottuk szüntelen zsongásukat, többé nem lehetett nem látni, és nem hallani ıket. Kupolaként borultak a földre. A holtak szellemei, Lestat! A halott emberek szellemei!
- Lelkek, Memnoch?
- Lelkek.
- Lelkek, amelyek az anyagból fejlıdtek ki?
- Igen. Az İ képére. Lelkek, fantomok, láthatatlan egyéniségek. Lelkek! Most is hallgattam.
Memnoch összeszedte magát.
- Jöjj velem - mondta. Megtörülte arcát a kézfejével. Mikor értem nyúlt, elıször súrolt végig a szárnya. Végigfutott rajtam a hideg, ahogy a félelemtıl szokott, de ez nem volt félelem.
- Lélek jött ki minden emberi testbıl - mondta. - Egészek voltak, éltek, és azoknak az embereknek a közelében lebegtek, akiknek a törzsébıl származtak.
Minket nem láthattak, és nem láthatták a mennyeket. Csak azokat láthatták, akik eltemették ıket, a véreiket, akik életükben szerették ıket, akik vörös okkerrel hintették be a holtak testét, mielıtt gyengéden befektették ıket, arccal keletnek, a sírgödörbe, amelyben elhelyezték a holtak tárgyait.
- És azok az emberek, akik hittek bennük - szúrtam közbe -, akik az ıskultuszt őzték, megérezték a szellemek jelenlétét? Gyanították-e, hogy az ısök még mindig a közelben vannak, szellemek alakjában?
- Igen - válaszolta.
Annyira elmerültem a környezetben, hogy nem mondtam többet. Tudatomat megrohanta az erdı illata, sötét színei, a barna, az arany, a sötétvörös árnyalatainak kifogyhatatlan sokasága. Felbámultam az égre, amelybıl szürkén, szőrten, csüggedten, és mégis nagyszerően áradt a fény. Ám gondolni csak a forgószélre tudtam, és az örvényben kavargó lel-kékre, mintha emberi lelkek töltenék meg a teret a földtıl az égig. Lelkek, amelyek sodródnak végeérhetetlenül. Hová mehetnek abban a sötétségben? Mit keresnek? Mit ismerhetnek?
Nevetett Memnoch? Kurta, gyászos, fájdalmas futam volt. Az is lehet, hogy halkan énekelgetett, mintha a dallam természetes kisugárzása lenne a gondolatainak. Akár az illat a virágból, úgy áradt a gondolataiból az ének, az angyalok hangja.
- Memnoch - szólaltam meg. Tudtam, hogy szenved, de nem bírtam tovább. - Isten tudta? - kérdeztem. - Tudta Isten, hogy a férfiak és az asszonyok szellemet növesztettek maguknak? Memnoch, tudott Isten a lelkükrıl?
Nem válaszolt.
Megint hallottam az énekét.İ is az eget nézte, és most valamivel hangosabban énekelt valami megalázott, komor kántust. Idegenszerően hangzott a mi rendezettebb, szervezettebb zenénkhez képest, és tele volt ékesszóló fájdalommal.
Nézte a magasban az elvonuló, tömör, fehér felhıket. Felért-e szépségben ez az erdı a mennyeivel? Ezt meg nem mondhattam, ám azt cáfolhatatlanul tudtam, hogy a földi erdıt nem halványíthatja el az égi szépsége. Ez volt benne a csoda. Ez a Sötétlı Erdı, ez a lehetséges Éden, ez az ısi hely magától, a saját elbővölı korlátaival egyetemben volt gyönyörő. Hirtelen nem bírtam tovább nézni a repesı levélkéket, annyira fontos lett, hogy választ kapjak a kérdésre. Hirtelen semmi sem tőnt ennyire fontosnak.
- Tudott Isten a lelkekrıl, Memnoch? - kérdeztem. - Tudta? Felém fordult.
- Hogyne tudott volna, Lestat! - felelte. - Hogyne tudta volna! Mit gondolsz, ki repült föl az ég ormaira, hogy közölje vele? Meglepte, váratlanul érte-e, megnövelte-e, kisebbítette-e, felragyogtatta-e, elsötétítette-e valaha is valami, amire felhívtam örök és mindentudó figyelmét?
Megint sóhajtott. Úgy rémlett, rögtön kirobban, olyan erıvel, amely mellett eltörpülnek eddigi kirohanásai, ám aztán visszasüppedt csendes töprengésébe.
Sétáltunk tovább. Az erdı változott, az óriás fákat felváltották a karcsúbb, kecses ágú fajták, itt és

ott magasra nıtt fő fodrozódott.
A vízillatú szellı megemelte Memnoch súlyos, szıke fürtjeit, és hátrafújta az arcából. Lehőtötte az én arcomat és kezemet is, ám a szívemet nem.
Mély, zordon völgy felett álltunk. Távoli hegyeket, zöld lankákat, burjánzó vadont, foltokban vad búzát, vagy valami más pázsitfőfélét láttam. Az erdık felkúsztak a lejtıkön a hegyekbe, mély gyökerekkel feszegetve a sziklákat, és ahogy közeledtünk a völgyhöz, az ágak között áthunyorogtak egy tó vagy folyó fénycserepei.
Kiléptünk az ısi erdıbıl a zsíros, pompás televényre. Kék és sárga virágmezık vibráltak a fényben. Az olajfák és a gyümölcsfák azok az alacsony fajták voltak, amelyeknek bütykös ágairól nemzedékek óta szüretelik a termést. A táj fürdött a napsugárban.
Odamentünk a magas főben, ami vadbúza lehetett, a vízhez. Szelíden nyaldosta a partot, és ha visszahúzta átlátszó, csillogó hullámait - amelyeket, mint megállapíthattam, nem az árapály parancsa mozgatott -, elıbukkant a kavicsok és kövek fantasztikus mozaikja.
Jobbra és balra nem látszott a víz vége, de láttam a túlsó partot, amelyre úgy ereszkedtek alá a sziklás dombok, mintha azok is élnének, mint a göcsörtös fák gyökerei.
Megfordultam. Mögöttünk ugyanaz volt a táj. Heggyé magasodó, sziklás dombok, könnyen megmászható lejtık mérföldjei, gyümölcsfaligetek, feketén tátongó barlangszájak.
Memnoch nem szólt.
Megrendült szomorúsággal bámulta a vizet. A láthatáron a hegyek közel jöttek a vízhez, amely eltőnt a szemünk elıl.
- Hol vagyunk? - kérdeztem szelíden.
- A fejlıdés kinyilatkoztatásai egyelıre véget értek - felelte rövid hallgatás után. - Elmondtam, amit láttam - elnagyolt vázlatát annak, amit akkor fogsz tudni, ha meghaltál.
Már csak elbeszélésem lényege van hátra, és azt itt szeretném elmondani. Ezen a gyönyörő helyen, noha rég eltőntek már a földrıl a folyók, mint ahogy a férfiak és a nık is, akik akkor itt vándoroltak. Kérdésedre pedig, hogy hol vagyunk, annyit válaszolhatok:İ itt vetett végül ki a mennyekbıl. Ide estem.

Tizenkettı

- Szólott Isten: "Várj!" így hát megtorpantam a mennyország kapujában cimboráimmal, az angyalokkal, akik általában azt tették, amit én, és követtek mindenhova. Ott volt Mikáel, Gábriel és Uriel is, bár ık nem tartoztak társaságunkhoz.
"Memnoch, vádolom! - mondta Isten a szokott kedvességével, hatalmas dicsfényáradatban. - Mielıtt belépnél az égbe, hogy rám zúdítsad kifogásaidat, térj vissza a földre, tedd tüzetes és tiszteletteljes vizsgálat tárgyává, amit láttál, azaz az emberiséget, hogy mire visszajössz, felmérjed és értsed, mit tettem. Mert azt mondom, hogy az emberiség a természet része, és a természet törvényei érvényesek rá, amelyeknek érvényesülését megfigyelhetted az egész földön. Nálad ezt, engem leszámítva, senki sem értheti jobban."
"Mindazonáltal menj, nézd meg még egyszer! Aztán, és csak azután hívom össze mennyei zsinatra az összes angyalokat, minden karokat és rendeket, hogy hallanánk, mi mondani valód nekünk. Vidd magaddal azokat, akik ugyanazokat a válaszokat keresik, amelyeket te, és hagyd nálam azokat az angyalokat, akiknek sohasem volt más vágyuk, gondjuk és gondolatuk, mint hogy fényemben lakozhassanak."
Memnoch elhallgatott.
Addig bandukoltunk a keskeny tenger partján, míg elérkeztünk néhány nagy görgetegsziklához, amelyeken megpihenhettünk, noha testben nem voltam fáradt. Talán a helyzetváltozás tette,

mindenesetre mihelyt letelepedtem, felerısödtek félelmeim, figyelmem kínzóvá élesedett. Alig vártam, hogy halljam a folytatást. Memnoch mellém ült, szárnyai újból elhalványodtak. Ám elıbb még szélesre tárta ıket. A bal szárny messze felnyúlt a fejem fölé, aztán eltőnt. Ha Memnoch ült, egyszerően nem volt annyi helye, hogy összecsukhassa a szárnyait.
így folytatta:
- E szavak után nagy felbolydulás támadt a mennyekben, mert sokan akartak velem jönni, hogy odalent tanulmányoznák a Teremtést, mint ahogy sokan akartak maradni. Tudnod kell, hogy az angyalok addig is benépesítették a Teremtés minden zugát, voltak közöttük, akik hosszú évek óta éltek a földön, annyira beleszerettek a völgyekbe, a patakokba, sıt még a sivatagokba is, amelyek akkor kezdtek formálódni. Ám én különleges parancsot kaptam az Úrtól - menj, és tanulj meg az emberiségrıl mindent, amit lehet! -, és ebben a parancsban az a kérdés is benne volt, hogy kit hoznak még az enyémhez fogható lázba az emberiség talányai?
- Bocsáss meg egy pillanatra - szakítottam félbe. - Hányan vannak az angyalok? Isten szavaival élve vannak köztük "karok" és "rendek".
- A tanításokból nyilván tudsz valamit az igazságról - mondta. - Isten minket teremtett meg elsınek, az ırangyalokat, Memnochot, Mikáelt, Gábrielt, Urielt, és rajtunk kívül még sokakat, akiknek a neve megmaradt titoknak, mert sohasem szivárgott ki, se véletlenül, se tudatos szándékkal, így errıl én is hallgatnék inkább. Hogy hányan vannak az ırangyalok? Ötvenen. És mi voltunk az Elsı Termés, habár hogy ezen belül mi volt a sorrend, az hisztérikus vita tárgyát képezte a mennyekben, bár e vita iránt rég elvesztettem az érdeklıdésemet. Mellesleg meggyızıdésem, hogy én voltam az elsı, de ez már nem számít.
Mi vagyunk a legközvetlenebb kapcsolatban Istennel és a földdel. Ezért neveznek İrzıknek vagy ırangyaloknak. Vannak vallási írók, akik alacsony rangúnak neveznek. Sose voltunk alacsony rangban. Ember és Isten között mi vagyunk a legerısebb, legrugalmasabb egyéniségek.
- Értem. No és Raziel? Hát Metatrón? És Ramiel? Mosolygott.
- Tudtam, hogy ismerni fogod ezeket a neveket - mondta. - Mindnyájuknak helye van az ırangyalok között, de ezt nem magyarázhatom el most. Majd megtudod, ha meghaltál. Különben is majdhogynem felfoghatatlanul nehéz ez, nemcsak az emberi elmének, de még az olyan vámpírértelemnek is, amilyen a tied.
- Jól van - mondtam. - Tehát ezek a nevek meghatározott entitásokat takarnak. Samsiel is egy ilyen entitás.
- Igen.
- Zakzagel?
- Igen, ı is egy entitás, de hadd folytassam, hadd ne kalandozzak el. Ahogy mondtam, Isten hírnökei, leghatalmasabb angyalai voltunk, és belılem, mint látod, hamarosan Isten Vádolója lett.
- Mert a Sátán azt jelenti, hogy vádoló - állapítottam meg. - És azok a rémes nevek, amelyeket nem szeretsz, valamilyen módon mind ezzel az eszmével állnak kapcsolatban. A vádaskodással.
- Pontosan - felelte Memnoch. - Az elsı vallási írók, akik csak töredékesen ismerték az igazságot, azt hitték, az embert vádolom, nem az Istent; egyébként, mint majd meglátod, ennek is van alapja. Úgy is fogalmazhatsz, hogy én lettem a mindenség nagy Vádolója. - Ezt enyhe bosszankodással mondta, de aztán lehiggadt, és nagyon fegyelmezetten folytatta: - Ám az én nevem Memnoch. Nincs és nem volt angyal, ki nálam eszesebb vagy hatalmasabb.
- Értem - feleltem udvariasnak szánt hangon. Mellesleg nem is vontam kétségbe ezt a kijelentést. Miért tettem volna?
- Mi van a Kilenc Kórussal? - kérdeztem.
- Megvannak. A Kilenc Kórusból áll a boné ha elóhim. Ezeket nagyon jól leírták a zsidó és a keresztény tudósok, hála az apokaliptikus idıknek, noha ma már nehéz lenne meghatározni

ezeknek a kinyilatkoztatásos eseményeknek a jellegét. Az Elsı Triádot három kórus alkotja: a Szeráfok, a Kerubok és a Trónusok, vagy ahogy szívesebben nevezem ıket, az Ofannim. Ez az Elsı Triád Isten dicsıségében lakozik. İk kivirágzanak abban a fényben, amely másokat megvakít vagy elkápráztat, és általában sose távolodnak el a fénytıl.
Ha elfog a düh, és haragos beszédeket tartok a mennyeknek, azzal vádolom ıket, hogy úgy ragadnak Istenhez, már bocsásd meg a kifejezést, mint vasreszelék a mágneshez, hogy nincs is szabad akaratuk vagy olyan egyéniségük, mint nekünk. Holott rendelkeznek mindkettıvel, még a legkevésbé választékos és ékesen szóló Ofannim is, amely eónok hosszat képes hallgatni. Az Elsı Triád összes tagja le tud menni a földre, ha Isten parancsait kell végrehajtani. Fıleg a szeráfok dicsekedhetnek nagyon látványos megjelenésekkel az emberek között. Feltétel nélkül imádják Istent, önkívületbe esnek a jelenlététıl. Annyira kitölti ıket az Isten, hogy sose kérdeznek semmit. Alázatosabbak vagy jobban ismerik az Istent. Nézıpont kérdése.
A Második Triádnak Három Kórusa van, amelyek az Uralmak, Erık és Hatalmak nevét kapták. İszintén szólva, nagyon kevés különbözteti meg ıket az Elsı Triád angyalaitól. A Második Triád valamivel távolabb van Isten Fényétıl, és talán nem olyan eszes, ha okoskodni vagy kérdezısködni kell. Ki tudja? A Második Triád még engedelmesebb, és többet jár le a földre, mint a rajongó, megbúvóit és idınként felfuvalkodott szeráfok. Láthatod, mibıl lettek a viták.
- Azt hiszem, értem.
- Ha a mennyben tartózkodnak, a két Triád egyfolytában énekel, sıt a földön is többnyire dalolnak. Zsolozsmáik egyenletesen szállnak az égbe, nem szakítják meg ıket ujjongó kirobbanások, amelyek akkor hallhatók, ha én vagy a hozzám hasonlóan gondolkodók énekelnek, de nem is némulnak el hosszas idıszakokra, amire az én ırangyali fajtám hajlamos.
Ha meghalsz, hallhatod majd mind e Triádok énekét. Most megsemmisülnél tıle. Engedtem, hogy hallhass egy részt a mennyek zenebonájából, mert neked csak zenebona lehet a dallamok és kacajok egyvelege, amelyen látszólag szeszélyesen törnek át néha a gyönyörő zengzetek. Bólintottam. Egyszerre volt fájdalmas és magasztos élmény.
- Az Alsó Triádban találhatók a közfelfogás szerint a Fejedelemségek, az Arkangyalok és az Angyalok - folytatta Memnoch -, de mint mondtam, ez félrevezetı. Valójában mi, ırangyalok vagyunk a leghatalmasabbak és a legfontosabbak, nekünk van a legerısebb egyéniségünk, mi aggályoskodunk és kérdezısködünk a legtöbbet.
Más angyalok hibánkul róják föl ezt. Egy átlagos szeráfnak sose jutna eszébe, hogy irgalomért esdekeljen az emberiségnek.
Nagyjából ilyen a mennyek felépítése. Az angyalok megszámlálhatatlanok, és folyamatos mozgásban vannak: hol közelebb sodródnak Istenhez, hol eltávolodnak tıle, mikor már nem bírják erıvel az Ö fenségét. Olyankor elhúzódnak, és lágyabb éneket zengedeznek.
A föld ırangyalai, a Vigyázok, akik figyelemmel követték az evolúciót, mindeme sorokból származtak. Még a szeráfok közül is kerültek ki ırangyalok, akik évmilliókat töltöttek a földön, aztán hazamentek. Az angyalok között állandó a jövés-menés.
Hogy nem tökéletesek, azt már megállapíthattad. Csak teremtmények, nem tudnak mindent, amit Isten tud. De azért sokat tudnak, és idıvel, ha akarják, mindent megismerhetnek. Hát ez különbözteti meg az angyalokat. Vannak, akik akarnak tudni, és vannak, akiket egyedül Isten foglalkoztat, és nem akarnak mást, mint nézni az İ tükörképét a leghívebb lelkekben.
- Értem. Vagyis az angyalokat illetıleg mindenki téved, és mindenkinek igaza van.
- Többször volt igazuk mint ahányszor tévedtek. Mi, akik elbuktunk, nem képezünk külön fajt, ha csak a legragyogóbb, legélesebb, legfürgébb értelem nem tesz fajjá, márpedig ebben kételkedem.
- Folytasd, Memnoch nevetett.
- Csak nem hitted, hogy most abbahagyom?

- Nem tudom - mondtam. - Hol jövök a képbe én? Mármint nem Lestat de Lioncourt, hanem az, aki vagyok... a vámpír.
- Ugyanolyan földhöz kötött lény vagy, akár egy kísértet. Erril még lesz szó. Amikor Isten leküldött a földre, hogy vigyázzunk, fileg pedig hogy figyeljük meg az emberiséget, egyformán kíváncsiak voltunk az élıkre és a holtakra, a világot körülgomolygó lelkekre, amelyeket láthattunk és hallhattunk. Tartományukat azonnal elneveztük Seolnak, mert úgy találtuk, hogy e síró lelkek osztályrésze az örök homály. A "Seol" homályt jelent.
- És a szellem, amely a vámpírokat teremtette...
- Várj. Ez nagyon egyszerő, ám engedtessék meg úgy ismertetnem, ahogy én felfogtam. Ha nem ezt teszem, miként érthetnéd meg álláspontomat? Amire kérlek - hogy legyél hadnagyom -, mérhetetlen dolog. Egyedül akkor érheted föl ésszel, ha nagyon figyelsz.
- Folytasd, kérlek.
- Jól van tehát. Egy angyalcsapat úgy döntött, velem tart: egyesítjük tudásunkat, és megpróbálunk minél közelebb férkızni az anyaghoz, hogy jobban értsük, úgy, ahogyan Isten kérte. Velem jött Mikáel és sok más ırangyal. Néhány szeráf. Ofannim. Az alacsonyabb rendek angyalai, akik a legkevésbé értelmesek, mindazonáltal angyalok, szerelmesek a Teremtésbe, és tudni szeretnék, miért haragszom Istenre oly nagyon.
Számunkat nem mondhatom meg neked, ám a földre érve szétszóródtunk. Ki-ki ment a maga útján, ám gyakorta jöttünk össze tanácsba, és megbeszéltük, miket tapasztaltunk.
Egyesített minket a kételkedés Isten szavában, miszerint az emberiség a természet része. Nem értettük, miként lehetne igaz. Tehát kutattunk.
Hamarosan megtudtam, hogy más fıemlısöktıl eltérıen a férfiak és asszonyok nagy csoportokban élnek, házat építenek maguknak, tarkára festik testőket, a nık gyakran külön laknak a férfiaktól, és hisznek valami láthatatlanban. Mi ez a láthatatlan? Az ısök lelkei lennének, a kedves elhunytaké, akiknek megzavarodott, testetlen szellemei nem szabadulhattak a föld légkörébıl?
Igen, imádták az ısök szellemeit, de más entitásokat is. Elképzeltek egy Istent, aki megteremtette a vadállatokat. Neki mutattak be véráldozatokat oltáraikon. Jól körülhatárolt jellemet tulajdonítottak ennek a Mindenhatónak, akit könnyen kiengesztelhetı, ám hirtelen haragú Istennek tartottak.
Nem mondhatnám, hogy nagyon meglepıdtem. Már láttam mutatkozó jeleit. Végül is évmilliókat zsúfoltam bele a Kinyilatkoztatásaimba. Ám mikor az oltárok közelében hallgattam az Állatok Urához intézett imát, mikor láttam, minı szertartásos körültekintéssel áldozzák a kost vagy a szarvast, rá kellett döbbennem, hogy az emberek nemcsak külsıre lettek hasonlatosak az angyalokhoz, de kitalálták az igazságot.
Ösztönösen ráhibáztak. Tudták, hogy van Isten. Azt nem tudták, milyen, de tudatában voltak létezésének. Ez az ösztönös tudás ugyanúgy emberi lényegükbıl látszott fakadni, mint a lelkük. Ezt hadd magyarázzam meg jobban.
Az emberbıl akkor lett egyéniség, amikor öntudatra ébredt, és rájött, hogy meg kell halnia. Ez az egyéniség félt a haláltól, félt a megsemmisüléstıl. Látta, tudta, mi a halál; tudta, mi fog történni. Halálfélelmében imádkozott az Istenhez, azért könyörögve, hogy a halál ne legyen értelmetlen. Ugyanez a szívósság - az én szívóssága - tartotta életben a testbıl kilépı lelket. Ezért ırizte meg a lélek a földi alakot, ezért tartotta egyben magát, ezért ragaszkodott a létezéshez, ezért alkalmazkodott formájában az egyetlen világhoz, amelyet ismert.
Nem szóltam, lenyőgözve vártam a folytatást. Persze eszembe jutott Roger - azért ı, mert ı volt az egyetlen kísértet, amelyet láttam. Amirıl Memnoch beszélt, az egy rendkívül szervezett és roppant céltudatos változata volt Rogernek.

- Úgy bizony - szólt Memnoch. - Valószínőleg így volt jó, hogy eljöjjön hozzád, habár akkoriban hallatlanul bosszantónak tartottam.
- Nem akartad, hogy Roger eljöjjön hozzám?
- Vigyáztam. Figyeltem. Megdöbbentem, akárcsak te, de hát hüledeztem én már más kísértetektıl is. Nem volt az olyan rendkívüli, de ha arra gondolsz, nem én szerveztem meg.
- De annyira közel esett a te eljöveteledhez! Mintha kapcsolatban lennének.
- Valóban? Mi a kapcsolat? Nézz magadba. Azt hiszed, még sose akartak szólni a holtak? Úgy véled, áldozataid kísértetei nem üvöltenek a nyomodban? Áldozataid kísértetei a közfelfogás szerint azonnal felemelkednek valami zőrzavaros üdvösségbe, és nem tudják, hogy te voltál haláluknak eszköze. Ám ez nem mindig van így. Talán te voltál az, aki megváltozott. Tudomásunk szerint szeretted ezt a Roger nevő halandó embert, csodáltad ıt, megértetted hiúságát és rajongását a szent, a titokzatos és a drága dolgok iránt, mert benned is megvannak ezek a tulajdonságok.
- Igen, ez kétségtelenül igaz - mondtam. - De továbbra is úgy gondolom, hogy van valami közöd Roger felbukkanásához.
Memnoch elhőlt. Sokáig úgy nézett rám, mint aki mindjárt indulatba jön, aztán fölnevetett.
- Miért? - kérdezte. - Miért bajlódnék én egy ilyen jelenéssel? Tudod, mire kérlek! Tudod, mit jelent a kérésem. Nem idegen tıled a misztikum vagy a teológiai kinyilatkoztatás. Akkor is tudtad, mikor még éltél. Már Franciaországban, fiú korodban. Rádöbbentél, hogy meghalhatsz. Úgy halhatsz meg, hogy fogalmad sincs, mi végre van a világ. Akkor futottál a falusi plébánoshoz, akkor faggattad a szerencsétlen flótást: "Hisz ön Istenben?"
- Igen, de az csak úgy jött. Azt állítod, nincs kapcsolat, de én... én nem hiszem - mondtam.
- Micsoda gazember vagy te! Tényleg az vagy! - mondta, minden elnézı türelme ellenére is bosszankodva. - Lestat, hát nem érted, hogy pontosan azt a bonyolultságot találom benned vonzónak, ami téged Rogerhez és a lányához, Dórához hajtott? Eljutottál arra a pontra, amelyen túl az emberfölötti kezdıdik. Az egekhez kiáltottál, hogy pusztítsanak el! Mikor Dávidét vámpírrá tetted, talán az volt az elsı lépésed az erkölcsi nihil felé. Azt megbocsáthattad magadnak, hogy a kis Claudiából varázsoltál vámpírt, mert fiatal és ostoba voltál.
De hogy Dávidét, az akarata ellenére! Hogy elrabold a lelkét, és vámpírt csinálj belıle! Ez égbekiáltó bőn, az Isten szerelmére! Éppen Dávidét, akit olyan érdekesnek találtunk, hogy egy pillanatra megmutatkoztunk neki, mert kíváncsiak voltunk, milyen útra lép!
- O, tehát az a jelenés szándékolt volt!
- Azt hiszem, ezt már mondtam.
- De Roger és Dóra csak úgy az utamba akadt.
- Igen. Természetesen a legragyogóbb és a legcsábítóbb áldozatot választottad! Olyan embert szemeltél ki, aki ugyanolyan művésze a bőnnek, a zsarolásnak, a tolvajlásnak, mint te annak, ami vagy. Ez már merészebb lépés volt. Nı az étvágyad, ami egyre nagyobb veszély neked és a környezetednek. Már nem az elesettekre, a nyomorultakra, a kis csirkefogókra vadászol. Mikor Rogerért nyúltál, a hatalom és a dicsıség kellett, mi.'
- Kettészakad a szívem - suttogtam.
- Miért?
- Mert szeretlek téged - mondtam -, és ez olyasmi, amire mindig odafigyelek. Érzem vonzásodat. Tudni akarom, mi mondanivalód van még számomra! Pedig azt gondolom, hogy hazudsz Rogerrıl. Dóráról is. És azt gondolom, hogy mindez összefügg. Ha pedig a megtestesült Istenre gondolok... - Elhallgattam. Nem bírtam folytatni.
Megrohant a mennyek emléke. Sóhajomban annyi bánat volt, amit sose tudtam volna kifejezni könnyekkel.

Behunyhattam a szememet, mert mikor kinyitottam, Memnoch fogta a két kezemet. A keze meleg, nagyon erıs és rendhagyóan sima volt. Milyen hidegnek érezhette az enyémet. Az övé nagyobb volt és makulátlan. Az én kezem... az én furcsa, fehér, keskeny, tündöklı kezem. A körmöm jegesen csillogott a napsugárban.
Elengedett. Ez nagyon fájt. Két magányos kezem görcsösen markolta egymást.
Arrébb ment, a hátát fordította felém, és a keskeny tengert nézte. Ismét elıtőnt hatalmas szárnya, amely nyugtalanul remegett, mintha valamilyen belsı feszültség mozgatná a láthatatlan izmokat. Tökéletes volt, ellenállhatatlan és kétségbeesett.
- Talán Istennek van igaza! - szólt fojtott haraggal, a tengert bámulva.
- Miben? - Felálltam. Nem nézett rám.
- Folytasd, Memnoch! - mondtam. - Vannak pillanatok, mikor attól félek, összeroskadok a tudás alatt. De azért folytasd! Kérlek!
- Nálad ez a bocsánatkérés? - kérdezte szelíden. Felém fordult. Szárnyai eltőntek. Lassan odajött hozzám, és mellém ült. Ruhájának szegélyén megtapadt az út pora. Gépiesen raktároztam el ezt a részletet. Hosszú fürtjeiben megakadt egy parányi, zöld levél.
- Nem igazán - feleltem. - Nem bocsánatot kértem. Általában azt mondom, amit gondolok.
Feszülten néztem az arcát, a szoborhoz illı profilt, a szır teljes hiányát az egyébként lélegzetelállítóan emberszerő bırön. Leírhatatlan! Ha egy reneszánsz templomban látunk egy magunknál nagyobb szobrot, tökéletesnek találjuk, és nem félünk tıle, mert kı. De ez élt.
Úgy fordult meg, mint aki most vette észre, hogy bámulom. A szemembe nézett, majd hozzám hajolt. Láttam íriszén a színek orgiáját. Párás ajka puhán, könnyedén megérintette az arcomat. Éreztem kemény hidegségemben az élet perzselését. Minden porcikámon végigszáguldott a tőzvihar, úgy, ahogyan csak a vér, az élı vér képes. Megfájdult tıle a szívem.
- Mit érzel? - kérdeztem. Nem voltam hajlandó összeomlani.
- Ezreknek vérét érzem - súgta. - Érzek egy lelket, amely ezer lelket ismert.
- Ismert? Vagy csak elpusztította ıket?
- Engem is előzöl, annyira győlöld magadat? - kérdezte. - Vagy folytassam a történetemet?
- Kérlek, kérlek, folytasd!
- Az ember feltalálta vagy felfedezte Istent - mondta. Hangja visszanyerte higgadt udvariasságát. Ugyanabban a majdnem alázatos pedagógusi modorban beszélt. - Voltak törzsek, amelyek több világteremtınek tartott istent is imádtak. Igen, az emberek tudták, hogy a lélek megmarad a halál után. Kapcsolatot próbáltak teremteni ezekkel a lelkekkel, áldozatokat mutattak be nekik. Áldozatokat vittek a sírokhoz. Kiáltottak a holtak lelkeihez. Könyörögtek hozzájuk, hogy segítsenek a vadászatban, a szülésnél. Mindenben.
Midın mi, angyalok, beleselkedtünk a Seolba, mikor láthatatlanul behatoltunk, mert éteri lényünk nem okozott zavart a lelkek birodalmában... rájöttünk, hogy e lelkek annál tovább megmaradnak, minél több szeretetet, figyelmet és gondolatot kapnak a halandóktól.
Akárcsak az angyaloknál, e lelkeknél is megfigyelhettük az egyéniséget, az értelem, az érdeklıdés, a kíváncsiság fokozatait. Megmaradtak bennük az emberi érzések, habár sokukban kezdtek kihőlni a földi lázak.
Egyes lelkek például tudták, hogy meghaltak, és igyekeztek is válaszolni gyermekeik fohászaira. Minden szellemi erejüket összeszedték, hogy tanácsot adhassanak nekik, megjelenhessenek elıttük. Röpke pillanatokra sikerült áttörniük birodalmuk határain, ha éteri lényegük magához tudta vonzani a részecskefelhıkbıl az anyagot. Máskor az álmokban jelentek meg, amikor az emberi lélek megnyílik más lelkeknek. Elmondták gyermekeiknek, milyen keserő, sötét a halál, intették ıket, hogy legyenek erısek és bátrak. Tanácsot adtak nekik.
És legalábbis pillanatokra tudni látszottak, hogy gyermekeik hitébıl, szeretetébıl nyerik erejüket.

Igényelték az áldozatot, az imákat, emlékeztették gyermekeiket kötelességeikre. Talán ezek a lelkek voltak a legértelmesebbek, azt az egyet kivéve, hogy azt hitték, a Seollal láttak mindent, ami embernek egyáltalán látható.
- Nem tudtak a mennyországról? - kérdeztem.
- Nem. A Seolba nem ért el a mennyek fénye és muzsikája. A Seolból csak a sötétség, a csillagok, és a földi emberek láthatók.
- Elviselhetetlen.
- Akkor nem, ha arra gondolsz, hogy gyermekeid szemében isten vagy, és még mindig erıt ad, ha sírodra ömlik az italáldozat. Akkor nem, ha örömöd leled azokban, akik hallgatnak tanácsodra, és haragudhatsz azokra, akik nem; akkor nem, ha idınként kapcsolatba léphetsz velük, néha látványos eredménnyel.
- Értem. Tehát gyermekeik istennek hitték ıket.
- Egyfajta ısi isteneknek, akiket természetesen meg kell különböztetni a mindenség teremtıjétıl. Az embereknek nagyon határozott elképzelésük volt az ilyesmirıl.
Egyre jobban lenyőgözött a Seol kérdése. Széltében-hosszában bejártam. Voltak lelkek, akik nem tudták, hogy halottak. Annyit tudtak, hogy eltévedtek, nem látnak, boldogtalanok, és örökké sírtak, mint az emberi csecsemık. Olyan gyengék voltak, hogy azt hiszem, még a többi lelket sem érzékelték.
Más lelkek azzal áltatták magukat, hogy még élnek. Futottak rokonaik után, hasztalanul próbálták felkelteni nemtörıdöm gyermekeik figyelmét, holott azok nem láthatták és nem is hallhatták ıket. Nekik, akik élınek hitték magukat, nem volt annyi eszük, hogy anyagot győjtve magukba megjelenjenek az élıknek, vagy álmukban látogassák meg ıket, hiszen azt se tudták, hogy meghaltak!
- Igen.
- Voltak lelkek, amelyek tudták, hogy ık csak kísértetek, amikor megjelennek a halandóknak. Mások azt gondolták, hogy élnek, csak az egész világ ellenük fordult. És voltak, amelyek révetegen sodródtak. Hallották a többi lelket, látták ıket, de olyan távol voltak tılük, mintha bódult álom nyőgözné ıket. És voltak lelkek, amelyek meghaltak.
Láttam, ahogy meghalnak. Hamarosan arra is rájöttem, hogy sokan haldokolnak. A lélek, miután kiszakadt a testbıl, emberi számítás szerint
egy hétig, legfeljebb egy hónapig bírta formával, aztán halványodni kezdett. Lényege fokozatosan széthullott, akárcsak az elpusztult állaté. Elkeveredett a levegıvel, és talán visszatért az energiába, Isten lényegébe.
- Ez történt? - kérdeztem kétségbeesetten. - Energiájuk visszatért a Teremtıhöz, a gyertyaláng visszaolvadt az örök tőzbe?
- Nem tudom, és nem is láttam libegı lángocskákat, amelyek visszavándoroltak a szeretet mennyei máglyájába. Nem, nem láttam ilyet.
Seolban nem látszott Isten fénye. Seolban nem létezett Isten vigasztalása. Ám ezek a szellemek a mi képünkre, Isten képére lettek; ragaszkodtak ehhez a képhez, és éhezték a halál utáni életet. Ez okozta kínszenvedésüket, hogy élni akartak a halál után.
- Ha nem éheznek haláluk pillanatában az életre, akkor egyszerően ellobbant volna a lélek? - kérdeztem.
- Szó sincs róla. Ez az éhség ösztönös volt. Az éhségnek a Seolban kellett elmúlnia, a lélek széthullása elıtt. A lelkek sok-sok tapasztalatot győjthettek be a Seolban. Azok lettek a legerısebbek, akik isteneknek, vagy a szeretı szívő, jóságos Isten birodalmába került embereknek tartották magukat. Nekik akkora erejük lett, hogy még társaiknak is adhattak belıle, akiket így megmentettek az elhalványodástól.

Memnoch úgy hallgatott el, mintha nem tudná, mivel folytassa. Aztán tovább beszélt:
- Voltak lelkek, akik másképp értelmezték a dolgokat. Tudták, hogy nem istenek. Tudták, hogy halott emberek. Tudták, hogy nem áll hatalmukban változtatni azoknak a sorsán, akik imádkoznak hozzájuk, tudták, hogy az italáldozat csak jelkép. Ezek a lelkek megértették a szimbólum lényegét. Tudták, hogy halottak, és úgy érezték, eltévedtek. Ha tehették volna, visszaköltöztek volna a húsba. Nekik a hús testesítette meg a valaha ismert, és még mindig érzékelt fényt, meleget és örömöt. És néha sikerült is nekik!
Sokszor láttam ilyet, sokféle változatban. A lélek tudatos elhatározással a hatalmába kerítette valamelyik elgyengült halandó testét, használta tagjait és agyát, addig, amíg az ember nem gyűjtött annyi erıt, hogy kiőzze magából a bitorló lelket. Tudod, hogy van ez. Az emberek is tudják. Megszállottság a neve. Te is megszálltál egy testet, amely nem volt a tied, a te testedet is megszállta egy másik lélek.
- Igen.
- De amit mi láttunk, az volt a jelenség kezdete. Hát azt érdemes volt nézni, ahogy ezek a fortélyos lelkek elsajátították a mesterség csínját-bínját, és még erısebbek lettek tıle!
Attól már csak elborzadhattam - hiszen én vagyok a Vádoló, aki borzad a Természettıl, ahogy Isten nevezi -, hogy ezek a lelkek képesek voltak befolyásolni a halandó férfiakat és asszonyokat. Már akkor ismeretesek voltak a jósok, azok a halandók, akik valamilyen füsttel vagy fızettel tehetetlenségre kárhoztatták az elméjüket, hogy egy másik lélek szólhasson a szájukkal!
Mivel pedig ezek a hatalmas szellemek - mert mostantól szellemnek kell hívnom ıket - csak azt tudták, amire a föld és a Seol taníthatta ıket, idınként szörnyő tévedésekbe lovalták bele a halandókat. Láttam, miként küldtek hadakat csatába, láttam, miként rendeltek el kivégzéseket. Láttam, miként követeltek emberi véráldozatot.
- Láttad, miként teremtett vallást az ember - szóltam közbe.
- Igen, már amennyire az ember teremteni tud. Ne feledd, ki teremtett mindnyájunkat.
- A többi angyal hogy volt képes feldolgozni ezeket a kinyilatkoztatásokat?
- Összegőltünk, elmondtuk egymásnak ámulatba ejtı történeteinket, aztán ki-ki visszatért kutatásaihoz. Ennyire még sose szerelmesedtünk bele a földbe. Ám az angyalok reagálása nem volt egységes. Fıleg a szeráfok tartották csodálatosnak a folyamatot, és úgy gondolták, ezer dicshimnuszt érdemel az Isten, ha Teremtésének koronája képes kifejleszteni magából egy láthatatlan istenséget, amely még nagyobb erıfeszítésekre sarkallja a létfenntartásban vagy a háborúban.
Ám voltak, akik így vélekedtek: "Ez tévedés, ez fertelmesség! Emberi lelkek állítják Istennek magukat! Azonnal meg kell fékezni ezt a szörnyőséget!"
Én pedig így fakadtam ki, szenvedélyes indulattal: "Ez hátborzongató, ebbıl iszonyú nagy baj lesz még valamikor! Ez egy egészen új szakasza az emberi életnek; e testetlen, tudatlan, akarnok lélek percrıl percre erısödik; a föld légköre telítıdik szellemekkel, és ezek éppoly tudatlanok, mint a halandók, akiknek dolgaiba minduntalan bele akarnak avatkozni!"
- Nyilván voltak angyalok, akik veled értettek egyet.
- Igen, és hozzám hasonlóan indulatoskodtak, ám Mikáel így szólt: "Memnoch, bízzál Istenben, aki ezt mívelte. Isten ismeri az Isteni Plánumot."
Mikáellel folytattam a leghosszasabb dialógusokat. Mellesleg Rafael, Gábriel és Uriel nem tartott velünk ebben a vállalkozásban, azon egyszerő okból, hogy ez a négy ritkán jár egy úton. Ez törvény náluk, szokás, afféle rendeltetés, hogy kettı mindig kéznél van a mennyben, ha Isten netán hívni akarná ıket. Négyen sose távoznak egyszerre. Mikáel akart a földre jönni.
- Létezik még ez a Szent Mihály ırangyal?
- De mennyire hogy létezik! Te is találkozni fogsz vele. Ha akarnál, már most találkozhatnál,

illetve nem, mert nem jönne el. İ ott van az Isten oldalán. De te nem lennél neki idegen, ha hozzám állnál. Meglepıdnél, ha látnád, mily együttérzéssel szemléli a vállalkozásaimat Mikáel! Vállalkozásaim ugyanis nem összeegyeztethetetlenek a mennyek akaratával. Ellenkezı esetben nem tehetném azt, amit teszek. - Szőrósan nézett rám. - A boné ha elóhim, akikrıl beszélek, mind élnek. Halhatatlanok. Mit képzelsz, lehetne másképp? A Seolban is voltak lelkek, amelyek ma már nem léteznek, semminı általam ismert formában, ám talán mégis megvannak, oly alakban, amely egyedül Isten elıtt ismeretes.
- Értem. Butaságot kérdeztem - ismertem el. - Tehát figyelted ezt, és rettegéssel töltött el. Miként egyeztetted ezt össze Isten szavaival a természetrıl, a természet részét képezı emberiségrıl?
- Sehogy, ha csak nem folyamodtam anyag és energia örök cseréjének parabolájához. Jó, a lélek energia; mégis megırzött valamilyen tudást az anyagról. Eddig ment az összeegyeztetés. Ám Mikáel másképp látta. Lépcsın járunk, nem? A szervetlen anyag legegyszerőbb molekulái alkotják a legalsó fokot. Ezek a testetlen lelkek foglalják el a fokot, amely magasabb az embereknél, de alacsonyabb az angyaloknál. İ olyannak látta ezt, mint ugyanannak a folyónak a hullámait, de hát mondom, Mikáel bízott benne, hogy Isten tudatosan csinálja, és így akarja. Én viszont nem hihettem, mert elborzadtam a lelkek szenvedésétıl! Ez Mikáelnek is fájt, annyira, hogy befogta a fülét. És borzadtam a lelkek halálától is. Miért ne tudhatnák meg mind, hogy élhetnek? Az a sorsuk, hogy örökké ebben a homályban tengjenek? Annyira jellemzı a természetre az állandóság? Talán érzı bolygók lettek, síró, jajveszékelı holdak, amelyeknek örökkön-örökké keringeniük kell a föld körül?
Kérdeztem Mikáeltıl: "Mi lesz ebbıl? Minden törzs más lelkekhez imádkozik. Ezek a lelkek lettek az isteneik. Vannak erısebbek, vannak gyengébbek. Nézd csak meg az örökös csatározást, a háborít!"
"De Memnoch - érvelt angyaltársam -, a fiemlısök már akkor ezt tették, amikor nem volt lelkők! A természetben minden fal, és mindent felfalnak. Isten ezt próbálja megértetni veled, amióta elıször háborodtál fel a földi szenvedés hangjától. Ezekben a lélek-isten szellemekben az ember nyilvánul meg. Az emberekhez tartoznak, emberekbıl lettek, emberek tartják fent ıket, még ha odáig fejlıdnek is, hogy körmönfontan manipulálhassák az embert, akkor is az anyagból vétettek, és a természet részei, ahogyan Isten mondta!"
"Tehát a természet azonos az iszonyattal! - vágtam vissza. - Nem elég, hogy a cápa egészben nyeli le az újszülött delfint, nem elég, hogy a pillangó szétmorzsolódik a farkas fogai között, amely felzabálja, ügyet sem vetve szépségére. Mindez nem elég. A természet nem éri be ennyivel; legombolyítja az anyagról ezeket a lelkeket, hogy ıket is kínozhassa. Ennyire közelíti meg a mennyországot, amelytıl egyébként olyan távol marad, hogy erre a helyre nincsen is más név, csak a Seol."
Ez már sok volt Mikáelnek. Mikáel ırangyallal nem lehet így beszélni. Nem mőködik. Most az egyszer elfordult tılem, nem haraggal, nem is gyáván, attól tartva, hogy Isten mellé talál a nekem szánt villámával, és az ı bal szárnyát trafálja el. Némán fordult el, mintha azt üzenné: Memnoch, türelmetlen vagy és dıre. Majd visszafordult, és megkönnyebbülésemre ezeket mondta:
"Memnoch, te nem látsz elég mélyre. Ezek a lelkek még csak most kezdték el a fejlıdésüket. Ki tudja, milyen erısek lehetnek? Az ember átlépett a láthatatlanba. És akkor mi van, ha olyanná kell lennie, amilyenek mi vagyunk?"
"De hogy fog az megtörténni, Mikáel? - kérdeztem. - Honnan tudják meg azok a lelkek, mik az angyalok, mi a mennyország? Mit gondolsz, ha láthatóvá tennénk magunkat, és elmondanánk nekik, hogy..." Félbeharaptam a mondatot. Még én is tudtam, hogy ez elképzelhetetlen. Nem mertem volna. Évmilliók alatt se merészeltem volna.
Ám alighogy átfutott rajtunk ez a gondolat, alighogy búsongani kezdtünk rajta, más angyalok

győltek körénk, mondván: "Figyelmezzetek! Az élı emberek tudják, hogy itt vagyunk!"
"Hogyhogy?" - kérdeztem. Mert akármennyire sajnáltam az emberiséget, nem tartottam elég okosnak a halandó férfiakat és nıket. Az angyalok legott elmagyarázták: "Néhányan megérezték jelenlétünket. Úgy érzik, mint a halottak lelkeit, az agyuknak azzal a részével, amely a láthatatlan dolgokat érzékeli. Én mondom, hogy észrevettek, és most már el tudnak képzelni minket. Majd meglátod!"
"Ez nem lehet Isten akarata - szólt Mikáel. - Tüstént térjünk vissza a mennybe!"
A többség azonnal egyetértett vele, úgy, ahogyan angyalok szoktak, hang nélkül. Jómagam magányosan álltam, és néztem a sokaságot.
"Nos tehát! - mondtam. - Isten küldetéssel ruházott fel. Nem mehetek vissza, amíg nem jutok el a megértéshez! - makacskodtam. - És nem értem!"
Hatalmas vita következett, amelynek végeztével Mikáel gyöngéden megcsókolt, úgy, ahogy angyalok szokták, az ajkamon és az orcámon, aztán felszállt a mennyekbe, és követte ıt mind az egész sereg.
Én pedig egyedül maradtam a földön. Nem imádkoztam az Istenhez, nem néztem az emberekre. Magamba néztem, és azt gondoltam: most mitévı legyek? Nem kívánom, hogy angyalnak lássanak, nem kívánom, hogy imádjanak, mint e túlélı lelkeket. Nem kívánom megharagítani Istent, de teljesítenem kell parancsát. El kell jutnom a megértéshez. Most láthatatlan vagyok. De mi lenne, ha követném e fortélyos lelkek példáját, és anyagot - cseppnyi anyagrészecskéket - győjtenék magamba, ha lenne testem? Ki tudja nálam jobban, mibıl van az ember? Nem követtem fejlıdését az elsı lépéstıl fogva? Ki tudja nálam jobban, hogy készül a hús, a sejt, a csont, az idegrost és az agy? Egyedül Isten.
Tehát megtettem. Minden erımet és akaratomat arra összpontosítottam, hogy hiánytalan emberi hüvelyt készítsek magamnak, és gondolkozás nélkül úgy döntöttem, hogy férfivá leszek. Kell magyaráznom az okát?
- Nemigen - mondtam. - Láthattál elég erıszakot, gyerekszülést, reménytelen küszködést, hogy ne döntsél oktalanul. Ugyanezt tettem volna.
- Igazad van. Bár néha feltámad bennem a kétely. Néha azon tőnıdöm, nem alakulnak-e másképp a dolgok, ha úgy döntök, hogy nı leszek. Megtehettem volna. A nıstények jobban hasonlítanak ránk. De ha egyesítjük magunkban a kettıt, akkor több bennünk a férfi mint a nı, mert arányuk egyenlıtlen.
- Hajlamos vagyok egyetérteni, azok után, amit mutattál magadból.
- így hát testbe öltöztem. Valamivel tovább tartott mint gondolnád. Fel kellett idéznem angyali emlékezetembıl minden tudásmorzsát; meg kellett építenem a testet, azután pontosan úgy kellett áthatnom lényegemmel, ahogyan egy halandónál történt volna; engedelmeskednem kellett neki, vagyis félelem nélkül el kellett tőnnöm benne, hogy belülrıl töltsem ki. Aztán ki kellett néznem a szemén.
Csendesen bólintottam, és csendesen mosolyogtam. Mivel magam is odaadtam vámpírtestemet egy emberiért, részben el tudtam képzelni, mit érezhetett Memnoch. Nem óhajtottam dicsekedni a tudásommal.
- Nem járt fájdalommal - mondta. - Mindössze engedelmeskedni kellett hozzá. Csak a szárnyamat hagytam el. Olyan magas lettem, mint egy angyal, és mikor odamentem a közeli tiszta tóhoz, és belenéztem, elıször láttam Memnochot anyagi alakjában. Magamat láttam, szıke hajamat, a szememet, a bırömet; minden ajándék, amellyel Isten elhalmozott, megnyilvánult a testben. Nyomban rájöttem, hogy ez túl sok. Túlságosan nagy vagyok, és átsüt rajtam angyali lényegem. Ez így nem fog mőködni. Azonnal elkezdtem átalakítani, zsugorítani a testet, hogy akkora legyen, mint egy emberé.

- Meg fogod tudni, miként kell - folytatta -, ha úgy döntesz, hogy mellém állsz, vállalod a halált, és leszel a hadnagyom. Most annyit hadd mondjak, hogy nem lehetetlen, de nem is túl egyszerő.
Nem olyan, mint mikor lezongorázol a billentyőzeten egy bonyolult programot, aztán hátradılsz, és vársz, hogy a gép sorra végrehajtsa a parancsokat. Nem fáradságos, nem igényel túlságos összpontosítást, csupán angyali tudást, angyali türelmet és angyali akaratot.
Immár egy meztelen ember állt a tavacska mellett, aki szıke hajával, világos szemével nagyon hasonlított a vidék lakosaira, habár csaknem tökéletesnek lehetett volna mondani, és ésszerő, bár nem látványos mérető szervekkel volt megáldva.
Mikor lényegem beleszállt ezekbe a szervekbe, mármint a herezacskóba és a hímvesszıbe, éreztem valamit, amit angyalként nem ismertem.
Számos felismerésbıl állt össze. Éreztem, hogy férfi vagyok; sokkal sebezhetıbbnek éreztem magamat, mint Vigyázó alakomban; és megdöbbentı módon nagyon erısnek is éreztem magamat.
Arra számítottam, hogy megalázottan fogok nyöszörögni ebben az alakban! Vacogni fogok, hogy mily méltatlanul kicsiny és ügyetlen lettem - szóval amiket te is átéltél, amikor odadobtad vámpírtestedet.
- Élénken emlékszem rá.
- De nem azt éreztem. Sose voltam anyag. Soha, de soha nem gondolkoztam azon, hogy ezt teszem. Soha, de soha nem jutott eszembe, hogy egyszer látni szeretném magamat földi tükörben. Ismertem alakomat, ha más angyalok szemében tükrözıdött. Ismertem tagjaimat, mert láttam ıket angyali szememmel.
Ám most férfi voltam. Éreztem koponyámban az agyat. Éreztem nedves, szövevényes, csaknem kaotikus szerkezetét, a szövetek rétegeit, amelyek a fejlıdés elsı lépcsıfokait kapcsolták össze a kéreg magasabb rendő sejtjeivel, oly módon, ami tökéletesen logikátlannak tőnt, és mégis természetes volt, mármint természetes annak, aki angyalként tudhatta, mi ez.
- Mit tudhatott? - kérdeztem olyan udvariasan, ahogy csak bírtam.
- Például hogy a kéreg alatt mocorgó indulatok úgy hatalmasodhatnak el rajtam, hogy nem is jelzik létezésüket a tudatnak - magyarázta. -Angyallal nem történhet ilyen. Indulataink nem kerülhetik ki a tudatunkat. Nem érezhetünk eszelıs rémületet. Legalábbis nem gondolom. Mindenesetre nem gondoltam, mikor ott álltam a földön, emberi alakban.
- Megsebezhettek vagy megölhettek volna ebben az alakban? - kérdeztem.
- Nem. Mindjárt rátérek erre is. De mivel egy vadonban álltam, ugyanebben a palesztinai völgyben, csak hogy tudd, bár akkor nem hívták még Palesztinának, ráébredtem, hogy ez a test táplálékot kínál a ragadozóknak, ezért angyali lényembıl rendkívül erıs védıpajzsot vontam köréje, amely úgy viselkedett, mintha árammal lenne feltöltve, vagyis ha egy állat közeledett, ami szinte azonnal megtörtént, a pajzs visszariasztotta.
Ügy terveztem, hogy ennek a pajzsnak az oltalmában járom be a közeli településeket, hogy megszemléljem dolgaikat, hiszen ebben a fegyverzetben senki se bánthat, senki se támadhat rám, senki se lökdısıdhet velem. Mégse néznek majd csodának, mert úgy fogok viselkedni, mintha kitérnék az ütések elıl. Különben is, igyekszem úgy viselkedni, hogy senki se vegyen észre.
Megvártam, hogy beesteledjen, aztán elmentem a legközelebbi településre, amely a legnagyobb volt a vidéken, és annyira megerısödött, hogy adót követelhetett a többiektıl. Fallal körülvett, hatalmas kör volt, amelyben kunyhók álltak. Minden kunyhóban tőz égett. Közepén volt egy tér, ahol az emberek gyülekeztek. Voltak kapui, amelyeket be lehetett zárni éjszakára.
Beosontam, lekuporodtam egy kunyhó mellett, és órákig figyeltem, mit művelnek az emberek a szürkületben, majd a sötétben. Kunyhótól kunyhóig osontam. Bekukkantottam az apró ajtókon. Sok dolgot megfigyeltem.

Másnap az erdıbıl vigyáztam ıket. Követtem egy vadászó csapatot, úgy, hogy ne láthassanak, de én lássam ıket. Mikor észrevettek, elfutottam, ami logikus és várható viselkedésnek tőnt. Senki sem üldözött.
Három nap, három éjszaka figyeltem e halandók életét. Ez idı alatt megismertem korlátaikat, testi szükségleteiket, nyavalyáikat, és fokozatosan megismertem gerjedelmüket is, mely váratlanul bennem is fellángolt.
így történt meg a harmadik nap alkonyatán. Rengeteg érvem volt már, hogy ezek a lények miért nem sorolhatók a természethez. Bízvást pörölhettem Istennel. Már készültem is, hogy távozom. Ám volt egy dolog, amely mindig megigézte az angyalokat, és amelyet még nem ékem át a testben: a szexuális egyesülés. Egy láthatatlan angyal képes volt egészen közel lopakodni a közösülı emberpárhoz, belenézhetett félig lehunyt szemükbe, hallhatta kiáltásaikat, megérinthette a nı mellének kipirult bırét, érezhette nyargaló szívverését.
Számtalanszor tettem ilyet. Beláttam, hogy e szenvedélyes egyesülés megismerése fontos érv lehet ügyem mellett. Ismertem a szomjúságot, ismertem az éhséget, ismertem a fájdalmat, ismertem a fáradtságot, tudtam, hogy élnek, mit éreznek, mit gondolnak, mirıl beszélnek ezek az emberek. Ám azt nem tudtam, mi történik a szexuális egyesülésben.
És a harmadik nap alkonyatán, mikor ugyanennél a tengernél álltam, messze-messze a tábortól, és jobb felé néztem, hirtelen megjelent és felém közeledett egy gyönyörő nı, az emberek leánya. Sok gyönyörő nıt láttam már. Mint mondtam, amikor elıször láttam a nıi szépséget... amikor a férfiak még nem voltak szırtelenek és simák... úgy ért, mint a fizikai fejlıdés egyik kinyilatkoztatásának villámcsapása. És persze ebben a három napban sok szép nıt lestem meg messzirıl. Ám az álcám miatt nem merészkedtem túl közel hozzájuk. Végül is nem szerettem volna, ha felfigyelnének rám emberi alakomban.
Ám három napja lakoztam ebben a testben, és mivel tökéletesre remekeltem, a szerveim tüstént reagáltak e nı látványára, aki vakmerıén jött a parton. Lázadó nıstény volt, akit nem vigyázott férfi társ vagy más nıstények: fiatal, merész, felindult, hosszú hajú, gyönyörő leány.
Egyetlen, térdig érı, durva állatbırt viselt, amelyet foszlott öv fogott össze a derekán. A lába csupasz volt, a haja hosszú, sötét, a szeme kék -igézı összeállítás! Az arca nagyon ifjú volt, bár olyan jellegzetes, amilyenné csak a düh és a dac tehet egy arcot. Szenvedett, lázadt, és kárt akart tenni magában.
Észrevett.
Megtorpant, rádöbbenve sebezhetıségére. Miután nem bajlódtam ruházattal, meztelenül bámultam vissza rá, a szerv pedig rögtön megkívánta a lányt, azonnal és erıszakosan. Elıször borzongatott végig egy ilyen egyesülésnek az ígérete, az igazi vágy. Három napig az értelmemmel éltem, mint egy angyal. Most a test szólott, és én az angyal fülével hallgattam beszédét.
A lány, ahelyett, hogy elfutott volna, több lépéssel közelebb jött, és lázadó szíve elhatározott valamit, hogy mily tapasztalat alapján, nem tudtam, de elhatározta, hogy ha akarom, tárt karokkal elfogad. És ezt tudtomra is adta, mert a legruganyosabb, legkecsesebb mozdulattal megriszálta a derekát, míg jobbjával megemelte, majd visszaejtette sötét haját.
Odamentem hozzá. Kézen fogott, és elvezetett a sziklák közé, oda, ahol a barlang van, te is láthatod: a bal vállad mögött, feljebb a lejtın. Odavitt, és mire a barlang szájához értünk, megtudhattam, hogy ugyanúgy lángol értem, ahogy én érte.
Már nem volt szőz ez a lány. Fogalmam sincs, milyen élete lehetett, de már ismerte a szenvedélyt. Tudta, mi az, és kívánta. Mohón szorította a medencéjét az enyémhez, és mikor megcsókolt, és a számba dugta a nyelvét, tudta, hogy mit keres.
Megsemmisültem tıle. Egy pillanatra eltartottam magamtól, csak hogy lássam,

gyönyörködhessem az anyag szépségében, a húsból és enyészetbıl lett titokban, amely mégis felért bármelyik angyal szépségével, aztán olyan éhesen viszonoztam a csókját, hogy felkacagott, és hozzám nyomta a mellét.
Leroskadtunk a barlang mohos padlójára, ahogy ezerszer láttam halandóktól. Mikor a szervem beléje siklott, mikor éreztem a szenvedélyt, megismertem azt, amit angyal nem ismerhet. Semmi köze sem volt észhez, megfigyeléshez, rokonszenvhez, figyelemhez, tanuláshoz. Benne voltam, emésztett a vágy, akárcsak ıt. Hüvelye szırös kis szájának gyengéd izmai úgy tapadtak rám, mintha fel akarna falni. Arca vérvörös lett a döféseimtıl, szeme fennakadt a kielégüléstıl, és egy pillanatra kihagyott a szíve.
Ugyanabban a pillanatban élveztem el. Magom átlövellt beléje, kiáltásom betöltötte a szők, forró barlangot. Testem ugyanarra az ütemre vonaglott tovább, aztán lassan csillapodott, majd végül elhalt az érzés, a leírhatatlan, ismeretlen érzés.
Kimerültén hevertem a lány mellett, karomat átvetve a testén. Szám az arcát kereste, hogy összecsókolhassa, hogy belesuttoghassa a szájába: "Szeretlek, szeretlek, szeretlek, te édes, gyönyörő teremtmény, szeretlek!"
Boldog mosollyal simult hozzám. Az arca olyan volt, mintha legszívesebben elsírná magát. Éreztem, a bırén át is éreztem, hogy szenved benne a lélek.
Bennem viharzott a megszerzett tudás. Megismertem az orgazmust! Megismertem az érzékeknek azt az áttüzesedését, amely a párzást kíséri! Bámultam a barlang mennyezetét, nem bírtam szólni vagy mozdulni.
Ahogy fokozatosan felocsúdtam, észrevettem, hogy a nı megijedt valamitıl. Hozzám tapadt, aztán feltérdelt, és elfutott.
Felültem. A fény a mennyekbıl érkezett! Isten fénye volt, és engem keresett! Felpattantam, kirohantam a fénybe.
"Itt vagyok, Uram! - kiáltottam. - Uram, elteltem örömmel! Istenem, Uram, hogy mit éreztem!"
Rázendítettem a dicshimnuszra, és testem anyagi részecskéi fellazultak, lehullottak, mintha angyalhangom vihara fújná el ıket. Visszanyertem angyali nagyságomat, kitártam szárnyaimat, és magasztaló himnuszban adtam hálát az egeknek azért, amit megismerhettem ennek a nınek a karjaiban!
Isten hangja halk volt, és haragvó.
"Memnoch! - mondta. - Te angyal vagy! Mi dolga egy angyalnak, Isten Fiának, az emberek leányával?"
Mielıtt felelhettem volna, a fény visszahúzódott, otthagyott a forgószélben, amely belekapott angyalszárnyaimba, és pörgetni kezdett. Csak a halandó nı volt ott a tenger partján, és rémülten menekült, mert látott és hallott valamit, amit nem értett.
Felragadtattam a mennyország kapujáig, amely elıször öltötte fel elıttem azt a formát és magasságot, amilyennek te érzékelted. A kapu becsapódott elıttem, a fény lesújtott rám, és én lezuhantam. Úgy zuhantam, mint te a karjaimban, csak én egyedül voltam. Újra becsapódtam a nedves földbe, láthatatlanul, ám felhorzsolva, megtörtén és sírva.
"Mit tettél? Te, az én Vigyázom!" - súgta a fülemben Isten összetéveszthetetlen hangja.
"Uram, Istenem, ez egy borzasztó félreértés... - zokogtam vigasztalhatatlanul. - Engedd... engedd, hogy megmagyarázzam..."
"Maradj a halandók között, akiket úgy szeretsz! - mondta Isten. - Szolgáljanak neked ık, mert én nem hallgatlak meg, amíg haragom le nem csillapodik! Öleld a húst, amelyet éhezel, és mellyel beszennyezted magadat! Nem jöhetsz elém újra, csupán akkor, ha szólítalak, és hogy mikor, azt én döntöm el!"
A menny visszaszívta magába a légörvényt. Mikor a hátamra fordultam, éreztem, hogy

szárnyatlan vagyok, és alakom ismét a halandó férfié.
A testben voltam, amelyet magamnak teremtettem. Az utolsó sejtig visszaállította a kedvemért a nagylelkő Mindenható. Mindenem fájt. El-gyengülten feküdtem a földön, és sírtam.
Még sose hallottam sírni magamat emberi hangon. Nem volt sem lármás, sem kihívó, sem kétségbeesett. Még mindig túlságosan bíztam angyal voltomban. Túlságosan bíztam Isten szeretetében. Tudtam, hogy haragszik, de hát annyiszor haragudott már rám!
Attól szenvedtem, hogy elszakadtam tıle. Attól szenvedtem, hogy nem emelkedhetek fel az égbe akkor, amikor nekem tetszik, be vagyok börtönözve a húsba. Mikor felültem, és kitártam karjaimat, rájöttem, hogy fölfelé törekszem egész lényemmel, de nem szállhatok, és ettıl olyan mérhetetlen bánat lett úrrá rajtam, hogy le kellett hajtanom a fejemet.
Beesteledett, megjelentek a firmamentumon a csillagok. Olyan messze voltak tılem, mintha sose ismertem volna az eget. Behunytam a szememet, és hallottam a Seolból a lelkek jajveszékelését.
Éreztem, ahogy mellettem tolonganak, faggatnak, ki vagyok, mi történt, miért vettettem alá a magasságból? Korábban nem vettek észre, átalakulásom csendben, titokban történt, de miután Isten letaszított, angyali látványossággal süvítettem alá az emberi alakba.
A Seol sírt, forrongott és tülekedett.
"Uram, mit mondjak nekik? Segíts!" - könyörögtem.
Megcsapott a nı illata. Odafordultam. Félénken kúszott felém, de mikor látta könnyeimet és kétségbeesésemet, felbátorodott. Magához ölelt, és reszketı két tenyere közé szorította a fejemet.

Tizenhárom

- Visszavitt a településre. Bevezetett a kapun. Férfiak és nık tápászkodtak fel a tábortüzek mellıl, gyerekek futottak felém. Tudtam, hogy angyali szépséggel bírok, és nem lepıdtem meg a csodáló pillantásokon, de nem tudhattam, mit akarnak tenni.
Leültettek, ételt-italt adtak. Szükségem is volt rá. Három napon át egyedül vizet ittam, és erdıben szedett bogyókon éltem.
Lábaimat keresztbe téve közéjük telepedtem, és ettem a sült húst. İ, az asszonyom, az Emberek Leánya, tüntetién hozzám simult, mintha azt kutatná, ki oly merész kifogásolni a párját, aztán szólott népéhez.
Fölállt, magasba emelte karjait, és hangosan elmondta az embereknek, mit látott. Nyelvezete egyszerő volt, ám ahhoz elegendı szóval szolgált, hogy leírhassa a látottakat: miként talált meg a tenger partján meztelenül, és miként adta magát nekem a szentséget illetı imádattal, hiszen látni való, hogy nem vagyok földi férfi.
Alighogy beléje öntöttem magomat, a magasból gyönyörő fény árasztotta el a barlangot. Akkor ı rémületében elszaladt, ám én félelem nélkül kiléptem a fényre, és a szeme láttára változtam meg, úgy, hogy átláthatott rajtam, holott még mindig ott voltam. Hosszúra nyúltam, és hatalmas, fehér, tollas szárnyakat növesztettem! A vízként áttetszı alak e látomása egyetlen pillanatig tartott, Azután eltőntem, és ez úgy igaz, mint az, hogy most itt ülök. İ ott maradt, hogy leselkedjen, vacogva imádkozott az ısökhöz, a Teremtıhöz, a sivatag démonaihoz, amikor hirtelen meglátott ismét. Hogy az ı egyszerő szavait idézzem, áttetszién, mégis láthatóan zuhantam, szárnyasán és irdatlanul, majd belecsapódtam a földbe, olyan erıvel, amely mindenki mást megölt volna, ám az a földi porban ülı ember, akivé változtam, olyan volt, mint a többi rendes férfi.
"Istenem! - fohászkodtam. - Mit tegyek? Ez a nı az igazat mondta. De én akkor se vagyok Isten. Te vagy az Isten. Mitévı legyek?"
Az ég nem válaszolt, se a fülemnek, se a szívemnek, se a szövevényes, földhöz ragadt agyamnak.
A hallgatóság, amely a gyerekeket nem számítva harmincöt személybıl állhatott, meg se

mukkant. Fontolgatták, amit hallottak, nem siettek hitelt adni neki. Tartózkodtak az elhamarkodott következtetéstıl, a hangos kételkedéstıl. Viselkedésemben és tartásomban volt valami, ami óvatosságra intette ıket.
Nem is csoda. Nem kushadtam, nem dideregtem, nem mutattam a szenvedés jeleit. Nem tanultam meg, hogyan kell kifejezni a hússal az angyalok szenvedését. Csak ültem, és már kiolvastam a nézésükbıl, hogy ifjú vagyok, tetszetıs és titokzatos; ık pedig nem voltak annyira merészek, hogy bántani akarjanak, mint gyakran cselekedtek másokkal. Nem próbáltak átdöfni, széthasogatni, vagy megégetni, pedig láttam, hogy sőrőn megteszik ellenségeikkel, de a véreikkel is, akiket meggyőlöltek.
Váratlanul mormolás hullámzott végig a csoporton. Felállt egy vénséges ember, aki még a nınél is egyszerőbb szavakat használt: talán ha fele akkora lehetett a szókincse, ám ez is elég volt gondolatainak kifejezésére. Annyit kérdezett egyszerő szavakkal: "Akarsz mondani valamit?"
A többiek úgy fogadták e kérdést, mintha a lángész nyilatkozna meg általuk. Talán így is volt. A nı mellém ült, hozzám tapadt, és átkarolt.
Akkor értettem meg, hogy sorsa valamilyen kapcsolatban van az enyémmel. Kicsit félt ezektıl az emberektıl, a fajtájától - tılem viszont nem! Érdekes! Ilyen csodákra képes a gyengédség és a szeretet! És Isten még azt mondja, hogy ezek itt csak egy kinövését jelentik a természetnek!
Kis idıre lehajtottam a fejemet, aztán fölálltam, felemelve magammal együtt ıt is, a páromat, és így válaszoltam, felhasználva a nyelvébıl ismert szavakat, talán még azokat is, amelyekkel ennek a nemzedéknek a gyermekei egészítették ki a szókincset, a felnıttek elıtt ismeretlen szavakat: "Nem akarok rosszat nektek. Az égbıl jöttem. Azért jöttem, hogy többet tudjak meg rólatok, és szeresselek titeket. Kívánom nektek mindazt a jót, ami csak van Isten ege alatt!"
Nagy lárma támadt, boldog zsivajgás: az emberek felszökkentek, tapsoltak, a kicsinyek ugrabugráltak. Úgy tőnik, megegyeztek abban, hogy Lilia, a párom, visszatérhet a csoporthoz, amelybıl kitaszították, hogy haljon meg. Ám ı életben maradt, és egy istennel, egy égi lénnyel tért haza!
"Nem! - tiltakoztam. - Nem vagyok isten! Nem én alkottam a világot. Hozzátok hasonlóan én is csak imádom az Istent, aki mindeneket teremtett!"
Ezt is ujjongva fogadták, olyan túlfőtött örömmel, hogy kezdtem nyugtalankodni. Fokozott erıvel tudatosodtak bennem testemnek korlátai, miközben ezek az emberek táncoltak, sikongattak, kurjongattak, rugdosták a tőzifát, és ez az édes Lilia hozzám simult.
"Most aludnom kell!" - mondtam hirtelen. Ez volt az igazság. A testben töltött három nap alatt alig aludtam egy órát. Halálosan elfáradtam, összetört, felhorzsolt a zuhanás a mennyekbıl. Erre a nıre vágytam, hogy eltemethessem karjaiba a bánatomat.
Egyhangúlag helyeseltek. Összeütöttek számunkra egy kunyhót, ide-oda futkostak, hozták a legfinomabb gereznákat, a legpuhábbra rágott bıröket, aztán szavak nélkül betessékeltek. Leheveredtem a hegyi kecske hosszú, puha szırő prémjére.
"Mit akarsz, Isten, mit tegyek?" - kérdeztem fennszóval. Nem válaszolt. Nem volt más, csak a csend és a sötétség. Meg az Emberek Leányának puha, gyengéd karja, és a szenvedély, az a titok, az az élı csoda, a bujasággal ölelkezı szeretet!
Memnoch váratlanul elhallgatott. Kimerültnek látszott. Felállt, újra lement a tengerpartra. Megállt a kavicsokkal kevert selymes homokban. Egy pillanatra felvillant a szárnya - talán épp ilyennek láthatta a halandó asszony -, aztán csak a szálas alak maradt, amely a hátát fordított felém. Válla megroskadt, mintha a tenyerébe temetné az arcát.
- Mi történt, Memnoch? - kérdeztem. - Isten csak nem hagyhatott ott! Mit tettél másnap reggel, mikor felébredtél?
Sóhajtott, és végre megfordult. Lassan visszajött a görgetegsziklához, és leült.

- Reggelre fél tucatszor megismertem Liliát, és félholt voltam, ami önmagában felért egy leckével. Közben nem foglalkoztam azzal, mit kellene tennem. Miután elaludt, Istenhez imádkoztam. Mikáelhez és a többi angyalhoz fohászkodtam. Egyfolytában imádkoztam, és útmutatásért könyörögtem. Mit gondolsz, ki válaszolt?
- A Seol lelkei? - kérdeztem.
- Igen, ık! A szellemek válaszoltak! Honnan tudtad? A Seol legerısebb lelkei meghallották a Teremtıhöz intézett imáimat, érzékelték jajkiáltásaimat, mentegetızésem tüzet, a lázat, amellyel megbocsátásért és megértésért könyörögtem - meghallották, magukba itták, felszívták, ugyanúgy, mint halandó gyermekeik lelkének vágyakozását. Mire felkelt a nap, és a csoport férfiúi összegyőltek, egyetlen dolog volt, amelyben bizonyos lehettem: bármi történt is velem, bármi volt az Isten akarata, a Seol lelkei visszavonhatatlanul megváltoztak! Túl sokat tanultak az anyagba hullott angyaltól, aki meggondolatlanul felkiáltott az egekbe, az Istenhez!
Akkor persze nem fogtam föl ennek a teljes jelentıségét. Nem szántam rá idıt, nem törtem a fejemet. A legerısebb lelkek akkor láthattak elıször egy villanásnyit a Paradicsomból. Most már tudták, hogy van olyan Fény, amelyhez még egy angyal is jajgatva esdekel, ha attól fél, hogy soha többé nem láthatja. Akkor nem gondoltam erre. Még nem.
Isten itt hagyott. Ezt gondoltam. Isten elhagyott. Kimentem a sokaságba, amely alig fért el a térségen. Látásomra idecsıdült a közeli települések minden férfiúja és asszonya.
Ki kellett jönnünk a kapun az egyik mezıre. Látod ott jobbra azt a lankást? Ahol kiszélesedik a mezı, és kanyarodik a víz...
- Igen.
- Ott győltünk össze. Hamarosan kivilâglott, hogy ezek a férfiak és asszonyok valamit várnak tılem, de hogy mit, azt nem tudtam. Szóljak? Tegyek csodát? Növesszek szárnyakat? Lilia most is mellettem volt igézı szépségének teljében, és némileg értetlen csodálattal kapaszkodott belém. Együtt másztunk fel a sziklákra... látod, azokra ott, amelyeket évmilliónak elıtte hagytak hátra a gleccserek. Ott. Felkapaszkodtunk, Lilia letelepedett a kıre, én pedig kiálltam a népek elé. Az égre néztem, és kitártam karjaimat. Teljes szívembıl könyörögtem Istennek, hogy bocsásson meg, fogadjon vissza magához, irgalmasan vessen véget ennek azzal, hogy eltüntet. Hadd vegyem vissza láthatatlan angyali alakomat, hadd szálljak fel a mennyekbe! Akartam, elképzeltem, minden általam ismert módon igyekeztem visszanyerni régi természetemet. Nem sikerült.
Azt láttam az égen, amit az emberek: kékséget, kelet felé húzó, légies fehér fellegeket, a sápadt nappali holdat. Fejemet, vállamat fájdalmasan égette a nap, és lassan tudatosodott bennem az iszonyú tény: lehetséges, hogy ebben a testben halok meg. Odavetettem a halhatatlanságomat. Isten halandóvá tett, aztán elfordult tılem.
Az elsı pillanattól gyanítottam, de most igazi emberi gyorsasággal kristályosodott ki bennem a meggyızıdés, és akkor mélységes harag kerített a hatalmába. Ránéztem ezekre a férfiakra és asszonyokra. A hozzám intézett isteni szavakra gondoltam, hogy menjek azokhoz, akiket választottam, ha már egyszer jobban szeretem a húst a mennyek országánál, és ekkor elhatározásra jutottam.
Ha nekem ez a vég rendeltetett, ha ebben a halandó testben kell meghalnom, úgy, ahogy a többi ember, ha még maradtak napjaim, heteim, talán éveim - már amennyit ez a test remélhet ily sok veszély közepette -, akkor halálom elıtt meg kell tennem a legszebbet, ami tılem telik. Azt kell felajánlanom Istennek, ami bennem a legkülönb. Ha erre rendeltettem, úgy kell távoznom, mint egy angyalnak!
"Szeretlek, Uram!" - mondtam fennszóval, és gondolkozni kezdtem, hogy mi lehet a legfényesebb hıstett.

Nyomban eszembe jutott a magától értetıdı, logikus válasz. Meg fogom tanítani ezeket az embereket mindenre, amit tudok! Nemcsak Istenrıl, a mennyek országáról és az angyalokról regélek nekik, mert ugyan mi hasznát vennék? Bár persze errıl is mesélek, és majd arra intem ıket,
hogy megbékélten távozzanak, és leljenek békére a Seolban, mert ezt elérhetik.
Ám ez a legkevesebb. Ennél sokkal többet tehetek: megtanítok nekik mindent a világukról, amit logikusan felfoghatok, de ık még nem ismerhetik.
Nyomban szólni kezdtem hozzájuk. Felvezettem ıket a hegyekbe, bevittem a barlangokba, megmutattam a teléreket, elmagyaráztam, hogy ez a fém forrón buggyan elı a földbıl. İk is felhevíthetik, és mikor meglágyul, mindenfélét készíthetnek belıle.
A tengerhez visszatérve markoltam a puha földbıl, és emberkévé gyúrtam, megmutatva, mily egyszerő ez! Botot fogtam, kört rajzoltam a homokba, és a jelképekrıl beszéltem. Hogyan alkothatunk jelképet Liliának, olyat, hogy hasonlítson az általuk liliomnak hívott virágra, amelyrıl asszonyomat elnevezték. És hogyan alkothatunk jelképet annak, aki vagyok: a szárnyas embernek... Telerajzoltam a földet, megmutatva, milyen könnyő összekapcsolni a képet a gondolattal vagy a tárggyal.
Este magam köré győjtöttem a nıket, és megmutattam, miként kötözgethetik össze a rágott bırbıl hasított szalagokat, ami nekik még sose jutott eszükbe. Megmutattam, miként lehet nagy darabokat kialakítani a változatosan fonott szíjakból. Logikus, nem? Egy angyal csak képes következtetni abból, amit tud a világról!
Ezek az emberek már ismerték a hold fázisait, de még sejtelmük sem volt a nap kalendáriumáról.
Ezt is elmagyaráztam. Hány napból áll az év a bolygók és a csillagok járása szerint? Hogyan lehet ezt megörökíteni jelképekkel? Kikapartuk a tengerpartból az agyagot, táblákká lapítottuk, és ezekre a táblákra róttam föl vesszıvel a csillagok, az egek és az angyalok képeit. Aztán száradni tettük ıket a napra.
Nap- és éjhosszat maradtam a népemmel. Egyre több és több dolgot tanítottam meg nekik. Ha egy csoport annyira elfáradt, hogy nem bírt befogadni több leckét, a másikhoz fordultam. Vizsgáztattam ıket a tanultakból, tökéletesítettem a tudásukat.
Tisztában voltam vele, hogy sok mindenre rá fognak jönni maguktól. Nagyon hamar felfedezik a szövést, és akkor majd jobb öltözetet készíthetnek maguknak. Ez mind szép volt és jó. Mutattam nekik más festékeket is, hasonlatosakat a vörös okkerhez, amelyet már használtak. Dolgokat emeltem ki a rögbıl, amelyek más színekkel fogják megajándékozni ıket. Megosztottam velük minden gondolatomat, minden ötletemet, ami fejlıdést ígért. Közben persze hatalmasan kibıvítettem a szókincsüket, megtanítottam ıket az írásra, és tanítottam nekik zenét is, egy egészen újfajta zenét. Dalokra tanítottam ıket. És eljöttek hozzám az asszonyok, újra és újra - Lilia ilyenkor félrehúzódott -, hogy minél sőrőbben csírázhasson ki az angyali mag az emberek szép leányaiban.
Ismét elnémította a fájdalmas emlékezés. Szemét halványkékre színezte a tenger.
Nagyon halkan, óvatosan törtem meg a csendet. Hénok könyvét idéztem, készen rá, hogy az elsı intı jelre elhallgassak:
- "És Ázázel megismertette ıket az ércekkel, megtanította ıket a fémek megmunkálására, a karperecek, ékességek készítésére, az antimon, a szemhéjfestékek, a különféle drágakövek és a színes festékek használatára."
Megfordult, rám nézett. Alig bírt megszólalni. Az enyémhez hasonlóan elfúló hangon mondta Hénok könyvébıl a következı sorokat:
- "Lett nagy istentelenség, paráználkodás és tévelygés... - Ismét elnémult, ismét folytatta: - Az emberek sírva haltak meg, és sírásuk hangja felhallatszott az égig." - Fagyos keserőséggel

mosolygott. - Hogy szól a folytatás, Lestat? Mi rejlik a sorok között, amelyeket mondtál, és amelyeket mondtam? Hazugság! Civilizációra tanítottam ıket! Az egek és az angyalok tudományára tanítottam ıket! Ennyit tanultak tılem! Nem volt ott semmiféle vérontás, törvénytelenség, vagy földbıl vétetett, szörnyeteg óriások. Hazugság és újra csak hazugság! Csonka igazságok a hazugságok hálójában!
Félelem nélkül bólintottam. Bizonyosra vettem, hogy így volt. Tisztán láttam, amit Memnoch mondott, de láttam a héberek szempontjából is, akik olyan szenvedélyesen hittek a törvényben és a tisztogatásban, hogy nem gyızték újra és újra elmesélni a parázna, gonosz mesét, amelyben a Vigyázok, a tanítók, az angyalok szerelembe esnek az Emberek Leányaival.
- Nem volt varázslat - mondta Memnoch halkan. - Nem volt bőbáj. Nem tılem tanulták, hogyan kovácsoljanak kardokat! Nem én tanítottam meg ıket a háborúra! Ha egy másik földi nép ismert valamit, amirıl tudtam, arra oktattam ıket. Arra, hogy egy másik folyó partján már tudják, miként arassanak sarlóval! Arra, hogy az égben élnek olyan angyalok, az Ofannim, akik kör alakúak, kerék formájú angyalok, és ha ezt az idomot utánozzák az anyagban, ha egy közönséges rúddal összekötnek két tárcsát, olyan szerkezetet állíthatnak elı, amely ezeken a kerekeken gurul! Sóhajtott.
- Félırült voltam a kialvatlanságtól. Ha az embereket elnyőtte a belılem zuhogó tudás, ha már tántorogtak a súlya alatt, felmentem a barlangokba, és a falakba vésztem jelképeimet. Felvéstem az ég, a föld, az angyalok képét. Felvéstem Isten fényét. Addig dolgoztam, míg meg nem fájdult minden halandó izmom.
Ha pedig nem bírtam tovább a társaságukat, és csömörig elteltem a gyönyörő asszonyokkal, Liliánál kerestem megnyugvást, és kimentem vele az erdıbe, arra hivatkozva, hogy a csöndben kell szólnom Istenemmel, és ott összerogytam.
Mozdulatlanul elnyúlva, magamat Lilia hallgatag jelenlétével vigasztalva, töprengtem a dolgokon, amelyek történtek. Az érvekre gondoltam, amellyel ügyemet meg akartam támogatni Isten elıtt. Amit megtanultam, mind engem igazolt! Nem láttam olyat az emberek között, ami megváltoztatta volna álláspontomat. Nem számít, hogy megsértettem Istent, hogy elvesztettem ıt, hogy a Seol lesz osztályrészem az örökkévalóságig, ezek a dolgok akkor is valósak, és én ismerem ıket! Itt dörömbölnek a szívem, a lelkem kapuján!
Azt akartam a Mindenható elé tárni, hogy ezek az emberek kiemelkedtek a természetbıl, túlléptek rajta, és többet érdemelnek tıle. Minden tapasztalatom ezt a hitemet igazolta. Fogékonyak a mennyei misztériumokra, szenvednek, és magyarázatot keresnek, amely indokolja ezt a szenvedést. Ó, kell, hogy legyen egy Alkotó, és kell, hogy ennek az Alkotónak okai legyenek... O, kínszenvedés volt! És mindennek a szívében sötéten izzott a kéj titka.
Az orgazmusban, mikor magom az asszonyba lövellt, megismertem a mennyek örömének fogható önkívületet, és egyetlen töredék másodpercre tudtam, tudtam, tudtam, hogy az emberek nem tartoznak a természethez, különbek nála, az ı helyük ott van Isten mellett, közöttünk! Mikor elém tárták zőrzavaros hiedelmeiket - igaz, hogy mindenfelé láthatatlan szörnyek ólálkodnak? -, azt feleltem, hogy nem. Csak Isten létezik, és a mennyei udvar, meg az ı rokonaik lelkei a Seolban.
Mikor megkérdezték, hogy - a nagyon elterjedt elképzelésnek megfelelıen - az örök tőzbe kerülnek-e holtuk után a törvényszegı gonosz asszonyok és férfiak, elszörnyedve válaszoltam, hogy Isten sose engedne ilyet. Még hogy a csepp újszülött lélek az örök tőzre vettessék? Ez fertelem, mondtam. Megismételtem intésemet, hogy tiszteljék a holtak lelkeit, mert ez enyhíti bánatukat, és ama lelkek gyötrelmét. Ha pedig eljı a halál, ne féljenek. Könnyen lépjenek át az éjszakába, és mindig tartsák szemüket a földi élet ragyogó fényén.
Ezeknek a dolgoknak a többségét azért mondtam, mert nem tudtam, mit mondjak.

Ó, káromlás! Elkövettem, valóban azt követtem el! Most mi lesz a sorsom? Megvénülök, aztán meghalok, mint köztiszteletben álló tanító - ha csak valamilyen ragály vagy vadállat nem elıbb szakítja meg az életem fonalát -, de a halálom elıtt még agyagba és kıbe vések mindent, amit tudok. Aztán átlépek a Seolba, magam köré győjtöm a lelkeket, és azt mondom: "Kiáltsatok, kiáltsatok fel az égbe!" Megtanítom ıket, hogy fölfelé nézzenek! Elmondom nekik, hogy ott van a Fény!
Nagyot lélegzett, mintha a szó égetné a torkát.
- "És most lássad a holtak lelkeit, akik sírnak és perlekednek a meny-nyek kapuinál!" - idéztem ismét halkan Hénok könyvébıl.
- Igen, ismered az írást, mint minden jó ördög - jegyezte meg keserően, de arcának bánata, együttérzése elvette a szavak fullánkját. - Ki tudta, mi fog történni? - kérdezte. - Igen, igen, addig erısítem a Seolt, amíg jajkiáltásaik faltörı kosként döntik le a mennyek ajtaját! Ha van lelketek, és ez a lélek növekedhet, akkor angyal is lehet belıletek! Ez lesz egyetlen reményem, ha majd azokon uralkodom, akiket Isten elfelejtett.
- De Isten nem engedte, ugye? Nem engedte, hogy abban a testben halj meg.
- Nem. És nem is zúdította ránk az Özönvizet, tehát azt, amit tanítottam, nem mosta el a Dilúvium. Megmaradt és átkerült a mítoszba és a szentírásba, hogy itt jártam, tanítottam dolgokat, amelyeket embernek is módjában áll megtenni. Logika kell hozzájuk, nem mágia. Egy napon még talán a mennyek titkait is megláthatják a lelkek. Igen, elıbb-utóbb, egy napon!
- De hogyan jutottál ki belıle? Mi történt Liliával?
- Lilia? Ó, Lilia! Köztisztelet övezte, míg meg nem halt. Lilia, az isten felesége! - Arca felragyogott, elnevette magát. - Lilia - ismételte. Az asz-szony, akit az emlékezés kiemelt a mesébıl, most nagyon közel lehetett hozzá. - Az én Lillám! Kiközösítette a csoport, mivel ı egy istennel vállalt közösséget.
- Addigra téged elvitt az Isten? - faggattam. - Véget vetett annak, amit műveltél?
- Nem volt ilyen egyszerő- felelte Memnoch, miután egy darabig farkasszemet néztünk. - Talán három hónapja lehettem ott, mikor egy éjszaka arra ébredtem, hogy értem jött Mikáel meg Rafael. "Isten akarja, hogy gyere" - mondták tisztán érthetı hangon.
Mivel pedig Memnoch voltam, a javíthatatlan, így feleltem: "Igen? Ha ez az óhaja, akkor miért nem kap föl, és ragad ki innen?"
"Memnoch, az Isten szerelmére - mondta valahogy szerencsétlenül Mikáel -, térj vissza önként igazi alakodba. Nıj meg, és engedd, hogy szárnyaid felröpítsenek a mennyekbe. İ csupán akkor akar, ha te is akarsz jönni. Memnoch, gondolkozz, mielıtt..."
"Nem, nem szükséges figyelmeztetned, szerelmetes felem! - mondtam. - Jövök. Könnyezve bár, de jövök. - Letérdeltem, megcsókoltam az alvó Likát. Fölnézett rám. - Búcsúzom, párom, tanítóm" - mondtam csókok között, majd elfordultam tıle, és angyallá lettem, feltöltve magamat az anyaggal, hogy a síró Lilia is lásson, és egyszer talán, ha szükséges, ebben az utolsó vízióban kereshessen vigasztalást.
Aztán láthatatlanná lettem, és követtem Mikáelt és Rafaelt haza.
Az elsı percekben el se bírtam hinni. Amikor keresztülvágtam a Seolon, a kínjukban jajveszékelı lelkek között, vigasztalón nyújtottam feléjük a kezemet. "Esküszöm, nem feledkezem meg rólatok! Kiállók mellettetek a mennyekben!" Szálltam egyre följebb, a fény elém jött, beburkolt; Isten forró szeretete, amelyrıl nem tudhattam, ítéletet, büntetést, vagy megbocsátást jelez-e, körülölelt és megtartott. Még én is majdnem megsiketültem a mennyek örömujjongásától. Összegyőlt a boné ha elóhím összes angyala. Isten fénye koncentrikus győrőkben lüktetett. "Büntetést kapok?" Nem éreztem mást, csakis hálát, hogy ha percekre is, de újra láthattam ezt a fényt.

Nem bírtam belenézni, el kellett takarnom a szememet. A szeráfok és a kerubok, ahogy az ilyen mennyei győléseken szokták, szorosan körülvették Istent, úgyhogy mögülük áradt sugaras pászmákban a dicsıséges fény, amelynek világosságát már elviselhettük.
Isten azonnal szólott, mindent betöltı hangon.
"Beszédem van veled, bátor és kevély fiam! - mondta. - Tervem van számodra, amit végy fontolóra angyali bölcsességeddel. A gyehennáról, avagy pokolról lenne szó. Tőz, és örök szenvedés, a mennyország ellentéte. Felelj, Memnoch, de ıszintén. Nem ez lenne számodra a méltó büntetés? Az ellentéte annak a dicsıségnek, amit eldobtál az Emberek Leányaiért? Nem ez lenne az ítélet - addig szenvedni, míg nem lesz többé idı?"

Tizennégy

- Pillanatig sem kellett gondolkoznom a válaszon. - Memnoch rám nézett, és könnyedén felvonta a szemöldökét. - Azt mondtam: "Nem, Uram, Te nem tennéd meg ezt senkivel! Mind a Te teremtményeid vagyunk. A pokol túlságosan rettenetes minden tudatosan teremtett lény számára. Nem, Uram. Mikor azt hallottam a földi férfiaktól és asszonyoktól, hogy elképzelésük szerint ilyen helyeken kínozzák azokat, akik rosszak voltak, és ártottak nekik, biztosítottam ıket, hogy ilyen hely nincsen. És nem lesz soha!"
Nevetés csendült a mennyekben. Nevetés hullámzott végig az egeken. Minden angyal nevetett, és természetesen gyönyörőséges csoda volt hallani dallamos nevetésüket, ám ez kacaj volt, és nem ének.
Egyetlen angyal nem nevetett, és az Memnoch volt. Mélységes komolysággal beszéltem, és mélységesen megdöbbentem, hogy kinevetik, amit mondok.
Akkor a legkülönösebb dolog történt. Nevetett Isten is, együtt nevetett az ı angyalaival, az ı lágy hangja adta kacagásukhoz az ütemet, és mikor elhalt nevetése, elhallgattak az angyalok is.
"Tehát ezt mondtad nekik, Memnoch? Hogy sose lesz pokol, ahol a gonoszok szenvednek az örökkévalóságig? Soha?"
"Igen, Uram, ezt! - válaszoltam. - Nem is tudom, hogy képzelhettek ilyet! Talán azért, mert idınként annyira megharagudtak ellenségeikre..."
Ismét felcsendült a kacagás, ám Isten elcsendesítette.
"Memnoch - mondta -, lent hagytad minden halandó sejtedet a földön? Birtokában vagy angyali képességeidnek? Nem megszokásból játszod az együgyőt?"
Túlkiáltottam a nevetést. "Nem, Uram! Errıl a pillanatról álmodtam! Kínszenvedés volt elszakadni tıled! Amit tettem, szeretetbıl tettem. Neked ezt nálam is jobban kell tudnod!"
"Attól félek, így volt - felelte İ. - Igen, szeretetbıl. Ennyi igaz." "Uram, arról álmodtam, hogy színed elé engedsz, és elmagyarázhatom ezt a dolgot, amelyet azóta akarok eléd terjeszteni, hogy elıször láttam az Emberek Leányát, és elmentem vele. Megtehetem?" Csönd.
Isten néma volt, ám hirtelen észrevettem, hogy a boné ha elóhim egyes angyalai közelebb húzódnak hozzám. Elıször azt hittem, csak a helyüket változtatják, kitárt szárnyaikat fürdetik a fényben, de most láttam, hogy máris egy kisebb légió csoportosul mögöttem. Ezek az angyalok egész idı alatt a sokaság szélén álltak, amely most felém tolta ıket.
Természetesen ismertem valamennyit, bár nem egyformán, mert voltak, akikhez sokkal közelebb jutottam vitáink során. Az összes kart és rendet képviselték. Zavartan pillantottam rájuk, majd visszafordultam az Isteni Jelenléthez.
"Memnoch - mondta az Úr váratlanul. - Ezek, akik mögötted állnak, a te légiód, ugyancsak azt kérik, hogy teljesüljön a te kívánságod, és ismertethesd álláspontodat."
"Nem értem, Uram!" Pedig egy szemvillanás alatt megértettem. Láttam a szomorúságot az

angyalok arcán, akik úgy húzódtak hozzám, mintha védelmezıjük lennék. Azonnal tudtam, mi történt. Ezek ugyanazt tették a földön, amit én.
"Nem ily harsányan vagy körmönfontan - mondta az Úr. - De ık is látták a férfi és az asszony párzásában a tüzet és a titkot; ık is szépnek találták az Emberek Leányait, és közülük vettek feleséget."
Ismét nagy hangzavar támadt. Voltak, akik nevettek, azzal a derős könnyedséggel, mintha ez csak egy pompás, új szórakozás lenne, mások hüledeztek. A hozzám húzó Vigyázok, akiknek száma csekélynek tetszett a boné ha elóhim másik részéhez képest, reménytelenül, sıt vádlón néztek rám, és suttogás kelt soraikban:
"Memnoch, tıled láttuk, hogy megteszed."
Nevetett Isten? Nem hallottam. A fény hatalmas pászmákban világított a szeráfok és kerubok árnyalakjai között; a szeretet olyan hatalmasnak, öröknek, változatlannak tetszett, mint mindig.
"Mennyei Fiaim világszerte leszálltak a földre, hogy hozzád hasonlóan megismerjék a húst, bár mint mondtam, jóval csekélyebb hőhóval. Ok nem vágytak felkavarni a természet sőrő légkörét, hogy tudatosan megzavarják isteni tervemet."
"Uram, Istenem, bocsáss meg!" - suttogtam. Mögöttem ugyanezt lehelte a kórus.
"De mondjátok csak ti, akik Memnoch mögött álltok! Nektek mi mondanivalótok van a védelmetekre? Miért tettétek, mit tudtatok meg belıle, milyen ügyet képviseltek a mennyei udvar elıtt?"
Csend volt a válasz. Az angyalok arcra borultak az Úr elıtt, és ez olyannyira kifejezte bocsánatkérésüket, hogy nem kellett hozzá ékesszóló beszéd. Egyedül én maradtam állva.
"Ah, Uram - szóltam -, úgy rémlik, egyedül vagyok." "Nem egyedül voltál mindig? Az én Mennyei Fiam, az én angyalom, aki nem bízik az Úrban."
"uram, Istenem, én bízom benned! - vágtam rá hirtelen haraggal. -Bízom! Ám nem értem ezeket a dolgokat, és nem parancsolhatok hallgatást értelmemnek vagy természetemnek. Nekem ez lehetetlen! Nem, nem lehetetlen, csak... nem tőnik helyesnek a hallgatás. Az tőnik helyesnek, hogy disputáljak. Úgy érzem, ez a legfontosabb feladatom, amivel leginkább elnyerhetem Isten tetszését."
Mögöttem az arcra borult Vigyázok úgy takaróztak a szárnyaikba, mint fészkükben a riadt madarak. A mennyei udvar megoszlott. Voltak, akik zúgolódtak, mások dallamosán kacarásztak; voltak, akik halkan, fojtottan kérdezgettek. Sok arc fordult felém kíváncsian, sıt haragosan öszszeráncolt szemöldökkel.
"Ismertesd álláspontodat! - szólított fel az Úr. - De mielıtt elkezded, jusson eszedbe az itt jelen levık érdekében, hogy én mindent tudok! Úgy ismerem az emberiséget, ahogyan te sose fogod! Láttam véres oltárait, esıtáncait, orrfacsaró áldozatait, hallottam, mint jajgatnak a sebesültek, a betegek, a lassú pusztulásra ítéltek! Úgy látom a természetet az emberiségben, ahogyan látom a tengerek vagy az erdık vadságában. Ne pazarold az idımet, Memnoch! Vagy hogy érthetıbben fogalmazzak, ne pazarold az idıdet velem!"
Hát eljött a perc. Némán álltam, összeszedtem gondolataimat. Még soha, egyetlen esemény jelentıségét sem éltem át annyira, mint a mostaniét. Te talán izgalomnak vagy lelkesültségnek neveznéd. Volt hallgatóságom, és nem kételkedtem magamban. De nagyon haragudtam a légióra, amely mögöttem hasalt és hallgatott. Amíg ott fekszenek, és hagyják, hogy egyedül nézzek szembe Istennel és az udvarral, én ugyan nem mondok semmit. Keresztbe fontam a karomat, és hallgattam.
Isten nevetni kezdett, egyre hangosodé zengéssel, és a mennyország csatlakozott az ellenállhatatlan hanghoz. Majd így szólt az arcra borult Vigyázókhoz: "Fiaim, keljetek föl, különben itt maradunk az idık végezetéig!"

"Gúnyolsz, uram, és én megérdemlem - mondtam. - De azért köszönöm."
Mögöttem szárnyak és köntösök nagy suhogásával feltápászkodtak a Vigyázok, és megálltak, olyan szálasán és egyenesen, mint a bátor emberek szoktak lent a földön.
"uram, esetem egyszerő - mondtam -, de bizonyosan nem hagyhatod figyelmen kívül. Olyan egyszerően és értelmesen fejtem ki, ahogyan csak tudom.
Fejlıdése egy adott pillanatáig a földi fıemlıs a természethez tartozott, a természeti törvények voltak érvényesek rá. Ahogy nıtt az agya, úgy lett mind ravaszabb; vérengzı kíméletlenséggel bánt a többi állattal, ez igaz! És az ésszel együtt járt az is, hogy rafináltán és kifogyhatatlan leleményességgel tudott szenvedést okozni a saját fajtájának.
Láttam háborúkat, kivégzéseket, egész falvak elpusztítását, de semmi olyat, ami felülmúlta volna kegyetlenségben a rovarok vagy a hüllık, vagy az alsóbbrendő emlısök királyságát, amelyek vakon és értelmetlenül vagdalkoznak, mindössze két célért: hogy fennmaradjanak és szaporodjanak."
Szünetet tartottam, udvariasságból, és a hatás kedvéért.
"Aztán eljött a pillanat, mikor ezek a fıemlısök, amelyek addigra erısen hasonítottak a Te képedre, úgy, ahogy azt magunkban látjuk, szembeszökıen elkülönültek a természettıl. És nem mondhatjuk, hogy akkor ébredtek öntudatra, amikor felismerték az élet és a halál logikáját. Nem ilyen egyszerő volt. Épp ellenkezıleg, egy egészen új, és a természetben ismeretlen jelenségbıl, a szeretetre való képességbıl sarjadt ki az öntudat.
Az emberiség ekkor oszlott fel családokra, klánokra, törzsekre, amelyeket nem annyira a faji azonosság, mint egymás egyéniségének ismerete, és úgy örömben, mint bánatban a szeretet köteléke tartott össze.
Uram, az emberi család felülemelkedett a természeten. Ha lemennél,
es...
"Memnoch, vigyázz!" - súgta Isten.
"Igen, uram! - bólintottam. Hátratettem a kezemet, és összekulcsoltam, hogy ne hadonásszak. - Azt kellett volna mondanom, hogy mikor lementem, és vizsgálat tárgyává tettem itt, ott és mindenütt a családot, amelyet Te teremtettél, amelynek nagyszerő kibontakozását Te engedted, olyannak láttam, mint egy új és páratlan virágot, az érzelem és az értelem kelyhét, amely törékenységében leszakadt a természet éltetı gyökerérıl, és most tehetetlenül sodródik a szélben.
A szeretet, uram! Láttam a szeretetet, éreztem a férfiak és a nık szeretetét egymás iránt, a gyermekeik iránt. Láttam, ahogyan készek áldozatot hozni egymásért, ahogyan meggyászolják a halottaikat, próbálnak átnyúlni utánuk a túlvilágra, és egy olyan túlvilágot képzelnek maguknak, uram, ahol ismét összebékülhetnek a lelkek.
A szeretet és a család, e ritka, sosem volt virág - amelyikek alkotó ereje a Tiedet látszik tükrözni - tette, hogy e lények lelkei nem pusztultak el a halállal! Mi van még a természetben, ami erre képes, Uram? Mind visszaadja a földnek, amit kapott. Ebben is a Te bölcsességed nyilvánul meg. Ami csak szenved és meghal Egednek kupolája alatt, a Te irgalmadból nem ismerheti a tervet, amelyért neki is meg kell halnia.
De nem így a férfi! Nem így az asszony! És az egymás iránti szeretet mintájára képzelték el a Te mennyországodat, Uram! Nekik az az üdvözülés, amikor a lelkek ismét egyesülhetnek, és az egymásra talált családok zengnek boldog éneket! Elképzelték az örökkévalóságot, mert a szeretet nem képzelhet mást, Uram. Úgy fogannak bennük ezek az eszmék, ahogyan hús-vér gyermekeknek adnak életet. Én, a Vigyázó, ezt láttam." Megint csend lett. Olyan csend volt a mennyekben, hogy csak a földrıl hallatszott fel a szél susogása, a tengerek fojtott mormolása, a föld lelkeinek és a Seol lelkeinek távoli kiáltásai.
"Uram - folytattam - ık a mennyek után vágynak. És mivel elképzelték maguknak az

örökkévalóságot vagy a halhatatlanságot, nem tudom, melyiket, úgy szenvednek az igazságtalanságtól, az elszakadástól, a betegségektıl és a haláltól, amire egyetlen állat sem képes. Nagy az ı lelkük. A szeretet arra is képessé teszi ıket, hogy átnyúljanak a Seolba. A szeretet örök áramlata lüktet a Seol és a föld között. Uram, a földiek megteremtették maguknak a láthatatlan udvar egy alacsonyabb karzatát! Uram, igyekeznek megengesztelni téged a Te haragvásodban, mert tudják, hogy itt vagy! Uram, mindent tudni akarnak rólad! És magukról! Tudnak, de még többet akarnak tudni!"
Ez volt a legfontosabb mondanivalóm. Ám Isten nem vágott szavamba, és nem is válaszolt.
"Nem tekinthettem másnak, mint a legnagyszerőbb alkotásodnak az öntudatra ébredt embert, aki érzékeli az idıt, és hatalmas agyával máris olyan gyorsan tanul, hogy még mi, Vigyázok is alig bírunk lépést tartani vele. Azt szerettem volna kérdezni, Uram, hogy nem kaphatnának-e egy kis részt a Te fényedbıl ezek a lelkek, legyenek akár a testben, akár a Seolban? Nem kaphatnának a fénybıl, úgy, ahogyan az állatot megitatják, ha szomjazik? Es ha befogadod ıket Isteni Bizalmadba, nem érdemelnének egy kicsiny helyet ebben az udvarban is, amely határtalan?"
Az álmok örök csendje borult a mennyországra. Akkor lehetett ily csend, amikor még nem volt idı.
"Nem lehetne megpróbálni, Uram? Mert ha nem próbáljuk meg, mi más lehet a sorsa e láthatatlan túlélı lelkeknek, mint az, hogy megerısödnek, és még jobban belegabalyodnak a húsba, olyan módon, ami vakká teszi ıket a dolgok igaz természetérıl szóló kinyilatkoztatásokra, hogy csupán csonka bizonyítékokon, zsigeri félelmeken alapuló, elkorcsosult eszmék találjanak utat hozzájuk?"
Ezúttal nem tartottam udvarias szünetet. Elszántan törtettem tovább. "Igen, Uram, mikor testet öltöttem, és elmentem az asszonnyal, azért tettem, mert szép volt, ránk hasonlított, és a hús olyan gyönyörőségét kínálta, amely számunkra ismeretlen. Valóban, Uram, az a gyönyörőség eltörpül a Te nagyszerőséged mellett, de bizony mondom néked, hogy mikor együtt háltunk, és közösen ízleltük meg a gyönyört, annak a kicsi lángnak a harsogása nagyon hasonlított a mennyek zsoltáraihoz!
Szívünk egyszerre állott meg, Uram. Testben ismertük meg az örökkévalóságot - a férfi bennem tudta, hogy az az asszony is eljutott a megismerésig. Olyasmibe nyertünk beavatást, ami fölébe tornyosul a földi várakozásoknak, ami maga az Isteni."
Elhallgattam. Mit mondhattam volna még? Tőzdeltem volna esetemet példákkal olyasvalakinek, aki mindent tud? Keresztbe fontam karjaimat, tisztelettel lesütöttem szememet, a Seol hangjaira figyeltem, és egy pillanatig magukra vonták a figyelmemet az elhaló, gyönge kiáltások, egy pillanatra kizökkentettek az égi magasságból, mert rájöttem, hogy engem szólongatnak, visszatérésemben reménykednek, és emlékeztetnek ígéretemre.
"Istenem, Uram, bocsáss meg nekem! - esdekeltem. - Csodáid elcsábítottak. Tévednék, ha azt mondanám, hogy ez volt a terved?"
A csend egyszerre volt nyomasztó, puha, és üres, olyan üres, amit a földön el sem tudnak képzelni. Nem tágítottam, mert nem adhatok mást, csak mi lényegem. Minden szavam igaz volt, egyet se mocskolt félelem. Ha az Úr most kitaszít a mennyekbıl, bizony megérdemlem. Í teremtett, neki tartozom engedelmességgel. Ha akar, elpusztíthat. Újra felhangzottak emlékezetemben a Seol jajkiáltásai. Azon töprengtem, úgy, ahogy egy halandó töprenghet, hogy az Úr odaküld-e hamarosan, vagy még valami ennél is rettenetesebb sorsot szán nekem. A természetben megszámlálhatatlan példa van a kegyetlen kínzásokra és katasztrófákra. Nekem, mint az Isten angyalának, el kell szenvednem, amire az Isten ítél.
"Bízom benned, Uram! - szóltam hirtelen. Egyszerre beszéltem és gondolkoztam. - Különben én is arcra borultam volna, mint a többi Vigyázó. Ezzel nem azt mondom, hogy ık ne bíznának

benned, csak azt, hogy hitem szerint azt akarod, értsem meg a jóságot, mert a Te lényeged a jóság, ezért nem tőröd, hogy ama lelkek sötétségben és tudatlanságban jajgassanak. Nem fogod tőrni, hogy az eszes emberiségnek továbbra se legyen a leghalványabb sejtelme az Istenirıl!"
Isten most szólalt meg elıször, nagyon halkan és egykedvően.
"Memnoch, neked köszönhetıen nemcsak halvány sejtelmük van róla."
"Igen, Uram, így van! Ám sok ihletet és bátorítást nyertek a holtak lelkeitıl is. Ezek a lelkek, mint láttuk, kívül vannak a természeten, és napról napra erısödnek. Ha csak nem egy olyan természetes energiáról van szó, amelyet nem ismerek, akkor e lelkek ugyanabból vannak, Uram, amibıl mi, azaz a láthatatlanból, és mindegyik önálló egyéniséggel és akarattal bír."
Megint csak csend volt. Aztán szólott az Úr:
"Nagyon helyes, meghallgattalak, most pedig kérdezek valamit tıled. Mindazért, Memnoch, amit az emberiségnek adtál, mit adtak cserébe ık?"
Szólni se tudtam a megdöbbenéstıl.
"és most ne beszélj nekem a szeretetrıl! - figyelmeztetett Isten. - Arról, hogy képesek szeretni egymást! E mennyei udvar tud róla, és teljességgel egyetért vele. Mit adtak, Memnoch? Mit kaptál a kockázatért, amit vállaltál, mikor behatoltál világukba?"
"Igazolást, Uram! - vágtam rá. - Felismerték az angyalt, mint ezt feltételeztem is."
"Ah!" - Zengı kacaj gördült alá a Mennyei Trónusról, és végighullámzott az egeken, oly hangosan, hogy a Seolban is hallhatták a gyönge fülek. Az egész mennyország rengett és ringatózott a kacagástól és a dalolástól.
Elıször pisszenni se mertem, aztán váratlan indulattal - vagy talán dacot kellene mondanom? - fölemeltem a kezemet. "Komolyan beszéltem, Uram! Nem valami álmukban sem látott lény voltam a számukra! Uram, a világ teremtésénél tervelted ki, hogy ezek a lények egyszer fölemeljék hangjukat hozzád? Elmondod nekem? Megtudhatom valamilyen módon?"
Elıször csak a kisebb csoportok hallgattak el az angyali sokaságban, aztán végképp elhalt a kacagás, és valami más váltotta fel: alázatos hozsanna, amely az Őr türelmét, az irántam tanúsított türelmét magasztalta.
Nem csatlakoztam a kardalhoz. Isten fényének széles, külsı pászmáit néztem. Kissé elcsüggesztett a saját konokságom, indulatosságom, kíváncsiságom misztériuma, de egy pillanatnyi reménytelenséget sem lopott belém.
"Bízom benned, Uram. Te tudod, mit cselekszel. Tudnod kell. Máskülönben... végünk."
Elhallgattam. Megdöbbentett, ami most csúszott ki a számon. Ez messze felülmúlt minden kihívást, amit eddig intéztem az Úrhoz, messze meghaladta minden javaslatomat. Iszonyodva tekintettem a fényre, és azt gondoltam: és akkor mi van, ha nem tudja, mit cselekszik! És ha sose tudta!
Arcomhoz kaptam a kezemet, nehogy újabb meggondolatlanságot bökjek ki, nehogy agyam újabb káromló gondolatokra vetemedjék. Ismertem Istent! Ott volt, és én elıtte álltam. Hogy merészelek ilyet gondolni? De hát megmondta: "Te nem bízol bennem". Erre célzott.
A fény erısödött, kitárult; a szeráfok és a kerubok eltörpültek, átlátszók lettek tıle; eltöltött engem és minden angyalt, és velük együtt éreztem, mennyire szeret az Isten; olyan nagyon szeret, hogy sose vágyhatunk másra.
Majd pedig szólott az Úr, de most mások voltak szavai, mert versengeniük kellett a szeretet e mérhetetlen áradatával, amelyet fel sem foghatott a gondolkodó elme. Ám én hallottam ıket, és kettéhasították a szívemet.
És hallotta ıket a többi angyal is.
"Memnoch, menj a Seolba - mondta az Isten -, és keress a milliók között tíz lelket, akik érdemesek arra, hogy csatlakozzanak hozzánk a meny-nyekben. Míg megvizsgálod ıket, mondj

nekik, amit akarsz, de találd meg a tízedet, akiket méltónak tartasz, hogy velünk éljenek. Majd akkor folytatjuk, ha felhoztad e lelkeket hozzánk."
"Uram, meg tudom csinálni, képes vagyok rá!" - kiáltottam ujjongva.
Hirtelen megláttam Mikáel, Rafael és Uriel arcát. Eddig majdnem elsötétítette ıket Isten ragyogása, ám a fény most már kezdett visszahúzódni elviselhetıbb határok közé. Mikáel mintha féltett volna. Rafael könnyezett. Uriel csak figyelt közömbösen. Nem állt sem a lelkek pártján, sem az enyémen. Senkién. Ilyen arcot viseltek az angyalok, mielıtt elkezdıdött az idı.
"Mehetek most? - kérdeztem. - És mikor jöjjek vissza?"
"Amikor akarsz - mondta az Úr. - És amikor tudsz."
Ó, értettem én. Ha nem találok tíz lelket, sose jöhetek vissza.
Bólintottam. Tetszetıs logika. Megértettem. Elfogadtam.
"Míg mi itt beszélünk, Memnoch, évek telnek el a földön. A települések várossá nıttek, a föld forog a mennyek fényében. Mit mondhatnék neked, szerelmesem? Távozz most a Seolba, és amint teheted, jöjj vissza a tíz lélekkel."
Szólni akartam, meg akartam kérdezni, mi legyen a Vigyázókkal, e kisded légiójával az alázatos angyaloknak, akik megismerték a húst, ám az Úr megelızött.
"İk a mennyek megfelelı helyén fognak várni visszatérésedre. Addig nem fogják ismerni ítéletemet és sorsukat, amíg te, Memnoch, meg nem jössz a lelkekkel, akiket érdemesnek találok arra, hogy befogadjam ıket égi otthonomba."
"Értem, Uram. Engedelmeddel távozom."
Nem kérdeztem többet, nem feszegettem a megkötéseket vagy korlátozásokat. Én, Memnoch, az ırangyal és Isten Vádolója, tüstént elhagytam az eget, és alászálltam a Seol ködeibe.

Tizenöt

- De Memnoch! - vágtam közbe. - Nem adott szempontokat! Minek az alapján kellett értékelned a lelkeket? Honnan tudhattad?
Memnoch mosolygott.
- Igen, Lestat, pontosan ezt tette, és így tette. Attól kezdve, hogy beléptem a Seolba, nem gondoltam másra, mint az égi befogadás feltételeire. Ez lett a rögeszmém. İ így szokta intézni a dolgait.
- Én bizony megkérdeztem volna - közöltem.
- Nem, nem. Nem is volt ilyen szándékom. Kimentem a színe elıl, és munkához láttam. Mint mondottam, neki ez a szokása. Tudtam, nincs más reményem, magamtól kell rájönni a feltételekre, amelyekhez alkalmazkodni fogok. Érted?
- Úgy vélem.
- Tudod te, hogy érted - mondta. - Na jó. Akkor most képzeld el ezt. A föld lakossága több milliósra dagadt, megjelentek, még ha egyelıre ritkásan is, a városok, fileg abban a völgyben, ahová leereszkedtem, és otthagytam jelenlétem nyomait a barlangok falán. Az emberiség szétrajzott a bolygó északi és déli határáig, létrehozta telepeit, falvait, erıdjeit. A városok földjét ma Mezopotámiának hívják, vagy talán Sumernak - esetleg Urnák? Tudósaitok minden nappal többet tudnak meg.
A halhatatlanságról és a holtakkal való újraegyesülésrıl szıtt lázas képzelgésekbıl mindenfelé szárba szökkent a vallás. A Nílus völgyében kialakult egy elképesztıen tartós civilizáció, míg az általunk Szentföldnek nevezett vidéken szüntelenül dúlt a háború.
Tehát lementem a Seolba, amelyet eddig csak kívülrıl szemléltem. Az iszonyúra püffedt Seolban még mindig bolyongott néhány az elsı lelkek közül, de azóta lelkek milliói csatlakoztak

hozzájuk, akiket kivétel nélkül a halhatatlanság hite és éhe hozott ide. Hatalmas sokaságok ırültek bele az eszelıs reménykedésbe. Más lelkek annyira megerısödtek, hogy vezetı posztra tettek szert a többiek felett. És voltak olyanok, akik megtanultak kiszökni a Seolból. Letépték magukat a többi halhatatlan vonzásának horgonyáról, és az élık körül ólálkodtak, hogy hátha megszállhatják, befolyásolhatják, bánthatják vagy szerethetik ıket.
Szellemek népesítették be a világot! Közülük azok, akik végképp elfelejtették, hogy valamikor emberek voltak, azzá lettek, amiket a halandók démonoknak fognak nevezni az idık végezetéig. Ezek a démonok éhesen portyáztak, csak azt lesték, attól függıen, hol tartottak a fejlıdésben, hogy kibe bújhatnának bele, kinek árthatnának, vagy hogyan gonoszkodhatnának.
- És egy ilyen - vettem át a szót - szállta meg vámpír anyánkat és apánkat.
- Igen. Amel hozta létre ezt a mutációt. De nem ez volt az egyetlen. Élnek más szörnyek is a földön, a láthatók és a láthatatlanok között; ám a világot mindig az embermilliók hatalmas motorja vitte elıre.
- A mutánsok sose befolyásolták a történelmet.
- Hát igen és nem. Mondhatjuk-e befolyásnak a tébolyult szellemet, amely egy hús-vér próféta szájából üvölt, ha ennek a prófétának a hangfelvételei öt nyelven kaphatók a New York-i boltokban? Maradjunk annyiban, hogy a folyamat, amelyet láttam, és ismertettem Istennel, folytatódott. Voltak lelkek, amelyek meghaltak, voltak, amelyek megerısödtek; voltak, amelyeknek tényleg sikerült új testet szerezniük, bár hogy milyen fortéllyal, azt akkor még nem tudhattam.
- Most tudod?
- Az újra megtestesülésre ne is gondolj. Egyáltalán nem elterjedt, és igen csekély nyereség a lelkeknek. Gondolj csak a feltételeire. Csak az az egy benne az állandó, hogy szükséges hozzá egy újszülött lélek kialvása -tehát pótolni kell a lelket az új testben -, ám a kimenetel esetenként változó. Azokat, akiknek sorozatosan sikerül újra megtestesülniük, persze nem lehet figyelmen kívül hagyni. De a vámpírokhoz és más földhöz kötött szörnyekhez hasonlóan ık is egy szők körre vannak korlátozva. Most az emberiség, mint egész sorsáról beszélünk.
- Értem én. Talán még jobban is, mint hiszed.
- Jól van. Nincsenek kritériumaim, ennek ellenére behatolok a Seolba, és mit látok? A föld irdatlanul nagy, zőrzavaros változatát! A lelkek mindenféle kivetített képzelemmel - zagyva épületekkel, kreatúrákkal, rémekkel - népesítették be láthatatlan birodalmukat. A fantázia eszeveszett tombolása, mennyei útmutatás nélkül. És mint gyanítottam, a Seol lakóinak elsöprı többsége még mindig nem tudja, hogy meghalt.
Belevetem magamat a sőrőjébe, próbálok láthatatlan lenni, amennyire kivitelezhetı, ám nehéz feladat érzékelhetetlenné tenni magamat. Végül is ez a láthatatlan birodalma. Itt minden láthatatlan. Úgyhogy végül angyali alakomban vágok neki a sivár utaknak a borulatban, a formátlanok, a félig kiformáltak, a nyuszitok, a haldoklók között.
És ezek a megzavarodott lelkek úgyszólván észre sem vesznek! Sokan mintha nem is lennének képesek a látásra. Ezt az állapotot írták le a sámánok, szentek, azok, akik közel kerültek a halálhoz, átléptek a küszöbön, aztán magukhoz tértek, és éltek tovább.
- Igen.
- Nos, az emberi lélek csak a töredékét látja ennek, én viszont az egészet láttam. Félelem nélkül vándoroltam a Seol széltében-hosszában, feledve az idıt, vagy kívül az idın, habár persze az idı nem áll meg. Oda mentem, ahova akartam.
- A lelkek tébolydájában.
- Hát majdnem, ám ebben a tébolydában sok-sok pavilon volt. Azokat a lelkeket, amelyek még rendelkeztek valami hitfélével, egymáshoz őzte a félelem, hogy közösen próbálják megerısíteni

egymás hitét, enyhíteni egymás félelmeit. Ám a föld fénye annyira eltompul itt, hogy senkit sem melegíthet. A mennyország fénye pedig le sem ér a Seolba.
Igen, igazat szóltál, ez afféle tébolyda. A halál árnyékának völgye, szörnyektıl hemzsegı, félelmetes folyó, amelyen a lelkek rettegnek átkelni a Paradicsomba. Persze egy se jutott még el idáig.
Elıször is figyeltem. Lesz-e olyan lélek, aki dalol, vagyis az én nyelvemet beszéli? Füleltem minden összefüggı kijelentésre, kérdésre, feltételezésre. Mit tudnak ezek a lelkek? Mi lett belılük?
Hamarosan fölfedeztem, hogy szintek vannak e homályba borult, félelmetes helyen. A lelkek hozták létre, puszta akarattal, mikor a hozzájuk hasonlókat keresték. Rétegekre osztották fel a Seolt, elég összevissza, szétfolyó módon; ennek ellenére volt itt egyfajta rend, amit a lelkek öntudatának, belenyugvásának, zavarodottságának, dühének fokozatai határoztak meg.
Legközelebb voltak a földhöz a legmegátalkodottabbak, azok, akik továbbra is dühödt elszántsággal akartak enni-inni, másokat megszállni; vagy nem bírták elfogadni, ami történt, vagy nem értették.
Ezeken túl tanyáztak azok a lelkek, amelyek mást se csináltak, mint csépelték egymást, visítottak, üvöltöttek, lökdösıdtek, tolakodtak. Reménytelen zőrzavarban próbáltak szökni, támadni, bántani, ártani. Még csak észre se vettek engem. Ám ti, halandók, láttátok, és sok-sok kéziratban örökítettétek meg ıket a századok során. Aligha meglepetés, amit tılem hallasz.
Távolabb ettıl a tülekedéstıl, legközelebb az egek nyugalmához - bár természetesen nem a szó szoros értelmében vett irányokról beszélek -voltak azok, akik megértették, hogy elhagyták a természetet, és valahol másutt vannak. Ezek a lelkek, amelyeknek némelyike a kezdet kezdetén került a Seolba, megtanulták a türelmet. Türelmesen viselkedtek, türelemmel figyelték a földet, türelmesek voltak társaikhoz: szeretettel próbáltak segíteni rajtuk, hogy azok is el tudják fogadni a halált.
- Rátaláltál a lelkekre, akik szeretnek.
- Ó, szeretnek azok mind - mondta Memnoch. - Nincs olyan lélek, aki ne szeretne valamit, még akkor se, ha az csak egy emlék vagy eszme. Ám ezek szerették a legjobban egymást meg az élıket, és ez a szeretet bennük nyilvánult meg a legbékésebb, legderősebb módon. Voltak közöttük, akik le sem vették a szemüket a földrıl, és nem volt más vágyuk, mint válaszolni a boldogtalanok, a betegek, a szőkölködık kéréseire.
A földön, mint tudod, addigra szörnyő háborúk zajlottak le, és egész civilizációkat pusztítottak el a vulkánkitörések. A szenvedés lehetıségei egyre változatosabbak, egyre számosabbak lettek. És nem azért, mintha ez velejárója lenne a megnıtt tudásnak, vagy a kultúra fejlıdésének. Ez meghaladta az én angyali felfogó képességemet. Ha a földet néztem, még csak meg se próbáltam kitalálni, milyen szenvedélyek tüzelik az egyik ıs-erdei csoportot a másik ellen, vagy hogy egy nép miért rak nemzedékek óta követ kıre? Persze többé-kevésbé sejtettem, de hát most nem földi küldetésben jártam.
A holtak lettek a birodalmam.
Odahúzódtam ezekhez a lelkekhez, akik irgalmas részvéttel tekintettek le a többiekre, akik a gondolataikkal próbálták jó irányba terelgetni társaikat. Tíz-, húsz-, harminc- - sok ezren voltak. Sok ezren, akik lemondtak az újjászületés reményétıl, nem várták, hogy valamilyen jutalmat kapnak. Beletörıdtek mindenbe, elfogadták, hogy ez a halál, és közben annyira szerették a húst és a vért, amennyire csak mi, angyalok voltunk és vagyunk képesek szeretni.
Leültem e lelkek közé, és beszédbe elegyedtem velük, ha sikerült felkeltenem a figyelmüket. Alakom hidegen hagyta ıket, mert úgy vélték, én ezt választottam magamnak, úgy, ahogy ık választották a sajátjukat. Voltak, akik férfiakra és asszonyokra hasonlítottak, voltak, akik már

ezzel sem bajlódtak. Gyanúm szerint azt tarthatták rólam, hogy újonc vagyok a Seolban, azért fontos számomra, hogy látványos végtagjaim és szárnyaim legyenek. De udvariassággal rá lehetett venni ıket, hogy szakadjanak ki a föld figyelésébıl. Ilyenkor feltehettem kérdéseimet, mindig szem elıtt tartva, hogy az igazságra törekedjek, de sose legyek durva.
Sok millió lélekkel beszéltem a Seolban. A dologban az volt a legnehezebb, amikor el kellett szakítanom figyelmüket a földtıl, vagy elvesztett életük valamely fantazmájától, illetve ki kellett zökkentenem ıket a meddı szemlélıdésbıl.
A legbölcsebb, a legjóságosabb lelkek nem akartak idıt vesztegetni kérdéseimre. Fokozatosan értették meg, hogy nem halandó vagyok, hanem egészen más szubsztancia, és faggatózásaimnak van valami értelme, ami kívül esik a földi határokon. Hát látod, ez volt a dilemma! Oly rég tartózkodtak a Seolban, hogy már nem emésztették magukat az élet vagy a teremtés értelmén; már nem átkozták az Istent, akit nem ismertek, és nem keresték az Istent, aki elrejtızött elılük. Mikor kérdezgetni kezdtem ıket, azt hitték, lentrıl jöttem, az új lelkek közül, akik soha be nem teljesedı bőnhıdésekrıl vagy jutalmakról képzelegnek.
E bölcs lelkek harag nélküli álmatagsággal szemlélték volt életüket, és mint mondtam, igyekeztek válaszolni a mélybıl hozzájuk szálló imákra. İrködtek véreik, törzsük, nemzetük fölött; szemmel tartották azokat, akik felkeltették figyelmüket ıszinte és odaadó jámborságukkal; szomorúan figyelték az emberiség szenvedéseit, szerettek volna segíteni, és ha csak tehették, meg is próbálták.
E nagyon erıs és türelmes lelkek közül úgyszólván egy se kívánkozott vissza a húsba, Habár a múltban voltak ilyen vágyaik. Leszálltak a földre, friss testet öltöttek, aztán rájöttek, hogy új életükben nem emlékeznek a régire, tehát értelmetlen dolog az újjászületés. Jobb itt lengeni az örökkévalóságban, amit ismernek, és figyelni a teremtést, amelynek szépségéért úgy rajongtak, akár az angyalok.
Hát ezekbıl a beszélgetésekbıl, a holtakkal folytatott, végtelen és mélyen szántó beszélgetésekbıl bontakoztak ki az én szempontjaim.
Hogy érdemes legyen a mennyek országára - mondhatnám, hogy legyen valami csekély esélye az Istennél -, a léleknek elıször is fel kellett fognia az élet és a halál legegyszerőbb értelmét. Sok lelket találtam, aki képes volt erre. Aztán értékelniük kellett Isten munkájának szépségét, tudniuk kellett Isten szemével látni a túlélés, a szaporodás, a fejlıdés és a növekedés egymást átfedı, végtelen köreibe burkolózó természetet.
Sok léleknek sikerült ezt is megértenie. Soknak. Ám sokan voltak, akik gyönyörőnek tartották az életet, míg a halált elszomorítónak, rettenetesnek, véglegesnek, és ha lett volna választásuk, inkább meg se születtek volna!
Nem tudtam mit tenni ezzel a széles körben elterjedt meggyızıdéssel. Miért alkotott meg minket az az Akárkicsoda, ha itt kell senyvednünk mindörökkön örökké, kirekesztve a földrıl, hacsak úgy nem döntünk, hogy visszamerülünk az anyagba, elszenvedjük az összes gyötrelmet néhány dicsı percért, amit ugyanúgy nem fogunk majd megbecsülni, mint eddig, mert a tudásunkat nem vihetjük magunkkal újjászületett alakunkba!
Ez volt az a pont, amelynél a legtöbb lélek megszőnt fejlıdni vagy változni. Szánakoztak az élıkön, aggódtak miattuk, de tudták, hogy a bánat és az öröm olyasmi, amit ık el sem képzelhetnek többé. A megbékélés felé haladtak, mert a békesség tőnt a legnagyszerőbb állapotnak, amelyet még elérhetnek. Nehéz volt kiszakadni ebbıl a békességbıl, ha könyörgésekre kellett válaszolni, de én, mint angyal, nagyon vonzónak találtam. Hosszú-hosszú idıt töltöttem ezeknek a lelkeknek a társaságában.
Bárcsak elmondhatnám nekik, bár oktathatnám ıket, akkor talán felkészíthetném valamennyit a mennyek országára. De ebben az állapotban még nem készek, és nem tudom, fogják-e hinni, amit

mondok. És mi lesz, ha mégis elhiszik, hirtelen eltelnek vágyakozással a mennyek után, és aztán Isten nem bocsátja be ıket?
Nem. Nagyon óvatosnak kell lennem. Most nem kiálthatom ki a tudásomat egy görgetegszikla tetejérıl, ahogy rövid földi tartózkodásom alatt tettem. Csupán akkor szólhatok bele ezeknek a holtaknak a fejlıdésébe, ha nagyon jó esély van rá, hogy az a lélek követhet az Isten trónusához.
Megérteni az életet és a halált? Az nem elég. Elfogadni a halált, az sem elég. Közöny az élet és a halál iránt, az meg bizonyosan nem jó. Csendes zavar, sodródás. Nem. Az ilyen lélek elvesztette a jellegét. Olyan messze esett egy angyaltól, mint a földet áztató esı.
Végül megérkeztem egy tartományba, amely kisebb volt a többieknél, és alig néhány lélek lakta. Ez csak viszonylagos beszéd; ne feledd, a Sátán vagyok, aki sok idıt töltött mennyben és pokolban. Tehát azért mondok néhányat, hogy felfoghasd a képet. Mondjuk, voltak pár ezren, de ez nagyon nagy számokat jelent, e felıl ne legyenek kételyeid.
- Értelek.
- Ezek a lelkek egész egyszerően elképesztettek sugárzó nyugalmukkal, azzal a tudással, amelyet sikerült megszerezniük, és megtartaniuk. Elıször is majdnem mindnek emberformája volt, tehát vagy sikerült viszszanyerniük eredeti képüket, vagy talán eszményi alakot teremtettek maguknak. Olyanok voltak, akár az angyalok! Férfiak, nık, gyermekek, olyan öltözékben, amelyet életükben szerettek. Voltak közöttük újak, akik csak az imént jöttek, ám a titkokra felkészülten, fürkész, gondolkodó elmével lépték át a halál küszöbét. Másokat a Seolban töltött századok tanítottak meg arra, hogy a látszólagos szörnyőségek közepette is ragaszkodjanak az egyéniségükhöz. Az a lényeg, hogy mindet látni lehetett, és emberszabásúak voltak, bár persze áttetszık, mint minden kísértet, és voltak köztük sápadtabbak a többieknél, de látták egymást, és mások is látták ıket. Hozzájuk mentem, arra számítva, hogy ügyet sem vetnek rám, de rögtön rájöttem, hogy ezek a szellemek nem olyannak látnak, mint a többiek. Ok másképp láttak mindent. Jobban rá voltak hangolva a láthatatlan árnyalataira, mert elfogadták a feltételeit. Ha ilyen akarok lenni, hát legyek, gondolták, és komolyan méltányolták, hogy sikerült ilyen szárnyas, hosszú hajú, hullámzó köntöső, szálas alakot teremtenem magamnak. Alig pár perce voltam közöttük, de máris éreztem, hogy örülnek nekem. Ereztem, hogy befogadnak. Nem éreztem elutasítást, annál inkább merész kíváncsiságot. Tudták, hogy nem vagyok emberi lélek. Azért tudták, mert elértek arra a pontra, ahol láthatták ezt. Sokat megláttak a többi lelken is, és sokat láttak a lenti világból. Az egyik ilyen lélek nıi alakba öltözött. Nem az én Liliám volt, akit semminı alakban sem láttam viszont. De akkor is asszony volt, aki becslésem szerint élete derekán halhatott meg, miután számos gyermeket hozott a világra, akiknek némelyike mellette volt, míg mások még a földön idıztek. Ez a lélek szinte ragyogott a derőtıl. Olyan magaslatokra hágott a másvilágon, hogy Isten fényére emlékeztetı sugarak vették körül!
"Mitıl vagy te más? - kérdeztem ezt az asszonyt. - Mitıl mások a többiek, akik ezen a helyen gyülekeznek?"
Az asszony, meglepıen éles értelemrıl téve tanúságot, visszakérdezett, hogy ki vagyok. Holt lelkek általában nem teszik fel ezt a kérdést, annyira elmerülnek reménytelen rögeszméikben és tanakodásaikban. Ám ı azt kérdezte: "Ki vagy, és mi vagy? Még sose láttam hozzád foghatót. Kivéve, mikor éltem."
"Most még nem akarom megmondani - feleltem. - De tanulni akarok tıled. Elmondod, miért látszol ilyen boldognak? Mert boldog vagy, ugye?" "Igen - felelte. - Azokkal vagyok, akiket szeretek. Mert tekintsél csak le, tekintsd az egészet."
"Tehát nincsenek kérdéseid? - erısködtem. - Nem vágysz tudni, miért születtél, miért szenvedtél, vagy hogy mi történt veled a halálban, és miért kerültél ide?"
Még nagyobb elképedésemre az asszony felkacagott. Még sose hallottam nevetést a Seolban.

Puha, vigasztaló, vidám nevetés volt, édes nevetés, olyan nevetés, amellyel az angyalok nevetnek, és válaszul ösztönösen halk dalra fakadtam. Énekemtıl az asszony lelke kivirult, úgy, ahogy a földi lelkek borulnak virágba, ha megtanulják szeretni egymást, és megnyílt elıttem.
"Gyönyörő vagy" - súgta tisztelettel.
"De miért, miért oly boldogtalanok e helyen a többiek, és bennetek miért árad túl a békesség és az öröm? Igen, tudom, letekintettem a mélybe. És te azokkal vagy, akiket szeretsz. De a többiek is a szeretteikkel vannak." "Mi már nem haragszunk Istenre - felelte az asszony. - Itt senki sem haragszik. Már nem győlöljük ıt." "A többiek győlölik?"
"Nem az van, hogy győlölik... - fogalmazott tapintatosan, mintha nagyon sebezhetı lennék. - Arról van szó, hogy képtelenek megbocsátani neki ezért... a világért, azért, ami történt, és a Seolért, amelyben senyvedünk. De mi meg tudunk bocsátani neki. Más okból, de valamennyiünknek sikerült elérnünk Isten bocsánatát. Elfogadjuk, hogy életünk csodálatos tapasztalat volt, amely megért minden szenvedést és kínt, boldogok vagyunk, mert örülhettünk, szívünkben ırizzük a harmonikus pillanatokat. Megbocsátottuk neki, hogy nem magyaráz és nem indokol, nem bünteti a gonoszt, nem jutalmazza a jót, vagy mit is vár tıle a többi, élı és holt lélek. Nem tudhatjuk, csak gyanítjuk, hogy İ talán ismer egy nagy titkot, amely értelmet ad a kínnak. Ha nem akarja megmondani, ne mondja. Végül is İ az Isten. Mi akkor is megbocsátunk neki, és szeretjük, pedig tudjuk, hogy talán csak annyiba vesz minket, mint kavicsokat egy földi parton."
Nem voltak szavaim. Mozdulatlanul ültem, hagytam, hogy a lelkek maguktól győljenek körém. Aztán megszólalt egy nagyon fiatal lélek, egy gyereké:
"Elsıre borzasztónak tőnt, hogy Isten egy olyan világba küldjön, ahol meggyilkolnak - mert tudod, mi hárman háborúban haltunk meg -, de mi megbocsátottunk neki, mert tudjuk, hogy aki olyan gyönyörő dolgot alkotott, mint az élet és a halál, a megért minket."
"Ez a lényeg - mondta egy másik lélek. - Ha kell, ismét elviselnénk a szenvedéseket, és megpróbálnánk jobbak, megértıbbek lenni egymáshoz. Az élet megérte."
"Igen - csatlakozott egy harmadik. - Egész földi életemet igénybe vette, hogy meg tudjak bocsátani Istennek a világért, de sikerült, még mielıtt meghaltam, és átjöttem ide, hogy társaimmal lakozzak. Nézd csak! Ha nagyon erısen figyelsz, láthatod, hogy egy olyan kertfélét alakítottunk ki itt. Nem könnyő dolog, mert csak elménkkel, akaratunkkal, emlékeinkkel és képzeletünkkel dolgozhatunk, de akkor is létre szeretnénk hozni egy olyan helyet, ahol emlékezhetünk a jóra. Istennek pedig megbocsátunk, és szeretjük ıt, amiért megadta ezt."
"Igen - mondta megint egy másik. - Köszönjük, amiért egyáltalán adott valamit. Hálásak vagyunk neki, és szeretjük érte. Mert ez a kinti sötétség minden bizonnyal maga a Semmi, és oly sokakat láttunk a mélyben, akik nem szabadulhatnak a semmitıl és a nyomorúságtól, ezért sohasem ismerhetik meg a mi egykor volt és mostani örömeinket."
"Nem könnyő - szólt egy lélek. - Keményen kellett küzdeni. Ám szeretkezni jó volt, iszogatni jó volt, a tánc és az ének gyönyörő volt, az esıben kapatosán szaladgálni pedig mulatságos volt. Ezeken kívül nincsen más, csupán a káosz és az őr, én pedig hálás vagyok, amiért szemeim megnyílhattak a lenti világra, amiért emlékezhetek rá, és nézhetem innen."
Sokáig gondolkoztam, és nem feleltem nekik, ám ık tovább beszéltek hozzám, mintha fényem vonzaná ıket, már ha látszott bennem ilyen. De minél többet válaszoltam kérdéseikre, annál jobban megnyíltak, és mintha a saját válaszaikat is jobban értették volna, mert egyre tüzesebbek és tömörebbek lettek mondataik.
E lelkek a föld minden nemzetének minden rendő-rangú emberébıl jöttek. Noha voltak közöttük, akiket vérségi kapcsolatok főztek össze, ez korántsem volt jellemzı mindnyájukra. Voltak, akik rég elvesztették halott atyafiaikat a Seol bugyraiban. Mások sose találkoztak véreikkel, míg

másokat elvesztett rokonaik köszöntöttek a halál után. És ezen a helyen, ahol ezek az életükben a legellentétesebb dolgokat hívı és valló lelkek összejöttek, kezdett felcsillanni a fény.
"Volt valami közös a földi életetekben?" - kérdeztem végül, de ık nem válaszolhattak, mert nem tudták. Nem szoktak beszélgetni a földi életükrıl. Találomra föltett, gyors kérdéseimmel kiderítettem, hogy nem volt semmi közös. Akadtak köztük dúsgazdagok, akadtak szegények; voltak, akiknek rettenetes szenvedéseken kellett átmenniük, másoknak meg semmin: olyan gondtalan, aranyélet jutott nekik, ami már holtuk elıtt megszerettette velük a Teremtést. Ekkor már sejtettem, hogy akár ezeket a kérdéseket is értékelhetném valamilyen módon. Más szavakkal, ezek a lelkek mind megtanulták, hogyan bocsássanak meg a maguk módján Istennek. De kell lennie valamilyen módnak, amely hatékonyabb a többinél, sokkal hatékonyabb. Meglehet. Nem lehettem bizonyos benne. Egyelıre nem tudhattam.
Átkaroltam e lelkeket, magamhoz öleltem ıket. "Gyertek velem egy útra! - mondtam, miután mindegyikkel beszéltem, és immár bizonyos lehettem a dolgomban. - Gyertek velem az égbe, és álljatok Isten elé! Lehet, hogy ez nem lesz hosszú idı, talán csak egy pillanatig láthatjátok, és az is lehet, hogy egyáltalán nem mutatkozik meg nektek. Az is lehet, hogy visszaküldenek, és nem tanultok semmit, bár nem is szenvedtek. Megmondom ıszintén, nem szavatolhatom elıre, mi fog történni. Istent senki sem ismeri."
"Tudjuk" - felelték.
"Ezzel együtt is elhívlak benneteket, hogy jöjjetek Istenhez, és mondjátok el neki, amit nekem mondtatok. Most pedig válaszolok hozzám intézett kérdésetekre: Memnoch ırangyal vagyok, azoknak az angyaloknak a fajtájából, amelyrıl hallhattatok élı korotokban. Eljöttök?"
Sokan meghökkentek, tétováztak, ám a többség azt felelte, sok szóval, de egy hangon: "Jövünk! Egy villanás az Istenbıl, még a lehetısége is, mindent megér! Ha nem így van, akkor nem emlékezem az olajfa édes illatára, és a fő selymére, amelyen leheveredtem; sose ízleltem bort, és sose háltam azokkal, akiket szerettem. Jövünk!"
Sokan elutasítottak; sokan elhúzódtak tılünk. Mikor megláttak angyali voltomban, rádöbbentek, mit titkoltak elıttük. Békéjük abban a pillanatban odalett, és már nem tudtak megbocsátani. Iszonyodva, haraggal, vagy haragos iszonyattal meredtek rám, és ezen nem is akartak változtatni. Nem, ık nem akarják látni ezt az Istent, aki cserbenhagyta teremtését, és nem érdekelte, hogy teremtményei világszerte oltárokat emelnek isteneknek, akikhez hiába könyörögnek segítségért vagy ítélkezésért! Nem, nem, és nem!
"Jöjjetek! - mondtam a többieknek. - Próbáljunk meg belépni a mennyeknek országába! Szedjük össze minden erınket! Hányan is vagyunk? Tízszer ezren? Egymillióan? Mit számít? Isten tízet mondott, de nem mondta, hogy tíznél többnek nem szabad. Gyertek, induljunk!"

Tizenhat

Mindjárt megkapom a választ, gondoltam. Isten vagy befogad, vagy letaszítja a lelkeket úgy, ahogy engem alávetett egykoron a földre. Szét is szórhat minket, mert hiszen még oda se érek a mennyei kapuhoz, amikor İ már tudni fogja, hogy sikerrel jártam-e vagy elbuktam. Mit is mondott az İ végtelen bölcsességében? "Gyere vissza, amikor tudsz".
Magamhoz szorítottam a lelkeket, úgy, mint téged, amikor felvittelek, és felszálltunk a Seolból, bele a mennyek lángoló fényébe, amely a falakról és a kapukból zuhogott ránk. Amit nem láttam eónok óta, a kapu nyitva volt, és már ott is álltunk, egy ırangyal és néhány millió emberi lélek a mennyországban, a hüledezı, csodálkozó, álmélkodó, kacagó, ujjal mutogató angyalok hatalmas körében. Addig kiáltoztam figyelmet kérve, amíg csend nem lett az égben.
Nos, gondoltam, eddig megvagyunk. Bent vagyunk! És az emberi lelkek? Az emberi lelkek látták

az angyalokat, és ujjongtak! Ó, emlékezni se tudok erre a pillanatra úgy, hogy ne perdüljek táncra! Nem emlékezhetek rá úgy, hogy ne zendüljön dalom! A lelkek repestek, és mikor hatalmasan zengı kakofóniába olvadt össze az angyalok kérdezgetése és kiáltozása, az emberi lelkek énekelni kezdtek.
Igen, az ég már sose lesz ugyanaz. Tudtam. Azonnal tudtam. Azért, mert ez történt. Mert a lelkek magukkal hozták a kivetítésnek azt a tudományát, amelyet a Seolban sajátítottak el, hogy teremthessenek maguknak a láthatatlanból olyan környezetet, amelyet szeretnek, és amire vágynak.
Az ég földrajza azonnal és drámaian megváltozott. Akkor szökkentek a magasba a tornyok, várak és kastélyok, a kupolás paloták és könyvtárak, amelyeket láttál, mikor odavittelek, akkor születtek a kertek, ó, azok a lélegzetelállító virágok mindenfelé, olyan dolgok, amelyeket az angyaloknak eszükbe sem jutott felhozni a mennyekbe... nos, ott volt minden. Fák emelkedtek érett fenségükben, susogva hullott a jó szagú esı. Az ég átmelegedett, az árnyalatok megsokasodtak, elmélyültek. A lelkek fogták a mennyország láthatatlan szövetét, bármi legyen is az - energia, éter, Isten fénye, Isten teremtı ereje - és egy szemvillanás alatt kihímezték ezekkel a kívánságaikat, vágyaikat tükrözı, csodálatos építményekkel, amelyek azt hirdették, milyennek képzelik a szépséget!
Amit a földön tanultak, felhozták az égbe. İk tették ellenállhatatlanul gyönyörővé.
A világegyetem teremtése óta nem éltem át ehhez fogható felbolydulást.
És senki se rendült meg jobban tılük, mint Mikáel ırangyal, aki úgy meredt rám, mintha azt mondaná: "Memnoch, hát mégis felhoztad ıket!"
Ám mielıtt kiejthette volna e szavakat, míg a lelkek még mindig összebújva álltak, mert csak most kezdtek ráeszmélni, hogy szabad mozogniuk, megérinthetik az angyalokat, és a dolgokat, amelyeket alkottak -fölemelkedett és átsütött a kerubok és a szeráfok között Ejn Szof fénye, majd mérhetetlen gyengédséggel alászállt az emberi lelkekre, eltöltötte ıket, és feltárta titkaikat, úgy, ahogyan az angyalokét szokta.
Az emberi lelkek sírtak örömükben. Az angyalok dicséretet zengtek. Kitártam karjaimat, és énekelni kezdtem: "Uram, Uram, lelkeket hoztam neked, érdemeseket a mennyek országára, és nézd, Uram, mit hoztak ık az égnek, nézd, Uram, kiket teremtettél, nézd lelkeit azoknak, akiket Te fejlesztettél ki a legparányibb sejtbıl, és Te hoztál ide, húson át, véren át, a Seolon át a Te trónusodhoz! Itt vagyunk, Uram! Megtettük, Uram, megtettük! Elvégeztetett! Visszajöttem, és Te bebocsátottál!"
Miután ezt elmondtam, többet is, mint kellett, térdre borultam.
A dal olyan erıvel harsogott, amelyet hús-vér halandó nem bírna elviselni. Az egek zengték a dicséretet. Az emberi lelkek tömörebbek, élesebbek lettek, míg végül olyan tisztán láthattuk ıket, mint ahogy ık minket és egymást. Voltak, akik egymás kezét fogva szökdécseltek, akár a kisgyermekek. Mások csak sírtak, és patakzottak a könnyeik.
A fény hatalmasra nıtt. Tudtuk, hogy Isten szólni fog. Egyszerre hallgattunk el, mert mi voltunk a boné ha elóhim. És Isten szólt:
"Gyermekeim! Szeretett gyermekeim! Memnoch itt áll a millióival, és mind méltók a mennyeknek országára!"
Isten hangja ekkor elhallgatott, ám a fény erısebb, melegebb lett, és az ég lakói alázatos szeretettel fogadták magukba.
Fáradtan elnyúltam a mennynek földjén, bámultam a gyönyörő kék firmamentumot és a hunyorgó, örök csillagokat. Hallottam a futkosó emberi lelkek hangjait. Hallottam az angyalok köszöntı himnuszait. Hallottam mindent, aztán, a halandókat utánozva, behunytam a szememet. Isten sose alszik vajon? Nem tudom. Hunyt szemmel, mozdulatlanul hevertem Isten fényében.

Melegben voltam, biztonságban voltam a Seol évei után.
Egyszer csak észrevettem, hogy három-négy szeráf áll mellettem. Engem néztek, arcuk szinte elviselhetetlenül ragyogott a visszavert fényben.
"Memnoch, Isten egyedül akar szólani véled" - mondták.
"Máris!" Felpattantam.
Messze tőnt az ujjongó tömeg. Társtalan, csendes mozdulatlanságban álltam, karommal takarva lesütött szememet, oly közel az Úrhoz, amennyire angyal lehet.

Tizenhét

"Fedd fel a te szemeidet, és nézz rám" - parancsolta az Úr.
Azonnal engedelmeskedtem, abban a tudatban, hogy ez a megsemmisülésemet is jelentheti, mert ostoba fejjel félreértettem mindent.
A dicsfény elviselhetıvé szelídült, és a közepén, mintha odavetítették volna, tisztán láttam egy képet, olyat, mint az enyém. Nem mondhatom, hogy emberi ábrázat volt, inkább csak egy kép vagy arckifejezés, és ez a kép engem nézett.
Olyan gyönyörő volt, hogy nem fordulhattam el tıle. Ragyogása erısödött, egyre kápráztatóbb lett. Nehezen bírtam megállni, hogy el ne takarjam hunyorgó szememet a tündöklésétıl.
A fény megint eltompult és összehúzódott. Már nem vakított, én pedig örültem, hogy mégsem takartam el az arcomat.
"Memnoch - mondta Isten -, jó munkát végeztél. Lelkeket hoztál fel a Seolból, akik méltók a mennyországra; gyarapították a mennyek örömét és üdvösségét. Ügyes voltál."
Dicshimnuszban mondtam köszönetet, megismételve a nyilvánvalót, vagyis hogy Isten alkotta ezeket a lelkeket, akiket végtelen irgalmában magához engedett.
"Most nagyon boldog vagy, ugye?" - kérdezte.
"Csupán akkor, ha ez Téged is boldoggá tesz, Uram" - feleltem, amiben volt egy kis lódítás.
"Menj az angyalokhoz, Memnoch - mondta. - Megbocsátom, hogy hús-vérré lettél engedélyem nélkül, megbocsátom, hogy az Emberek Leányaival háltál. Beigazolódott, amit a Seol leikéivel kapcsolatban reméltél. Most menj a színem elıl, és tégy, amit akarsz, de ne szólj bele többé a természetbe, és az emberiség dolgaiba, amelyrıl csökönyösen állítod, hogy nem tartozik a természethez, és ebben nincsen igazad."
"Uram..." - kezdtem bátortalanul.
"Igen?"
"Uram, ezek a lelkek, akiket felhoztam, nem egészen egy százalékát képezik a Seol lakóinak, és ugyancsak nem egészen egy százalékát képezik azoknak a lelkeknek, akik eltőntek vagy széthullottak a világ kezdetei óta. Uram, a Seol telve van zőrzavarral és félreértésekkel. Ezek csupán a választottak voltak."
"Most meg kellene lepıdnöm ezen az adaton? Úgy véled, nem tudtam róla?" - kérdezte.
"Ugye, Uram, visszaengedsz a Seolba, hogy segíthessek a lelkeknek, akik még nem érték elé a mennyország szintjét? Ugye, Uram, engeded, hogy megtisztítsam ıket a szennytıl, amely akadályozza, hogy méltók legyenek a mennyei üdvre?"
"Miért?"
"Uram, minden megmentett millióra több millió esik, akik elvesznek!"
"Nem tudod, hogy én ezt tudom?"
"Uram, légy irgalommal hozzájuk! Légy irgalommal a földi halandókhoz, akik megszámlálhatatlan szertartással igyekeznek elérni, ismerni, engesztelni téged!"
"Miért?"

Nem válaszoltam. Mintha villám sújtott volna. Gondolkoztam. Aztán azt mondtam: "Uram, téged nem érdekel, hogy lelkek sodródnak értelmetlenül? Hogy szenvednek a sötétségben?"
"Miért kellene, hogy érdekeljen?" - kérdezte.
Jól meg akartam fontolni a válaszomat, mert ennek a válasznak okvetlenül le kellett húznia a mérleget, ám İ elembe vágott:
"Memnoch, meg tudod számolni a csillagokat? Tudod-e nevüket, ismered-e körpályájukat, rendeltetésüket a természetben? Meg tudod-e mondani, hogy hozzávetıleg hány szemcse lehet a tengerpart homokjában?"
"Nem, Uram, nem tudom."
"Teremtésem tele van teremtményekkel, amelyek ezresével szaporodnak - a tenger halai, a tenger teknıcei, a levegı szárnyas rovarjai -, és ezeknek az ezreknek csak egy töredéke marad életben. Fajtánként száz, sıt egymillió utód is születhet egyetlen nap alatt, és ezekbıl egy maroknyi él és szaporodik tovább. Nem tudnád ezt?"
"De igen, Uram, tudom. Eddig is tudtam. Akkor tudtam, amikor kialakultak az állatok."
"Úgy hát mit nekem, ha csak egy maroknyi lélek kopogtat a mennyek kapuján? Egyszer talán még visszaküldelek a Seolba. Ezt most nem mondom meg."
"Uram, az emberiség érez és szenved!"
"Muszáj megint vitatkoznunk a természetrıl? Memnoch, az emberiség az én alkotásom, és fejlıdése, ha akarod, ha nem, az én törvényeimet követi."
"De Uram, minden meghal, ami csak él az ég alatt, ám az emberi lelkekben megvan az örök élet lehetısége! İk kívül állnak a körforgáson! Láthatatlan akaratból és tudásból vannak, Uram; a törvények csakis arra szánhatták ıket, hogy bekerülhessenek a mennyek országába, ugye, arra? Kérlek, Uram, esdekelve kérlek, mondd meg, mert akármennyire szeretlek, ezt nem értem."
"Memnoch, a láthatatlanságot és az akaratot angyalaim testesítik meg, akik az én törvényeimnek engedelmeskednek."
"Igen, Uram, de az angyalok nem halnak meg. És Te beszélsz hozzánk, megnyilatkozol nekünk, szeretsz minket, és engeded, hogy lássunk dolgokat."
"Tehát nem gondolod, hogy a teremtés szépsége megmutatja fényemet az emberiségnek? Nem gondolod, hogy a lelkek, akiket magad hoztál hozzám, azért fejlıdhettek ilyen szintre, mert érzékelték a teremtés egészének dicsıségét?"
"Sokkal többen is jöhetnének, Uram, csak egy kicsit kellene segíteni rajtuk! Ezek itt oly kevesen vannak! Hogyan alkothatna fogalmat az alsóbbrendő állat arról, amit nem kaphat meg? Az oroszlánnak csak a gazelláról van fogalma, amelyet elejthet. Az emberi lelkek elképzelték maguknak a Mindenhatót, és hozzá kívánkoznak.
"Ezt már bebizonyítottad - mondta Isten. - Bebizonyítottad az egész égnek."
"De ez csak egy töredék! Uram, ha testet ölténél, ha Te is alászállnál, ahogy én tettem..."
"Vigyázz, Memnoch!"
"Nem, Uram, már megbocsáss, de nem tagadhatom meg az értelmemet, és az értelmem azt mondja, hogy ha alászállnál, és testté lennél, ahogy én tettem, jobban ismerhetnéd a teremtményeket, amelyeket hited szerint ismersz, pedig nem így van!"
Nem válaszolt.
"Uram, fényed nem tölti el az emberi húst, mert állati húsnak tekinti. Uram, mindeneket tudhatsz, de nem ismerheted a legjelentéktelenebb apróságokat. Nem engedheted, hogy e lelkek kínok között senyvedjenek a Seolban! És nem engedheted, hogy a földön értelmetlenül szenvedjenek férfiak és asszonyok! Úgyse hiszem el! Nem hiszem, hogy képes lennél rá, nem hiszem!"
"Memnoch, nekem csak egyszer kell mondani valamit."
Nem válaszoltam.

"Szelíd vagyok hozzád" - mondta.
"Igen, az vagy, de nincs igazad, ebben sincs igazad. Azt akarod, hogy örökké csak a dicséretedet zengjék a seregek. Uram, azok a lelkek, ha eljöhetnének hozzád, folyvást énekelnék neked a dicshimnuszokat."
"Nekem nincs szükségem a dicshimnuszokra, Memnoch" - mondta.
"Akkor miért énekelünk?"
"Összes angyalaim között te vagy az egyetlen, aki vádol! Aki nem bízik bennem! Ezek a Seolból hozott lelkek is jobban bíznak bennem mint te! Ez volt a szempontod a válogatásnál. Hogy bízzanak Isten bölcsességében."
Nem engedtem elhallgattatni magamat.
"Uram, mikor testben voltam, megtudtam valamit, ami alátámasztotta sejtéseimet, és igazolja tudásomat. Mit tegyek, Uram? Hazugságokat hordjak össze neked? Álljak el az igazságtól? Uram, az emberiséggel olyasmit alkottál, amelynek horderejét még Te sem fogod föl teljesen! Nem létezhet más magyarázat, mert ha igen, úgy nincs törvény, és nincs természet!"
"Menj a szemem elıl, Memnoch! Menj le a földre, takarodj a köze-lembıl, és ne merészelj beleavatkozni semmibe, hallod?"
"Tégy próbát, Uram! Légy hús és vér, ahogy én lettem. Te, aki mindent megtehetsz, oltsd magadra a test ruháját..."
"Elhallgass, Memnoch!"
"Vagy ha nem mered megtenni, ha méltatlan a Teremtıhöz, hogy teremtett világának legcsekélyebb sejtjeivel bíbelıdjön, akkor hallgattasd el az angyalok és az emberek dicshimnuszait! Hallgattasd el ıket, hiszen magad mondtad, hogy nincsen szükséged dicshimnuszokra, és aztán tekintsd meg, mit teremtettél!"
"Kitaszítalak, Memnoch!" Egy pillanatra ismét megjelent körülöttem az egész mennyország, a boné ha elóhim, és a megmentett lelkek milliói. Mikáel és Rafael iszonyodva nézte, ahogy kilöknek a kapun, bele a forgószélbe.
"Könyörtelen vagy a teremtményeidhez, Uram! - próbáltam túlordítani a siralmas kántálást. - Igazuk van azoknak a képedre alkotott férfiaknak és asszonyoknak, ha győlölnek, mert kilenctized részüknek jobb lett volna, ha sose születnek meg!"
Memnoch elnémult.
Kissé összevonta a szemöldökét, aztán úgy hajtotta le a fejét, mint aki hallgatózik. Majd felém fordult. Álltam a tekintetét.
- Te ezt tetted volna, nemde? - kérdezte.
- Isten irgalmazzon nekem, de nem tudom - vallottam be.
A környék változott, Míg mi egymást néztük, új hangokkal telt meg a világ. Észrevettem, hogy emberek vannak a közelben, juh- és kecske-nyájakat terelı pásztorok. A távolban kirajzolódtak egy kisváros falai; azon túl egy másik falucska állt egy dombon. Sőrőn lakott világban voltunk, kétségtelenül valamelyik régi korban, de már nem olyan távol a sajátunktól.
Nem kellett mondania, hogy ezek az emberek nem láthatnak, és nem hallhatnak minket. Anélkül is tudtam.
Továbbra is olyan áthatóan meredt rám, mintha kérdezni akarna valamit, de nem tudtam, mi légyen az. A nap irgalmatlanul sütött. Tenyerem ragadt a véres izzadságtól. Megtöröltem verejtékes homlokomat. Véres lett a kezem tıle. A fürkész tekintető Memnoch sápadt fényben derengett.
- Mi történt? - kérdeztem. - Miért nem mondod el? Mi történt? Miért nem folytatod?
- Tudod te azt nagyon jól - felelte. - Nézd csak meg a ruhádat. Hosszú köntöst viselsz, ami jobban

való a sivatagba. Kísérj csak el oda, ama dombokon túl.
Felállt, elindult. Habozás nélkül követtem. Kétségtelen, hogy a Szentföldön jártunk. Népes vidék volt: hol halászokat láttunk egy tengerparti falu közelében, hol pásztorokat, akik kecskéket legeltettek, vagy közeli kisvárosokba, falvakba terelték a nyájaikat.
Határozottan, sıt felzaklatóan ismerıs volt a vidék. Olyan ismerıs, mintha beleégették volna az agyamba, még azt az eszelısen üvöltözı, meztelen embert is, aki botra támaszkodva csámpázott el mellettünk karikalábain.
A mindent ellepı, szúrás por olyan formákra, alakzatokra telepedett, amelyeket nagyon jól ismertem: a Szentírásból, metszetekbıl, megszépített képekrıl, filmekbıl. Ez a megszentelt föld volt, a maga minden sallangtól megfosztott, perzselı glóriájában.
Fent a domboldalakon emberek ácsorogtak a barlangok elıtt, amelyekben laktak. Itt és ott kis csoportok tereferéltek vagy szunyókáltak a facsoportok árnyékában. A távolból elért hozzám a fallal körülvett városok lüktetése. A levegı tele volt homokkal. Homok marta az orrlyukaimat, az ajkamat, homok tapadt a hajamon.
Memnochnak nem volt szárnya. Jellegtelen, hosszú, pecsétes köntöst viselt, ugyanolyat, mint én, amely talán vászonból lehetett, mert könnyő és szellıs volt. A bırünk, a formánk nem változott. A nap ádázul sütött a harsogó kék égbıl. Izzadni egyszerre volt jó és elviselhetetlen érzés.
Máskor, gondoltam, hogy álmélkodnék a napon, a nap csodáján, amelyet megtagadtak az Éjszaka Gyermekeitıl - ám hol van ez Isten fényétıl, amelyet látnom adatott?
Nekivágtunk a sziklás domboldalnak. Meredek csapásokon kapaszkodtunk, sziklakibújásokat, rongyos fákat kerülgetve. Egyszer csak feltőnt elıttünk és alattunk a víztelenül izzó homok, amelyre lassan változó mintákat írt a nyughatatlan szél.
Memnoch egy percre megállt a sivatag küszöbén. Itt el kell hagynunk s szilárd talajt, lett légyen bármily köves és kényelmetlen, és rá kell lépnünk a homokra, amelynek puhaságában gyötrelmesen nehéz a járás.
Mikor behoztam csekély lemaradásomat, Memnoch átölelt a bal karjával. Nagy ujjai erısen, biztosan fogták a vállamat. Örültem neki, mert féltem, sıt rettegtem. Nagyon rossz elıérzetem volt.
- Miután kitaszított - mondta -, vándoroltam. - A sivatagot nézte, a kopárra perzselt sziklákat a messzeségben, amelyek ugyanolyan ellenségesek voltak, mint a homokpuszta.
- Úgy csatangoltam, Lestat, ahogy te szoktál. Szárnyatlanul, megtört szívvel bolyongtam városról városra, országról országra, sivatagból ıserdıbe. Egyszer majd elmesélem, ha akarod. Most nincs jelentısége.
Annyit hadd mondjak, ami fontos: nem mertem látható alakot ölteni, megismertetni magamat az emberiséggel, inkább láthatatlanul rejtıztem közöttük; nem mertem testbe öltözni, mert attól féltem, ismét megharagítom az Istent; semmilyen álcában sem mertem csatlakozni az emberi küzdelemhez, mert ismét csak féltem az Istentıl, és féltettem az embereket. Ugyanennek a félelemnek az okán... nem tértem vissza a Seolba. Semmi esetre sem akartam növelni Seol szenvedéseit. Azokat a lelkeket egyedül Isten szabadíthatja meg. Ugyan milyen reményt adhattam volna nekik?
Ámde a Seolt láthattam teljes irtatlanságában, és érezhettem az ott lakók szenvedését. Iszonyú volt az a szüntelenül megújuló, örökké változó zőrzavar, amelyet az érkezı lelkek szítottak, midın elhagyták felekezeteiket, egyházaikat, szektáikat e kínnal telt haza örök borongásáért.
Egyszer egy büszke gondolatom támadt. Ha leszállnék a Seolba, megtaníthatnám a lelkeket, hogy maguk alakítsák át, rendezzék át, nem a reménytelenségbıl, hanem a reménybıl fakadó minták szerint. Idıvel miért ne lehetne kert a Seolból? A választottak, a milliók, akiket a mennybe vittem, átalakították a maguk részét. De mi lesz, ha kudarcot vallók, és még nagyobb lesz a

káosz? Nem mertem megkockáztatni. Nem mertem, mert féltem Istentıl, és féltem, hogy nem leszek képes valóra váltani egy ilyen álmot.
Sok elméletet koholtam bolyongásaimnak ideje alatt, de meggyızıdésem, hitem, gondolkodásom, Isten elıtt képviselt nézeteim egy jottányit sem változtak. Sőrőn imádkoztam hozzá, és habár İ néma volt, újra és újra elmondtam neki, mennyire nem hiszem, hogy cserbenhagyta legszebb alkotását. Néha annyira elfáradtam, hogy csak dicséreteket zengtem neki. Idınként pedig csak hallgattam. Néztem, figyeltem... vigyáztam...
Memnoch, a Vigyázó, a Bukott Angyal.
Nem tudtam, hogy vitám a Mindenhatóval még csak most kezdıdött. Ám egyszer ugyanazokban a völgyekben találtam magamat, ahova elıször látogattam el, és ahol elsı városaikat építették az emberek.
Számomra ez volt a kezdetek földje, mert noha számos nációban támadtak nagy emberek, én itt háltam elıször az Emberek Leányaival. Itt tanultam meg valamit a húsról, amit, és ezt a véleményemet fenntartom, maga Isten sem tud.
Errıl a helyrıl mentem Jeruzsálembe, amely egyébként tılünk mindössze hat-hét mérföldre van nyugati irányban.
Rögtön láttam, hogy olyan országokban járok, ahol a rómaiak uralkodnak, akiknek igáját a héberek régóta kénytelenek tőrni. Az elsı települések egyistenhívı lakosainak most a sokistenhívık parancsolnak, akik egyáltalán nem veszik komolyan a leigázott nemzet legendáit. Az egyistenhívı törzsek ugyancsak széthúztak számos kérdésben, mert voltak közöttük szigorú farizeusok, voltak szadduceusok, míg mások arra, ott, azoknak a hegyeknek a barlangjaiban próbáltak létrehozni tiszta közösségeket.
Én azt találtam igazán rendkívülinek abban a korban, hogy a hatalmas impérium, amely akkora területen uralkodott, mint Nyugat egyetlen másik birodalma sem, annyira nem bírt tudomással a kínai császárságról, mintha nem is egy világban léteznének.
Ám valami mégis ide vonzott. Tudtam is, mi az. Egy jelenlétet éreztem, nem olyan erısen, mintha megidézne. Inkább olyan volt, mintha hozzám kiáltana valaki, aki azt akarja, hogy idejöjjek, ám vonakodik kiereszteni a hangját. Keresnem kellett, bolyonganom kellett. Még az is lehet, hogy úgy cserkelt utánam és csábítgatott, ahogyan én téged.
Tehát megérkeztem Jeruzsálembe. Csavarogtam és füleltem, hogy mi mondanivalójuk van az emberi nyelveknek?
Beszéltek prófétákról és a pusztaságok szent embereirıl, a törvény, a megtisztulás, az isteni akarat tárgyában összecsapó érvekrıl. Beszéltek a szent könyvekrıl és a szent hagyományokról. Beszéltek emberekrıl, akik elmentek, hogy vízzel "kereszteljék meg" ıket, és ily módon bocsánatot nyerjenek az Úr elıtt.
És beszéltek egy emberrıl, aki csak nemrég vonult ki a pusztába a keresztelıje után, mert mikor a folyóba lépett, és fejét megérintette a Jordán vize, megnyílt fölötte az ég, és leszállt reája Isten fénye.
Ilyen történeteket persze világszerte hallhatsz. Ebben se volt semmi különös, azon kívül, hogy engem ide vonzott, az én országomba. Lábaim mintha maguktól indultak volna el a Jeruzsálemtıl keletre elterülı pusztaságba. Kifinomult angyali érzékeim azt súgták, hogy valami titokzatos dolognak a közelében vagyok, olyasmihez közeledem, aminek szentségét halandó ember nem ismerheti fel. Eszem elutasította a sejtést, de azért csak vándoroltam tovább a tőzforró napsütésben, szárnyatlanul és láthatatlanul.
Memnoch kivezetett a homokba. Nem volt olyan mély, mint vártam, viszont sütött a forróságtól, és tele volt apró kövekkel. Szurdokvölgyeken mentünk át, lejtıkön kapaszkodtunk, és egyszer csak feltőnt egy kis tisztásféle, ahol úgy rendezték el a köveket, mintha ez egy gyülekezési hely

lenne. Sivatagi útjelzı volt, vagy tán emlékmő.
Türelmetlenül vártam, hogy Memnoch folytassa. Egyre kínosabban éreztem magamat. Memnoch lassított. Jó kıhajításnyira voltunk a szikláktól.
- Közeledtem ahhoz a helyhez, amelyet látsz - mondta. - Angyali szememmel, amely a tiedhez hasonlóan éles, messzirıl kivehettem egy magányos emberi alakot. Ám a szemem azt is elárulta, hogy nem ember, épp ellenkezıleg: ebben az alakban Isten tüze lobog.
Képtelen voltam elhinni. Egyre közelebb mentem. Nem is bírtam volna megálljt parancsolni a lábamnak. Itt torpantam meg, ahol most vagyunk. Rámeredtem arra az alakra, aki ott ült, azon a sziklán, onnan nézett föl rám.
Isten volt! Ehhez nem fért kétség. Naptól barna, sötét hajú emberi testbe öltözött, a szeme sötét volt, mint a sivatagi népé, de azért Isten volt! Az én Istenem!
Ott ült hús-vér testben, engem nézett egyszerre emberi és isteni szemével. Láttam a minden porcikáját kitöltı fényt, amelyet úgy rejtett el a külvilág elıl a test, mint egy hártya a menny és a föld között.
Ha volt félelmetesebb ennél a kinyilatkoztatásnál, akkor az, hogy engem nézett, rám ismert, engem várt, én pedig nem érezhettem iránta mást, csakis szeretetet.
Nekem fájt minden halandó szenvedése: hogy felégett a napon, hogy éhes, hogy szomjas, hogy bántja a szemét a forróság, hogy belülrıl feszíti az égi tőz. Majd megszakadt a szívem a szeretettıl.
"Nos, Memnoch! - mondta emberi nyelvvel, emberi hangon. - Hát eljöttem!"
Ösztönösen arcra borultam elıtte. Kinyújtottam a kezemet, és megérintettem sarujának orrát. Felsóhajtottam, és egész testem beleremegett a megkönnyebbülésbe, ahogy leszakadt róla a magány. Zokogni kezdtem a boldogságtól, hogy a közelében lehetek, és nem értettem, mit jelent ez. "Állj föl, ülj mellém - parancsolta. - Most ember vagyok, és Isten vagyok, de félek. - Leírhatatlanul megindító volt a hangja: ember, mégis tele isteni bölcsességgel. A jeruzsálemiek nyelvjárását beszélte.
"Ó, Uram, mit tehetek, hogy enyhítsek szenvedéseden? - kérdeztem, hiszen látni való volt, hogy szenved. Felálltam. - Mit tettél és miért?" "Pontosan azt tettem, Memnoch, amivel te kísértettél - válaszolta álmodozó és elbővölı mosollyal. - Beleszálltam a testbe, csak én jobban csináltam nálad. Halandó asszonytól születtem, miután magam plántáltam bele a magot, harminc évig éltem ezen a földön, mint gyermek, aztán voltak hosszú idıszakok, amikor kételkedtem benne - nem, inkább elfelejtettem, vagy megszőntem hinni - hogy valóban Isten vagyok." "Látlak és ismerlek! Te vagy az Úr, az én Istenem! - mondtam. Megrendített az arca, megrendítı volt ráismerni a bır és a csont álcájában. Egy borzongató pillanatra feltámadt bennem az érzés, amit a fényben látott kép keltett. Ugyanazt a kifejezést láttam most ebben az emberi arcban. Térdre borultam és megismételtem: - Te vagy az én Istenem!"
"Most már tudom, Memnoch, te viszont értsd meg, hogy teljesen elmerültem a húsban, elfelejtettem magamat, hogy megtudhassam, mint mondtad, mit jelent embernek lenni; hogy megismerhessem az emberek szenvedését, félelmeit, vágyait, megtudhassam, mit képesek megtanulni itt vagy odafent. Azt tettem, amit te mondtál, Memnoch, csak én jobban teszem. Úgy cselekedtem, ahogy Istennek kell: elmenve a végsıkig!"
"Uram, alig bírom elviselni szenvedésed látványát! - hadartam. Nem tudtam levenni a szememet róla. Vizet, kenyeret szerettem volna adni neki. - Hadd töröljem le arcodnak verejtékét! Hadd hozzak neked vizet! Meghozom egy angyali pillanat alatt. Hadd mosdassalak meg, hadd öltöztesselek földi istenhez méltó ékes ruhába!"
"Nem! - mondta. - Azokban a napokban, amikor ırültnek hittem magamat, amikor alig emlékeztem Isten voltomra, amikor ráébredtem, hogy magamtól dobtam oda mindentudásomat a

szenvedésért és a szőkölködésért, még meggyızhettél volna róla, hogy ez az út! Akkor talán kapva kapok ajánlatodon, hogy igen, tégy királlyá, és ebben az alakban nyilvánulhassak meg nekik! De már nem. Tudom, ki vagyok, mi vagyok, és tudom, mi fog történni. Abban igazad van, Memnoch, hogy vannak a Seolban lelkek, kik méltók a mennyek országára; magam viszem fel ıket oda. Megtanultam, aminek megtanulására te bujtogattál."
"Uram, éhezel! Rettentı szomjúság kínoz! Változtasd e köveket kenyérré, hogy ehess, vagy engedd, hogy ételt hozzak."
"Meghallgatnál most az egyszer? - kérdezte mosolyogva. - Hagyd ezt a beszédet ételrıl és italról. Ki itt az ember? Én vagyok, te elviselhetetlen ellenség, te kötözködı Sátán! Kivételesen hallgass, és figyelj. Benne vagyok a testben, tehát hadd mondjam el, amit akarok. - Szelíd együttérzéssel nevetett. - Testesülj meg te is - mondta. - Légy az én testvérem, és ülj mellém, Isten Fia mellé, Isten fia. Beszélgessünk."
Nyomban engedelmeskedtem. Oda se figyelve kialakítottam magamnak ezt a testet, amelyet most látsz, amely olyan természetes volt a számomra, mint a gondolkozás. Hasonló ruhát öltöttem, és már csak azt láttam, hogy ımellette ülök a sziklán. Nagyobb voltam nála, mert elfelejtettem lekicsinyíteni tagjaimat, amit most kapkodva elvégeztem, hogy többé-kevésbé egyforma termető emberek legyünk. Én olyan voltam, akár egy angyal, nem éheztem, nem szomjaztam.
"Mióta vagy ebben a pusztaságban? - kérdeztem. - A jeruzsálemi nép azt mondja, majdnem negyven napja."
Bólintott. "Körülbelül ez a helyes szám - felelte. - Most pedig itt az idı, hogy elkezdjem szolgálatomat, ami három évig fog tartani. Meg fogom tanítani a nagy leckéket, amelyeket tudni kell annak, aki be akar jutni a mennyek országába: a teremtett világnak, fejlıdésének, szépségének ismeretét, megértését, méltánylását, a törvényeket, amelyeknek tudatában elfogadható a szenvedés, a látszólagos igazságtalanság és a kín összes válfaja; végsı" diadalt ígérek azoknak, akik képesek lesznek a megértésre, azoknak, akik lelkükben megértik Istent és az İ cselekedeteit. Ezt adom a férfiaknak és az asszonyoknak. Úgy vélem, ezt akartad tılem." Nem mertem válaszolni.
"A szeretet, Memnoch! Megtanultam szeretni ıket, úgy, ahogy mondtad. Megtanultam szeretni úgy, ahogy a férfi és az asszony teszi; háltam asszonyokkal, megismertem azt az ujjongó önkívületet, amelyet oly ékesszólóan magasztaltál, amikor én még nem tudtam elképzelni, hogy ily csekélységre lehessen vágyakozni.
Többet fogok beszélni a szeretetrıl mint bármirıl. A dolgokat, amelyeket mondok, az emberek félreértelmezhetik és eltorzíthatják, de üzenetemnek a szeretet lesz a lényege. Meggyıztél, és magam is meggyızıdhettem róla, hogy az embert, noha ugyanazok az ösztönök őzik, mint az állatot, a szeretet emeli az állatvilág fölé."
"Útmutatást akarsz adni nekik, hogy miként szeressenek? Hogy miként hagyjanak fel a háborúskodással, és egyesüljenek egyetlen imádatban..."
"Nem, szó sincs róla! Az otromba beavatkozás lenne, és tönkretenné a nagy plánumot, amelyet elindítottam. Leállítaná a világegyetem fejlıdésének dinamikáját.
Memnoch, mint említettem, az én szememben az ember továbbra is a természethez tartozik, csak az ember különb az állatnál. Fokozat kérdése. Igen, az emberek háborognak a szenvedés miatt, tudatában vannak a szenvedéseiknek, holott bizonyos értelemben úgy viselkednek, mint az állatok: a szenvedés hatására alkalmazkodnak, és ami alkalmazkodik, az fejlıdik! Elég fürge eszőek, hogy belássák az elınyét, míg az állat legfeljebb annyit tanul meg, hogy ösztönösen kerülje a szenvedést. Az embert egy élet alatt is tökéletesítheti a szenvedés. Ám attól még továbbra is a természet része. A világ a jövıben is úgy fejlıdik, ahogy szokott, a meglepetések sokaságának kíséretében. Lesznek förtelmes meglepetések, csodás meglepetések, gyönyörő

meglepetések. Annyit tudunk biztosan, hogy a világ nem áll meg a növekedésben, a teremtés nem áll meg a kibontakozásban."
"Igen, Uram - mondtam -, de a szenvedés bizonnyal gonosz dolog."
"Mire tanítottalak, Memnoch, amikor elıször jöttél hozzám azzal, hogy az enyészet rossz, a halál rossz? Nem bírod felfogni az emberi szenvedés nagyszerőségét?"
"Nem - mondtam. - A remény, a szeretet, a család romlását, a lelki békesség pusztulását látom; elviselhetetlen kínokat látok; az embert látom, amint összeroppan a szenvedés súlya alatt, és alázuhan a keserő győlöletbe."
"Nem néztél elég mélyre, Memnoch. Te csak egy angyal vagy. Az elsı perctıl fogva nem vagy hajlandó megérteni a természetet.
Három évre elviszem testbe öltöztetett fényemet a természetnek. Megtanítom a legnagyobb bölcsességeket, amelyeket tudok, és elmondhatok e hús-vér testben, aztán meghalok."
"Meghalsz? De miért? Hogyhogy meghalsz? Lelked elhagyja..." Bátortalanul elhallgattam.
Isten mosolygott.
"Van lelked, ugye, Uram? Mármint azt tudom, hogy az én Istenem vagy ebben az Ember Fiában, és a fény tölti ki minden porcikádat, de Neked... Neked nincs lelked, ugye? Nincs emberi lelked!"
"Memnoch, ennek a szırszálhasogatásnak semmi értelme. Én a megtestesült Isten vagyok. Hogy lehetne emberi lelkem? Az számít, hogy ebben a testben maradjak, amikor megkínoztatik és megtöretik, mert halálom bizonyítani fogja szeretetemet azok iránt, akiket teremtettem, és hagytam, hogy oly sokat szenvedjenek. Osztozni fogok szenvedésükben, és megismerem azt."
"Kérlek, Uram, bocsáss meg, de ez az elképzelés hibás."
Ez mulattatta. Sötét szeme nevetısen csillogott. "Mi abban a hiba, Memnoch, hogy felöltöm alakját az Erdık Meghaló Istenének, akirıl idıtlen idık óta álmodnak és énekelnek az emberek? Az istenét, aki megtestesíti a természet körforgását, amelyben mindennek, ami születik, meg kell halnia?
Meg fogok halni, és fel fogok támadni halottaimból, mint a világ összes mitológiájában az örökké visszatérı tavaszisten. Ez is azt fogja bizonyítani, hogy a természetben mindennek megvan a maga helye.
Memnoch, rólam a halálom miatt emlékeznek majd meg az emberek, a halálom miatt, amely rettenetes lesz. Nem a feltámadásomra fognak emlékezni, jobb, ha tılem tudod, mert azt vagy nem látják elegen, vagy nem hiszik el. De a halál, az cáfolhatatlan és azonnali bizonyítéka lesz a mítoszok sokaságával elıkészített legendának! A halálom áldozat lesz, amelyet maga Isten hoz, hogy megismerhesse azt, amit teremtett! Nem te mondtad, hogy ezt tegyem?"
"Nem, nem, Uram! Valami baj van ezzel!"
"Te folyton elfeledkezel magadról, és arról, hogy kivel beszélsz" - mondta szelíden, az emberinek és az isteninek azzal az igézı elegyével. Szépsége leigázott, istensége megrendített, és mindeközben a csontjaimat rázta a bizonyosság, hogy ez az egész rossz!
"Memnoch, amit most mondtam neked, senki sem tudja rajtam kívül - folytatta. - Ne beszélj hozzám úgy, mintha tévedhetnék. Ne tékozold az idıt, amit az Isten Fiával tölthetsz! Tılem, ha testté leszek, nem tanulhatsz úgy, mint a hús-vér halandóktól? Hát semmit sem taníthatok neked, szerelmetes ırangyalom? Mit jelenthet ez a te szavad, hogy rossz?
”Nem tudom, Uram, nem tudom, hogyan válaszoljak! Nem találom a szavakat. Csak annyit tudok, hogy ez nem fog mőködni. Elıször is ki fogja végrehajtani a kínzást és a gyilkosságot?"
"A jeruzsálemi nép - mondta Isten. - Meg fogok botránkoztatni mindenkit, a hagyománytisztelı hébereket, a rideg rómaiakat, mindenkit fel fog háborítani a tiszta szeretet kápráztató üzenete, és az, hogy mit követel a szeretet az emberektıl. Látványos megvetést fogok tanúsítani a mások szokásai, szertartásai és törvényei iránt, aztán belehullok igazságszolgáltatásuk gépezetébe.

Árulásért fognak elítélni, amikor istenségemrıl beszélek, hogy én vagyok az Isten Fia, a megtestesült Isten... és üzenetemért oly rafinált kínzásokat fogok szenvedni, amely sose merül feledésbe; halálom a kereszten megmarad, amíg világ a világ."
"Kereszten? Uram, láttál már így meghalni embereket? Tudod, mit szenvednek? Fára szögezetten függnek fuldokolva, egyre gyengülve, átfúrt lábuk nem bírja megtartani súlyukat, és a végén belefulladnak a vérbe és a kínba!"
"Persze, hogy láttam. Elterjedt kivégzési mód. Mocskos és nagyon emberi."
"Ó, nem, nem! - kiáltottam. - Ez nem lehet! Nem tetızheted be tanításaidat egy ilyen látványos kudarccal és kivégzéssel, ennyi kegyetlenséggel, és magával a halállal!"
"Ez nem kudarc - mondta Isten. - Memnoch, vértanúja leszek annak, amit tanítok! Az emberiség hajnala óta áldoznak a Jó Istennek az ártatlan bárány vérével. Szeretetük bizonyságául azt adják neki, amit a legbecsesebbnek tartanak. Ki tudná ezt jobban nálad, aki leselkedtél oltáraiknál, kihallgattad imáikat, és ragaszkodtál hozzá, hogy hallgassam meg ıket én is? Az emberben össze van kötve az áldozat és a szeretet."
"Uram, félelembıl áldoznak! Annak semmi köze az Isten iránti szeretethez! Még hogy szeretetbıl áldozzák Baálnak a gyermekeket! És a többi ocsmány rítus? Félelembıl csinálják! Miért követelne áldozatot a szeretet?"
Betapasztottam a számat. Nem bírtam tovább érvelni, elborított az iszonyat, bár nem tudtam, hogy tulajdonképpen mitıl is iszonyodom ebben a fojtogató szövedékben. Úgy folytattam, mint aki hangosan gondolkodik:
"Uram, ez az egész egy tévedés. Hogy Isten ennyire megalázkodjék emberi alakban, már ez egymagában irtóztató, de hogy embereknek szabad legyen ezt csinálniuk az Istennel... Egyáltalán fogják tudni, mit cselekszenek? Fogják tudni, hogy az Isten vagy? Nem tudhatják... Uram, összezavarodottan, mit sem értve követik majd el. Az pedig káoszt jelent, Uram! Sötétséget!"
"Természetesen - mondta. - Épesző ember miként is feszíthetné meg az Isten Fiát?"
"De akkor mit fog jelenteni?"
"Azt fogja jelenteni, Memnoch, hogy azért vetem alá magamat a test törvényeinek, mert szeretem azokat, akiket teremtettem. Testté lettem, Memnoch. Harminc éve hús-vér ember vagyok. Lennél szíves kifejteni az álláspontodat?"
"így meghalni nem jó, Uram. Ez mocskos gyilkosság, Uram, amivel iszonyú, vérgızös példát statuálnak az emberiségnek! És még Te mondod, hogy ezért fognak emlékezni rád? Sokkal inkább ezért, mint feltámadásodért, amikor felkelsz halottaidból, embertestedbıl kirobban a fény, és lehullik rólad a szenvedés?"
"Ebbıl a testbıl nem fog kirobbanni a fény - mondta. - Ez a test meg fog halni. Meg fogom ismerni a halált. Alá fogok szállni a Seolba, és ott maradok három napig a holtakkal, aztán visszatérek ebbe a testbe, és feltámasztom a halálból. És igen, a halálomért fognak emlékezni rám, hiszen hogy támadhatnék fel, ha nem halok meg?"
"Ne tedd egyiket se! - könyörögtem. - Esdekelve kérlek! Ne nyújtsd oda magadat áldozatul! Ne merítkezz meg legvéresebb, legtévesebb rítusaikban! Uram, jártál valaha orrfacsaró áldozati oltáraik közelében? Igen, sokszor unszoltalak, hogy hallgasd meg imáikat, de nem úgy értettem, hogy szállj is alá fenséges magasságodból, szagold a vér meg a halott állat bőzét, vagy figyeld az áldozat szemében a buta félelmet, miközben torkát szegik! Láttad már, hogyan vetik be a kisdedeket Baál tüzébe?"
"Memnoch, az embernek ezen az úton kellett eljutnia Istenhez. Az egész világon errıl dalolnak a mítoszok."
"Igen, de csak azért, mert sose avatkoztál be, hogy véget vess neki, hagytad, hogy ez történjen, erre fejlıdjön az emberiség; ık pedig borzadva tekintettek vissza állatıseikre, elismerték

halandóságukat, és engesztelni próbálták az istent, aki odavetette ıket ennek. Uram, az ember értelmet keres, de ebben semmit sem fog találni! Semmit!"
Úgy nézett rám, mintha megbolondultam volna, Sokáig hallgatott, aztán: "Csalódást okozol nekem - mondta szelíden és halkan. - Megsebeztél, Memnoch, megsebezted emberi szívemet."
Kinyújtotta kezét, és két eldurvult tenyerébe fogta az arcomat. Olyan ember keze volt, aki dolgozik, olyan keményen, ahogyan én sose dolgoztam rövid földi látogatásom alatt.
Behunytam a szememet és hallgattam. Villámként hasított belém a felismerés, hirtelen egyszerre láttam minden tévedést, ám képes leszek-e kifejteni? Szabad-e szólanom?
Kinyitottam a szemem, és nem húzódtam el. Éreztem tenyerén a bırkeményedéseket, láttam nyúzott arcát. Agyonkoplaltatta magát. Mennyit szenvedett a sivatagban, hogy robotolt e harminc év alatt! Ó, nem, ez rossz!
"Mi az, ırangyalom, mi a rossz?", kérdezte végtelen türelemmel és emberi megdöbbenéssel.
"Uram, azért választották ezeket a kegyetlen rítusokat, mert a természetben nem menekülhetnek a szenvedéstıl. A természetet kell legyızni! Miért kell mindennek annyit szenvednie, mint az embereknek? Uram, a lelkeik torzán, a fájdalomtól nyomorékon, a keserőség és erıszak perzselésétıl üszkösen kerülnek a Seolba. A szenvedés gonosz. A szenvedés maga az enyészet és a halál. A szenvedés rettenetes. Uram, nem hiheted, hogy bárkinek haszna lehet ennyi szenvedésbıl. Ezt a szenvedést, ezt a rettenetes hajlandóságot a kínok és a pusztulás tőrésére, ezt kell legyızni, ha a világ el akar jutni Istenhez!"
Nem válaszolt, csak leengedte a kezét.
"Én angyalom - mondta -, még jobban szeretlek most, hogy emberi szívem van. Mily egyszerő vagy! Mily idegen vagy a hatalmas, anyagi teremtéstıl!"
"De hát én unszoltalak, hogy gyere le! Hogy lehetnék idegen? A Vigyázó vagyok! Látom azt, amit más angyalok meg se mernek nézni, nehogy elsírják magukat, és Te megharagudj rájuk."
"Memnoch, te egész egyszerően nem ismered a testet. Túlságosan bonyolult elképzelés számodra. Mit gondolsz, mi tanította meg lelkeidet a tökéletességre a Seolban? Nem a szenvedés? Igen, talán torzán, üszkösen lépnek be a Seolba, ha nem sikerült túllátniuk a földi szenvedéseken, néhányuk talán kétségbeesik és eltőnik. Ám mások ugyanott megtisztulnak a szenvedés és a vágyakozás évszázadai alatt.
Memnoch, az élet és a halál hozzátartozik a körforgáshoz, amelynek a szenvedés a melléktermékе. Nincs ember, aki mentes lehetne tıle. A megvilágosodott lelkek, Memnoch, akiket elhoztál a Seolból, tudták ezt, megtanulták elfogadni szépségét. Ez tette érdemessé ıket arra, hogy belépjenek a mennyei kapun!"
"Nem, Uram, ez nem igaz! - mondtam. - Félreértetted! Tökéletesen félreértetted! Ó, látom én, mi történt!"
"Látod? Mit próbálsz kifejezni ezzel? Hogy az Úristen, aki harminc évet töltött ebben a testben, nem ismerte fel az igazságot?"
"Hát épp errıl van szó! Egész idı alatt tudtad, hogy Isten vagy! Említettél idıszakokat, amikor ırültnek hitted magadat, vagy majdnem elfelejtetted, de egy sem tartott sokáig! Most pedig, miközben kiterveled a halálodat, tudod, ki vagy, és nem is fogod elfelejteni, ugye?"
"Nem, nem fogom. Isten Fiának, a Megtestesültnek kell lennem, hogy elvégezhessem szolgálatomat, és csodákat művelhessek, természetesen. Éppen ez a lényeg."
"Hát akkor, Uram, Te nem is tudod, mit jelent anyagnak lenni."
"Memnoch, hogy merészeled feltételezni, hogy te tudod?"
"Mikor benne hagytál az anyagi testben, mikor letaszítottál, hogy az Emberek Leányai gondoskodjanak rólam és gyógyítgassanak, ugyanennek
az országnak a korai századaiban, nem ígérted meg, hogy visszafogadsz a mennyekbe. Uram,

nem játszol tisztességesen ebben a kísérletben. Egész idı alatt tudtad, hogy visszamész az égbe, és megint Isten leszel!"
"És ki az, aki nálam jobban tudja, mit érez a hús?" - kérdezte.
"Olyasvalaki, akinek nincs feltétlen bizonyossága arról, hogy ı a mindenség alkotója - mondtam. - Minden ember, aki most függ Jeruzsálemen kívül a golgotái keresztrıl! Az is jobban tudja, mint Te!"
Tágra nyílt szemmel meredt rám, de nem vitatkozott. Hallgatása elvette a bátorságomat. Ismét elkápráztatott az arcából áradó erı, az emberisten sugárzása, és arra ösztökélte a bennem levı angyalt, hogy fogja be a száját, és boruljon az İ lábaihoz. Mégse voltam hajlandó megtenni.
"Uram - mondtam -, még mikor a Seolba mentem, akkor se tudhattam, visszajutok-e valaha az égbe. Nem érted? Nem állítom, hogy bármiben dicsekedhetnék a Te éleslátásoddal. Ha bírnék vele, nem itt beszélgetnénk. Nem kaptam ígéretet, hogy visszaengedsz-e a mennybe. így hát a szenvedés, a sötétség beszélt hozzám, és tanított, mert vállaltam a kockázatot, hogy talán sose gyızhetem le. Nem érted?"
Sokáig gondolkozott, aztán szomorúan megrázta a fejét. "Memnoch, te vagy az, akinek nem sikerült megértenie. Mikor van közelebb az ember az Istenhez, mint amikor vállalja a szenvedést azokért, akiket szeret, amikor meghal, hogy a másik élhessen, amikor belerohan a biztos halálba, hogy védje embertársait, vagy azokat az igazságokat, amelyeket az élet tanított neki a teremtésrıl?"
"De hát a világnak nincsen szüksége erre, Uram! Nem, nem, nem! Nincs szüksége vérre, szenvedésre, háborúra! Szeretni nem ez tanította meg az embert! Ezt a vérengzı szörnyőséget már az állatok is elkövették egymással! Az ember tanítója a gyengédség volt, a gyermek szeretete, a párok szerelme, a részvét, a kölcsönös oltalmazás vágya, a kiemelkedés a vadság állapotából, azzal, hogy megszületett a békét és biztonságot jelentı klán, a törzs, a család!"
Hosszú hallgatás után Isten nagyon szelíden elnevette magát. "Memnoch, én angyalom! Amit az életrıl tudsz, azt az ágyban tanultad."
Nem válaszoltam azonnal. A megjegyzés súlyos volt a megvetéstıl, bár persze humor is keveredett belé.
"Ez igaz, Uram. És a szenvedés meg az igazságtalanság olyan szörnyő csapás az emberek lelki egyensúlyára, ami tönkreteheti az ágyban elsajátított, legnagyszerőbb tudást!"
"Ó, Memnoch, de a szenvedésbıl született szeretetnek olyan hatalma van, amit sose nyerhet el az ártatlanságból."
"Miért mondod ezt? Nem hiszem el! Szerintem Te nem is érted! Uram, hallgass rám! Van egy esély az álláspontom igazolására. Egyetlen esély."
"Ha egyetlen pillanatig is azt gondolod, hogy beleárthatod magadat szolgálatomba és áldozatomba, ha azt képzeled, hogy visszafordíthatod az irdatlan erık dagályát, amely máris hömpölyög felénk, akkor te már nem angyal vagy, hanem démon!"
"Nem ezt kérem - mondtam. - Csináld végig. Szolgálj, botránkoztasd meg ıket; tartóztassanak le, kínozzanak meg, öljenek meg a kereszten, igen, csináljad csak! De emberként!"
"Az a szándékom."
"Nem, Te egész idı alatt tudni fogod, hogy Isten vagy! Felejtsd el, hogy az vagy! Temesd el istenségedet az anyagba, úgy, ahogy átmeneti idıszakokra sikerült. Temesd el, Uram, ne maradjon más, csak a mennyekbe vetett hited, mintha cáfolhatatlan kinyilatkoztatásból kaptad volna!
Ám itt a sivatagban temesd el a bizonyosságot, hogy Isten vagy. Akkor úgy fogsz szenvedni, ahogy egy ember megszenvedi a kereszthalált. Akkor letépi rólad a dicsıséget a kínszenvedés! Akkor megtudod, mit éreznek az emberek, ha megtöretik a hús, és folyik a vér. A Te véred!"

"Memnoch, a Golgotán naponta feszítenek meg embereket. Itt az a fontos, hogy Isten Fia emberi testben tudatosan szenvedi el a kereszthalált a Koponyák Hegyén."
"Nem, nem, nem! - kiáltottam. - Ez katasztrófa!"
Hirtelen annyira elszomorodott, hogy azt hittem, mindjárt könnyekre fakad miattam. Szája kicserepesedett, felhasadozott a sivatagban. Keze annyira lesoványodott, hogy láttam az ereit. Még csak nem is volt valami fenséges jelenség, csak egy hétköznapi ember, akit elnyőtt a hosszú robot.
"Nézd meg magad! - folytattam. - Éhezel, szomjazol, kínlódsz, megfáradtál. Tévelyegsz az élet sötétségében, a természet zsigeri rémségei között, és arról álmodsz, hogy dicsıségben fogsz távozni ebbıl a testbıl. Miért lenne tanulságos ennyi szenvedés? Kinek a fejére hullik majd a véred? Mi lesz azokkal a szegény, egyszerő halandókkal, akik megtagadtak? Nem, Uram! Kérlek, hallgass rám! Ha nem akarsz megválni istenségedtıl, hát ne válj meg, de változtass a terven! Ne halj meg! Semmiképpen se gyilkoltasd meg magadat! Ne függj egy fáról, mint a görög mesékben a Zöld Zeusz! Gyere velem Jeruzsálembe! Ismerj meg asszonyokat, borozz, dalolj, táncolj, örvendezz a kicsinyek születésének, mindennek, ami emberszívvel érezhetı és kifejezhetı!
Uram, még a legkeményebb férfival is elıfordul, hogy ölbe veszi csecsemı gyermekét, és nincs olyan iszonyat, ami tönkretehetné annak a pillanatnak az átszellemült békességét és boldogságát! Ily nagy az ember képessége a szeretetre és a megértésre! Mindennek ellenére meg tudja teremteni magában a harmóniát. A férfiak és a nık képesek rá, Uram, bizonnyal képesek. Jöjj, táncolj a Te népeddel! Énekelj velük! Lakmározz velük! Öleld át a nıket, a férfiakat, ismerd meg ıket!"
"Szánlak, Memnoch - mondta. - Annyira szánlak, mint a halandókat, akik meg fognak ölni, és azokat, akik elkerülhetetlenül félremagyarázzák törvényeimet. De van egy álmom olyan emberekrıl, akiket megérint szenvedésem lényege, akik sose felejtik el, és tudni fogják, mennyire szerettem ıket: annyira, hogy meghaltam közöttük, mielıtt megnyitottam a Seol kapuit. Szánlak. Aki így érez, mint te, annak elviselhetetlen lesz a bőntudata."
"A bőntudatom? Miért lenne nekem bőntudatom?"
"Mert az egésznek te vagy az oka, Memnoch. Te mondtad, hogy szálljak bele az anyagba. Te sürgettél, hogy tegyem meg, te provokáltál, most pedig nem tudod meglátni áldozatomban a csodát.
És ha majd meglátod, ha majd látod, miként szállnak fel az égbe a szenvedéstıl megtisztult lelkek, mit fogsz majd gondolni satnya kis felfedezéseidrıl, amelyekhez az Emberek Leányainak karjai segítettek hozzá? Mit fogsz gondolni? Hát nem érted? Én jóváteszem a szenvedést, Memnoch! A legnagyobb és legtökéletesebb jelentéssel ajándékozom meg, ami csak létezhet a körön belül! Termıvé változtatom! Hangot adok neki, hogy zenghesse nagyszerő énekét!"
"Nem, nem, nem! - pattantam fel ırjöngve. - Uram, azt tedd, amire kérlek! Csináld végig, ha muszáj, láss bele csodát egy gyilkosságba, csináld így, ha ez a Te akaratod, ám temesd el Istenséged tántoríthatatlan tudatát, hogy igazán és komolyan meghalj, Uram, hogy amikor átszögezik kezedet lábadat, azt érezd, amit egy ember érez, ne többet, és emberi lélekkel lépjél be a Seol homályába! Kérlek, Uram, kérlek, könyörögve kérlek! Az egész emberiség nevében kérlek! Nem látok bele a jövıbe, de még sohase féltem ennyire, mint most!"
Memnoch elnémult.
Ketten voltunk a sivatagban: a Sátán, aki a messzeségben nézett valamit, és én, aki megrendültén álltam mellette.
- Ugye, nem tette meg? - kérdeztem. - Abban a tudatban halt meg, hogy ı Isten. Mert Isten volt. Meghalt, aztán feltámadott, és egész idı alatt tudta, mit tesz. A világ veszekszik rajta, vitatkozik

és hüledezik, ám ı tudta. Mikor átfúrták testét a szögek, akkor is tudta, hogy ı az Isten.
- Igen - felelte Memnoch. - Ember volt, de abban az emberben sose szőnt meg az Isten ereje. - Túlságosan zaklatott volt, hogy folytassa.
Valami megváltozott a tájban. A körbe rakott kövek felé fordultam, és észrevettem egy alakot. Sötét bırő, sötét szemő, csontsovány, porlepte ember volt, és minket nézett. Minden porcikája emberi volt, mégis cáfolhatatlanul éreztem, hogy ez maga az Isten.
Kıvé meredtem.
Annyira összezavarodtam, hogy azt se tudtam, merre van az elıre vagy a hátra.
Kıvé meredtem, igen, de nem fékem. Az az ember, az a sötét szemő ember pedig csak nézett a legszelídebb szánalommal és ugyanazzal a tökéletes türelemmel, amelyet a mennyországban láttam rajta, mikor hozzám fordult. Isten Fia.
- Gyere ide, Lestat! - hozta halk, emberi hangját a sivatagi szél. -Gyere közelebb!
A Sátánra néztem, aki ugyancsak az Istent bámulta.
- A legokosabb, Lestat, ha szót fogadsz neki, mindegy, hogy viselkedik - mondta keserő mosollyal.
Remegve elfordultam a káromlótól, és elindultam. A homok perzselte csoszogó lábamat. Élesebben kirajzolódott a sötét, sovány alak, egy fáradt, szenvedı ember alakja. Térdre borultam elıtte, és felnéztem rá.
- Az Élı Isten! - suttogtam.
- Gyere Jeruzsálembe - mondta, és hátrasimította hajamat az arcomból. A keze olyan volt, amilyennek Memnoch leírta, szikkadt, kérges kéz, amelyet ugyanolyan sötétre perzselt a sivatagi nap, mint a homlokát. Ám a hangjából, amely valahol a földi és az égi között volt, az angyalok szóltak át az anyaghoz. Ez a most emberi torokba zárt hang beszélt hozzám a mennyekben.
Nem tudtam szólni. Semmit se tudtam tenni. Majd akkor teszek valamit, ha megparancsolja.
Memnoch félrehúzódott, karjait keresztbe fonta, és figyelt. Én pedig térdeltem a megtestesült Isten elıtt, és a szemébe néztem.
- Gyere Jeruzsálembe - mondta. - Nem tart sokáig, talán csak néhány perc, de te azért gyere Jeruzsálembe Memnochhal a halálom napján, és lássad passiómat, lássál tövisekkel koronázva, amint a keresztemet viszem. Tedd meg ezt érettem, mielıtt eldöntenéd, hogy Memnochot kívánod-e szolgálni, vagy az Istent.
Minden porcikám tudta, hogy nem bírom megtenni. Képtelen vagyok rá. Nem bírom végignézni.
Nem bírom! Megbénultam. Most szó sem volt káromlásról, engedetlenségrıl. A gondolatát nem tudtam elviselni! Mereven bámultam napégette arcát, szelíd szemét, a bırére tapadt homokot. Csapzott, sötét haját hátrafújta az arcából a szél.
Nem! Nem tudom megtenni! Nem bírom!
- Dehogynem bírod - mondta megnyugtatón. - Lestat, bátor halálhozóm, valóban visszatérnél a földre úgy, hogy egy pillantást sem vetsz arra, amit felkínálok? Valóban elszalasztanád az alkalmat, hogy láss engem tövisekkel koronázva? Mikor fordultál te el egy kihívástól? Gondolj csak bele, mit kínálok most! Nem, nem hátrálnál meg, akkor se, ha Memnoch erre buzdítana.
Tudtam, hogy igaza van, de azt is tudtam, hogy ennek ellenére sem fogom kibírni. Nem bírok odamenni Jeruzsálembe, és megbámulni a keresztjét hordozó Krisztust. Nem és nem! Nincs erım, nincs... Elnémultam, megbénultam gondolataim kusza forgatagától.
- Nézhetem én ezt? - kérdeztem végül. Behunytam a szememet, aztán kinyitottam, még egyszer megnéztem ıt és Memnochot, aki közelebb jött, és fagyos mohósággal tekintett le rám, már amennyi hidegség kitelt attól a derős arctól.
- Memnoch - mondta a megtestesült Isten. - Hozd el, mutasd neki az utat, hadd lássa akár csak egy pillanatra. Légy vezetıje, aztán vizsgálódj és vezekelj tovább.

Rám nézett és mosolygott. Mily törékeny edénye volt önnön nagyszerűségének! Egy rossz fogú ember, akinek a szeme sarkába szarkalábakat vésett a tüzes nap. Ember.
- Emlékezz, Lestat - mondta az Isten. - Ez csak a világ, és te ismered a világot. A Seol várakozik. Láttad a világot és a mennyországot, de még nem láttad a poklot.

Tizennyolc

A városban voltunk, egy sötétbarna és fakósárga kövekbıl és agyagból épített városban. Három év telt el. Annyinak kellett lennie. Én csak annyit tudtam, hogy tömegben vagyunk, ahol mindenki hosszú köntöst és fejkendıt visel, mindenki rongyos, az orromat facsarja a verejték- és szájszag, az emberi salak és a tevetrágya bőze. Noha senki se vett tudomást rólunk, minden oldalról éreztem a mosdatlan emberek nyomását, és a városi szők utcákon is ugyanúgy szállt a levegıben a homok, mint a sivatagban.
Emberek szorongtak az alacsony, boltíves ajtókban, emberfürtök buggyantak ki az ablakokon. A mindenütt jelen levı homokba korom elegyedett. Egymásba kapaszkodó, lefátyolozott asszonyok furakodtak át mellettünk. Elölrıl sikoltások és ordítás hallatszott. Annyira összepréselt a sokaság, hogy mozdulni se bírtam. Kétségbeesetten kerestem Memnochot.
Mellettem állt és higgadtan szemlélıdött. Egyikünk sem foszforeszkált természetfölötti fénnyel e korai és goromba hétköznapok szürke, szennyes szereplıi között.
- Nem akarom! - Megvetettem a lábamat, ellenállva a tömeg sodrásának. - Nem hiszem, hogy meg bírnám tenni. Nem bírok odanézni, Memnoch, nem, ezt nem várhatják el tılem! Nem!... Nem akarok tovább menni! Engedj el, Memnoch!
- Csönd! - szólt rám ridegen. - Már majdnem ott vagyunk, ahol el fog haladni.
Baljával oltalmazón átkarolt, és játszva keresztülvágott a tömegen, amely kettényílt elıtte. Meg sem állt, amíg az elsı sorba nem értünk, amely egy szélesebb utcán várakozott a menetre. Meg kellett siketülni az ordítozástól. Portól piszkos egyenruhát viselı, fáradt, sıt unott arcú római katonák mentek el mellettünk. Velünk átellenben, az utca másik oldalán egy gyönyörő asszony, akinek haját hosszú, fehér kendı fedte, az égnek lökte a két kezét, és sikoltott.
Az Isten Fiát nézte. Most tőnt fel. Elsınek a nagy keresztgerendát láttam meg, amely csontos vállára nehezedett, aztán a fához kötözött kezét, amelybıl csöpögött a vér. Fejét lehorgasztotta, mocsoktól csapzott barna hajából feketén meredeztek a tövisek. Volt olyan a falhoz szorított bámészkodók között, aki gúnyolta, és volt, aki hallgatott.
Alig volt annyi helye, hogy elvihesse a keresztjét. Köntöse elszakadt, zúzott térde vérzett, de azért ment az orrfacsaró vizeletszagot árasztó falak között.
Ahogy felénk vánszorgott lehajtott fejjel, egyszer csak megbotlott, és fél térdre esett az utca kövén. Mögötte emberek hozták a hosszú gerendát, amelyet majd beleásnak a földbe.
A mellette jövı katonák rögtön felrántották, és megigazították a vállán a keresztgerendát. Most már látszott napégette, beesett arca. Alig három-lábnyira lehetett. Nagy, sötét szeme teljesen kifejezéstelen volt, nyitott szája reszketett. A vér, amit a fekete tüskék fakasztottak a homlokából, apró csermelyekben folydogált a szemhéjain keresztül az arcába. Meztelen mellén, amely kilátszott a rongyos ruhából, püffedt, vörös csíkokat hagyott a korbács.
- Istenem! - Elhagyott minden erım, Memnochnak kellett támogatnia. A tömeg tovább sikoltozott, átkozódott, ordított és lökdösıdött. Gyermekek kandikáltak a felnıttek között, asszonyok jajveszékeltek, mások hahotáztak. A massza büdösen hánytorgott a húgyfoltos falak között, az irgalmatlanul tőzı nap alatt.
Közeledett. Megismert vajon? Didergett a kíntól, a vér belefolyt remegı szájába. Fuldokolva felhördült, és láttam, hogy a ruhája lucskos a vértıl a gerenda érdes fája alatt. Ereje végén látszott

lenni, de csak lökdösték elıre. Most ért oda hozzánk. Arca verejtékben és vérben úszott. Ekkor lassan megfordult, és rám nézett.
Vigasztalhatatlanul zokogtam. Mit láttam? Korban és idıben egyedül álló, kimondhatatlan brutalitást. Groteszk élességgel jöttek vissza hozzám a gyerekkori imák és mesék. Ereztem a vér szagát, éreztem! A vámpír szimatolt. Hallottam a saját zokogásomat, és kitártam karjaimat:
- Én Istenem!
A világ elnémult. A nép ordított és tolakodott, de nem abban a dimenzióban, ahol mi voltunk. Az Isten engem nézett és Memnochot, aki kilépett az idıbıl, és megállította a kínok pillanatát.
- Lestat - mondta az Isten, olyan gyöngén és rekedten, hogy alig hallottam. - Meg akarod kóstolni, igaz?
- Mit mondasz, Uram? - kiáltottam könnyektıl kásás hangon.
- A vért. Kóstold meg. Kóstold meg Krisztus vérét. - Szája belenyugvó mosolyra húzódott, amely iszonyúságában inkább volt grimasz, válla reszketett a súlyos gerenda alatt, és minden lélegzettel friss vér szivárgott belıle, mert a tüskék mélyebben szúrtak az arcába, és a korbácsütésektıl felhasogatott bır pirosán harmatozott.
- Nem, Uram! - kiáltottam feléje kapva. Éreztem törékeny karjait, amelyeket hozzákötöztek az otromba fához, az ı fájó, elapadt karjait a rongyok alatt, és a szememet égette a vér.
- Isten vére, Lestat! - súgta. - Gondolj arra a rengeteg emberi vérre, amely ajkadat illette! Az én vérem nem méltó? Félsz?
Zokogva két kézre fogtam a nyakát, ujjperceim a gerendát horzsolták. Megcsókoltam a torkát, szájam ernyedten kinyílt, fogam átszúrta a húst. Hallottam, ahogy felnyög, és mintha az egész világegyetem megtelt volna ennek az elnyújtott nyögésnek a visszhangjával. Belém lövellt a vér. A kereszt, a szögek; nem a tenyeret ütik át velük, hanem a csuklót. A test vonaglik és vergıdik, mintha az utolsó perceket élné, menekülni akarna, a homlok a keresztgerendába csapódik, a tüskék beledöfnek a fejbırbe, aztán a lábfejbe fúródnak a szögek, a szem fennakad, a kalapács dong. Felragyog a fény, a hatalmas fény, úgy, ahogyan a magasba emelkedett a mennyek mellvédje mögött, betölti a világot, elszürkül mellette még ez az édes, bıséges, meleg vér is, amit nyeldekelek. Nincsen más, csak a fény, és a fényben a kép, az İ képe! A fény visszahúzódott, sebesen, hangtalanul, csak egy hosszú ösvény vagy egy alagút maradt a nyomában, és láttam, hogy ez az ösvény a földrıl egyenesen a fénybe vezet.
Hogy fájt a fény eltőnése! Hogy fájt az elszakadás! Egy hatalmas ütés visszarepített a tömegbe. Szememet csípte a homok, körülöttem felcsapott a jajveszékelés. Véres volt a nyelvem, vér folyt a számból. Az idı ónos hıséggel csapott le rám. İ pedig elıttünk állt, minket nézett, és folytak a könnyei, bele az arcát borító vérbe.
- Istenem, Istenem, Istenem! - kiáltottam. Lenyeltem az utolsó csepp vért, és zokogtam.
Hirtelen elém villant a másik oldalról az asszony alakja. Hangja keresztülhasította a bámészkodhatnékjukban egymást taposó, eldurvult emberek átkozódó-karattyoló, ocsmány kakofóniáját.
- Uram! - sikoltotta messze zengı hangon, és az utca közepére lépett. Lerántotta hajáról a finom, fehér kendıt, és két kézzel az Isten arca elé tartotta.
- Én Uram, én Istenem! Veronika vagyok! - kiáltotta. - Emlékezz Veronikára! Tizenkét évig szenvedtem vérfolyásban, de mikor köntösödnek szélét illettem, meggyógyultam!
- Tisztátalan, szemérmetlen! - üvöltöttek az emberek.
- Törvényszegı, káromló!
- Még hogy Isten Fia!
- Tisztátalan, tisztátalan, tisztátalan!
Az ordítás hisztérikussá fokozódott. Kezek kapkodtak Veronika után, de mintha viszolyogtak

volna megérinteni. Kövek és kavicsok záporoztak feléje. A katonák meghökkentek, nem tudták, mitévık legyenek.
Ám a gerenda alatt görnyedı megtestesült Isten ránézett az asszonyra, és azt mondta:
- Igen, Veronika, a kendıdet, kedvesem, a kendıt.
Asz asszony ráborította a szőzfehér, vékony kendıt, hogy felitassa a vért, a verejtéket. Az arc egy pillanatra kirajzolódott a patyolat alatt, aztán mikor Veronika gyengéden törülgetni kezdte volna, a katonák elrántották. Veronika két kézzel tartotta a magasba a kendıjét, hogy mindenki lássa. Ott volt rajta az İ arca!
- Memnoch, nézd! - kiáltottam. - Nézd Veronika kendıjét!
Olyan tökéletesen, olyan hibátlanul került át a vászonra az arc, ahogyan egyetlen festı sem örökíthette volna meg, legfeljebb egy modern fényképezıgép, csak ez még életszerőbb volt. Mintha az epidermisz vékony rétegébıl lett volna az arc, vérbıl a vér, a szemek beleégették volna magukat, és a száj is rácsókolta élı mását a kendıre.
Aki a közelben állt, mind látta. Emberek lökdöstek, hogy jobban lássanak. Sikoltozás hallatszott. Krisztus keze kicsúszott a gerendára erısített kötélhurokból, és elvette Veronikától a kendıt. Az asszony térdre esett, és a tenyerébe sírt. A mit sem értı katonák acsarogva lökdöstek vissza a tömeget.
Krisztus megfordult, és nekem nyújtotta a kendıt.
- Vedd el, tartsd meg! Rejtsd el, vidd magaddal! - suttogta. Megragadtam a patyolatot, bár attól féltem, kárt teszek a képben vagy
elmázolom, és magamhoz szorítottam, mert kezek kapkodtak utána.
- Nála van a kendı! - ordította valaki. Hátralöktek.
- Vegyétek el tıle a kendıt! - Ki akarták tépni a kezembıl.
Ám a megrohanást váratlanul meghiúsították azok, akik hátulról tódultak elıre, hogy le ne maradjanak a látványosságról, és félresöpörtek minket a támadók útjából. Rongyos, mocskos testeken estünk át, ordítás, hangzavar, átkok kísértek.
A menet eltőnt, és valahonnan messzirıl hallatszott az ordítás: "A kendı!"
Szorosan összehajtogattam, megfordultam és futásnak eredtem.
Nem tudtam, hol van Memnoch, nem tudtam, hova tartok. Végignyargaltam a szők utcán, befordultam egy másikba, majd egy harmadikba. Emberhullám hömpölygött mellettem, útban a kivégzésre, vagy egyszerően csak mentek a megszokott dolguk után.
Mellem égett a futástól, lábam kisebesedett, számban éreztem vérének ízét, láttam a fény vakító fellobbanását. Ruhám alá rejtettem az összehajtott kendıt, és magamhoz szorítottam. Senki sem veszi el tılem! Senki!
Borzasztó jajkiáltás szakadt fel belılem. Fölnéztem, és az ég megváltozott, Jeruzsálem kék ege megváltozott, a homoktól szúrós levegı megváltozott. Magába ölelt az irgalmas forgószél, Krisztus vére a szívemig hatolt, abroncsot vert rá, szememet megtöltötte a fény, miközben két kezem szorította a kendıt.
A forgószél némán repített magával. Minden erımet összeszedve megparancsoltam magamnak, hogy nézzek le, nyúljak a köntösöm alá, de az már nem az ingszerő bı ruha volt, hanem az öltöny és az ing, amelyet a New York-i télben viseltem, és a kabát szövete alatt, az ing fölött ott volt az összehajtott kendı! Attól féltem, hogy a szél leszaggatja rólam a ruhát, kitépi a hajamat, de a kendıt nem engedtem el.
Füst szállt fel a földrıl. Megint üvöltést, sikolyokat hallottam. Csak nem szörnyőbbek annál a hangzavarnál, amely Krisztust kísérte a Kálváriára?
Fájdalmasan becsapódtam egy falba és egy padlóba. Lovak dübörögtek mellettem, patájuk hajszál híján eltalálta a fejemet, a kı szikrát hányt a patkók alatt. Elıttem egy nı haldokolt,

akinek alighanem a nyaka tört ki. Orrából-fülébıl ömlött a vér. Emberek menekültek minden irányban. Most is ürülékszag keveredett a vérszagba.
Háborús városban voltam. A katonák fosztogattak, ártatlanokat vonszoltak magukkal, ki a boltíves kapukon, óriási kupola verte vissza a sikoltozást, és a lángok olyan közel lobogtak, hogy megpörkölték a hajamat.
- A kendı, a kendı! - kaptam utána. Megvolt, még mindig ott volt biztonságban, az ingem és zakóm között. Egy katona arcba rúgott, és én elterültem a köveken.
Felnéztem. Nem is az utcán voltam, hanem egy óriási, kupolás templomban, több emelet magas, román stílusú árkádok, aranyosan fénylı mozaikok között. Embereket hánytak kardélre, majd lovakkal tapostatták le ıket. Fejem fölött egy gyermek teste csapódott a falhoz. Koponyája széthasadt, apró tagjai rongyként hullottak a lábamhoz. Lovasok kaszabolták a menekülıket, pallosuk tıbıl lehasított karokat aratott. A hirtelen fellobogó tőz nappali világosságot gerjesztett. Férfiak-nık menekültek volna ki a kapukon, de a katonák üldözıbe vették ıket. Vérben ázott a föld. Vérben ázott a világ.
A magasságból, az aranymozaikokról iszonyba merevedett arcok nézték a mészárlást. Szentek, szentek és szentek. Megnyúltak, táncoltak a lángok. Halomba hányt könyvek égtek. Szétvert ikonok, összetört szobrok füstölögtek feketén, és az arany csillogott, míg megemésztette a tőz.
- Hol vagyunk? - kiáltottam.
- A Hagia Sophiában, barátom - felelte jobbról Memnoch, aki egy-kedvően támaszkodott a kıfalhoz. - Bagatell az egész. Ez csak a negyedik keresztes hadjárat.
Bal kezemmel nyúltam feléje, mert a jobbom nem akarta elengedni a
kendıt.
- Most azt látod, hogy a római katolikusok mészárolják az ortodoxokat. Erre ment ki az egész. Egyiptomot és a Szentföldet egyelıre mellızzük. A velenceiek három nap szabad rablást kaptak a városban. Politikai megfontolásból. Színleg persze borzasztóan vissza akarták venni a Szentföldet, ahol csak az imént jártunk, te meg én, de a háború nem volt benne a pakliban. A vezérek ráengedték a csapatokat a városra. Keresztény mészárol keresztényt. Római a görögöt. Nem akarsz kijönni? Nem szeretnél többet látni? Könyvek milliói most vesznek el örökre. Görög, szír, kopt, latin kéziratok. Isten könyvei és az emberek könyvei. Akarsz járni egyet a kolostorok között, ahol az apácákat most vonszolják ki celláikból és erıszakolják meg a keresztény felebarátaik? Konstantinápolyt felprédálják. Semmi az egész, hidd el nekem, hogy semmiség!
Sírva borultam a földre, megpróbáltam behunyni a szememet, hogy ne lássak, de látnom kellett. Kushadtam, ha veszélyesen közel csattogott a patkó, fuldokoltam a halott csecsemı vérének szagától. A tetem súlyosan, petyhüdten lógott a lábamról, mint valami nyálkás, tengeri lény. Csak sírtam és sírtam. Mellettem egy ember feküdt, akinek a fejét félig levágták; vére tócsába győlt a köveken. Ebben a halottban éppen felbukott egy megbicsakló térdő alak. Véres keze valamit keresett, amibe kapaszkodhat, de csak a halott gyermeket találta. Félredobta a csupasz, rózsaszín testet, amelynek nyakáról már majdnem levált a kicsi fej.
- A kendı! - suttogtam.
- Ó, igen, a drágalátos kendı! - mondta Memnoch. - Szeretnél más díszletet? Mehetünk tovább. Mehetünk Madridba, és meglephetjük magunkat egy autodaféval. Tudod, mi volt az? Amikor megkínozták, és elevenen elégették a zsidókat, akik nem akartak kikeresztelkedni. Esetleg térjünk vissza Franciaországba, és nézzük meg, hogyan mészárolják le Languedocban a katarokat? Gyerekkorodban hallanod kellett a legendáikat. Felszámolták az eretnekséget, fel bizony, az utolsó emberig. Nagyon sikeres vállalkozása volt a domonkos atyáknak, akik a katarok után természetesen a boszorkányokra kerítettek sort. Van választék! Vagy menjünk inkább Németországba, hogy lássuk az anabaptisták vértanúságát? Esetleg Angliába? Ott Mária királynı

égetteti meg azokat, akik apjának, Henriknek azt uralkodása alatt szembefordultak a pápával. Mindjárt elmesélek én neked egy nagyszerő jelenetet, amelyhez többször visszatértem! Strasbourgban, 1349 februárjában kétezer zsidót fognak megégetni, mert ıket teszik felelıssé a Fekete Halálért! Egész Európa tele van hasonló esetekkel...
- Ismerem a történelmet! - sírtam, levegı után kapkodva. - Ismerem!
- Igen, de látni egy kicsit más, nemde? Ez itt, mint mondtam, bagatell, bár ez teszi véglegessé a szakítást ortodoxok és római katolikusok között.
És mikor Konstantinápoly meggyöngül, a védművek résein rázúdul Európára a Könyv új népe, a muzulmánok. Akarsz látni egy csatát? Ha óhajtod, mehetünk egyenesen a huszadik századba! Bosznia-Hercegovinába, ahol most muzulmánok és keresztények ölik egymást. Ma még a New York-i utca embere is Bosznia-Hercegovináról beszél!
És ha már a Könyv népeinél tartunk - muzulmánoknál, zsidóknál, keresztényeknél -, miért ne ugorjunk le Dél-Irakba, és hallgassuk meg az éhezı kurdok jajgatását, akiknek mocsarait lecsapolták, ıket pedig most irtják ki? Ha akarod, szorítkozhatunk csak a szent helyek - mecsetek, templomok, székesegyházak - feldúlására. Ezzel a módszerrel egyenesen eljutunk a jelenbe.
Megfigyelted, hogy kizárólag olyan vallásokról beszélek, amelyek az Atyaistenben és a Fiúban hisznek? Itt most a Könyv népeirıl van szó, az Egy Istennel kezdıdı Könyvérıl!
A mai napon és éjszakán felbecsülhetetlen értékek lesznek hamuvá. Bontakozik ki a Teremtés; ez a fejlıdés útja; valaki nyilvánvalóan megszentelıdik a szenvedésben, hiszen mindeme népek, akiket itt látsz, ugyanazt az Istent imádják!
Nem válaszoltam.
Szerencsére Memnoch beszéde félbeszakadt. Az öldöklés viszont nem. Robbanás hallatszott, és a harsogó lángok olyan magasra nyúltak, hogy a kupola szentjeit is láttam. Egy pillanatra fénybe borult a bazilika nagyszerő szerkezete, az óriás ovális, a többemeletes oszlopsorok, a kupolát tartó boltívek. A fény elhalványodott, aztán jött egy újabb robbanás, az emberek újult erıvel sikoltoztak.
Akkor becsuktam a szememet, elnyúltam, és nem mozdultam. Nem érdekelt, hogy belém rúgnak, sıt át is dobrokolnak a hátamon. Nálam volt a kendı.
- Lehet ennél rosszabb a pokol? - kérdeztem annyira halkan, hogy nem tudtam, meghallja-e Memnoch a csatazajban.
- Hát nem is tudom - válaszolta hanyagul.
- A pokol az a Seol? - kérdeztem. - Kiszabadulhatnak onnan a lelkek? Memnoch nem válaszolt azonnal.
- Gondolod, hogy háborúznék vele, ha nem szabadulhatnának? -mondta aztán olyan hangon, mintha sértınek találná egy örök pokol gondolatát.
- Vigyél ki innen, kérlek! - suttogtam. Arcom a kıpadlóhoz simult. Lótrágyától, vértıl, vizelettıl bőzlött a templom. De a jajgatás volt a legrosszabb. A jajgatás, és a pengéknek az a szüntelen csattogása!
- Memnoch, vigyél ki innen! Mondd el, miféle háború ez közted és közötte! Mik a szabályai?
Nagy nehezen felültem, magam alá húztam a lábamat, és a bal kezemmel dörgöltem a szememet, mert a jobb még mindig a kendıt szorongatta. Kezdett fojtogatni a füst. A szemem égett.
- Mondd el, mit értettél azalatt, hogy szükséged van rám, hogy nyerésre állsz a háborúban! Miféle tusa ez közted és közötte? Mit akarsz, mit tegyek? Hogy lehetsz az İ ellensége? Az Isten szerelmére, mi tennivalóm van itt nekem?
Felnéztem. Memnoch a fél térdét felhúzva, hanyagul támaszkodott a falnak. Az arca hol felragyogott, hol elhalványodott a tőz lobogó fényében. Tetıtıl talpig mocskos volt, és valami

nyugodt reménytelenséget sugárzott magából. Az arca nem volt se keserő, se gúnyolódó, csak tépelıdı, és olyan merev, mint a mozaikszenteké, amelyek élettelen tanúi voltak a templomi jelenetnek.
- Hát hagyjuk ki azt a sok háborút? Azt a sok vérfürdıt? Azt a sok mártíromságot? - kérdezte. - Bár neked, Lestat, mindig is volt fantáziád.
- Hagyjál pihenni, Memnoch. Válaszolj a kérdéseimre. Nem vagyok angyal, csak egy szörnyeteg. Kérlek, engedj el.
- Na jó - mondta. - Akkor most megyünk. Bátor voltál, de hát erre is számítottam tıled. Könnyeid árja bıséges, és a szívedbıl fakad.
Nem válaszoltam. Zihált a mellem, és fogtam a kendıt. A bal kezemmel befogtam a fülemet. Hogy mozogjak? Vagy azt vártam, hogy Memnoch elvitet a forgószéllel? Engedelmeskednek még a tagjaim, ha parancsolok nekik?
- Megyünk, Lestat - ismételte Memnoch. Hallottam a feltámadó szél zúgását. A förgeteg volt. A templomfalak márts lefelé pörögtek a dugóhúzóban. Rászorítottam a kezemet a kendıre. Hallottam Memnoch hangját a fülemben:
- Pihenj tehát.
Lelkek forogtak körülöttünk a homályban. Fejem Memnoch vállára csuklott, hajam lobogott s szélben. Behunytam a szememet, és Isten Fiát láttam, ahogy belép egy hatalmas, homályos helyre. Apró alakjából minden irányba áradt a fény, vergıdı emberalakok, lelkek, kísértetek százait rajzolva ki a sötétségbıl.
Azt akartam mondani: "A Seol!" De a forgószélben voltunk, és ezt a képet csak lehunyt szemhéjaim feketeségében láttam. A fény erısödött, elnyelte a körülöttünk jajveszékelı lelkeket. Dallá és jajgatássá változott a látomás, dallá és jajgatássá változott a forgószél. És ezek egyek voltak.

Tizenkilenc

Feküdtem valahol az ég alatt, köves földön. Nálam volt a kendı. Éreztem a körvonalát, de nem mertem elıvenni, széthajtani, megvizsgálni.
Kissé messzebb ott állt Memnoch, megdicsıült formájának teljében, magasba nyúló, szigorúan összecsukott szárnyaival, és láttam fölemelkedni a testté vált Istent. Csuklóján-bokáján még vöröslöttek a sebek, de tisztára fürdették. Alakra akkora volt, mint Memnoch, vagyis embernél hatalmasabb. Ropogós fehér köntöst viselt, sötét haját is gondosan megfésülték, bár tincseibıl még nem tőnt el az alvadt vér. Bırének sejtjei jobban ragyogtak, mint a megfeszítése elıtt, erıteljes sugárzása elhalványította a Memnochét, bár alapjában véve mindkét glóriában ugyanaz a fény nyilvánult meg.
Feküdtem és füleltem a vitatkozásukra. Még nem ismertem fel a hangjukat, amikor már láttam a szemem sarkából, hogy ez egy csatatér. Senkinek se kellett felvilágosítania, anélkül is láttam, hogy ez nem a negyedik keresztes hadjárat kora. Ez egy korai eposz volt, ha megkérdeztek volna, talán harmadik századinak mondom a fegyverzetet és a ruhákat, bár ebben nem voltam biztos. Mindenesetre jó régen volt.
A halottak bőzlöttek. A levegı hemzsegett a habzsoló, lakmározó rovaroktól. Lecsapott néhány suta járású keselyő is a lakomára, szaggatták a katonák förtelmesen felpüffedt húsát. A távolból ronda acsargás, csaholás hallatszott: farkasok huzakodtak.
- Igen, látom! - mondta Memnoch haragosan. A nyelv, amelyet használt, nem volt se francia, se angol, mégis értettem minden szavát. -A mennyek kapuja nyitva áll mindeneknek, akik úgy halnak meg, hogy értik és elfogadják a teremtés harmóniáját, továbbá Isten jóságát! De mi lesz a

többiekkel? Mi lesz a többi milliókkal?
- Ismételten kérdezem - mondta Isten Fia -, miért kellene törıdnöm a többiekkel? Azokkal, akik Isten megértése, ismerete, elfogadása nélkül halnak meg? Miért? Mi közöm velük?
- Az, hogy a Te teremtett gyermekeid! A mennyek országára születtek, csak meg kell találniuk az utat! És az elveszettek száma miriádokkal haladja meg a keveseket, akik bírnak a bölcsességgel, az út ismeretével, a tapasztalattal, az éleslátással, a talentummal. És ezt Te tudod! Miként engedheted, hogy ily sokan vesszenek el ismét a Seol árnyai között, vagy hulljanak szét, vagy a rögbe kapaszkodva fajuljanak gonosz lidércekké? Nem azért jöttél, hogy mindenkit megváltsál?
- Azért jöttem, hogy azokat váltsam meg, akik akarják a megváltást! - felelte Isten. - Még egyszer közlöm veled, hogy ez egy körforgás, ez így természetes! Minden lélekért, amely súlytalanul felszárnyal a mennyek fényébe, sok ezer másiknak kell elvesznie. Ettıl lesz olyan becses az értelem, az elfogadás, a tudás, a szépség látása. Egyáltalán mit akarsz, mit tegyek?
- Segíts az elveszett lelkeknek! Segíts nekik! Ne hagyd ıket a forgószélben, ne engedd évezredekig vergıdni ıket a Seolban, ahol nem érthetik, amit még mindig látnak a földbıl! Csak még jobban elrontottál mindent! Ezt tetted!
- Hogy merészelsz?!
- Csak rosszabb lett minden! Nézd meg ezt a csatateret! A Te kereszted jelent meg az égen a csata elıtt, és most a Te kereszted lesz a birodalom jelképe! Amióta meghalt az utolsó tanú, aki még látta feltámadott alakodat, oly kevesen szálltak fel a földrıl a fénybe, míg a mit sem értı sokaság, amely elveszett a viszálykodásban, a csatározásokban, ma a sötétben senyved!
- Az én fényem azoké, akik hajlandók befogadni.
- Az nem elég jó!
A megtestesült Isten keményen pofon csapta Memnochot. İ vissza-tántorodott, kitárta szárnyait, mintha ösztönösen fel akarna röppenni. De a szárnyak ismét összecsukódtak, csak néhány kecses, fehér toll libegett a levegıben. Memnoch az arcához kapott, amelyen Isten kezének nyoma lángolt. Tisztán láttam a tenyérnyomot, olyan vérvörös volt, mint a sebek Krisztus csuklóján és bokáján.
- Nagyon helyes! - mondta a megtestesült Isten. - Mivel neked fontosabbak azok az elveszett lelkek a tulajdon Istenednél, hát fogadd be ıket te! Legyen a Seol a te királyságod! Gyújtsd össze ıket milliószám, és készítsd fel ıket a Fényre. Azt mondom, egy se fog széthullani vagy megsemmisülni, és azt mondom, egy se vész el. A te felelısséged lesz mind! A te növendékeid, követıid, szolgáid!
És addig a napig, amíg ki nem ürül a Seol, addig a napig, amíg az utolsó lélek is föl nem száll a mennyei kapuhoz, te az Ellenségem vagy, a Sátán! Arra leszel kárhoztatva, hogy idıdnek nem egészen egyharmadát töltheted a földön, amelyet annyira szeretsz, és nem kevesebb mint egyharmadát kell töltened a Seolban vagy a pokolban, mit bánom én, minek nevezed. És csupán nagy ritkán és az én kegyes engedélyemmel léphetsz be a mennyek országába, de jól vigyázz, hogy ha jössz, angyali alakodban tedd!
A földön pedig lássanak téged a démonnak, a Fenevadnak, a tánc, a részegség, a falás, a hús és mindazon dolgok istenének, amelyeket annyira szerettél, hogy képes voltál dacolni velem. Lássák csak, hogy ez lennél, ha volna hatalmad. Szárnyadnak színe legyen a pernyéé és a koromé, és legyen kecskekörmöd, mint Pánnak. Vagy legyél ember, igen, megadom neked ezt a kegyet, hogy lehetsz ember közöttük, miután szerinted úgyis oly dicsı vállalkozás embernek lenni. Ám angyal, az nem! Soha!
Nem fogod használni angyali alakodat, hogy összezavard, félrevezesd, elkápráztasd vagy megalázd ıket. Te és Vigyázóid épp eleget tettetek már e dologban. De úgy vigyázz, hogy ha belépsz kapuimon, rendbe szedd magad a tiszteletemre, szárnyad és ruhád olyan legyen, mint a

hó! Az én birodalmamban, ezt ne feledd, csak önmagad lehetsz!
- Meg tudom tenni! - mondta Memnoch. - Képes leszek tanítani ıket, vezérelni ıket! Engedd, hogy úgy irányítsam a poklot, ahogy jónak látom, és érdemessé teszem ıket a mennyek országára. Meg tudom másítani, amit terméshetes körforgásod művelt velük a földön.
- Jól van! Szeretném látni, hogy ezt teszed! - mondta az Isten Fia. -Tisztíts meg még több lelket, és küldd ıket hozzám. Vágj bele, növeld az én dicsıségemet. Gyarapítsd a boné ha elóhimot. Az ég határtalan, és örvendezni fog erıfeszítéseiden.
De végleg nem jöhetsz haza, amíg nem végeztél a feladatoddal, amíg az összes lélek föl nem jutott a Seolból a mennybe, vagy míg el nem vész a világ - amíg a fejlıdés el nem éri azt a pontot, amelyen a Seol, vagy az egyik okból, vagy a másikból ki nem ürül, és jól jegyezd meg szavaimat, Memnoch, lehet, hogy az az idı sose jön el! Megígértem, hogy nem lesz vége a világegyetem kibontakozásának! Tehát hosszú hivatalod lesz a kárhozottak között!
- És a földön? Ott mi a hatalmam? Mit tehetek, mint kecskelábú isten, vagy ember?
- Amit tenned kell. Figyelmeztesd az embereket. Figyelmeztesd ıket, hogy hozzám jöjjenek, és ne a Seolba.
- És tehetem azt a magam módja szerint? Mondhatom-e, milyen könyörtelen Isten vagy, és hogy ölni a nevedben gonoszság, és hogy a szenvedés gyakrabban torzítja el, rontja meg és taszítja kárhozatba az áldozatokat, mintsem megváltaná ıket? Mondhatom nekik az igazságot? Hogy ha hozzád igyekeznek, akkor el kell felejteniük vallásaidat, szent háborúidat, magasztos mártírságodat, és azt a titkot kell megfejteniük, amirıl a test és a szerelem önkívülete suttog? Engedélyt adsz rá? Engeded, hogy az igazságot mondjam nekik?
- Mondj nekik, amit akarsz. És minden esetben, amikor elcsábítod ıket templomaimtól, kinyilatkoztatásaimtól, lettének légyen bármennyire is kiforgatva eredeti jelentésükbıl - minden esetben, amikor elcsalod ıket tılem, azt kockáztatod, hogy lesz egy új növendéke pokoli iskoládnak, egy új lélek, akit neked kell átformálnod. Pukkadásig meg fog telni a poklod!
- Nem általam, Uram - felelte Memnoch. - Pukkadásig meg fog telni, de azt neked köszönhetem!
- Hogy merészeled!
- Bontakozzon csak tovább a Teremtés, Uram, mert mint mondtad volt, így rendeltetett. Csak most már hozzátartozom én is, a pokol is. És nekem adod azokat az angyalokat, akik azt hiszik, amit én, és nekem fognak dolgozni, és velem együtt viselik el a sötétséget?
- Nem! Egyetlen angyali szellemet sem adok neked! Toborozd segítıidet a földhöz kötött lelkek közül. Belılük csinálj démont! A Vigyázok töredelmesen megbánták, hogy hozzád húztak. Egyet se adok neked! Angyal vagy, maradj egyedül.
- Nagyon helyes, egyedül maradok. Láncolj hozzá emberi alakomhoz, ha akarsz, de akkor is én fogok gyızni! Több lelket küldök föl a Seolból a mennyekbe, mint ahányat Te fölemelsz a kapudhoz! Több megtisztult lelkem fog énekelni paradicsomodban, mint ahányat felszippant szők csatornád. Én fogom megtölteni mennyországodat és felragyogtatni glóriádat! Majd meglátod!
Nem esett több szó. Vad haraggal meredt egymásra a két titáni alak, csak az különböztette meg ıket, hogy Memnoch szárnyai hosszan elnyúltak hátra, míg a megtestesült Istenbıl szívettépıen gyönyörő, hatalmas fény áradt.
A megtestesült Isten váratlanul elmosolyodott.
- Akkor is én gyızök, nem? - kérdezte.
- Megátkozlak! - felelte Memnoch.
- Dehogy átkozol - felelte Isten bánatos gyengédséggel. Megérintette Memnoch arcát, és kezének dühös nyoma azonnal eltőnt az angyali bırrıl. A megtestesült Isten elırehajolt, és csókolt lehelt Memnoch szájára.
- Szeretlek, bátor ellenségem! - mondta. - Jó, hogy megalkottalak, olyan jó, mint minden

alkotásom. Hozzál lelkeket nekem. Te is csak a kerékhez tartozol, egy rész vagy a természetben, olyan csodálatos, mint a villámcsapás, vagy egy hatalmas vulkán kitörése, vagy a szétrobbant csillag, amely olyan távol van a galaxisoktól, hogy évezredek múlnak el, mire a földre ér a fénye.
- Könyörtelen Isten vagy. - Memnoch egy tapodtat sem volt hajlandó hátrálni. - Megtanítom ıket, hogy bocsássanak meg neked azért, aki vagy: fenséges, kifogyhatatlanul leleményes, és gyarló.
A megtestesült Isten halkan fölnevetett, és megcsókolta Memnoch homlokát.
- Bölcs Isten és türelmes Isten vagyok - mondta. - Én vagyok az, aki téged alkotott.
Az alakok eltőntek. Még csak nem is halványodtak, csak úgy nyomuk veszett.
Magam maradtam a csatatéren.
Vastag rétegben ülepedett rám a hullabőz, megmérgezte minden lélegzetvételemet.
Ameddig a szemem ellátott, mindenfelé hullák hevertek.
Zajt hallottam. Sovány, lihegı farkas osont felém. Megmerevedtem. Láttam keskeny, ferde szemét, mikor pimaszul bökdösött a pofájával. Éreztem forró, bőzös leheletét. Elfordítottam az arcomat. Hallottam, hogy a fülemet, a hajamat szimatolja. Hallottam mély morgását. Behunytam a szememet, jobbommal a kabátom alá nyúltam, és megérintettem a kendıt.
Az állat foga megérintette a nyakamat. Visszafordultam, és akkora ütést mértem a farkasra, hogy elrepült. Vonítva bucskázott a levegıben, és a hullákon rohanva iszkolt elılem.
Mély lélegzetet vettem. Láttam, hogy az ég a mi földünk nappali ege. Néztem a felhıket, az egyszerő, fehér felhıket, a ködbe mosódó láthatárt, figyeltem a holtak fölött gomolygó, zúgó légyrajokat, és az idomtalan, rút keselyőket, ahogy körbeszökdécselik a lakomát.
A messzeségbıl emberi sírás hallatszott.
Ám az égbolt csodálatosan tiszta volt. A felhık elkerülték a napot, hogy minél melegebben simogathassa kezemet, arcomat, és a felfúvódott hullákat, amelyek közül hol az egyik, hol a másik engedett a gázok nyomásának.
Azt hiszem, elveszíthettem az eszméletemet. El is akartam. Vissza akartam hullani a földre, hasra akartam fordulni, hogy benyúlhassak a kabátom alá, és erezhessem, hogy még mindig megvan a kendı.

Húsz

A Várakozás Kertje. A fényes, békés hely a mennyei kapu elıtt. Olyan hely, ahova vissza-vissza térnek a holtak lelkei. Itt mondják meg nekik, hogy még nem jött el a perc, menjenek haza.
A távolban, a ragyogó kobaltkék ég alatt az új holtak köszöntötték a régi holtakat. Láttam, ahogy összeölelkeznek, hallottam kiáltásaikat. Szemem sarkából láttam a mennyek szédítıen magas falait meg a kaput, és ezúttal az angyalok kórusait is. Légiesebbek voltak a többi alaknál, szabadon csapongtak az égen, és ha úgy tartotta kedvük, le-lecsaptak a hídon átkelı halandókhoz. Lengtek, lebegtek, figyeltek, mielıtt fölszárnyaltak volna, hogy feloldódjanak az ég határtalan kékségében.
Halk és szívfájdítóan gyönyörő hangok szőrıdtek ki a mennyek falai mögül. Ha behunytam a szemem, majdnem sikerült felidéznem a zafír-kékséget. Minden dal ugyanazt a refrént zengte: "Gyere ide, gyere be, gyere hozzánk, légy velünk! Nincs többé káosz. Ez a mennyország."
De én messze voltam ettıl. Egy kis völgyben üldögéltem vadvirágok, pici fehér és sárga vadvirágok között, annak a pataknak a füves partján, amelyen minden halandónak át kell kelnie, hogy bejusson a mennyek országába. Ezen a részen a patakot nem lehetett volna megkülönböztetni valamelyik elbővölıen zúgó, földi csermelytıl. A víz azt dalolta, annyi füst és háború, korom és vér, bőz és gyötrelem után: minden csermely olyan elbővölı, mint ez itt.
A habok más-más hangon énekelnek, ahogy a patak átcsilingel a köveken, és a víz aláveti magát

a kicsi zugokon, a fő pedig meghajtja fejét, hogy jobban hallja a kánont és a fúgát.
Egy fának vetettem a hátamat. Ilyen lehetne a barackfa, ha örökké virulhatna, egyszerre virágozva és gyümölcsözve, örök bıségben olvasztva össze a két ciklust, és az ágak nem az alázattól hajlottak meg, hanem az illatos áldozat pompájától. A remegı virágszirmok sőrőjében apró madarak cikáztak, a madarak fölött éteri angyalok szállongtak, áttetszı, könnyő szellemek, oly légiesek, mint az égbolt ragyogó lehelete.
A templomi freskók paradicsoma; a mozaikok paradicsoma. Épp csak nincs művészet, ami ezt kifejezhetné. Kérdezzék meg azokat, akik megfordultak itt, azokat, akiknek a szíve megállt a műtıasztalon, és a lelkük a magasba szállt, hogy aztán innen küldjék vissza az anyagba. Ezt nem lehet kifejezni.
A hővös, édes levegı rétegenként hántotta le ruhámról a szennyet és a kormot.
Mint aki lidércnyomásból ocsúdik, úgy kaptam a kendı után. Kivettem a ruhám alól, széthajtogattam, magam elé tartottam.
A kép ott égett a vásznon. Sötét szemét rám szögezte, a vére ugyanolyan lázvörös volt, a bır árnyalata tökéletes, a térhatás a hologramokéval vetélkedett, bár az arc kifejezése alig észrevehetıen változott, ahogy a kendı lebegett a szélben. Nem szakadt el, nem mázolódott szét, semmi sem veszett el belıle. Elakadt a lélegzetem, a szívverésem veszélyesen felgyorsult. Arcom átforrósodott a vértıl. Nem csukta be barna szemét, amikor ráborult az arcára a vékony patyolat. Úgy rémlett, a kép közeledik hozzám. Majdnem rémülten kapkodva hajtottam össze, és újra elrejtettem, ezúttal az ingem alá. Alig találtam a megfelelı gomblyukakat. Az ingemnek nem esett baja. A kabátom koszos volt, nagyjából ép, de az összes gomb eltőnt róla, még az ujjáról is, amelyeknek tulajdonképpen már nincsen rendeltetésük, csak díszítésnek varrják oda ıket. Lenéztem a cipımre. Megrepedezett, felhasadozott, az imádság tartotta össze. Milyen furcsának, milyen valószínőtlennek tetszett ez a drága bırbıl varrott divatos holmi, mennyire nem hasonlított semmire, amivel az utóbbi idıben találkoztam. Szirmok hullottak a hajamra. Amikor lesöpörtem ıket, rózsaszínfehér záporként lepték el nadrágomat és cipımet.
- Memnoch? - Körülnéztem. Hol lehet? Egyedül lennék? Messze távol a boldog lelkek menete vonult a hídon át. Valóban kitárult és csukódott a kapu, vagy ez csak káprázat volt? Balra néztem, az olajfák kis ligetére, és megláttam köztük egy alakot, akit elıször nem ismertem fel, aztán észbe kaptam, hogy Memnoch az, mint Átlagember. Mozdulatlanul állt, komoran, elszántan nézett. Majd magasodni, szélesedni kezdett, irdatlan fekete szárnyat, hasított körmő lábat növesztett, és az angyalarc úgy izzott, akár az élı fekete gránit. Memnoch, az én Memnochom, a Memnoch, akit ismertem, ismét a démon alakjában. Nem riadoztam, nem takartam el az arcomat. Higgadtan tanulmányoztam felsıtestének részleteit. A palást a hasított körömben végzıdı, fertelmesen torz lábra borult, de a kar és a kéz a régi volt: az angyal gyönyörő karja és keze. A haja is ugyanaz a lobogó sörény, csak most hollófekete. A Kertben ı volt az egyetlen színtelen, sötét folt, aki, legalábbis az én szememben, tömörnek látszott.
- Disputánk egyszerő - mondta. - Vagy még mindig nem érted? -Összecsukta fekete szárnyát, amelynek csúcsa elıregörbült a teste mellett, hogy ne karcolja a földet, és felém indult. Borzalmasan groteszk volt, ahogy az állatias kocogás gúnyolta a tökéletes fejjel koronázott tökéletes testet. A fogoly angyal, a gonoszság ember alkotta rémképének börtönében.
- Hát itt vagy - mondta, és lassan, nehézkesen letelepedett a földre. Szárnya ismét eltőnt, mert úgyse fért volna el ülı helyzetben. Arca akkor is megmaradt derősnek, ha testét bozontos kecskeláb hordozta. Nem látszott sem keményebbnek, sem szelídebbnek, sem bölcsebbnek, még csak kegyetlenebbnek sem, mert most nem csillámló húsból volt, hanem fekete sötétségbıl faragták.
- Látod - mondta -, ezt tette İ. Hányszor elmondta: "Memnoch, a világegyetemben mindent

elhasználnak... mindennek haszna van... érted?" Aztán lejött, szenvedett, meghalt, és feltámadt a halálból, hogy szentesítse az emberi szenvedést, ereklyetartóba zárja, mintha lenne értelme, és a szenvedés értelme a megvilágosodás, a lélek felsıbbrendősége.
Csakhogy a szenvedı és meghaló Istent - legyen az a sumer Tammúz, vagy a görög Dionüszosz, vagy bármely másik isten, akinek halála és szét-marcangoltatása megelızte a Teremtést - az ember találta ki! Olyanok agyában született meg, akik nem tudták felfogni, hogy a semmibıl valami lehessen, és még csak ne is követeljen áldozatot. A fiatal emberiség a maga kezdetlegességében el sem tudta képzelni a tökéletességet, ezért kiagyalta a meghaló Istent, akinek véráldozatából az elsı ember született, így hát Isten beleojtotta önmagát az emberi mítoszokba, és így próbálta megmagyarázni oly dolgok jelentését, amelyeknek talán nincs is jelentése.
- Igen.
- Hol volt az İ áldozata a világ teremtésében? - kérdezte Memnoch. - Nem İ volt Tiámat, akit Marduk kettéhasított. Nem İ a feldarabolt Ozirisz! Mit adott fel İ, a mindenható Úristen, mit áldozott fel, hogy megteremtse az anyagi világegyetemért? Nem emlékszem, hogy bármi is elvétetett volna tıle! Hogy belıle szakadt ki a világegyetem, ez igaz, de nem emlékszem, hogy ettıl kisebbedéit volna! Nem emlékszem, hogy bármiben megrövidítette, megcsonkította volna az anyagi teremtés! Ugyanaz az Isten maradt a bolygók, a csillagok megteremtése után! Sıt még meg is nıtt, vagy legalábbis nagyobbnak látszott angyalainak szemében, akik a Teremtés változó vetületeinek hozsannáztak! A kibontakozó fejlıdés útja még szebbé, még hangsúlyosabbá tette teremtıi voltát!
Ám megtestesülésével azokat a mítoszokat utánozta, amelyeket az emberek koholtak, mikor megpróbálták szentesíteni a szenvedést, és el akarták hitetni magukkal, hogy a történelem nem valami céltalan iszonyat, hanem van értelme. Alámerült az ember alkotta vallásokba, isteni kegyelmével áttüzesítette képeket, és halálával megszentelte a szenvedést, holott az İ teremtésében nem szentség a kín.
- Vértelen Teremtés volt, áldozat nélkül - mondtam. A hangom lehetett tompa, ám elmém még sose volt éberebb. - Te ezt mondod. Ám İ azt hiszi, hogy a szenvedés a legnagyobb szentség, vagy az lehet. Semmi se megy kárba, mindennek megvan a maga haszna.
- Igen. Nekem viszont az a véleményem, hogy ı beillesztette a világmindenségbe ezt a szörnyő fogyatékosságot - az emberi kínt, a nyomorúságot, a képességet a kimondhatatlan méltánytalanságok tőrésére - és az emberek legsötétebb babonáinak felhasználásával keresett neki helyet.
- De mi történik, mikor meghal az ember? Akik hisznek benne, rátalálnak az alagútra, aztán pedig a fényre és azokra, akiket szeretnek?
- Azokon a helyeken, ahol az emberek békében és bıségben élhettek, általában így történik. İk győlölködéstıl és nehezteléstıl béklyózatlanul szárnyalnak föl, egyenesen az égbe. Továbbá megtalálják az egyenes utat azok is, akik hisznek benne vagy tanításaiban.
- Mert azok megvilágosodtak.
- Igen, és Ö ennek örvendezik, mert mennyei birodalmát még szebbé, gazdagabbá, nagyobbá teszik a föld minden pontjáról érkezett lelkek.
- Ám a pokol sem lesz kisebb.
- A pokol annyival nagyobb a mennyországnál, hogy az már nevetséges. Mutass egy olyan helyet az İ bolygóján, ahol sose volt öngyilkosság, igazságtalanság, üldözés, kínzás és háború! Megkeseredett, megzavarodott növendékeim száma napról napra nı. Vannak olyan ínséges és irtózatos idıszakok, amikor szinte senki se találja meg a mennybe az egyenes utat.
- Öt pedig nem érdekli.

- Nem. Azt mondja, az értelmes lények szenvedése olyan, mint az enyészet, mert a rothadás trágyázza a televényt a lélek fejlıdéséhez! Lenéz abból a gıgös magasságból a mészárlásra, és nagyszerőséget lát. Férfiakat és asszonyokat lát, akik sohasem szeretnek annyira, mint mikor elveszítik a szeretteiket, sohasem szeretnek annyira, amikor holmi elvont istenképzet nevében áldozatot hoznak embertársaikért, sohasem szeretnek annyira, mint mikor a hódító hadsereg a földdel teszi egyenlıvé az otthont, elhajtja a nyájat, és lándzsahegyre tőzi a csecsemıket. Igazolás? A Természet! Amit İ teremtett! Ha e megsebzett, megszomorított lelkeknek elıbb az én kezembe kell esniük, és el kell szenvedniük pokolbéli iskolámat, annál dicsıbbek lesznek!
- A te munkád viszont egyre nehezedik.
- Igen és nem. Gyızelemre állok. Ám az İ feltételeivel kell gyıznöm. A pokol a szenvedés helye. De ne kapkodjunk. Nézd csak meg, mit művelt İ!
Mikor feltörte a Seol kapuit, mikor leszállt a Seol homályába, mint Tammúz isten a sumer pokolba, a hozzá sereglı lelkek látták megváltó áldozatát, kezének-lábának sebét, tudták, hogy érettük kellett halnia, ami persze rögtön értelmet adott az ı gyötrelmeiknek. Persze hogy seregestül követték ıt a mennybe, hiszen rádöbbentek, hogy mégis volt célja a szenvedésüknek! De volt-e? Szentté teheted-e a természet körforgását annyival, hogy megmártod benne isteni énedet? Elég az?
Mi van azokkal a lelkekkel, amelyek a keserőségtıl hervadnak, amelyek sose bontanak szirmot, mert legázolják ıket a katonák, mi van a kimondhatatlan igazságoktól eltorzított, megnyomorított lelkekkel, akik átkozódva lépnek át az örökkévalóságba, mi van az egész modern világgal, amely annyira megharagudott Istenre, hogy úgy átkozza Jézus Krisztust és magát az Istent, ahogy Luther tette, ahogy Dóra tette, ahogyan te tetted, és mindnyájan tettétek?
A huszadik század végének emberei egy pillanatra sem szőntek meg hinni az Istenben. Hiszen épp azért győlölik, azért neheztelnek és dühöngnek rá! Úgy érzik... úgy érzik, hogy...
- Magasabbrendőek nála - mondtam halkan. Tisztában voltam vele, hogy olyan szavakat mond, amelyeket én mondtam Dórának. Győlöljük Istent. Győlöljük ıt.
- Igen - mondta. - Igen, magasabbrendőnek érzitek magatokat.
- Te is magasabbrendőnek érzed magad.
- Igen. Én nem mutogathatom a pokolban az İ sebeit. Nem nyerhetem meg velük azokat a keserő, dühös áldozatokat. Olyan kínokat szenvedtek el, amelyeket İ el sem tud képzelni. Annyit mondhatnék nekik, hogy az İ nevében égették meg ıket élve, boszorkányság vádjával a dominikánus atyák. Vagy hogy mikor családjukat, törzsüket, falvaikat elpusztították a spanyol katonák, az is nagyon helyesen történt, mert azİ vérzı sebei voltak a lobogón, amelyet a hódítók hoztak át az Újvilágba. Mit gondolsz, kit juttatna ki a pokolból a tudás, hogy mindez Isten jóváhagyásával történt? Ki szárnyalhatna az égig, egyetlen cseppnyi keserő fájdalom nélkül? Ha ezzel kezdeném iskolázásukat - meghalt érted -, mit gondolsz, meddig tartana a lélek kimővelése a pokolban?
- Azt még nem mesélted, hogy mi a pokol, vagy hogy miként tanítod ıket.
- A magam módján vezetem, errıl biztosíthatlak.
Trónusa fölé állítottam az én trónszékemet, ahogy a költık és a Szentírás szerkesztıi mondják, mert tudom, hogy a lelket nem a szenvedés juttatja fel az égbe, hogy Isten megértése és elfogadása sose igényelt böjtöt, korbácsot, megfeszítést, halált. Tudom, hogy az emberi lélek a természet fölé emelkedett, és ehhez nem kellett más, mint hogy legyen szeme a szépségre! Jób a szenvedések elıtt és a szenvedések után is Jób volt. Mi olyanra tanította a szenvedés Jóbot, amit ne tudott volna elıtte is?
- Akkor mit használsz helyette a pokolban?
- Hát nem azzal kezdem, hogy az Isten számára az emberi szem egyformán tükrözi a Teremtés

tökéletességét akkor is, ha iszonyattal tekint egy megcsonkított testre, és akkor is, ha békésen szemlélıdik egy kertben.
Isten ragaszkodik hozzá, hogy ennyirıl van szó. Az İ elképzelése a tökéletességrıl, Lestat, azonos a te Sötétlı Erdıddel. Ugyanabból a magból hajtott ki, csak én nem látom, én, Memnoch, a Sátán. Együgyő vagyok, mint egy angyal.
- Akkor hogy küzdesz ellene a pokolban, mégis kiharcolva a mennyországot a kárhozottaknak? Hogy?
- Mit gondolsz, mi a pokol? - kérdezett vissza. - Már nyilván van róla valamilyen feltételezésed.
- Leginkább az lehet, amit mi purgatóriumnak hívunk - mondtam. -Mint a csatatéri disputátokból leszőrhettem, mindenki alkalmas a megváltásra. Tehát mit kell elszenvedniük a lelkeknek a pokolban, hogy érdemesek legyenek az üdvösségre?
- Szerinted mit kell szenvedniük?
- Nem tudom. Félek. Oda megyünk, ugye?
- Igen, de szeretném tudni, mire számítasz.
- Nem tudom, mire számítsak. Azt tudom, hogy azoknak, akik - mint én - megfosztottak másokat az élettıl, szenvedniük kell érte.
- Szenvedni vagy fizetni?
- Mi a különbség?
- Nos, tételezzük fel, hogy alkalmad lenne megbocsátani Magnusnak, a vámpírnak, aki rád hozta ezt, tételezzük fel, hogy itt áll elıtted, és azt mondja: "Bocsáss meg, Lestat, amiért kitéptelek halandó életedbıl, és kirekesztettelek a természetbıl, amiért olyanná tettelek, hogy véren kell élned. Tégy velem, amit akarsz, hogy megbocsáthass nekem." Mit tennél?
- Rossz példát választottál - feleltem. - Nem is tudom, haragszom-e még Magnusra. Szerintem nem is tudta, mit csinál. Nem érdekel Magnus. Bolond volt, óvilági szörnyeteg volt. Valamilyen személytelen, torz ihletbıl indított el az Ördög Útján. Már nem is gondolok rá. Nem foglalkoztat. Ha bocsánatot kellene kérnie valakitıl, akkor kérjen a halandóktól, akiket megölt, míg létezett. Volt a tornyában egy pincebörtön, tele halott ifjakkal, akik rám hasonlítottak. Ezeket Magnus nyilván valamilyen próba céljából hurcolta oda, aztán beavatás helyett inkább megölte ıket. Máig emlékszem rájuk. Ez is a tömeggyilkosság egyik formája. Hegyekben a fiatal hullák, mindegyik szıke, kék szemő. Fiatalok, akiket megfosztottak az élet lehetıségétıl, és magától az élettıl. Bocsássanak meg Magnusnak ık. Nyerje el külön-külön mindegyikük bocsánatát.
Ismét reszketni kezdtem, ismét elfogott az ismerıs harag. Hogy haragudtam és hányszor, ha mások a szememre vetették tetszelgı vérbőneimet, amelyeket halandó férfiakon és asszonyokon követtem el. És gyermekeken. Magatehetetlen gyermekeken.
- És te? - kérdezte Memnoch. - Mit gondolsz, neked mit kellene tenned, hogy a mennybe juss?
- Úgy látom, az is elég lenne, ha neked dolgoznék - feleltem kihívón. - Abból, amit mondtál, legalábbis erre következtetek. Bár tulajdonképpen még nem tájékoztattál, hogy miket is csinálsz. Meséltél a Teremtésrıl meg a Passióról, a te utadról meg az övérıl, leírtad, hogyan harcolsz ellene a földön, aminek a velejáróit nagyon jól el tudom képzelni, lévén, hogy mindketten szenzualisták vagyunk, és a hús bölcsességében hiszünk.
- Ámen.
- De nem kaptam alapos ismertetés arról, hogy mit művelsz a pokolban. És hogyan állhatsz gyızelemre? Gyorspostával küldöd neki a lelkeket?
- Gyorsan és visszaküldhetetlenül - mondta. - De most nem a neked tett ajánlatomról beszélünk, vagy az én földi harcomról ellene. Azt kérdezem én tıled: azok után, amit láttál, mit gondolsz, milyen lehet a pokol?
- Félek válaszolni. Mert nekem ott a helyem.

- Sose féltél te igazán semmitıl. Halljam. Mondjál valamit. Mit gondolsz, milyennek kell lennie a pokolnak, mit kell elszenvednie egy léleknek, hogy méltó legyen a mennyek országára? Elég annyit mondania: "Hiszek Istenben", vagy "Hiszek Jézus szenvedéseiben", vagy "Bánom a bőneimet, Istenem, mert téged sértettelek meg velük", vagy "Bocs, a földön nem nagyon hittem benned, de most már tudom, hogy vagy; elég egy pillantás erre a pokoli helyre, és máris kész vagyok. Soha többé nem tennék olyanokat, úgyhogy vigyél csak fel gyorsan az égbe!"
Nem válaszoltam.
- Menjen csak fel mindenki az égbe? - sürgetett Memnoch. - Muszáj mindenkinek mennie?
- Nem, az nem lehet - mondtam. - A magamfajták nem, azok sem, akik megkínoztak és megöltek másokat, azok sem, akik tudatosan okoztak annyi bajt mint egy járvány, egy tőzvész, egy földrengés, vagyis elemi csapással felérı vagy azt felülmúló szenvedést zúdítottak embertársaikra. Az nem lehet, hogy ezek is csak úgy felszálljanak az égbe! Addig nem, amíg nem fogják fel, mit műveltek! Semmi idı alatt pokol lenne a mennyországból, ha minden önzı, kegyetlen, gonosz lelket bebocsátanának a kapun. Nem akarok a föld megátalkodott szörnyetegeivel találkozni a mennyekben! Ha ez ilyen könnyen megy, akkor a földi szenvedés rohadtul közel van ahhoz, hogy...
- Mihez van rohadtul közel?
- Hogy megbocsáthatatlan legyen - súgtam.
- Mi lenne megbocsátható, annak a léleknek a szempontjából, aki értetlen kínok között halt meg? Aki tudta, hogy Istent nem érdekli?
- Nem tudom - mondtam. - Amikor leírtad a Seol választottait, az elsı milliót, akiket bevezettél a mennyei kapun, nem bőnbánó szörnyetegekrıl beszéltél, hanem olyanokról, akik megbocsátották az Istennek az igazságtalan világot.
- Így van, ezt tettem. Ezt találtam. Ezt vihettem magammal kétségek nélkül a mennyei kapuhoz.
- De te kizárólag olyan emberekrıl beszéltél, akik Isten igazságtalanságának estek áldozatul. Egy szót sem ejtettél a bőnösökrıl, az olyanokról, mint én. A törvényszegıkrıl. Azokról, akik az igazságtalanságokat elkövették.
- Nem gondolod, hogy nekik is megvan a maguk története?
- Lehetnek köztük, akiknek van mentsége: ostobaság, együgyőség, a felsıbbség félelme, mit tudom én. Ám sok-sok gonosztevınek olyannak kell lennie, amilyen én vagyok. Tudják, mennyire rosszak, de nem érdekli ıket. Azért teszik, amit tesznek... mert szeretik. Én szeretek vámpírokat csinálni. Szeretek vért inni. Szeretek ölni. Mindig szerettem.
- Valóban ezért iszod a vért? Mert szereted? Nem azért, mert olyan tökéletes, természetfölötti gyilkológéppé tettek, amely örökké szomjazza a vért, és egyedül a vér tartja életben? Mert kitépett az életbıl és az éjszaka tündöklı gyermekévé tett az igazságtalan világ, amely ugyanannyira nem törıdött veled, mint bármelyik párizsi csecsemıvel, aki éhen halt azon az éjszakán?
- Nem keresek mentséget arra, hogy mit teszek, és ki vagyok. Ha azt képzeled, hogy ezt teszem, ha ezért akarsz társadnak a pokol irányításában vagy az Isten vádolásában... akkor nem a megfelelı személyt választottad. Megérdemlem, hogy fizessek azért, amiért elraboltam az emberektıl. Hol vannak azoknak a lelkei, akiket megöltem? Készen álltak vajon az üdvösségre? Pokolra kerültek? Elvesztették-e az egyéniségüket, és ma is ott pörögnek a forgószélben a menny és a pokol között? Mert láttam, hogy vannak ott lelkek, olyanok, akik még egyikhez sem találtak utat.
- Igen, ez igaz.
- Küldhettem lelkeket a forgószélbe. Magam vagyok a kapzsiság és a könyörtelenség. Úgy habzsoltam fel a meggyilkoltakat, mint a lakomát. Ezt nem igazolhatom.

- Gondolod, hogy én igazolni akarom? - kérdezte Memnoch. - Kerestem-e mentséget bármilyen erıszakra? Mibıl hiszed, hogy azt szeretném, ha magyarázgatnád és mentegetnéd a tetteidet? Netán mentegettem valakit, aki szenvedést okozott másoknak?
- Nem, nem tetted.
- Nos, tehát?
- Mi a pokol, és hogy tudod irányítani? Nem akarod, hogy az emberek szenvedjenek. Mintha még azt se akarnád, hogy én szenvedjek. Nem mutogathatsz Istenre, nem mondhatod: İ jóvá tesz mindent! Ezt nem teheted, hiszen az ellensége vagy. Akkor hát mi a pokol?
- Milyennek gondolod? - ismételte meg a kérdést. - Mit tartanál erkölcsileg igazolhatónak... mielıtt elutasítasz? Mielıtt elmenekülsz tılem? Miféle pokolban tudnál hinni, és - ha az én helyemben lennél - miféle poklot teremtenél?
- Olyan helyet, ahol az emberek megértik, mit tettek másokkal; ahol szembe kellene nézniük minden apró részlettel, hogy soha, de soha ne kövessék el ismét; olyan helyet, ahol a lelkek a szó szoros értelmében megújulnak annak tudásától, hogy mit cselekedtek rosszul, mivel kerülhették volna el a rossz cselekedeteket, és mit kellett volna tenniük helyette. Majd mikor megértik, ahogyan a Seol választottairól mondtad, majd mikor nemcsak Istennek tudnak megbocsátani ezért az egész kuplerájért, de maguknak is a kudarcaikért, az ocsmány, dühös indulataikért, a győlölködésükért és az aljasságukért, amikor fenntartás nélküli megbocsátással szeretnek mindenkit, egyedül akkor lesznek érdemesek a mennyek országára. A pokol az a hely legyen, amely ráébreszti ıket tetteiknek következményeire, ugyanakkor irgalmasan megérteti velük a saját mérhetetlen tudatlanságukat.
- Pontosan. Hogy átérezzék a másoknak okozott szenvedést, és felismerjék a tudatlanságukat, hogy megbocsássák, amiért tudatlanságban tartották ıket, megbocsássanak áldozataiknak, Istennek és maguknak.
- Igen, ez lenne a pokol. Az kioltaná belılem a dühöt, a felháborodást. Nem ráznám többé az öklömet, ha megbocsáthatnék Istennek, másoknak és magamnak.
Memnoch hallgatott. Kezét karba fonva ült, szemét tágra nyitotta. Sötét, sima homloka alig párásodott be a nyirkos levegıtıl.
- Ez a pokol, ugye? - kérdeztem bátortalanul. - Egy olyan... egy olyan hely, ahol megérted, mit tettél a másikkal... ahol felismered a másoknak okozott szenvedést!
- Igen, és ez rettenetes. Én teremtettem, és én irányítom, hogy meggyógyítsam az igazak és a gonoszok lelkeit, azokét, akik szenvedtek, és azokét, akik kegyetlenkedtek. A pokolnak egyetlen leckéje van, és az a szeretet.
Féltem. Annyira féltem, mint amikor Jeruzsálembe mentünk.
- İ szereti a lelkeimet, amikor hozzá mennek - mondta Memnoch. -Mindegyikben az İ útjának igazolását látja!
Keserően mosolyogtam.
- Neki a háború fenség, a járvány olyan, mint királyi bíbor az İ szemeinek elıtte, és minden önfeláldozás az İ dicsıségét magasztalja! Mintha csak İtette volna! Számokkal próbál lehengerelni. A kereszt nevében több aljasságot követtek el a földön mint a többi ügy, jelkép, filozófia vagy hit nevében együttvéve!
Én pedig olyan villámgyorsan ürítem ki a poklot azzal, hogy megmondom az igazat az emberi szenvedésrıl, az emberi tudásról, az emberi cselekvés kívánatos útjáról, hogy lelkeim szakadatlan áradatban zúdulnak be a mennyország kapuján.
No és mit gondolsz, ki érzi kijátszottabbnak magát, mikor belép a pokolba? Ki dühösebb és engesztelhetetlenebb? A haláltábor gázkamrájában elpusztult gyermek, vagy a könyék véres harcos, akinek azt mondták, ha irtja az állam ellenségeit, megváltja a jegyét a Valhallába, a

mennybe vagy a paradicsomba?
Nem feleltem. Némán ittam minden szavát.
Memnoch elırehajolt, még feszültebb figyelmet parancsolva, és közben ott, elıttem változott át Sátánból, a kecskelábú, hasított körmő ember-dúvadból Memnoch angyallá, a jellegtelen, bı köntösbe burkolt, szép szemő Memnochhá, aki összevonja arany szemöldökét.
- A pokol az a hely, ahol helyrehozom a dolgokat, amelyeketİ elrontott - mondta. - A pokol az a hely, ahol újrateremtem azt a lelkiállapotot, amely létezhetne, ha nem pusztította volna el a szenvedés! A pokol az a hely, ahol megtanítom az embereknek, hogy lehetnek jobbak, mint az Isten!
A pokol az én büntetésem is, amiért pöröltem vele. Oda kell mennem, és segítenem kell a lelkeknek, hogy elvégezhessék futásukat az általa kijelölt úton. Ott kell élnem velük, mert ha nem segítek nekik, nem tanítom İket, talán sose szabadulnak!
De a pokol nem a csataterem.
Az én csataterem, Lestat, a föld. Nem a pokolban tusakodom vele, hanem a földön. Járom a világot, és igyekszem lerombolni minden intézményt, amelyet İ emelt az önfeláldozás és a szenvedés, az erıszak, a kegyetlenség, a rombolás igazolására. Kivezetem a férfiakat és a nıket a templomokból, hogy táncoljanak, daloljanak, igyanak, gátlások nélküli szerelemmel ölelkezzenek. Elkövetek minden tılem telhetıt, hogy meglássák az İ vallásainak szívében az igazságot! Igyekszem megsemmisíteni az elburjánzott hazugságokat, amelyeketİ megtőr a kibontakozó világmindenségen!
İ az egyetlen, aki büntetlenül gyönyörködhet a szenvedésben! Azért, mert Isten, és nem tudja, mit jelent a szenvedés. Sose tudta. Olyan lényeket teremtett, amelyek lelkiismeretesebbek és jóságosabbak mint Ö. Akkor jön majd el a végsı gyızelem napja minden gonoszság felett, ha ıt egyszer s mindenkorra letaszítják a trónusáról, leszaggatják róla a titkok fátyolát, félredobják, elfelejtik, sutba vágják, és a szeretet lesz az egyetlen jó, igazság és erkölcs!
- Ezt próbálják, Memnoch! - mondtam. - Erre törekszenek! Ezt értik az alatt, hogy győlölik ıt! Dóra is így értette, mikor azt mondta: "Kérdezd meg tıle, miért engedi ezt!" Ezért szorította ökölbe a kezét!
- Tudom. Mármost akarsz-e segíteni a harcomban ıellene és a Keresztje ellen?
Eljössz-e velem a földrıl az égen át a fájó tudás mocskos poklába, amely az İ szenvedésének rögeszméjétıl szennyes? Nem az egyik helyen szolgálsz nekem, nem a másikon, nem is a harmadikon, hanem mindháromban egyszerre. Hozzám hasonlóan te is hamarosan rájöhetsz, hogy a menny épp olyan elviselhetetlen, mint a pokol. Épp az az üdvözült boldogság fog hajszolni, hogy jóvá tedd az İ gonoszságát. Keresni fogod a poklot, hogy kiemelhesd azokat a tévelygı, megkínzott lelkeket a futóhomokból, és segíthess feljutniuk a fénybe. A fényben sem feledkezhetsz meg róluk! Ezt jelenti az én szolgálatom.
Egy pillanatra elnémult, aztán megkérdezte:
- Van bátorságod a látásához?
- Látni akarom.
- Figyelmeztetlek, hogy az a pokol!
- Még csak most kezdem elképzelni...
- Nem lesz örök. Eljön a nap, amikor vagy a világot robbantják szét az İ halandó rajongói, vagy minden ember alázatos megvilágosodottként szenderül jobblétre, és egyenesen megy az İ kebelére.
A tökéletes világ vagy az elpusztított világ, vagy az egyik, vagy a másik - egy napon véget ér a pokol. Akkor én is visszatérek a mennyekbe, és az lesz létezésem óta, az idık kezdete óta az elsı pillanat, amikor örülök, hogy ott maradhatok.

- Vígy magaddal a pokolba, kérlek! Most akarom látni. Megsimogatta a hajamat, aztán a két tenyerébe fogta az arcomat. Dédelgetıén meleg és sima volt a bıre. Mélységes nyugalom lett úrrá rajtam.
- Hányszor volt már - mondta -, hogy csaknem megszereztem a lelkedet! Láttam, mikor csaknem kipattant a testedbıl, ám az erıs természetfölötti hús, a természetfölötti agy, a hérosz bátorsága mégis egyben tartotta a szörnyet; a lélek pedig lobbant egyet, és egyenletesen égett tovább, számomra elérhetetlenül. Most pedig pillanatok alatt ragadlak magammal oda, ahol eldöntheted, jössz-e, mész-e, abban a reményben, hogy kibírod, amit látni fogsz, hallani fogsz, és utána velem tartasz, a segítım leszel.
- Volt idı, mikor lelkem, kikerülve téged, kikerülve a forgószelet, fölszárnyalhatott volna a mennybe?
- Hogy gondolod?
- Emlékszem... egyszer, mikor még éltem...
- Igen?
- Egy arany pillanatra, amikor jó barátommal, Nicolas-val iszogattunk és beszélgettünk Franciaországban, a falusi kocsmában. Akkor jött el az az aranypillanat, amikor minden elviselhetınek látszott, és úgy tőnt, szépségén nem vehet erıt semmilyen volt vagy leendı szörnyőség. Le is írtam; írásban próbáltam felidézni. Volt egy pillanat, amikor meg tudtam volna bocsátani mindent, két kézzel tékozoltam volna magamat, pedig még nem is léteztem talán; valahogy kívül esett rajtam minden, amit láttam. Nem is tudom, talán ha abban a pillanatban jön el értem a halál...
- De a félelem jött, a félelem, mikor rádöbbentél, hogy még ha meg is halnál, akkor se értenél semmit, és lehet, hogy nincs is semmi...
- Igen, és most valami még rosszabbtól félek. Attól, hogy létezik valami, a semminél is rosszabb.
- Igazad van, ha ezt gondolod. Nem kell hüvelykszorító, szög vagy tőz, hogy az ember áhítsa a halált. Képzeld csak el, amint azt kívánod, hogy bár sose születtél volna meg.
- A fogalmat ismerem, és félek, hogy az érzést is megismerem ismét.
- Bölcsen is teszed, ha félsz, pedig még sose voltál készebb arra, amit most fogok feltárni elıtted.
Huszonegy
Ahol a szél elérte a sziklás mezıt, az iszonyú röpítı erı ellanyhult, és végre kidobta magából a szabadulni akaró, vergıdı lelkeket, akik emberi alakot öltve döngették a pokol kapuját, vagy rimánkodva ténferegtek az észveszejtıén magas falak alatt, amelyek mögött tüzek lobogtak.
A hangok belevesztek a szél süvöltésébe. Ember formájú lelkek tusakodtak és verekedtek, mások úgy bóklásztak, mintha valami elvesztett apróságot keresnének, aztán felemelték karjaikat, és engedték, hogy a forgószél visszaszippantsa ıket.
Egy sápadt, sovány asszonykísértet kitárta karjait, hogy magához vonjon egy csapat kisded lelket, amelyek között olyan aprók is voltak, akik még járni sem tudtak. Az eltévedt gyermekszellemek szívet tépın sírdogáltak.
Közelebb húzódtunk a kapuhoz. A keskeny boltív olyan feketén és fényesen ragyogott, mintha középkori mesterek csiszolták volna ónixból. A levegı sőrő volt a halk, reszketeg sírástól. Mindenfelıl szellemkezek nyúltak utánunk; a susogás úgy felhozott, mint a legyek a csatatéren. Kísértetek cibálták a hajamat és a kabátomat.
Segíts, engedj be, légy átkozott, átkozott, vigyél vissza, szabadíts meg, légy átkozott örökre, átkozott, segíts, segíts... a susogás harsogássá dagadt.
A bejárat nem is kapu volt, hanem kapuboltozat.
A végénél álltak a tömörebbnek, határozottabb körvonalúnak, színesebbnek tőnı, de azért még mindig áttetszı Segítı Holtak, akik integettek az eltévedt telkeknek, néven szólították ıket,

belekiáltották az üvöltı szélbe, hogy miért kell megtalálniuk a befelé vezetı utat; hogy ez nem a kárhozat.
Fáklyákat tartottak a magasba; lámpák égtek a fal tetején. Az égen villámok cikáztak, és az a hatalmas, titokzatos szikrazápor hullott, ami a modern és a régi ágyútőz velejárója. Puskapor- és vérszagú volt a levegı.
A lángok újra és újra fellobbantak, mintha egy hajdani kínai uralkodó tartana tőzijátékot, aztán visszahömpölyödött, és mindent elborított a fekete, híg, anyagtalan sötétség.
- Gyertek be, gyertek be! - énekelték a Segítı Holtak, a Rogeréhez hasonlóan határozott vonalakkal rajzolt, formás, arányos kísértetek, férfiak, nık, gyerekek, öregek, akik minden idık és minden nemzetek öltözékeit viselték; mind áttetszık voltak, ám azért erıteljesek, és mindegyik a mögöttünk tátongó völgy felé nyújtogatta a kezét, úgy próbálták felsegíteni a vergıdıket, az átkozódókat, a zihálókat. Segítı Holtak Indiából selyemszáriban, Egyiptomból patyolatban, rég elmúlt királyságokból drágaköves udvari díszköntösben. Ruhák az egész világból, tollas ékességek, amiket mi vadnak mondunk, sötét reverendák, öngerjesztett képek a legkezdetlegesebbektıl a legrafináltabbakig.
Kapaszkodtam Memnochba. Gyönyörő volt ez a minden korból és nemzetbıl összeállt sokaság, vagy félelmetes? A meztelenek, a feketék, a fehérek, az ázsiaiak, akik magabiztosan mozogtak az eltévelyedett lelkek között!
Még járni is fájt ezen a földön, a kagylóhéjakkal teleszórt, kövekkel elegyes, üszkös márgán. Miért van ez? Miért?
A földet szakadékok szabdalták, mélyükben füstösen gomolygott a homály. A meredélyek tetején kopár sziklák hasogatták az eget.
Ajtókból hunyorgott a fény; a kopár falakról nyaktörı lépcsık vezettek olyan völgyekbe, amelyeket csak sejthettem, vagy vértıl vörösen gızölgı patakokhoz.
- Memnoch, segíts! - suttogtam. Nem mertem elengedni a kendıt. Nem foghattam be egyszerre mindkét fülemet. A vonítás úgy hasogatta a lelkemet, mint a fejsze. - Memnoch, ez elviselhetetlen!
- Mi mind segítünk neked! - kiáltották az aggodalomtól nagyra nyílt szemő Segítı Holtak, akik fürtökben csüngtek rajtam, hogy ölelgessenek és összecsókoljanak. - Megjött Lestat! Itt van Lestat! Memnoch visszahozta! Gyere a pokolba!
Egymásba vágó hangok erısödtek, halkultak, mintha sokaság mondaná kánonban a rózsafüzért. Dallá olvadó hangok.
- Szeretünk téged!
- Ne félj! Szükségünk van rád! Maradj velünk! Rövidítsd meg az idınket!
Még a rémítı, vörös fényben, az eget bevilágító robbanásokban, a csípıs füstszagban is éreztem gyengéd, vigasztaló cirógatásukat.
- Memnoch! - Belekapaszkodtam fekete kezébe, hogy vezessen. A Sátán arca zárkózott volt, tekintete szigorúan söpört végig a birodalmán.
Alattunk, ott, ahol meghasadt a hegy, a végtelenbe nyúló lapályon holtak bolyongtak és pöröltek, síró, tévelygı, keresgélı, rémült szellemek. Volt, aki ment a Segítı Holtak után, akik összeterelték, vezették, vigasztalták ıket, volt, aki eszeveszetten futkosott, mintha menekülni akarna, holott csak körözött reménytelenül a lelkek sokaságában.
Honnan jött ez a pokoli fény, ez a fenséges és könyörtelen tőz? Ezek a szikrazáporok, váratlanul fellobbanó, vörös lángok, a hulló csillagok a csúcsok fölött?
Üvöltést vertek vissza a sziklák. Lelkek jajgattak és énekeltek. A Segítı Holtak siettek feltámogatni az elesetteket, vagy azokat tessékelték befelé, akik végre eltaláltak valamelyik lépcsıhöz, kapuhoz, barlangszájhoz vagy ösvényhez.

- Legyen átkozott az Isten, legyen átkozott, átkozott! - visszhangzott a hegyekben és a völgyekben.
- Nem igazság, azok után, ami történt!
- Nekem te nem mondhatod meg...
- ... valakinek jóvá kell tennie...
- Gyere, fogom a kezedet! - mondta Memnoch ugyanazzal a szigorú arccal, és gyorsan vezetni kezdett a szirtrıl, le az ijesztıen keskeny és meredek, visszhangzó lépcsın.
- Nem bírom! - kiáltottam, ám hangomat elvitte a szél. Jobbomat az ingem alá fúrtam, hogy erezzem a kendıt, aztán a ragyásan málladozó sziklához kaptam. Faragás ez a falon? Vagy csak egy másik kéz karmolászta, mikor kapaszkodni próbált? A sikoltozás és a jajveszékelés elhomályosította az eszemet. Akkor már egy másik völgyben jártunk.
Vagy világ volt, a maga módján ugyanolyan szövevényes és hatalmas, mint a mennyek országa? Mert megszámlálhatatlan torony és boltíves palota volt benne, mind sötétbarna, terrakotta, okkersárga, óarannyal, sıt megfeketedett arannyal cifrázva; a szobákban itt is mindenféle korból és nemzetbıl származó szellemek vitatkoztak, veszekedtek, verekedtek, sıt énekeltek; voltak, akik úgy ölelték egymást, mint új barátok, kik egymásra találtak a bajban, voltak egyenruhás katonák modern és régi háborúkból, nık a Szentföld zsákszerő fekete köntösében, a modern világ lelkei konfekciós eleganciájukban, de porosán, kormosán, úgyhogy minden, ami egykor ragyogott, eltompult a tőz fényében, mintha egyetlen színnek sem lenne szabad túltündökölni a lángok véres dicsıségét. Sírva tapogatták egymás arcát, vagy ökölbe szorított kézzel üvöltöttek a világba a haragjukat.
Lelkek rongyos barna barátcsuhában, apácák keményített fehér fı-kötıben, fejedelmek puffos ujjú bársonyban, meztelen emberek, akik úgy jártak-keltek, mintha sose ismertek volna ruhát, perkál és régi csipke, foszforeszkáló modern selyem, vastag nejlon, kincstári zöld, fénylı bronzvért, paraszti daróc, méret után varratott, modern gyapjúszövet öltöny, ezüst estélyi; mindenféle színő arc, mindenféle színő haj, széltıl tépett; rózsaszín, tar fejő, puha ráncokba győrött nyakú öregek térdeltek összekulcsolt kézzel, az éhenhaltak sovány fehér lelkei kutyaként lefetyelték a patakok vizét, míg mások félig lehunyt szemmel ültek, szikláknak vagy göcsörtös fatörzseknek támaszkodva, és énekeltek, álmodoztak, imádkoztak.
Szemem pillanatról pillanatra jobban megszokta a félhomályt. Egyre több részletet láttam, egyre többet értettem. Minden igazi lélek körül tucatnyi alak táncolt, énekelt vagy jajgatott, ám ezek csak képek voltak, amelyeket a lélek vetített ki magának.
Csupán káprázat volt a lángoktól emésztett nı rémalakja az üvöltı lelkeknek, akik a tőzbe vetıdve próbálták kimenteni a máglyáról, igyekeztek eltaposni a lángokat, amelyek már belekaptak az asszony hajába. Égetik a boszorkányokat! Égnek mind! Mentsük meg ıket! Ó, Istenem, meggyulladt a haja!
A katonák, akik az ágyút töltötték, majd befogták a fülüket, ugyancsak káprázat voltak a térden állva könnyezı légiónak, és az a szekercét forgató óriás csupán fantom volt azoknak, akik a felismerés bambaságával meredtek rá.
- Nem bírom... nem bírom nézni!
Öldöklés, kínzás rettentı képei villogtak elıttem, olyan forrón, hogy perzselték az arcomat. Fantomokat löktek üstökbe, amelyekben forró szurok rotyogott, meredt szemő katonák estek térdre, egy elfelejtett perzsiai királyság fejedelme, akinek fekete íriszében véresen tükrözıdtek a lángok, kitárt karral, üvöltve szökkent a levegıbe.
Tiltakozó, kérdı, ocsúdó jajgatás, suttogás. Hangok vékony acélhúrjai ütköztek ki a harsogó gyászénekbıl, csak bátorság kellett hozzá, hogy valaki meghallja ıket:
- ... drágáim, kicsikéim...

- ... a karjaidba, mert te nem, te soha...
- ... egész idı alatt arra gondoltam, és te...
- Szeretlek, szeretlek, szeretlek, igen, és mindig... nem, nem tudtad. Nem tudtad, nem tudtad.
- ... és mindig azt gondoltam, hogy ezt kell, pedig tudtam, éreztem...
- Nem tudtuk! Nem tudtuk!
- ... a bátorság, hogy elforduljak, és azt mondjam, nem... Egyetlen végtelen kiáltásba olvadt az egész:
Nem tudtuk!
Elıttem egy mecset szökkent a magasba. Bent sikoltozó emberek takargatták a fejüket, mikor rájuk szakadt a mennyezet. Fülsiketítıén dörögtek az ágyúk. Ezek is fantomok.
Nem tudtuk, nem tudtuk, jajgatták a lelkek. A Segítı Holtak patakzó könnyekkel győltek köréjük.
- Igen, megértjük, mi megértjük!
- És abban az évben, csak hogy haza mehessek, és vele...
- Igen...
Elbotlottam, mert a lábam beleakadt egy kıbe, és egy csomó katona közé zuhantam, akik négykézláb állva, zokogva kapaszkodtak egymásba, a legyızöttek - a lemészároltak, az éhen haltak - fantomjai fölött. Egyszerre rázkódtak, és egy hangon sírtak.
Robbanások sorozata hallatszott, olyan, amilyennel csak a modem világ tud elıállni: minden robbanás erıszakosabb volt az elızınél. Az ég kivilágosodott - nappali világosságnak lehetett volna nevezni, ha a nappal lehetne ilyen színtelen és könyörtelen - aztán visszafoglalta magának a vibráló feketeség.
Látható sötétség!
- Segítség, segítsetek ki innen! - sikoltottam, de senki sem hallott, senki sem figyelt fel rám. Memnochot kerestem, de csak egy liftajtót láttam, amelynek két szárnya hirtelen szétcsusszant. Hatalmas, modern szoba tárult ki elıttem, pazar csillárok, fényesre kefélt padló, végtelen szınyegek. Korunk futószalagon gyártott, kemény villogása. Roger futott felém.
Roger, ficsúros eleganciájában. Bordó selyemblézer, méretre varratott, szők nadrág, parfümös haj, manikőrözött körmök.
- Lestat! - kiáltotta. - Itt van Terry! Mind itt vannak! - Belém kapaszkodott, ugyanezt a rám meresztett szemet láttam a kísértet és a felhabzsolt ember arcában, lélegzete az arcomat legyezte, a szoba füstté vált, Terry elmosódó árnya csimpaszkodott a nyakába, Terry, a hidrogénezett hajával, ámulva eltátott, rózsaszín szájával. Memnoch szárnya lecsapott, elválasztott a házaspártól, a padló roppanva megnyílt.
- Szólni akartam neki a kendırıl! - tiltakoztam. Kapálóztam. Memnoch visszatartott.
- Erre!
Az égbolt újabb tüzes szikraesıt ontva megnyílt, a felhık szétrobbantak, a villám a fejünk fölött nyilazott. Szakadni kezdett a jéghideg esı.
- Istenem, Istenem, Istenem! - kiáltottam. - Ez nem lehet a Te iskolád! Istenem! Azt mondom: nem!
- Nézd, nézd!
Roger négykézláb állva, kutyaként forgolódott legyilkolt áldozatai között. Férfiak nyújtották feléje könyörgı karjukat, nık szakították fel a ruháikat, hogy megmutassák sebeiket, a hangzavar félelmetesen fölerısödött, mintha maga a pokol akarna szétrobbanni, és Terry - ugyanaz a Terry - még mindig ott lógott a férje nyakán. Roger a földön hevert, szakadt ingben, mezítláb, körülötte magasba szökkent a dzsungel. Lövések dördültek a sötétségben. Kelepelı automata fegyverek okádták féktelen haraggal a gyilkos lövedékeket. Egy ház fényei villantak elı az iszalag függönyei, a szörnyeteg fák mögül. Roger felém fordult, fel akart tápászkodni, de visszazuhant.

Sírt, patakokban folytak a könnyei:
- ... minden tettem a maga módján, Lestat, és én nem tudtam... nem tudtam...
Vérfagyasztóan magasodott föl elıttem, csak hogy rögtön visszahulljon a sokaságba, a többiek közé.
Mindenfelé ıket láttam. A többieket.
Jelenetek folytak egymásba, hamuszürke színek ragyogtak fel, vagy aludtak ki a zavaros homályban, és a dühösen fortyogó, iszonyú pokolmezıkbıl itt is, ott is kiemelkedtek a megtisztult lelkek. Dob pergett, valaki velıtrázóan sikoltozott valamilyen elviselhetetlen tortúrától; egyszerő fehér inget viselı embercsoportot vetettek a máglyára, és ık könyörögve nyújtották karjaikat a hıkölı lelkek felé, akik sikoltottak és üvöltöttek a bőntudattól, a rettenetes megértéstıl.
- Istenem, Istenem, mindketten elnyertük a bocsánatot! Mi volt ez a hirtelen örvény a mocskos, bőzlı szélben?
Kitárt karú lelkek röppentek a magasba. Ruháik lehullottak, vagy átváltoztak a megváltottak jellegtelen köntösévé. Az alagút megnyílt.
Láttam a fényt, láttam a szellemmiriádokat, amelyek az alagút tökéletes, táguló körében szálltak felfelé a mennyei tündöklésbe, és egy üdvösséges pillanatig, egy áldott, icipici pillanatig az éteri kórus visszhangzóit az alagútban, mintha a görbe fal nem levegıbıl lenne, hanem tömör anyagból, amelyen lejut az iszonyú szenvedések e völgyébe a ritmus és a szívfájdító szépség.
- Nem tudtam, nem tudtam! - harsogták a hangok. Az alagút bezárult. Ide-oda botladoztam. Itt katonák döfködtek lándzsákkal egy fiatal nıt,
míg más alakok sírva próbálták a kínzók és a vonagló megkínzott közé vetni magukat. Ott kicsi kezüket nyújtogató, pufók babák futottak a zokogó apák, anyák, gyilkosok karjaiba.
Egy vörös szakállú, páncélos katona szájából, akit a földhöz szögeztek, folyamatosan áradtak az Istenre, a sátánra, a sorsra szórt, üvöltı átkok.
- Én nem, én nem, én nem!
- És ki van e mögött az ajtó mögött? - érintette meg arcomat egy komoly Segítı Halott, akinek gyönyörő haja éteri fehérséggel csillogott. -Nézd csak! - A kétszárnyú ajtó nyílni kezdett. Könyvtárszoba volt mögötte. - A te halottaid, szerelmesem, a te halottaid, mindenki, akit megöltél!
Mereven bámultam a hanyatt fekvı, rıt szakállú katonát, aki azt ordította:
- Sohase mondom, úgyse mondom, hogy helyes volt, soha, soha!
- Nem az én halottaim! - kiáltottam. Sarkon fordultam, futásnak eredtem. Megbotlottam, arcra estem a testek lágy hemzsegésében. Elıttem egy várost emésztett a tőz, dıltek a falak, dörgött az ágyú, már megint mérges gáz pöffent a levegıbe, az emberek fuldokoltak, köhögtek, a NEM TUDTAM kórus még sose bıgött ilyen rémesen.
- Segítsetek! - jajgattam. Sose tudtam, hogy ekkora megkönnyebbülés lehet az óbégatás, a szégyentelen gyávaság, amely az egekhez bömböl ezen az istenverte helyen, ahol jajszótól sőrő a levegı, és senki se hallja, senki se, csupán a mosolygó Segítı Holtak.
- Tanulj, te legdrágább!
- Tanulj! - Indiai férfi, turbános fej, sötét arc. - Tanulj, ifjú.
- Nézz fel, lásd a virágokat, lásd az eget... - Egy Segítı Halott táncolt körülöttem, fehér ruhája ki-kivillant a mocsok- és koromfelhıkbıl, lába belesüppedt a márgába, de azért biztosan vette a fordulókat.
- Ne bolondozz, nincs itt semmiféle kert! - ordítottam. Térdre rogytam, ruhám ronggyá szakadt, de az ingem alatt ott volt a kendı. Megvolt!
- Fogd meg a kezem...

- Ne! Engedj el! - A kabátom alá nyúltam, hogy eltakarjam a kendıt. Karját kinyújtó árnyalak tántorgott felém.
- Te átkozott kölyök, te mocskos kölyök, te párizsi utcakölyök, te aranyfényő Lucifer! Mit tettél velem?!
Kirajzolódott a kocsma, a fiú hanyatt esett halandó öklöm csapásától, hordók gurultak szét, egy emberként rontottak rám a lompos részegek.
- Hagyjátok abba! - üvöltöttem. - Vigyétek innen! Nem emlékszem rá! Sose öltem meg! Nem emlékszem, mondom, hogy nem__
Hol vagy, Claudia? Hol vagy, te, az egyetlen, akit megrontottam? Claudia! Nicolas, segíts!
De hol voltak ık? Ebben az áradatban, vagy már elmentek, rég fölmentek az alagúton az izzó dicsfénybe, ahol az üdvözültek kardala szól? Add, Istenem, hogy ne itt legyenek, add, hogy fönt legyenek nálad!
Rég kiveszett már a méltóság a kiáltásaimból, pedig az én fülemben mily dacosan harsogott!
- Segítsen valaki! Segítség!
- Nem meg kell-e halnod elıbb, hogy engem szolgálhass? - kérdezte Memnoch. Kitárt szárnyakkal emelkedett föl elıttem a sötétség gránitangyala. Ó, igen, takard el a pokol borzalmait, akár még a rémalakok legszörnyőségesebbikében is! - A pokolban úgy jajveszékelsz, ahogy a mennyekben énekelsz. Ez az én királyságom, ez a mi munkánk. Emlékezz a fényre!
Hanyatt estem, fájdalmasan megütve a bal karomat, de jobbom nem volt hajlandó elengedni a kendıt. Egy villanásra láttam a magasban a kék eget, a barackfa zöld leveleit, a gömbölyő gyümölcsök között hulldogáló sziromesıt.
Szememet csípte a füst. Mellettem azt mondta egy térdelı asszony:
- Tudom, hogy senkitıl se várhatok bocsánatot, csakis magamtól, de hogy tehettem vele ilyeneket, egy ilyen kicsi lánnyal, hogy tehettem...
- Bocsássatok meg! - mondta Memnoch, azzal gyengéden félretolta a lelkeket. Ám a sokaság tüstént visszaömlött a résbe, a sápadt árnyak úgy rohantak felém, mintha enyhülést keresnének, amelyet én nem láthatok, vagy valami megriasztotta volna ıket.
- Bocsássatok meg! - súgta Memnoch.
Elkapta a rongyos, barna csuhájú, vérzı szerzetest, akinek lába összeégett és felhólyagzott, amikor önként belegázolt a tőzbe.
- Szívedben van a megbocsátás hatalma! - mondta a Sátán. - Légy jobb, mint İ, légy különb nála, mutass példát neki!
- Szeretem... még ıt is - súgta a lélek, mielıtt semmivé lett. - Igen, İ nem akarhatta, hogy így szenvedjünk... İ nem tehetett ilyet.
- Megállta a próbát? - kérdeztem. - Azzal, amit mondott, kiállta-e a próbát az a lélek ezen a pokoli helyen? Elég-e ennyi? Elég-e annyi, hogy nem tudott Istenrıl? Itt vergıdik-e most is ebben a mocsokban, vagy beléphetett az alagútba? Memnoch, segíts!
Kerestem mindenfelé a perzselt lábú szerzetest. Majd kinéztem a szememet.
A város tornyait ledöntötte egy robbanás. Csak nem harangoznak? A hatalmas mecset összeomlott. Egy puskás ember lövöldözött a menekülıkre. Fátyolos nık sikoltva estek össze. Egyre hangosabban zúgott a harang.
-Jóságos Isten, Memnoch, harangoznak, hallod? Nem is egy harang!
- A pokol harangjai, Lestat, és nem szólnak senkiért! Miértünk szólnak, Lestat!
Megragadta a galléromat, mintha fel akarna kapni.
- Emlékezz a tulajdon szavaidra, Lestat. A pokol harangjai! Hallod a pokol harangjainak hívását?
- Nem, engedj el! Nem tudtam, mit beszélek! Költészet volt, ostobaság! Engedj el! Nem bírom!
A lámpával megvilágított asztal mellett tíz-egynéhány ember vitatkozott egy térkép fölött.

Voltak, akik egymást ölelgették, miközben a tompa színekkel festett földabroszra mutogattak. Megfordult egy fej. Férfié? Egy arc.
- Hé, te!
- Engedj el! - Megfordultam, és nekicsapódtam egy könyvespolcnak. A könyvek gerince csillogott a fényben, kötetek zuhogtak a fejemre, édes Istenem, nem bírom tovább! Öklöm átütötte a cifrán faragott ívbe illesztett, aranyglóbuszt. Guggoló gyermek bámult föl rám üres szemgödrökkel.
Megláttam az ajtót, és eliramodtam.
- Nem, engedj el! Nem bírom! Nem akarom! Nem akarom!
- Nem akarod? - Memnoch elkapta a jobb karomat. Feketén tornyosult fölöttem, szárnya megfeszült, kitárult, ismét kioltotta a fényt, aztán leereszkedett, hogy beburkoljon, mintha az övé lennék. - Nem akarsz segíteni nekem, hogy kiürítsük ezt a helyet, hogy az égbe küldhessük ezeket a lelkeket?
- Nem bírom! - kiáltottam. - Nem akarom megtenni! - Hirtelen olyan dühbe jöttem, ami eltörölt minden félelmet, reszketést, kételyt. Olvadt fémként nyargalt végig az ereimen a régi düh, Lestat megátalkodottsága. - Nem fogok részt venni ebben, se érted, se érte, sem értük, sem senkiért! - Visszatántorodtam, kihívóan meredtem a sátánra. - Nem, ezt nem! Nem egy ilyen istenért, aki olyan vak, mint İ, nem egy olyan valakiért, aki azt követeli, amit te tılem! İrültek vagytok mind a ketten! Nem fogok segíteni rajtad! Nem! Megtagadom!
- Képes lennél ezt tenni velem? Elhagynál engem? - kiáltotta sebzetten. Sötét vonásai eltorzultak a fájdalomtól, fényes fekete arcán könnyek ragyogtak. - Itt hagynál engem ezzel, a kisujjadat se emelnéd fel, hogy segíts, azok után, amit tettél! Te Káin! Testvérgyilkos, ártatlanok mészárosa! Még hogy te nem segíthetsz...
- Hagyd abba, hagyd abba, úgyse csinálom! Nem támogathatom ezt! Nem segíthetem elı! Nem bírom elviselni! Én nem taníthatok ebben az iskolában!
Torkom fájt és égett, a kakofónia elnyelte a szavaimat, ám Memnoch hallotta ıket.
- Nem, nem, úgyse csinálom, ne ilyen képet, ne ilyen szabályokat, ne ilyen tervet, soha, soha, soha!
- Gyáva! - mennydörögte Memnoch. Mandulaszeme hatalmasra nyílt, kemény fekete arcán és homlokán táncolt a lángok visszfénye. - A kezemben tartom a lelkedet, a megváltást kínálom, olyan áron, amiért könyörögnének azok, akik ezredéveket szenvedtek itt!
- De én nem! Én nem fogok részt venni ebben a tortúrában, se most, se máskor... Menj hozzá! Változtassátok meg a szabályokat, úgy, hogy legyen értelmük, de ne ezt, ez túl van az emberi tőrıképesség határán, ez tisztességtelen, tisztességtelen, ez lelkiismeretlenség!
- Ez a pokol, te bolond! Mit vártál? Hogy neked nem kell szenvedned, úgy szolgálhatod a Sötétség Fejedelmét?
- Akkor se teszem meg nekik! - visítottam. - Vigyen el téged az ördög, és engem is! - A fogamat csikorgattam, tajtékoztam és tomboltam. - Ebben nem veszek részt velük! Hát nem érted? Nem fogadhatom el! Nem tehetek ilyet! Nem tőrhetem! Most itt hagylak. Megígérted, hogy választhatok. Hazamegyek! Engedj el!
Sarkon fordultam.
Ismét megragadta a karomat. Elbıdült bennem a düh. Akkorát löktem rajta, hogy átrepült a bukdácsoló, illanófélben levı lelkek fölött. Kiáltva fordultak felénk a Segítı Holtak, sápadt, tojásdad arcuk megtelt bánattal és aggodalommal.
- Most elmész - kiáltotta Memnoch a földön fekve, ahova hajítottam -, de Isten a tanúm, jössz te még vissza a halálod óráján! Fogsz még könyörögni térden állva, hogy tanítványom, növendékem lehess! Csakhogy ez az ajánlat egyszeri alkalomra szól, segítım és királyfim!

Megdermedtem, hátranéztem. Éppen tápászkodott, könyöke belenyomódott szárnya tövének puha fekete bolyhába. Fölegyenesedett, és már rontott is nekem azzal a szörnyűséges, szökdécselı járásával.
- Hallod, mit mondok?
- Nem szolgálhatlak! - üvöltöttem, ahogy a torkomon kifért. - Nem bírom megtenni!
Sarkon fordultam, ezúttal utoljára, tudva, hogy nem fogok visszanézni. Egyetlen gondolatom volt: Menekülj! Futottam inam szakadtából, lecsúsztam a morzsálódó márgán, le a síkos partokon, átcsobogtam a sekély patakokon, áttörtettem a meghökkent Segítı Holtak fürtjein, a jajgató lelkeken.
- Hol van a lépcsı? Hol a kapu? Nem tagadhatod meg tılem! Nincs jogod! Még nem haltam meg! - ordítottam, de még ekkor se álltam meg, és nem néztem hátra.
- Dóra! Dávid! Segítsetek! - kiáltottam. Memnoch majdnem a fülem mellett mondta:
- Lestat, ne csináld ezt, ne csináld! Ne fordulj vissza! Ne tedd ezt, Lestat, ez ostobaság, hát nem érted? Az Isten szerelmére kérlek, ha képes vagy szeretni ıt és ıket, akkor segíts!
- Nem! - Mégis megfordultam, és hatalmasat taszítottam rajta. Legurult a lépcsın, groteszkül csapkodva hatalmas szárnyaival. Fent már látszott a fény, a nyitott ajtó!
Nyargaltam feléje.
- Állítsátok meg! - kiáltott Memnoch. - Ne engedjétek ki! Ne engedjétek, hogy magával vigye a kendıt!
- Nála van Veronika kendıje! - kiáltotta az egyik Segítı Halott, és utánam vetette magát a homályban.
Majdnem elestem, de nem álltam meg a loholásban. Fájó lábbal szökelltem fokról fokra. Éreztem, hogy a Segítı Holtak közelednek.
- Állítsátok meg!
- Ne engedjétek el!
- Állítsátok meg!
- Vegyétek el tıle a kendıt! - kiáltotta Memnoch. - Az inge alatt van! A kendınek nem szabad vele mennie!
Meglendítettem a bal karomat, és alaktalan, puha csomóvá kentem a Segítı Holtakat a szirtfalon. Fent az ajtón behullott a fény. Láttam a fényt, és tudtam, hogy a föld fénye az, ragyogó és természetes.
Memnoch elkapta a vállamat, és megpördített.
- Ezt ne csináld! - acsarkodtam. - Isten bocsásson meg nekem, és bocsáss meg te is, de nem veszed el tılem a kendıt! - mennydörögtem.
Felemeltem a bal karomat, hogy ellökjem nyúlkáló, karommá görbült ujjú kezét, ám ı felröppent, mintha a szárnya most sietne a segítségére. Ujjai belefúródtak a bal szemembe, szétfeszítették a szemhéjakat, égetı fájdalommal visszanyomták a fejembe a szemgolyót, aztán az egész kocsonyás massza kicuppant a helyérıl, és lefolyt remegı ujjaim között az arcomra.
Hallottam, hogy Memnochnak elakad a lélegzete.
- Ó, ne! - jajveszékelte, ajkához kapva a kezét. Mereven bámulta ugyanazt a valamit, amit én. Az én szemem, az én kerek, kék szemem didergett és fénylett a lépcsın. Az összes Segítı Halott a szemet bámulta.
- Lépjetek rá, tapossátok szét! - kiáltotta az egyik Segítı Halott. Futva indult fölfelé.
- Igen, zúzzátok szét, kenjétek szét, tapossátok össze! - vijjogta egy másik, aki a magasból csapott le.
- Nem, ne tegyétek, ne! Álljatok meg! - jajveszékelt Memnoch. - Az én királyságomban nem tesztek ilyet!

- Tapossatok rá a szemre!
Ez volt az én esélyem, az én lehetıségem.
Repültem fölfelé, alig érintve a fokokat. Fejem és vállam kirobbant a fényre, a csendbe, a hóba. Szabad voltam.
A földön voltam. Lábam a havon dobogott, a csúszós, latyakos havon.
Futottam, fél szemmel és véresen, ingem alatt a kendıvel, rohantam a hófúvásban, hótorlaszokon át, az ismerıs város ismerıs épületei, sötét, konok felhıkarcolói verték vissza kiáltásaimat. A földön voltam, itthon voltam.
A nap épp hogy lenyugodott a kezdıdı hóvihar szürke fátyola mögött. A téli alkonyt felfalta a havazás fehérsége.
- Dóra, Dóra, Dóra! Futottam, mint a szélvész.
Árnyékszerő halandók caplattak a hóban, árnyékszerő halandók siettek síkos kis ösvényeken, autók araszoltak a viharban, fényszórók furkál-ták a sőrősödı fehérséget. A hó olyan vastag torlaszokat épített, hogy elestem, de rögtön feltápászkodtam, és rohantam tovább.
Feltőntek a Szent Patrik magas csúcsívei, tornyai. A Szent Patrik!
Mögötte az Olimpiai Torony fúrta magát a felhıkbe. Üvege fénylett, akár a csiszolt kı, magassága félelmetes volt, mintha Bábel tornya nyújtózna az égig.
Megtorpantam. Attól féltem, kiugrik a szívem.
- Dóra! Dóra!
Megérkeztem a csúszós padlójú elıtér ajtajához, a vakító fénybe, ahol halandók, kézzel fogható anyagból való halandók tolongtak. Oda is fordultak, hogy megnézzék, mi az, ami szélsebesen elsuhant mellettük. Réveteg muzsika, álmatag fények, a mesterséges meleg forró lehelete!
Megkerestem a lépcsıt, úgy röppentem a magasba, mint pernye a kéményben, és ajtóstul rontottam be a lakásba.
Dóra.
Láttam, szagoltam, ismét éreztem a lába között a vért, láttam megrendült, gyöngéd, fehér arcocskáját, és mellette kétfelıl, mint pokolbeli mesék és mondókák manóit, láttam Dávidét és Armand-t, a vámpírszörnyeket, akik leplezetlen megrökönyödéssel meredtek rám.
Ki akartam nyitni a bal szememet, de már nem volt meg, aztán erre-arra forgattam a fejemet, hogy láthassam ıket egy szemmel is, a jobb szememmel, ami még megvolt. Éles kis fájdalom zsibongott az üregben, mintha sok-sok tő szurkálná a lágy szöveteket a bal szemem helyén.
Ó, az az iszonyat Armand arcán, amely még mindig olyan volt, mint Botticelli valamelyik angyaláé! Régi pompáját viselte, vastag bársonyblézert, modern csipkét, tükörfényesre kefélt cipıt, és megtört fájdalommal nézett.
És Dávid, az együtt érzı, a megértı, a kettı, aki egy, az idıs angol úriember örökbe belezárva a téli tweedbe és kasmírgyapjúba burkolt, szép fiatal testbe.
Emberruhát viselı szörnyetegek, de igaziak, földiek!
És Dóra sugárzó, suhancos alakja, az én karcsú, esengı Dórám, az óriási fekete szemével.
- Drágám, drágám! - kiáltotta Dóra. - Itt vagyok! - Vékony, meleg karja átkarolta fájó vállamat, ügyet se vetve a hajamról és a ruháimról potyogó hóra. Térdre borultam elıtte, szoknyájába temettem arcomat, közel a vérhez a lába között, az anyaöl véréhez, a föld véréhez, Dóra véréhez, amit sérelem nélkül adhat a test, aztán hanyatt zuhantam a padlón.
Nem bírtam szólni, mozdulni. Dóra ajka megérintette az enyémet.
- Most már biztonságban vagy, Lestat - mondta. Vagy Dávid mondta?
- Velünk vagy - mondta Dóra. Vagy Armand mondta?
- Itt vagyunk.
- Nézd, nézd a lábát! Elhagyta az egyik cipıjét.

- ... és milyen rongyos a kabátja... leszakadtak a gombjai.
- Drágám, drágám! - Dóra megcsókolt.
Gyengéden a hátára fordítottam, vigyázva, hogy ne nyomjam össze a súlyommal. Felhúztam a szoknyáját, és forró, meztelen combjai közé fúrtam az arcomat. Agyamat elárasztotta a vérszag.
- Bocsáss meg, bocsáss meg! - súgtam. Nyelvem átszakította a bugyi vékony pamutját, letépve a textilt a fanszırzet pelyhéril, félretolta a véres betétet, és a fiatal, rózsaszín ajkak közül itta a vért, úgy, ahogy kibuggyant a méh száján, nem volt tiszta vér, de az ı vére volt, az ı erıs, fiatal testének vére, a hüvely szoros, tüzes kútjából, olyan vér, amely nem közvetített kínt vagy áldozatot, csak az ı szelíd elnézését, amellyel tőrte, hogy ezt a kimondhatatlan dolgot műveljem vele, hogy nyelvem behatoljon mélységeibe, onnan méregesse a vért, föllefetyelve a puha szırril minden parányi cseppet.
Tisztátalan, tisztátalan! Ezt kiáltozták a Golgotára vezetı úton, mikor Veronika azt mondta: "Uram, megérintettem köntösöd szegélyét, és az én vérfolyásom meggyógyult!" Tisztátalan, tisztátalan!
- Tisztátalan, hála Istennek, tisztátalan! - suttogtam a titkos, véres helyet nyaldosva, szaglászva és ízlelve a vért, az ı édes vérét, azt a helyet, ahonnan magától árad a vér, nincsen seb, de nem is kell megsebezni, és ı megbocsátón engedett oda titkos kútjához.
Vihar verte az ablakot. Hallottam, szagoltam a vakító fehér havat, amely félelmetes förgetegben zúdult New Yorkra. Olyan tél volt, amely mindent megfagyaszt, amire ráborítja fehér palástját.
- Drágám, angyalom - suttogta Dóra.
Zihálva feküdtem rajta. Kiszívtam a méhébıl az összes vért, aminek jönnie kellett. Még a betétet is leszopogattam.
Felült, szemérmesen eltakart keresztbe font karjaival, mintha el kellene rejtenie Dávid és Armand szeme elıl. Egyszer sem lökött el, egyszer sem kiáltott, nem hıkölt vissza. Magához ölelte a fejemet, és én sírtam.
- Most már biztonságban vagy - ismételte. Azt mondták, biztonságban vagyunk. Biztonságban, mind azt mondták, úgy mondták, mint egy varázsszót. Biztonság, biztonság, biztonság.
- A, dehogy. - Sírtam, zokogtam. - Nem, egyikünk sincsen biztonságban! És most már nem is leszünk, soha-soha többé...

Huszonkettı

Nem engedtem, hogy megérintsenek. Most még semmit se akartam odaadni magamból, még a szakadt cipımet sem, semmit. Vigyétek innen a fésőiteket, a törülközıiteket, a kényelmeteket! Kapaszkodtam a kabátom alatt rejlı titokba.
Egy szemfödelet kértem, valami vastagot, amibe beleburkolózhatok. Találtak is egy pokrócot, valami puhát, gyapjúból, nem érdekes.
A lakás csaknem kiürült.
Roger kincseit folyamatosan szállították le Délre. Ezt mesélték. Halandó ügynököket bíztak meg a feladattal, a szobrok és képek zöme már lent van New Orleansban, abban a kápolnában, ahol annak idején egyedül a megfeszített Krisztust láttam. Jó kis elıjel!
Még nem végeztek a dologgal. Hátra volt még néhány értékes tárgy, egy-két bırönd, papírokkal tömött ládák. Akták.
Három napig voltam oda. A sajtó már zúgott Roger halálától. Azt nem akarták elmondani, hogy fedezték fel. Az alvilágban dúlt a drog-kartellek hatalmi harca. Az újságírók már nem hívogatták a tévéadót Dóra miatt. Ezt a helyet senki sem ismerte. Senki sem tudta, hogy Dóra itt van. Kevesen tudtak a nagy árvaházról, ahova Dóra vissza akart térni, amint Roger összes ereklyéjét

elvitték.
A kábeltévé törölte a mősorát. A gengszter lánya nem prédikált többé. Követıi nem látták, Dóra nem szólt hozzájuk.
Az újságokból és a televíziós hírekbıl tudta, hogy a sajtó enyhén sejtelmes körítéssel tálalta az alakját, ám lényegében érdektelennek tartották, jelentéktelen tévés hittérítınek, aki nem tudott az apja ügyeirıl.
Dávid és Armand társaságában elveszített minden kapcsolatot a régi világával itt, a hóba temetett New Yorkban, amely ötven év óta nem látott ilyen cudar telet. Itt élt az ereklyék között, hallgatta a vámpírok szelíd vigasztalását, csodálatos meséit, és maga se tudta, mihez kezdjen most, miután még mindig hitt Istenben...
Hát ez történt az utóbbi napokban.
Fogtam a pokrócot, és félcipısen elindultam a lakásban.
Bementem a kis szobába, magamra tekertem a pokrócot. Az ablak el volt függönyözve. Ide nem jön be a nap.
- Ne gyertek a közelembe - figyelmeztettem ıket. - Halandó álommal kell aludnom. Át kell aludnom az éjszakát és a nappalt; utána majd elmesélek mindent. Ne nyúljatok hozzám, ne gyertek a közelembe.
- Álhatók a karjaidban? - kérdezte a vértıl villódzó, fehér Dóra, aki vámpírangyalaival állt a küszöbön.
A szobában sötét volt. Egyetlen láda, és abban néhány kegytárgy maradt benne. Ám a folyosón még mindig álltak szobrok.
- Nem. Amint a nap felkel, a testem gépiesen elvégzi azt, amivel védekezik mindennemő emberi közelség ellen. Nem kísérhetsz el ebbe az álomba. Nem lehetséges.
- Akkor most hadd feküdjek melléd.
Dóra mögött a két vámpír az üres szemgödrömet bámulta. Szemhéjaim fájdalmasan hunyorogtak. Nyilván véres, bár a mi vérünk gyorsan alvad. A szemet gyökerestıl kitépték. Mi volt a gyökere? Még mindig éreztem Dóra finom, édes vérének szagát. Ott volt az ajkamon a vére.
- Hagyjatok aludni - mondtam.
Bezártam az ajtót, lefeküdtem a padlóra. Térdemet felhúzva bújtam meg a pokróc vastag, meleg redıi között. Éreztem a fenyıtők szagát, a ruhámra tapadt göröngyökét, a füstét, a száraz ürülékét, és persze a vérét, az emberi vérét, a csatatereket, a Hagia Sophiában kiontott vérét, ahol rám zuhant a halott csecsemı. Éreztem a lótrágya szagát, és a pokolbéli márgáét.
Mindez beburkolózott velem a pokrócba. Mellemhez szorítottam a kendıt.
- Ne gyertek a közelembe! - súgtam még egyszer a halhatatlanoknak, akik meghökkenve és értetlenül ácsorogtak az ajtó elıtt.
Aztán aludtam. Édes pihenés. Édes sötétség.
Bár ilyen lehetne a halál. Hogy ne lenne más, mint alvás és alvás, a végtelenségig.

Huszonhárom

Huszonnégy órát aludtam ájult álommal, csupán másnap este tértem magamhoz, abban a pillanatban, amikor a nap elvérzett a téli égbolton. A ládára odakészítették a saját elegáns ruhámat, és mellé egy pár cipımet.
Ugyan ki válogathatott a holmimban, amit Dávid korábban hozatott át a közeli szállodából? İ tőnt a logikus választásnak. Mosolyogtam, mert az jutott eszembe, hányszor összegabalyodtunk már Daviddel a ruhák kalandjában!
De látják, ha egy vámpír kihagy egy olyan részletet, mint a ruha, az egész történet értelmetlenné

válik. Még a legmitikusabb hısöket is - ha húsból és vérbıl vannak - foglalkoztatja a szandáljuk csatja.
Csak most tudatosodott bennem igazán, hogy egy olyan birodalomban jártam, ahol a ruha a felruházott akarata szerint változik. Továbbá, hogy mocskos vagyok, és elhagytam a fél cipımet. Felpattantam, óvatosan kivettem a ruhám alól a kendıt. Nem mertem széthajtogatni, meg se néztem alaposabban. A sötét arc mintha átsejlett volna a vásznon. Vigyázva levetkıztem, az összes darabot nagy gonddal elhelyeztem a pokrócon, nehogy egyetlen fenyıtő is lehulljon róluk, aztán bementem a szomszéd fürdıszobába, a szokásos, csempézett falú, forrón gızölgı fülkébe, és akkorát fürödtem, mint akit most kereszteltek meg a Jordánban. Dávid kikészítette a szükséges felszerelést: fésőket, keféket, ollókat. Egy vámpírnak nem is igen van szüksége másra.
Egész idı alatt nyitva hagytam a fürdıszoba ajtaját. Ha valaki bemerészkedett volna a hálóba, kiugróm a gızölgı zuhany alól, és kiutasítom a vakmerıt.
Amikor megtisztultam, megfésültem, gondosan megszárítottam vizes hajamat, aztán fordított sorrendben magamra vettem, az új ruhát, vagyis elıször a selyemalsót, a fekete zoknit, aztán az inget és a tiszta öltönyt: a kék gyapjúszövet nadrágot, a mellényt, a kétsoros zakót.
Aztán lehajoltam, és fölemeltem a kendıt. Tartogattam a kezemben, nem mertem széthajtani. Ám a sötétség látszott a szövet másik oldalán. Ezúttal nem lehettek kételyeim. A mellényem alá csúsztattam, amelyet szorosan rágomboltam.
A tükörbe néztem, és egy ırültet láttam Brooks Brothers öltönyben, nyitott gallérral, egy zilált üstökő, szıke démont, aki egyetlen hátborzongató szemmel bámulja magát a tükörben.
A szem, édes Istenem, a szem!
Ujjaim fölemelkedtek, hogy megvizsgálják az üres gödröt, amelyet a két, kissé megfonnyadt szemhéj próbált takargatni. Mit tegyek, mit tegyek! Bár lenne egy fekete szemkendım! De nem volt.
Arcomat meggyalázta a hiányzó szem. Észrevettem, hogy hideglelısen reszketek. Dávid hagyott egy sálra emlékeztetıén széles, ibolyakék selyem nyakkendıt. Azt tekertem a gallérom köré, amelynek csücskeit felgyőrtem, hogy olyan legyen, mint a régieké, aztán rétegekben csavartam köré a selymet, ahogy Beethoven némelyik arcképén látható.
A selyem végét a mellényem alá győrtem. Szemem ugyanolyan ibolyaszínben izzott a tükörben, mint a kendı. Megnéztem a feketeséget a másik oldalon. Kényszerítettem magamat, hogy megnézzem.
Belebújtam a cipımbe, visszatekintettem a tönkrement ruhákra, fölemeltem néhány darab sarat, avartörmeléket, azt is óvatosan elhelyeztem a pokrócon, hogy minél kevesebb vesszen kárba, aztán kiléptem a folyosóra.
Kellemes meleg volt a lakásban, és valamilyen népszerő, de nem harsány füstölı illatozott, ami a régi katolikus templomokat juttatta eszembe, ahol ministráns lóbálja ezüstláncon a tömjéntartót. Ahogy beléptem a barátságosan kivilágított nappaliba, tisztán láttam mindhármukat. Azt egyenletes fény tükörré változtatta az üvegfalakat, amelyek mögött most is hullott a hó New Yorkra. Meg akartam nézni a havat. Elmentem mellettük, és az ablakhoz szorítottam a szememet. A Szent Patrik teteje kifehéredett a friss hótól. A toronysisakok elég sokat leráztak magukról, ám az összes ciráda fehéren ragyogott. Az utca járhatatlan, fehér völggyé változott. Már nem is ekéznek?
New York-iak mozogtak a mélyben. Csak élık lennének? Bámultam ıket a jobb szememmel. Csak olyanokat láttam, akik élınek tőntek. A pánik szélén egyensúlyozó, hirtelen félelemmel pásztáztam a székesegyház tetejét. Vártam, mikor fedezek fel a faragványok között egy vízköpıt, amely él és engem figyel.
De nem éreztem mást, csak ezeket, akik itt voltak a szobában, akiket szerettem, és akik

türelmesen várták, hogy legyen vége színfalhasogató, önimádó hallgatásomnak.
Megfordultam. Armand ismét kicsípte magát "újromantikus fazonú", divatos bársonyba és hímzett csipkébe, amilyeneket az alattunk tátongó szakadék üzleteiben kínálnak. Rozsdaszín haja nyíratlanul omlott a vállára, mint valamikor réges-régen, amikor a párizsi vámpírok sátáni szentjeként annyi hívságot se engedett meg magának, hogy egy fürtöt lecsippentsen a sörényébıl. Csak most fénylı tiszta volt a haja, és bronzosan villódzott a kabát sötétvörös bársonyán. Örökifjú szeme szomorúan nézett rám az angyalszájú, sima gyerekarcból. Tartózkodóan ült az asztalnál, eltelve szeretettel és kíváncsisággal. Még valami homályos alázatot is éreztem benne, amely mintha azt üzente volna: Tegyük félre vitáinkat. Érted vagyok itt.
- Igen - mondtam hangosan. - Köszönöm.
Ott ült Dávid, a barna hajú, angol-indiai ifjú atléta, most is olyan íny-csiklandóan, zamatosán, amilyen teremtésének éjszakáján volt. Könyökben bırrel foltozott, angol tweed zakóját viselte, és az enyémhez hasonló, szorosan begombolt mellényt. Nyakát kasmírsállal védte a hidegtıl, amelyet minden ereje ellenére se szokott még meg igazán.
Furcsa dolog a fázás. Egy darabig észre se vesszük, aztán hirtelen mással se tudunk foglalkozni. Az én sugárzó Dórám volt a következı, Armand-nal átellenben. Dávid, aki kettejük között ült, velem került szembe. Nekem így az a szék maradt, amely háttal állt az üvegnek és a havazásnak. Meredten bámultam a széket. Milyen egyszerő tárgy, fekete lakk, keleties vonal, vélhetıleg kínai. Nagyon funkcionális, nagyon drága.
Dóra gyönyörő mozdulattal felállt. Egyetlen szál, egyszerő ruhát viselt a mesterséges melegben, egy hosszú, vékony, borvörös selyem köntöst. Karja meztelen volt és fehér, az arca aggodalmas. Fényes fekete haja két cakkot rajzolt a járomcsontok alatt az arcára. Bubifrizura, ami a bolond húszas években volt divatos. Meg most. Bagolyszeme szeretettel nézett.
- Mi történt, Lestat? - kérdezte. - Ó, kérlek, mondd el!
- Hol a másik szemed? - kérdezte Armand. Ez a kérdés pont rá vallott. Nem állt fel. Dávid, az angol, szintén felállt, csak azért, mert Dóra is állt, de Armand ülve maradt, úgy kérdezett bele az arcomba: - Mi történt vele? Nálad van?
Dórára néztem.
- Megmenthették volna azt a szemet - idéztem Mickey bácsi, a nehézfiúk és a szem történetébıl -, ha azok a gengszterek nem lépnek rá.
- Miket beszélsz? - kérdezte.
- Nem tudom, ráléptek-e a szememre - mondtam, és dühös voltam, amiért remeg a hangom. Folyton drámázik a hangom. - Nem gengszterek voltak, hanem kísértetek, de menekültem, és otthagytam a szememet. Ez volt az egyetlen esélyem. A lépcsın hagytam. Lehet, hogy laposra taposták, vagy szétkenték, mit tudom én! Mickey bácsit az üvegszemével temették el?
- Hát gondolom - felelte Dóra kábán. - Nekem senki se mondta.
Éreztem, ahogy a másik kettı pásztázza, ahogy Armand engem pásztáz, kiemelik a képeket Mickey bácsiról, akit félholtra rugdostak a Raktár utcai Korona bárban, és a gengszterrıl, aki a ködszurkáló cipıjével szétnyomja Mickey bácsi szemét.
Dóra levegı után kapott.
- Mi történt veled?
- Elvitetted Roger dolgait? - kérdeztem. - Majdnem mindet?
- Igen, a Szent Erzsébetben vannak, biztonságban - felelte Dóra. Szent Erzsébet. így hívták az árvaházat, amíg mőködött. - Ott senki se fogja keresni ıket. Már egyáltalán nem érdeklem a sajtót. Roger ellenségei keselyőként köröznek az alvilági kapcsolatai körül; lecsapnak a bankszámlákra, az intézvényekre, a csomagmegırzıkre, kulcsokért gyilkolnak. Bizalmasai megállapították, hogy Roger lánya jelentéktelen, nulla, mellızhetı. Nem téma.

- Hála Istennek! - fohászkodtam. - Mondtad nekik, hogy apád meghalt? Hamarosan lezárul a történet? Neked milyen szerep jut benne?
- Megtalálták a fejét - mondta Armand csendesen.
Fojtott hangon elmagyarázta, hogy kóbor kutyák kicibálták a fejet egy szemétrakásból, és egy híd alatt verekedtek rajta. Egy öregember egy teljes órán keresztül figyelte ıket a tüze mellıl, aztán fokozatosan derengeni kezdett neki, hogy a kutyák egy összemarcangolt emberi fejen huzakodnak. Akkor átadták a fejet a megfelelı hatóságoknak, ahol is a bır és a haj genetikai vizsgálatából megállapították, hogy Roger az. Koronát nem használhattak, mert Rogernek hibátlan fogsora volt. Nem maradt más hátra, mint hogy Dóra azonosítsa.
- Nyilván azt akarhatta, hogy találják meg - szögeztem le.
- Ezt miért mondod? - kérdezte Dávid. - Merre jártál?
- Láttam anyádat - mondtam Dórának. - Láttam a szıkített haját és a kék szemét. Hamarosan fölkerülnek a mennybe.
- Édesem, mi a csudát hordasz össze itt? - kérdezte. - Miket mondasz nekem, én angyalom?
- Üljetek le mind! Elmesélem nektek az egész mesét. Jól figyeljetek, és ne szakítsatok félbe. Nem, én nem akarok leülni, nem akarok háttal lenni az égnek, a förgetegnek, a hónak és a templomnak. Nem, én majd járkálok, ti pedig figyeljetek.
Jól jegyezzétek meg, hogy amit mondok, annak minden egyes szava igaz, mindaz megtörtént velem! Lehet, hogy félrevezettek, hogy átejtettek, de a saját szememmel láttam, fülemmel hallottam!
Elmondtam mindent, az elejétıl. Volt, amit már tudtak, de így egyszerre még sose hallották, onnantól, amikor az elsı végzetes pillantást vetettem Rogerre, amikor belehabarodtam fehér fogú, pimasz mosolyába és bőnös-fényes fekete szemébe, odáig, amikor tegnap este ajtóstul rontottam be a lakásba.
Elmondtam nekik mindent. Minden egyes szót, amit Memnoch és a megtestesült Isten mondott. Mindent, amit láttam az égben, a földön és a pokolban. Elmondtam, milyen színő és szagú volt Jeruzsálem. Mondtam és mondtam és mondtam...
A mese felfalta az éjszakát. Sorra kebelezte be az órákat, mialatt fel-alá járkáltam, eszelısen hadarva, megismételve azokat a részeket, amelyeket okvetlenül pontosan akartam közvetíteni, a fejlıdés szakaszait, amelyek megrendítették az angyalokat, a mennyországi hatalmas könyvtárakat, a barackfát, amely egyszerre virágozott és termett, Istent, és a katonát, aki a pokolban sem volt hajlandó feladni. Részletesen leírtam a Hagia Sophia belsejét. Beszéltem a csatatér pıre hulláiról. Újra és újra leírtam a poklot. Leírtam a mennyországot, elismételtem végszavaimat, hogy nem segíthetek Memnochnak. Nem taníthatok ebben az iskolában!
Halálos csöndben meredtek rám.
- Megvan a kendı? - kérdezte végül a remegı szájú Dóra. - Még mindig megvan?
Olyan szelíden hajtotta félre a fejét, mint aki elıre megbocsátja, ha netán azt válaszolom: nem, elhagytam az utcán, odaadtam egy koldusnak!
- A kendı nem bizonyít semmit - feleltem. - Bármi legyen a kendın, az semmit sem bizonyít. Ilyen kendıt minden illuzionista képes csinálni. Nem bizonyíték se igazságra, se hazugságra, se bővészkedésre, se boszorkányságra, se teofániára!
- Mikor a pokolban jártál, megmondtad Rogemek, hogy nálad van a kendı? - kérdezte Dóra gyöngéd kímélettel. Arca fehéren csillogott a meleg lámpafényben.
- Nem, Memnoch nem hagyta. És csak egy percre láttam, ez, tudod, úgy volt, hogy másodpercenként változtak a képek. De azt tudom, hogy apád fel fog menni a mennybe, mert amilyen dörzsölt, máris kiszaszerolta, mitıl döglik a légy, és viszi magával Terryt is. Isten kebelén fognak pihenni, hacsak nem az van, hogy Isten egy bazári bővész, és ez az egész egy

hazugság volt, de miért hazudtak? Milyen célból?
- Te nem hiszed el, amit Memnoch mondott? - kérdezte Armand. Csak most láttam, mennyire megrendült; ilyen lehetett kamasznak,
mielıtt vámpírrá tették: maga a báj és a fiatalság. Akarta, hogy igaz legyen!
- De igen, elhiszem! - válaszoltam. - Hittem neki, de akkor is lehet az egész egy hazugság, hát nem érted?
- Nem érezted, hogy igazat beszél? - firtatta Armand. - Hogy szüksége van rád?
- Mi van? - kérdeztem. - Újra kezdjük a veszekedést, hogy a sátánt szolgáljuk, vagy az Istent szolgáljuk? Ahogy Louis-val vitatkoztál a Vámpírszínházban, hogy a Sátán gyermekei vagyunk-e, vagy az Istené?
- Igen! - felelte. - Hittél neki?
- Igen! Nem, nem tudom. Nem tudom! - ordítottam. - Ugyanúgy győlölöm Istent, mint mindig. Utálom mind a kettıt, vigye el ıket az ördög!
- És Krisztus? - kérdezte könnyes szemmel Dóra. - Sajnált minket?
- Igen, a maga módján. Igen. Talán. Talántán. Ki tudja. De a Passiót, hiába könyörgött neki Memnoch, nem emberként csinálta végig. Ügy vitte a keresztjét, mint a megtestesült Isten. Annyit mondok én nektek, hogy az ı szabályaik nem azonosak a mi szabályainkkal. Mi jobb szabályokat találtunk ki! Eszelısök kezében vagyunk!
Dóra sírni kezdett, halkan, szomorúan.
- Miért nem tudhatjuk meg soha, de soha? - sírta.
- Nem tudom! Annyit tudok, hogy ott voltak, nekem megjelentek, engedték, hogy lássam ıket. Ezzel együtt továbbra sem tudom.
Dávid eddig mélyen elmerült a gondolataiban, amihez majdnem úgy ráncolta a szemöldökét, mint Memnoch. Most megkérdezte:
- És ha csak trükk volt, képsorozat, amihez az agyadból és a szívedbıl emelték ki az elemeket, akkor mi volt a célja? Ha nem azt akarta, hogy hadnagya vagy királyfia légy, akkor mi lehetett az indok?
- Te mit gondolsz? - kérdeztem. - Náluk van a szemem! Egy hazug szó nem hagyta el a számat! Náluk van az a rohadt szemem, a francba! Nem tudom, mire ment ki az egész, annyit tudok, hogy igaz volt, színigaz, az utolsó hangig!
- Tudjuk, hogy te igaznak hiszed - mondta Armand. - Igen, elhiszed minden egyes szavát. Tanúbizonyságot tettél. Hiszem, hogy igaz! Hosszú vándorlásaimban a halál völgyében mindvégig tudtam, hogy igaz!
- Ne légy már ilyen bolond - mondtam epésen.
Ám láttam arcában a tüzet, láttam szemében a rajongást és a bánatot. Láttam, miként villanyozza fel a hit, a megtérés.
- A ruhák - mondta Dávid higgadtan, töprengve - ott vannak a másik szobában. Mindent összeszedtél, a bizonyítékokból majd csak kikerekedik valami tudományos mese.
- Légy szíves, ne gondolkozz úgy, mint egy tudós. Ez egy olyan játszma, amelyet senki sem ért a lényeken kívül, akik játsszák. Mi dolguk nekik a ruhámra ragadt sárral és fenyıtőkkel? Mindazonáltal összeszedtem a leleteket, megmentettem mindent, kivéve azt a rohadt szememet, azt ott hagytam a pokol garádicsán, hogy kijuthassak. Én is elemeztetni akarom a ruhámra tapadt bizonyítékokat. Én is tudni akarom, miféle erdı volt az, amelyikben sétáltam, Memnochot hallgatva!
- Engedték, hogy kijuss - mondta Dávid.
- Ha láttad volna az arcát, amellyel nézte a szememet a lépcsın -mondtam.
- Mi volt az arcában? - kérdezte Dóra.

- Iszony, iszonyat, hogy ilyen dolog történhetett. Azt hiszem, mikor utánam kapott, ez a két ujj, látjátok, túlnyúlt a célon, és belefúródott a szemgödörbe. Csak a hajamat akarhatta megragadni. De mikor az ujja beleszaladt a szemgödörbe, riadtan vissza akarta rántani, de vele jött a szem is, lefolyt az arcomon, és Memnoch halálosan megrémült.
- Hiszen te szereted! - szólt Armand fojtottan.
- Igen, szeretem, és hiszem, hogy igaza van mindenben, de semmit sem hiszek el.
- Miért nem fogadtad el? - kérdezte Armand. - Miért nem adtad neki a lelkedet?
O, milyen ártatlanul kérdezte, mennyire a szívébıl jött, ısrégi és gyermeki szívébıl, amely olyan erıs volt, hogy sok száz év kellett hozzá, amíg megtanult biztonságosan verni halandó társaságban.
Armand! Kicsi ördög!
- Miért nem fogadtad el? - könyörgött.
- Engedtek elmenekülni, és megvolt a maguk célja - összegezte Dávid. -Akárcsak az én látomásomnál a kávéházban.
- Igen, volt valami céljuk - ismertem el. - De meghiúsítottam-e én ezt a célt? - Ránéztem, tıle vártam a választ, a bölcstıl, aki oly sok évet látott ember korában. - Kifogtam-e rajtuk, Dávid, amikor áthoztalak az élık világából? Vagy valamilyen más módon? Ó, bár emlékeznék, hogy mirıl beszéltek az elején! Bosszú. Valami azt mondta, hogy nem közönséges bosszú. De úgy összetört az egész. Már nem emlékszem, mi történt. Most akkor visszajönnek értem?
Már megint sírtam, én ostoba, aztán ismét nekiveselkedtem, hogy leírjam Memnochot összes alakjában, még Átlagemberként is, a rendkívüli arányokat, a hátborzongató lépéseket, a szárnyakat, a füstöt, a mennyek dicsıségét, az angyalok énekét...
- Zafír... - motyogtam. - Azok a felületek, és minden, amit a próféták láttak, és amit úgy írtak le a könyveikben, hogy topáz és berill és tőz és arany és jég és hó... Minden ott volt! És İ azt mondta: "Igyál a vérembıl!" És én ittam!
Közelebb húzódtak hozzám. Megijesztettem ıket. Túlságosan hangos voltam, túlságosan megszállott, túlságosan eszelıs. Körülfogtak, átkaroltak. Dóra izzó, fehér, ember karja volt a legmelegebb és a legédesebb. Dávid az arcomnak támasztotta barna homlokát.
- Ha engednéd... - Armand ujjai a galléromhoz osontak. - Ha ihatnék, akkor tudnám...
- Nem! Annyit tudnál meg, hogy hiszem, amit láttam! - feleltem.
- Nem! - ingatta a fejét. - Ha kóstolhatnám, megismerném Krisztus vérét.
Megráztam a fejemet.
- Távozzatok tılem. Még azt se tudom, milyen lesz a kendı, hogy nem olyan lesz-e, mintha álmomban törültem volna bele a véres verejtékemet. Vissza!
Engedelmeskedtek, széthúzódtak laza háromszöggé. Háttal álltam a belsı falnak, hogy láthassam bal oldalt a havat, bár most a fejemet is el kellett fordítanom hozzá. Aztán rájuk néztem, jobbommal benyúltam a mellényem alá, és elıhúztam a vastag köteget. Éreztem valamit, valami különöset, amit nem mondhattam el nekik, még a magam számára se önthettem szavakba: a szövetet éreztem, az anyag szövedékét, az ısrégi takács mővét.
Kitártam a kendıt - magam oda se néztem rá -, és feltartottam, mint Veronika a sokaságnak. Halálos csend lett a szobában. A mozdulatlanság csendje.
Aztán Armand térdre borult. Dóra elsikoltotta magát, hosszan, jajveszékelve, mint egy siratóasszony.
- Uramisten! - mondta Dávid.
Lassan, dideregve leengedtem a két kézzel tartott kendıt, és megfordítottam, hogy a hóeséstıl tükrözı üvegben nézzem meg a tükörképét, mintha a Gorgó lenne, amely a pillantásával öl.
Az İ arca! Az İ arca lángolt a vásznon! Az Övé volt a legapróbb részletig, a megtestesült Isten

nézett rám! Nem festették, nem rajzolták, nem varrták, nem hímezték; İ égett bele a szálakba, annak a percnek az Istene, vértıl csepegı töviskoronájával!
- Igen! - súgtam. - Igen, igen! - Térdre estem. - Ó, igen, teljes és tökéletes, a legapróbb részletig!
Éreztem, ahogy Dóra elveszi tılem. A másik kettıtıl elrántottam volna, de az ı kicsi kezére rábíztam. Most Dóra tartotta a magasba, és körbe-körbe fordult vele, hogy láthassuk az İ sötéten ragyogó szemét!
- Isten! - sikoltotta. - Ez Veronika kendıje! - Kiáltása elıször diadalmaskodó volt, aztán boldog. - Apa, hát megcsináltad! Nekem adtad a kendıt!
Azzal kacagni kezdett, mint aki látta az összes, ép ésszel elviselhetı víziót, és táncra perdült. Táncolt körbe-körbe, a magasra tartott kendıvel.
Armand megtörtén, porba sújtva térdelt. Patakzó könnyei borzalmas, véres csíkokat festettek fehér húsára.
Dávid csak állt, megszégyenült értetlenséggel, és feszülten figyelte hol a levegıben szálldosó kendıt, hol az arcomat, hol a megroskadtan zokogó Armand-t, a bársonyruhás, elveszett gyermeket, vérkönnyektıl mocskos csipkéiben.
- Lestat! - kiáltotta Dóra záporozó könnyekkel. - Az Isten arcát hoztad el nekem! Elhoztad mindnyájunknak! Hát nem látod? Memnoch vesztett! Memnochot megverték! Isten gyızött! Isten a saját céljaira használta fel Memnochot, a tulajdon horgával fogta meg a Sátánt! Isten diadalmaskodott!
- Nem, Dóra, nem! Ezt nem hiheted! - ordítottam. - És ha nem is igaz? És ha csak svindli az egész?
Kirohant mellettem a folyosóra. Mi hárman mozdulni sem tudtunk. Hallottuk, ahogy megy lefelé a lift. Dóra elvitte a kendıt.
- Dávid, most mit fog csinálni? Dávid, segíts!
- Ki segíthet most már rajtunk? - kérdezte örök higgadtságával, minden indulat vagy keserőség nélkül. - Térj magadhoz, Armand, nem adhatod át magadat ennek - mondta szomorúan.
De Armand meg se hallotta.
- Miért? - hajtogatta, akár egy térdelı gyerek. - Miért?
Ilyen lehetett sok száz éve, amikor Marius megszabadította velencei foglárjaitól, és elvitte a kéjtárgyként tartott fiút a halhatatlanok palotájába.
- Miért nem tudom elhinni? Ó, Istenem, de elhiszem! Ez Krisztus arca! Kábán föltápászkodott, majd lassan, fintorogva elindult Dóra után. Mire az utcára értünk, Dóra már a székesegyház kapujában sikoltozott.
- Nyissátok meg! Nyissátok meg a templomot! Nálam a kendı! -Rúgta a jobb lábával a bronz ajtót. Körülötte már gyülekeztek a súgó-bú-gó halandók.
- A kendı, Veronika kendıje! - Mindenki megbámulta, mikor Dóra egy pillanatra visszafordult, és felmutatta nekik, aztán már Dórával együtt döngették a kaput.
Az ég világosodott. Közeledik a hajnal. A nap még messze volt, valahol a tél agyarai között, de elıbb-utóbb felkel, és eláraszt gyilkos fehér fényével, ha nem keresünk menedéket.
- Nyissátok ki az ajtót! - sikoltotta Dóra.
Minden irányból érkeztek a lihegı emberek, és térdre borultak a kendı láttán.
- Induljatok! - szólt Armand. - Bújjatok el, amíg nem késı. Dávid, vidd ıt innen. Menjetek!
- És te mit teszel? - kérdeztem.
- Tanúbizonyságot teszek! - kiáltotta. - Itt fogok állni, kitárt karokkal, és mikor a nap felkel, halálommal fogom megerısíteni a csodát!
Végre nyílni kezdtek a hatalmas ajtók. A sötét alakok visszahıköltek. A kendıre ráesett az elsı ezüst fénysugár, amelyet a belsı, melegebb, sárga villanyvilágítás és a gyertyalángok követtek,

egy meleg léglökés kíséretében.
- Krisztus arca! - sikoltotta Dóra.
A pap térdre esett. A másik fekete ruhás férfi, az idısebbik, pap, testvér, vagy mit tudom én, kicsoda, tátott szájjal meredt a kendıre.
- Édes Istenem, édes Istenem! - hajtogatta, és keresztet vetett. -Egész életemben, Istenem... Veronika kendıje!
Emberek rohantak el mellettünk, bukdácsolva követték Dórát a templomba. Lépésektıl kongott az óriási hajó.
- Nincs idınk! - mondta Dávid. Felállított, Memnochéhoz méltó erıvel, csak itt nem forgószél volt, hanem havas téli hajnal, és ordítás, üvöltés, kiáltozás a katedrálist körülhabzó tömegbıl, és a tornyokban meghúzták a harangokat.
- Siess, Lestat, gyere velem!
Rohantunk a máris vakító fényben. Mögöttem Armand hangja zengett végig a sokaság felett:
- íme, lássátok a bőnöst, aki meghal ıérette! - Nagy erejő robbanás hallatszott, amelyet égésszag követett. Menekülés közben láttam a felhıkarcoló üvegfalában tükrözıdı lángokat. Hallottam a sikoltozást.
- Armand! - jajgattam. Dávid levonszolt egy vaslépcsın, amely úgy visszhangzóit és kongott, mint a székesegyház harangjai.
Kábán hagytam, hogy vigyen. Nem volt akaratom, csak sírtam és gyászoltam.
- Armand, Armand!
Dávid alakja lassan kirajzolódott a sötétségben. Jéghideg, nyirkos helyen voltunk, egy pincénél is mélyebb pincében, egy magasház szélben visító-huhogó üressége alatt. Dávid a földet kaparta.
- Segíts! - kiáltotta. - Kezdek zsibbadni, jön a fény, felkel a nap, megtalálnak!
- Nem, nem találnak!
Kézzel-lábbal ástam a sírt, ragadtam magammal Dávidét mind mélyebbre, eltakarva magunkat a puha göröngyökkel. Még a város hangjai -még a székesegyház harangjai - sem törhetnek át ebbe a sötétségbe.
Vajon megnyílt Armand-nak az alagút? Fölszállt a lelke az égbe? Vagy a pokol kapuinál tévelyeg?
- Armand! - suttogtam. Ahogy behunytam a szememet, Memnoch kétségbeesett arcát láttam: Lestat, segíts!
Öntudatom utolsó maradékával nyúltam a kendı után, hogy megvan-e még. Nem, a kendı eltőnt. Dórának adtam. Dóránál van, és ı bevitte a templomba.
Sose leszel az én ellenségem!

Huszonnégy

A Central Park alacsony falán ültünk, az Ötödik sugárúton. A harmadik éjszaka telt el így, és mi figyeltünk.
Ameddig a szemünk ellátott, asszonyok, férfiak, gyerekek énekeltek ötös-hatos sorokban, toporogva, hogy ne fázzanak. Papok és apácák siettek fel-alá a sor mellett, teával, forró kakaóval kínálták, aki nagyon átfagyott. Pár méterenként tőz égett nagy hordókban. Ameddig a szemünk ellátott.
A sor keresztülhúzódott a belvároson, a Bergdorf Goodman és a Henri Bendel tündöklı kirakatai, a szırmeboltok, az ékszerboltok, a könyvesboltok elıtt, és a székesegyháznál ért véget.
Dávid karba font kézzel, lábát keresztbe vetve ült, alig érintve a követ. Én kuporogtam úgy, mint egy kölyök: egyik térdemet felhúzva, és a térdemre könyökölve, államat az öklömre hajtva,

félszemő, romos arcomat az ég felé tartva. így füleltem az emberekre.
Valahonnan elölrıl sikoltozás, ordítás hallatszott. Valaki valószínőleg megint rányomott egy tiszta szalvétát a kendıre, és az arc átkerült a szalvétára. Valószínőleg megismétlıdik holnap este is, talán holnapután este is, és ki tudja, hányszor még; annyi tudható, hogy az ikon átszellemíti a hozzá érintett textilt veraikonná, és az arc vászonról vászonra száll, ahogy gyertyaláng gyullad a gyertyalángról.
- Gyere - mondta Dávid. - Jéggé fagyunk itt. Gyere, sétáljunk. Sétáltunk.
- Miért? - kérdeztem. - Hogy azt lássuk, amit tegnap este, és amit tegnapelıtt? Hogy megint megpróbáljak áttörni Dórához, tudva, hogy minden erımutatvánnyal, minden természetfölötti megnyilvánulással a csoda nyerne ismételt igazolást? Dóra úgyse hallgatna rám többé. Tudod, hogy nem. És ugyan ki várakozik most a lépcsın, ki erısíti meg önkéntes tőzhalállal a csodát?
- Mael.
- Ja persze, a druida pap, az örök pap! Tehát ez az ı reggele lesz, hogy tőzviharban hulljon alá, mint Lucifer!
Tegnap este valami rongyos csavargó volt, ismeretlen vérivó, a jó ég tudja, honnan került ide, hogy hajnalban természetfölötti fáklyát gyújtson a sajtófotósok hadának és a videokamerák ütegeinek. Minden újságot teletömtek a máglya képeivel és a kendı képeivel.
- Várj! - A Central Park South-hoz érkeztünk, ahol az egész tömeg a régi, fennkölt, harcias himnuszt énekelte:
Dicsıség a magasságokban Istennek, Dicsérje ıt a föld s az ég!
Bambán bámultam ıket. Bal szemgödrömben rosszabbodott a fájdalom, de mi volt ez ahhoz, hogy óráról órára jobban elkeseredtem?
- Bolondok vagytok mind egy szálig! - ordítottam oda nekik. - A kereszténység a legvérengzıbb vallás, ami valaha volt a világon! Tanúsíthatom!
- Hallgass, és tedd, amit mondok! - Dávid gyorsan magával vonszolt, így eltőnhettünk a jeges járdán hullámzó embersőrőben, mielıtt bárki odafordult és megbámulhatott volna. Nem elıször kellett megfékeznie. Bele is fáradt. Nem hibáztattam érte.
Egyszer még a rendırök is elkaptak.
Megragadtak és kivonszoltak a katedrálisból, mikor Dórával próbáltam beszélni. Miután sikerült kidobniuk, meghátráltak tılem, és lassan eloldalogtak. Megérezték, hogy nem vagyok élı, úgy, ahogy a halandók meg szokták érezni. A kendırıl és a csodáról motyogtak valamit, hogy ismét ereznem kelljen a tehetetlenségemet.
Minden tele volt rendırrel. Fenntartották a rendet, segítettek, osztogatták a meleg teát, melengették didergı, sápadt kezüket a hordókban égı lángoknál.
Senki se figyelt fel ránk. Miért tették volna? Mi is csak két szürke ember voltunk a tömegben, csillogó bırünk senkinek sem szúrt szemet ebben a vakító hóban, az eksztatikus zarándokok között, akik a zsoltárok egyik völgyébıl vándoroltak a másikba.
A könyvesbolti kirakatokban bibliák, krisztológiai mővek tornyai magasodtak. Volt egy irdatlan, levendulalila piramis, Veronika és a kendıje Ewa Kuryluktól, és egy másik asztag, Szent arcok, titkos helyek Ian Wilsontól.
Az utcán brosúrákat árultak, vagy csak úgy, ingyen osztogatták ıket. Hallhattam az ország minden zegzugának tájszólását: texasit, floridait, georgiait, kaliforniait.
Bibliák, bibliák, bibliák. Pénzért és ingyen.
Apácák csoportja veronikás szentképeket osztogatott. De a kendı színes fotói voltak a legmenıbbek, amelyeket a székesegyházban készítettek, aztán ezerszám sokszorosítottak.
- Csodás kegyelem, égi kegy! - énekelte elıre-hátra ringatózva a sorban egy csoport.
- Glória in excelsis Deo! - dörögte kitárt karokkal egy szakállas ember.

A székesegyházhoz közeledve mindenfelé buzgón konklávézó emberfürtöket láttunk. Az egyiknek a közepén egy fiatalember hadart ıszinte lelkesedéssel:
- Veronikát a tizennegyedik században kanonizálták hivatalosan; a közhit szerint a kendı a negyedik keresztes hadjárat során veszett el, amikor a velenceiek megrohanták a Hagia Sophiát. - Szünetet tartott, amíg feljebb nyomta a szemüvegét az orra nyergén. - Természetesen a Vatikán jól meg fogja rágni a döntését, ahogy szokta, de eddig hetvenhárom kép készült az eredetirıl, megszámlálhatatlan ember szeme láttára, akik mind készek tanúskodni a Szentszék elıtt!
Másutt sötét ruhás emberek csoportosultak, talán papok. Többszörös győrőkben fogták körül ıket a hallgatók, akik hunyorogtak, hogy ne menjen a szemükbe a hó.
- Nem mondom, hogy a jezsuiták nem jöhetnek - hallottam az egyik embert. - Én csak azt mondtam, hogy itt nem vehetik át az irányítást. Dóra a ferenceseket kérte fel a kendı ırizésére, ha és amennyiben elhagyná a székesegyházat.
Mögöttük két nı kerepelt, hogy máris végeztek próbákat, a kendı kora kétségbevonhatatlan.
- Ezt a fajta lent már nem is termesztik! Hiába keresnének modern textilt, ami ebbıl készült. Már egymagában az is csoda, hogy a kelme ilyen új és tiszta!
- ... minden testnedv, ami beleivódott a kendıbe, emberi testtıl származik. Még csak nem is kellett megbontaniuk a kendıt, hogy rájöjjenek! Ez... ez...
- ...enzimek hatása. Bár tudja, hogy kiforgatják az ilyen dolgokat.
- Nem, nem a New York Times. A New York Times nem mondja, hogy három régész nyilvánította valódinak.
- Nem valódinak, barátom, hanem olyasminek, ami a tudomány mai állása szerint nem magyarázható.
- Isten és a Sátán hülye! - mondtam.
Egy csomó asszony megfordult, rám bámult.
- Fiam, fogadd el Megváltódnak Jézust - mondta az egyik. - Nézd meg a kendıt. A bőneinkért halt meg.
Dávid elrángatott. Senki sem foglalkozott velünk. Széltében-hosszában folytatódtak a kis konklávék, filozófusok és szemtanúk várták, hogy a síró megigézettek lebukdácsoljanak a templom lépcsıjén.
- Láttam, láttam, Krisztus arca volt!
Talán nem is látták, hogy egy hosszú, nyakigláb árnyék tapad a kapuboltozathoz: Mael vámpír, aki arra várt, hogy kitárt karjaival keresztet formázva kiléphessen a hajnalfénybe. Ránk szögezte szúrós tekintetét.
- Ti is! - lehelte a csak a mi fülünknek hallhatót, titkos, természetfölötti hangon. - Jöjjetek, kitárt karral nézzetek bele a napba! Lestat, Isten téged választott hírvivıjének!
- Gyere! - mondta Dávid. - Bıven eleget láttunk ma éjszakára és még számos éjszakára.
- És hova menjünk/ - kérdeztem. - Állj már meg, Dávid, ne cibáld a karomat! Hallottad, amit mondtam?
- Már megálltam - felelte udvariasan, lehalkítva a hangját, mintha utasítana, hogy én is halkan beszéljek. Hó hullott puhán, a közelben tőz ropogott egy fekete vashordóban.
- Mi történt a könyvekkel? Hogy az istenbe felejthettem el?
- Miféle könyvekkel? - kérdezte, és félrehúzott a járókelık útjából egy kirakathoz, amelynél a székesegyházat bámuló kis csoport élvezte a meleget.
- Wynken de Wilde könyveivel. Roger tizenkét könyvével! Mi történt velük?
- Itt vannak - válaszolta. - Fent a toronyban. Dóra rád hagyta ıket. Már elmagyaráztam. Tegnap este beszéltetek.
- Annyi ember elıtt nem lehetett kimondani az igazságot!

- Azt mondta, hogy mostantól te vagy az ereklyék gazdája.
- El kell hoznunk a könyveket! - türelmetlenkedtem. Micsoda bolond voltam, hogy elfelejtettem a gyönyörű könyveket!
- Nyugalom, Lestat, csendesebben! Mindenki téged bámul. Már mondtam, hogy a lakás olyan állapotban van, mint volt. Dóra senkinek sem árulta el a létezését. Átadta nekünk. Nem fogja elmondani nekik, hogy valaha is ott jártunk. Megígérte. Rád hagyta az árvaházat, Lestat. Elvágott minden kapcsolatot a múlttal. Végzett a régi életével. Régi hite meghalt, kialudt. Dóra újjászületett, mint a Kendı ırzıje.
- De hát nem is tudjuk! - ordítottam. - Sose fogjuk megtudni! Hogy fogadhatja el Dóra, mikor nem tudjuk, és nem tudhatjuk! (Dávid a falnak lökött.) Vissza akarok menni a könyvekért - jelentettem ki.
- Természetesen. Ezt tesszük, ha akarod.
Milyen fáradt voltam! A járdán az emberek énekelték:
- İ jár velem, İ szól velem, szólíthatom szent nevén! A lakásban semmi sem változott. Amennyire megállapíthattam, Dóra nem tért vissza. Egyikünk sem. Dávid itt volt, ellenırizte, és ı igazat mond. Minden olyan állapotban volt, ahogy hagytuk.
Az volt az egyetlen változás, hogy a kis szobában, ahol aludtam, semmi se maradt a ládán kívül. Eltűnt a pokróc és a ruháim, amelyekre egy ısi erdı tőlevelei és pora tapadt.
- Te vitted el?
- Nem - mondta. - Szerintem Dóra vehette magához az angyali hírnök rongyos ereklyéit. Azóta nyilván a Vatikánban vannak.
- İk majd kielemzik a részleteket, az erdei talajból származó szerves anyagokat - mondtam nevetve.
- Már a sajtó is megírta az isteni hírvivı ruháit - mondta Dávid. -Lestat, össze kell szedned magadat. Nem csörtethetsz a halandók között így. Ön- és közveszélyes vagy. Fékezned kell a hatalmadat.
- Veszélyes? Azok után, amit tettem, hogy csináltam egy ilyen csodát, friss vért fecskendezve a vallásba, amelyet Memnoch győlölt! Ó, Istenem!
- Pszt, hallgass! - intett. - Nézd csak meg a ládát. Abban vannak a könyvek.
Ó, hát ebben a kis szobában voltak a könyvek, ahol aludtam! Ó, hogy megvigasztalódtam, de megvigasztalódtam! Lerogytam törökülésbe, imbolyogtam elıre-hátra, és sírtam. Ó, milyen bizarr egy szemmel sírni! Könnyek ezek, amik az üres szemembıl jönnek? Nem hinném. Memnoch nyilván eltépte a könnycsatornát.
Dávid a folyosón állt. Arcéle jéghideg és nyugodt volt az üvegfalon beáradó fényben. Felhajtottam a láda tetejét. Fából készült, dúsan faragott, kínai láda volt. Ott volt benne a tizenkét könyv, a mi gondos csomagolásunkban, kipárnázva, biztonságban, szárazon. Nem kellett kibontani a csomagot, hogy tudjam.
- Most menjünk innen - szólt Dávid. - Ha ismét sírni kezdesz, ha ismét gyızködni próbálod az embereket...
- O, tudom, milyen fáradt vagy, barátom! - mondtam. - Ne haragudj! - Egyik botrányból a másik után mentett ki, tüntetett el a halandó szemek elıl.
Eszembe jutottak a rendırök. Még csak nem is ellenkeztem. Arra gondoltam, ahogy sorra elhátráltak, mintha a molekuláik figyelmeztetnék ıket, hogy itt valami nagyon beteg dolog van. Vissza!
És Dóra még Isten hírvivıjérıl beszél. Milyen bizonyos benne.
- Most el kell mennünk - ismételte Dávid. - Ez elvégeztetett. Jönnek mások. Nem akarom látni a többieket. Te igen? Akarsz válaszolgatni Santinónak vagy Pandorának vagy Jesse-nek, vagy mit

tudom én, ki jöhet még? Mit tehetünk ennél többet? Azonnal távozzunk.
Felnéztem rá.
- Ugye, azt gondolod, hogy bolonddá tett?
- Kicsoda? Isten vagy a Sátán?
- Hát éppen erril van szó - mondtam. - Nem tudom. Te mondd meg, mit hiszel.
- Én menni akarok - felelte - mert ha nem megyek el most, akkor reggel csatlakozom hozzájuk - Maelhez, és ahhoz, aki még ott lesz -, a templom lépcsıjén. Mert jönnek mások is. Tudom. Látom ıket.
- Nem, ezt nem teheted! És ha mindenestül hazugság? És ha Memnoch nem is Memnoch volt, és Isten nem Isten, és az egész csak egy ocsmány kamu volt, amivel valamiféle szörnyetegek állítottak falhoz, akik semmivel se különbek nálunk? Még csak ne is gondolj rá, hogy csatlakozol hozzájuk a templom lépcsıjén! A föld, az a mienk! Kapaszkodjunk bele! Te nem tudod. Nem élted át a forgószelet és a poklot! Nem ismered! Csak İ ismeri a szabályokat! Csak neki szabad kimondania az igazságot! Memnoch többször is úgy írta le, mintha ırült lenne, egy erkölcsi idióta!
Dávid lassan megfordult, arcára árnyékok borultak.
- Lestat, valóban az İ vére lehet benned? - kérdezte halkan.
- Nehogy elhidd! Pláne te! Nem! Ne hidd el! Nem vagyok hajlandó tovább játszani! Egyik pártra se vagyok hajlandó állni! Azért hoztam el a kendıt, hogy te és Dóra elhiggyétek, amit mondok, és akkor ez a téboly lett belıle!
Megszédültem.
Egy pillanatra láttam a mennyek fényét, vagy legalábbis úgy rémlett. Láttam ıt a korlátnál. Éreztem az az átható, förtelmes szagot, amely oly gyakran szállt fel a földrıl, a csatatereken, a pokolból.
Dávid mellém térdelt, megfogta a karomat.
- Nézz rám, nehogy elájulj! - mondta. - Haladéktalanul távozzunk. El kell mennünk, megértetted? Hazamegyünk. Aztán pedig még egyszer elmeséled a történetet. Lediktálod nekem, szóról szóra.
- Minek?
- A szavakban megtaláljuk az igazságot, a részletekbıl, a cselekménybıl kihüvelyezzük, ki tett mit, és miért. Hogy Isten használt-e föl, vagy Memnoch. Hogy hazudott-e Memnoch egész idı alatt. Hogy Isten...
- Aha, belefájdul a fejed, mi? Ne írd meg. Az csak egy változat lesz, és változatból már van éppen elég. Dóra is elmondta a maga változatát az éjszakai látogatókról, a jóságos démonokról, akik elhozták neki a kendıt? Elvitték a ruháimat! És ha a bırömbıl is ráragadt egy foszlány?
- Gyere már, fogd a könyveket, majd én segítek. Itt van három zsák, de csak kettıre lesz szükségünk. Ebbe tedd a te batyudat, én viszem a másikat.
Engedelmeskedtem. Szétosztottuk a könyveket két zsákba. Most már indulhattunk.
- Ezt miért hagytátok itt, holott az összes többit leküldtétek?
- Dóra akarta, hogy a tied legyen - válaszolta Dávid. - Már mondtam. Arra kért, ügyeljek rá, hogy személyesen vedd át ıket. A többit is neked adta. Minden hidat felégetett. Ez a mozgalom magába olvaszt fundamentalistákat és fanatikusokat, kozmikus keresztényeket, keleti keresztényeket, nyugati keresztényeket.
- Még egyszer meg kell próbálnom a közelébe kerülni!
- Nem! Lehetetlen! Gyere már! Fogd ezt a vastag kabátot. Fel kell venned.
- Örökké gondoskodni fogsz rólam? - kérdeztem.
- Meglehet.
- Miért is nem megyek oda hozzá a templomba, miért nem égetem el a kendıt? Meg tudom tenni!

Puszta akarattal fel tudnám robbantani!
- Akkor miért nem teszed? Megborzongtam.
- Mert... mert...
- Gyerünk. Még csak el se kell menned hozzá a templomba. Odaküldöd az erıdet. Úgy is elégethetnéd. Bár érdekes lenne, ha nem égne. De tételezzük fel, hogy ég, tételezzük fel, hogy megfeketedik és fellobban, mint a fa a kandallóban, mikor meggyújtod telepatikus erıddel. Aztán mi lesz?
Sírva fakadtam. Nem bírok ilyet tenni. Nem bírok. Nem tudok semmi biztosat! Semmit! És ha Isten akarta, hogy az İ balekja legyek?
- Lestat! - Bıszen nézett rám, illetve, jobban mondva, rám szögezte parancsoló pillantását. - Figyelj arra, amit mondok! Nehogy még egyszer közel menj hozzájuk! Ne tégy nekik több csodát! Ennél nagyobbat úgysem tehetsz. Mondja el Dóra a mesét a maga módján az angyali hírnökrıl. Már úgyis átkerült a történelembe.
- Még egyszer beszélni akarok a riporterekkel!
- Nem!
- Most szépen fogok beszélni, megígérem, senkit se ijesztek meg, esküszöm, Dávid...
- Majd idıvel, Lestat, ha még akkor is akarod... idıvel... - Lehajolt, megsimogatta a hajamat. - Most pedig jöjj velem. Indulunk.

Huszonöt

Hideg volt az árvaházban. A hideg bevette magát a szigeteletlen, vastag falakba, bent jobban lehetett fázni, mint odakint a télben. Rémlik, hogy valahonnan régebbrıl emlékszem erre. Miért adta nekem Dóra? Rám testálta a zárdát, és az összes ereklyét. Mit jelent ez? Csak azt, hogy olyan messze került tılem, mint üstökös az égbolton.
Van-e olyan ország, ahol ne az ı arca, hangja, meséje, kendıje lenne a sajtóban?
De mi itthon voltunk, ez a mi városunk volt, New Orleans, a mi kicsi hazánk. Itt nem havazott, csak az olajfőzek illatoztak édesen, és az elhanyagolt öreg zárdakert tulipánfái szórták rózsaszín szirmaikat. Rózsaszín sziromesı a földön!
Milyen csend van itt. Ezt a helyet nem ismerte senki. Most hát Szörnyeteg megkapta a palotáját, ahol emlékezhet Szépségre, és törheti a fejét, hogy a pokolban sír-e Memnoch, vagy mindketten - Isten mindkét fia - a mennyekben hahotázik?
Bementem a kápolnába.
Ponyvára, kartonpapírra, ládákra számítottam.
Ám ez egy tökéletes szentély volt. Mindent szépen kicsomagoltak, leporoltak, úgy, ahogy kell, és itt álltak a homályban a Szent Antal-szobrok, Szent Lucia, aki tálcán tartja a szemét, a Prágai Kisjézus, spanyol pompájában, és az ablakok között felakasztották a képeket.
- De ki csinálta?
Dávid elment. Hova? Majd visszajön. Nem érdekes. Itt a tizenkét könyv. Kellett egy meleg hely, ahova leülhetek, esetleg az oltár lépcsıjére, és fény is kellett. Ehhez az egy szemhez valamivel több fényre volt szükségem, mint amennyit az éjszaka beengedett a színes, magas üvegablakokon.
Egy alak állt az elıtérben. Szagtalan. Vámpír. A fiókám. Annak kell lennie. Fiatal. Louis. Ez csak természetes.
- Te csináltad ezt? - kérdeztem. - Te rendezted be ilyen szépen a templomot?
- így tőnt helyesnek - válaszolta. Elindult felém. Tisztán láttam, noha ehhez el kellett fordítanom a fejemet, hogy egy vonalban legyen az egy szememmel, nem kísérletezve azzal, hogy kinyissam

a másikat is, amely nem volt többé.
Magas, halvány, kissé ösztövér. Lenyírt fekete haj. Zöld bársonyszem. Annak a kecses járása, aki nem szereti a zajt, a felhajtást, a feltőnést. Egyszerő fekete ruha, olyan, mint a New York-i zsidóké, akik összegyőltek a székesegyház elıtt, és a vonaton érkezı hutteritáké. Nagyon sima és egyszerő, akárcsak az arca.
- Gyere haza velem - mondta teljesen emberi, kedves hangon. - Lesz idı, hogy gondolkozz. Nem lennél inkább otthon a Francia Negyedben, a mi bútoraink között?
Ha létezhetett valami a világon, ami valóban megvigasztal, akkor az ı lehetett volna, azzal az igézı mozdulattal, ahogy félrehajtotta finom fejét, a bizalmas, nyugodt, kitartó pillantásával, amellyel engem és talán mindnyájunkat védett valamilyen félelmetes dologtól.
Az én régi, meghitt, úri barátom, szelíd, béketőrı tanítványom, akit velem közösen a viktoriánus illemtudás csiszolt szörnyeteggé. Mi lett volna, ha ıt látogatja meg Memnoch? Miért nem azt csinálta?
- Mit tettem? - kérdeztem. - Mi volt Isten akarata?
- Nem tudom - felelte. Rátette selymes kezét az enyémre. Lassú beszéde balzsam volt az idegeimnek. - Gyere haza. Órákig hallgattam a rádióban, néztem a televízióban az angyal történetét, aki elhozta Veronika kendıjét. Az angyal rongyait átadták a papoknak és a tudósoknak. Dóra kézrátétellel gyógyít. A kendı gyógyít. Az egész világból áradnak New Yorkba az emberek. Örülök, hogy visszajöttél. Jobban szeretem, ha itt vagy.
- Istent szolgáltam? Lehetséges ez? Azt az Istent, akit még mindig győlölök?
- Nem hallottam a mesédet - szólt Louis. - Elmondod majd? - Közvetlenül, indulatok nélkül. - Vagy túlságosan gyötrelmes lenne elismételni?
- írja meg Dávid - mondtam. - Emlékezetbıl. - Megkocogtattam a halántékomat. - Olyan jó emlékezıtehetségünk van. Szerintem a többiek közül páran még olyan dolgokra is emlékeznek, amik sose történtek meg. - Körülnéztem. - Hol vagyunk? Jaj Istenem, el is felejtettem. A kápolnában. Ott az angyal a szenteltvíztartóval. Az a feszület már eredetileg itt volt.
Milyen merevnek, élettelennek látszott, mennyire nem hasonlított a ragyogó kendıre!
- Mutatják a kendıt az esti híradóban?
- Folyamatosan. - Mosolygott. Nem gúnyolódva. Szeretettel.
- Louis, te mit gondoltál, mikor megláttad a kendıt?
- Hogy ez az a Krisztus, akiben egykor hittem. Hogy ez az a Fiúisten, akit ismertem, mikor fiú voltam, és ennek a háznak a helyén mocsár volt
- mondta elnézıen. - Gyere haza. Gyere... Itt olyan... dolgok vannak.
- Valóban?
- Szellemek? Kísértetek? - Nem tőnt riadtnak. - Kicsik, de érzem ıket, holott, Lestat, én nem bírok a te hatalmaddal. - Ismét mosolygott.
- Tehát neked is tudnod kell. Nem érzed ıket?
Behunytam a szememet. Azt az egy szememet. Különös hangot hallottam, mintha sok-sok gyerek menne sorban. - Azt hiszem, az egyszeregyet kántálják.
- Hát az meg mi? - kérdezte Louis. Megszorította a karomat, közelebb hajolt. - Lestat, mi a szorzótábla?
- Ó hát tudod, akkoriban így tanították a szorzást, kétszer kettı négy, kétszer három hat, kétszer négy nyolc, satöbbi... ezt énekelik.
Elnémultam. Valaki volt itt, az elıtérben, a kápolna közvetlen szomszédságában, a folyosó és a kápolna ajtaja között, abban az árnyékban, amelyben én rejtıztem Dóra elıl.
Fajtánkbeli. Annak kell lennie. És öreg, nagyon öreg. Éreztem a hatalmát. Valaki van itt, aki olyan ısi, hogy egyedül Memnoch és a megtestesült Isten ismerné fel, vagy... Louis, esetleg

Louis, ha hinne emlékeiben, az ısök körül szerzett, rövid és megrázó tapasztalataiban...
Még mindig nem félt. Ugrásra készen figyelt, de nem félt.
- Gyere, én ugyan nem ijedek meg tıle! - mondtam. Az elıtér felé indultam. A jobb vállamra vetettem a két könyves batyut, de a bal kezemmel fogtam, hogy használhassam a jobb kezemet. És a jobb szememet. Az még megvan. Ki ez a látogató?
- Dávid az - jegyezte meg Louis engesztelı, szelíd hangján, mintha azt mondaná: Látod? Semmi ok a nyugtalanságra.
- Nem, aki mellette van! Nézd csak, nézz csak mélyebbre a feketeségben! Látod azt a nıt, aki olyan fehér, olyan kemény, hogy szobor lehetne ebben a kápolnában? Maharet!
- Itt vagyok, Lestat - felelte. Fölkacagtam.
- Nem ezt válaszolta Ézsaiás, amikor az Úr szólította? "ímhol vagyok, Uram!"
- Igen - mondta fényesre csiszolt, nagyon csendes hangján, amelyrıl régen lehántott minden húsos tömörséget az idı.
Közelebb mentem hozzá, ki a kápolnából a kis elıtérbe. Dávid úgy állt mellette, mint egy fölszentelt alvezér, aki lesi uralkodójának minden parancsát, és ott volt ı, a legöregebb, na jó, a majdnem legöregebb, a mi Évánk, mindnyájunk Anyja, az egyetlen anya, aki nekünk még maradt, és most, hogy ránéztem, ismét belém hasított a szörnyőség, hogy halandó korában megvakították, ezért mindig emberi kölcsönszemet használ.
Nem tudom, halottból vagy élıbıl szedte-e ki, amit belenyomott a szemüregébe, hogy addig nyője, amíg mőködik az ı vámpírvérével. De milyen fáradt volt az a szem abban a gyönyörő arcban. Mit is mondott Jesse? Maharet alabástromból van. Az alabástrom az a kı, amelyiken áthatol a fény.
- Nem veszek el emberszemet - motyogtam.
Nem válaszolt. Nem ítélni vagy tanácsolni jött. Akkor miért jött? Mit akar?
- Akarod hallani a mesét is?
- Kedves angol barátod azt mondja, hogy úgy történt, ahogy leírtad. Azt mondja, igaz, amit a televízióban énekelnek; te vagy az Éjszaka Angyala, te hoztad el a nınek a kendıt. Barátod ott volt, és hallotta a mesédet.
- Nem vagyok angyal! Sose akartam neki adni a kendıt! Bizonyítéknak hoztam el! Azért fogadtam el...
Megtört a hangom.
- Miért? - kérdezte Maharet.
- Mert Krisztus adta! - suttogtam. - Azt mondta: "Vedd el!", és én elvettem.
Sírtam. Maharet várakozott, türelmesen, komolyan. Louis várakozott. Dávid várakozott.
Végül sikerült abbahagynom a sírást.
- Dávid, írd le minden szavát, ha megírod, minden egyes kétértelmő szót, hallod? Én nem írom meg magamtól, nem akarom. Na jó, esetleg... ha úgy gondolod, hogy nem tudod pontosan visszaadni, akkor megírom, majd egyszer megírom. Mit akarsz, Maharet? Miért jöttél? Nem, nem írom meg. Miért vagy itt, Maharet, miért mutatkozol meg nekem? Miért jöttél el a Szörnyeteg új kastélyába? Felelj!
Nem szólt. Hosszú, világosvörös haja a derekáig omlott. Valamilyen egyszerő ruhát viselt, amivel sok országban lehet mozogni feltőnés nélkül: hosszú szoknyát, amely apró cipıjéig ért, egyenes vonalú kabátot, amelyet övvel szorított össze vékony derekán. A halott emberszem, amelynek erıs vérszaga volt, hátborzongatóan parázslott az arcában.
- Nem veszek el emberszemet! - közöltem. Nem mondtam ezt már egyszer? Ez most önteltség vagy pimaszság? Maharet nagyon hatalmas. - Nem veszek el emberéletet - tettem hozzá, amit eredetileg akartam mondani. - Akármeddig éljek, akármennyit éhezzek és szenvedjek, soha, de

soha többé nem veszek el emberi életet, és nem emelek kezet senkire, legyen az ember vagy magunkfajta, soha... én... amíg van erım, nem...
- Itt foglak tartani - mondta Maharet. - Mint foglyot. Egy ideig. Amíg le nem csillapodsz.
- Te bolond vagy. Nem záratsz be engem sehova.
- Hoztam bilincset. Dávid, Louis, ti majd segítetek.
- Mi ez? Hogy merészelitek, ti ketten? Láncot mondtál? Bilincset? Mi vagyok én, Ázázel, a pokol kútjában? Hogy nevetne most Memnoch, ha nem fordított volna hátat nekem örökre!
Egyik se mozdult. Maharet nyúlánk, fehér alakja tökéletesen álcázta az iszonyú erıt. És szenvedtek. Ó, éreztem a szenvedésüket!
- Ezt neked hoztam - nyújtotta felém a kezét. - Ha elolvastad, sírni és sikoltozni fogsz, mi pedig itt tartunk, csendben és biztonságban, amíg abba nem hagyod. Itt maradsz, az én oltalmam alatt. Az én rabom leszel.
- Hogy?! Mi ez? - kérdeztem. Valami győrött pergamen volt.
- Mi az ördög ez? Ki adta neked? - Hozzá se akartam érni. Maharet megragadta a bal kezemet, olyan ellenállhatatlan erıvel,
hogy kénytelen voltam elejteni a könyves batyut. Szétnyitotta az ujjaimat, és a tenyerembe nyomta a győrött kis csomagot.
- Azért adták, hogy továbbítsam neked - mondta.
- Ki adta? - kérdeztem.
- Az, akinek írását a csomagban találod. Olvasd el.
- A fenébe! - káromkodtam. Jobb kezemmel fel téptem a győrött pergament.
A szemem. A szemem fénylett a betőkön. A kis csomag az én levélbe göngyölt szememet tartalmazta. Az én kék szememet, épen, sértetlenül.
Elakadó lélegzettel kaptam utána, és a helyére nyomtam, bele a fájó üregbe. Indái rögtön hátranyúltak az agyba, és rákapcsolódtak. Egy lobbanással teljes lett a világ.
Maharet merın figyelt.
- Hogy én sikoltozni fogok? - kiáltottam. - Miért sikoltoznék? Mit képzelsz, mit látok? Csak azt, amit eddig láttam! -Jobbra-balra forgattam a fejemet. A félelmetes vakfolt eltőnt, a néma hármas mozdulatlanul figyelt a színes, magas ablakok között. - Ó, köszönöm, Istenem! - suttogtam, de mit akartam mondani vele? Hálaima volt, vagy csak szófordulat?
- Olvasd el, amit a pergamenre írtak - rendelkezett Maharet. Micsoda régi írásmód! Mi ez? Illúzió! Szavak egy olyan nyelven, ami
nem is nyelv, mégis olyan tökéletesen tagolt, hogy könnyedén kifejthettem a vérrel, korommal, tintával írott, nyüzsögı indák közül az üzenetet:

Az én királyfimnak,
Hálából a tökéletes munkáért.
Szeretettel:
Memnoch, a Sátán

- Hazugság, hazugság, hazugság! - üvöltöttem. Hallottam a láncok csörgését. - Mit képzeltek, miféle vas tud megfékezni engem! Legyetek átkozottak! Hazugság! Nem is láttad ıt! Nem is ı adta neked!
Dávid, Louis és Maharet - leginkább az ı elképzelhetetlen ereje, amely régibb volt Jerikó elsı agyagtábláinál - körülfogott és letepert. Mahareté voltam, az ı rúgkapáló gyermeke, aki most átkozta az anyját.
Üvöltésemtıl visszhangoztak a falak, amíg végigvonszoltak a sötétségben a befalazott ablakú

celláig, amelyet kiválasztottak számomra, és gúzsba kötöttek a lánccal.
- Hazugság, hazugság, hazugság! Úgyse hiszem el! Ha átejtett valaki, az Isten volt! - üvöltöttem.
- İ csinálta velem ezt! Úgysem igaz, csak akkor, ha İ csinálta, a megtestesült Isten! Nem Memnoch! Nem, nem, soha! Úgysem igaz!
Végül magatehetetlenül elnyúltam. Már nem is érdekelt. Még vigasztaló is volt, hogy megláncoltak, nem verhetem péppé az öklömet a falon, nem zúzhatom szét a fejemet a téglákon, nem csinálhatok valami ennél is rosszabbat...
- Hazugság, hazugság, egyetlen óriási hazugság az egész! Ezt láttam! A hazugságok újabb circus maximusát!
- Nem mind hazugság - mondta Maharet. - Nem mind. Hiszen épp ez az idıtlen dilemma.
Elnémultam. Ereztem, ahogy a bal szemem egyre mélyebb, egyre erısebb gyökereket ereszt az agyba. Ez legalább megvan. Visszakaptam a szememet. Ha elgondolom, milyen szömyülködve nézte Memnoch a szememet. Eszembe jutott Mickey bácsi szemének története. Sehogy se értettem. Mindjárt ordítani kezdek megint!
Valahonnan messzirıl hallottam Louis szelíd hangját, ahogy tiltakozik, könyörög, érvel. Reteszek csattantak, szögek fúrták át a deszkát. Hallottam Louis esdeklését.
- Csak átmenetileg, csak egy kis idıre... - felelte Maharet. - Túlságosan hatalmas, hogy mást tehessünk. Vagy ezt, vagy végezzünk vele.
- Ne! - kiáltott Louis.
Dávid is tiltakozott, hogy ezt nem szabad megtenni.
- Nem is fogom - felelte Maharet nyugodtan. - De itt marad, amíg úgy nem látom, hogy most már ki lehet engedni.
Azzal elmentek.
- Énekeljetek... - suttogtam. A gyermekkísértetekhez szóltam. -Énekeljetek...
De a zárda üres volt. A szellemecskék mind elmenekültek. A zárda az enyém volt, Memnoch szolgájáé, Memnoch királyfijáé. Egyedül voltam börtönömben.
Huszonhat
Két éjszaka, három éjszaka. Kint a modern városban robajlott a forgalom a széles úton. Arra járó párok sugdolóztak az esti homályban. Kutya vonított.
Négy éjszaka, öt éjszaka?
Dávid mellettem ült és felolvasta a kéziratot, szóról szóra mindent, ahogy meséltem. Sőrő szüneteket tartott, hogy megkérdezze, jól emlékszik-e, ugyanezt a szót vagy szóképet használtam-e, és Maharet válaszolt neki.
A cella sarkából mondta, igen, ezt látta, igen, így mesélte. Ezt látom az elméjében. Ezek az ı szavai. Ezt érezte.
Talán egy hét elteltével megállt fölöttem, és megkérdezte, szomjazom-e a vérre. Azt feleltem, nem iszom soha többé. Mészkıvé szikkadok, és majd beledobnak egy égetıkemencébe.
Az egyik este Louis jött, egy börtönkáplán csendes fesztelenségével. Ráérısen leült, keresztbe vetette a lábát, és elfordította a tekintetét, mintha nem lenne udvarias dolog megbámulni egy megvasaltan dühöngı foglyot.
A vállamra tette a kezét. A frizurája szolid és tetszetıs volt, vagyis rendesen nyírott, fésült, portalanított. Tiszta és új volt a ruhája is, mintha nekem öltözött volna fel.
Magamban somolyogtam. Hogy Louis a kedvemért csípje ki magát! Idınként megtette. Az antik inggomb - aranyba foglalt gyöngy - végképp meggyızött. Úgy fogadtam a kedveskedést, mint a beteg ember a hideg borogatást.
A fogása is erısebb lett valamivel. Ez is tetszett, bár ezt nem óhajtottam közölni vele.
- Beleolvastam Wynken könyveibe - mondta. - Elhoztam ıket. Mert tudod, visszamentem értük a

kápolnába. - Most már rám mert nézni, nagyon tiszteletteljesen és egyszerűen.
- Ó, köszönöm! - mondtam. - Elejtettem a könyveket a sötétben. Elejtettem, mikor a szemért nyúltam, vagy Maharet rántotta ki a kezembıl? Mindenesetre elejtettem a könyves batyut. Meg se tudok moccanni ezekben a láncokban.
- Hazavittem a könyveket a Royale utcába. Ott vannak, mint megannyi ékkı, hogy bámulhassuk ıket.
- Igen. Láttad azokat a pici képeket? Alaposan megnézted ıket? Mert én sose vizsgáltam meg ıket igazából. Mert... minden olyan gyorsan történt, jóformán ki se nyitottam ıket. De ha láttad volna Roger szellemét a bárban, és hallottad volna, ahogy leírta ıket!
- Fenségesek! Csodálatosak! Nagyon fogod szeretni ıket! Évekre elegendı élvezetet tartogatnak az olvasólámpa mellett! Még csak most kezdtem nézegetni és olvasgatni ıket. Nagyítóval. De neked nem kell majd üveg, mert a te szemed erısebb az enyémnél.
- Talán majd elolvashatjuk ıket... te és én... együtt.
- Igen, mind a tizenkettıt - mondta Louis, és mesélni kezdett lágy hangján a csodálatos miniatúrákról, a cseppnyi emberekrıl, állatokról, virágokról, és az oroszlánról, amely a gödölye mellett nyugszik.
Behunytam a szememet. Hálás voltam neki. Elégedett voltam. Louis tudta, hogy nem akarok beszélni többé.
- Lent leszek, a szobáinkban - mondta. - Ott várlak. Most már nem sokáig tarthatnak itt.
Mi az a sokáig?
Mintha melegedett volna az idı.
Dávid is eljöhet.
Néha becsuktam szememet-fülemet, és nem voltam hajlandó hallgatni semmiféle hangra, amelyet közvetlenül hozzám intéztek. Hallgattam a kabócák dalát, akkor, amikor még vörös az alkonyati ég, és más vámpírok alszanak. Hallgattam a Napóleon út tölgyfáinak ágaira aláröppenı madarakat. Hallgattam a gyerekeket!
A gyerekek eljöttek és énekeltek. Idınként suttogva hadartak is valamit, mintha ketten pusmognának összebújva a takaró alatt. Lábak dobogtak a lépcsın.
A falakon túl felerısített elektromos zajokkal bıgött az éjszaka.
Egy este kinyitottam a szememet, és nem volt rajtam a lánc.
Egyedül voltam, és az ajtó nyitva állt.
Ruhám ronggyá szakadt, de nem törıdtem vele. Feltápászkodtam, recsegı, fájó ízületekkel, és jó két hét óta elıször megtapogathattam a szememet, hogy megvan-e még, bár persze egész idı alatt láttam vele. Rég nem is gondoltam már a szemre.
Keresztülvágtam az udvaron, és kimentem az öreg árvaházból. Egy pillanatra fölrémlett egy vashinta, az a fajta, amilyenek régi játszótereken vannak. Láttam két végén az A alakú állványt, a keresztrudat, és a hintázó gyerekeket, a lobogó hajú, kacagó kislányokat. Káprázó szemmel tekintettem fel a kápolna színes üvegablakaira.
A gyerekek eltőntek. Az udvar üres volt. Most már az én palotám. Dóra minden hidat fölégetett. Rég elvonult az ı nagy-nagy gyızelmével.
Sokáig sétáltam a Szent Károly úton.
Sétáltam ismerıs tölgyek alatt, ódon macskakı és tégla váltakozó szakaszain, régi és új házak mellett, majd a Jackson úton keresztülvágva megérkeztem a kocsmák, neonreklámok, bedeszkázott ablakok, megroggyant házak, rikító butikok furcsa földjére, az alsóvárosig nyúló, csiricsáré sivatagba.
Egy üres üzlethez értem, amelyben méregdrága autókat árultak valamikor. Ötven évig létezett az üzlet, amelynek helyén ma egy üvegfalú terem kong az ürességtıl. Az üvegfalon ott volt a

tükörképem. Két kék szemem a régi ördöngös élességgel látott.
Láttam magamat.
Most pedig önök is lássanak. Nézzenek rám, és lássanak annak, aki vagyok. Ez úgy igaz, mint ahogy színigaz ennek a mesének minden szava.
Lestat vagyok, a vámpír. Ezt láttam. Ezt hallottam. Ezt tudom. Ennyit tudok.
Higgyenek nekem, a szavaimnak, annak, amit mondtam és leírtam.
Még mindig itt vagyok, önnön álmaimnak hıse. Hadd maradjak meg hısnek az önök álmaiban is.
Én vagyok Lestat, a vámpír.
Hadd lépjek most át a mesébıl a legendába.

VÉGE

1994. február 28., 9.43
Adieu, mon amour

ANNE RIGE: MEMNOCHA
ANNE VILÁGÁNAK KRONOLÓGIÁJA
i. e. kb 5500
A Hold Elıtti Idı. Maharet és Mekare ısei idáig tudják visszavezetni a Nagy Család boszorkányainak eredetét. [A kárhozottak királynıje]

A Hold Eljövetele. İsi legendák szerint a Hold ekkor érkezik meg Föld körüli pályájára árvizektıl, földrengésektıl és viharoktól kísérve. [A kárhozottak királynıje, Táltos]

i. e. 4000 elıtt
Maharet és Mekare (a Nagy Család boszorkány ikrei) születése a Kármel-hegyen. [A kárhozottak királynıje]

kb. i. e. 4000
Az egyiptomi Akasa királyné és Enkil király lemészároltatja a Kármel-hegy népét, az ikreket pedig erıvel Egyiptomba hozatja, hogy megismerje boszorkánytudományukat. Az ikrek nem hajlandóak megosztani tudásukat. Akasa megerıszakoltatja ıket Enkil sáfárjával, Haimannal, majd hazaengedi ıket. Megszületik Maharet és Haiman gyermeke, Miriam. Akasát és Enkilt meggyilkolják ellenségeik. Amel, egy kísértet, aki valaha ember volt, és ismét anyagi testre vágyik, beleköltözik a haldokló Akasába és halhatatlan vámpírt csinál belıle. Akasa vámpírt csinál Enkilbıl. Akasa az ikrek segítségét kéri. Az ikrek nem hajlandóak segíteni. Akasa halálra ítéli ıket. A kivégzés elıtt Akasa vámpírt csinál Haimanból. Haiman vámpírt csinál Maharetbıl és Mekarebıl, és megszökteti ıket. A szökevények sok halandóból vámpírt csinálnak, hogy azok felvegyék Akasával és Enkillel a harcot. Végül elfogják Maharetet és Mekaret, és egy-egy kıkoporsóba zárva keletre és nyugatra viszik ıket. Késıbb kiszabadulnak, de nem találják meg egymást. A Dél-Amerikába vetıdött Mekare barlangfestményeket készít, megörökítve az "Ikrek Legendáját". [A kárhozottak királynıje]

kb. i. e. 3980
Maharet visszatér a Kármel-hegyre, és elmondja Miriamnak vámpírrá válásának történetét. Lánya

leszármazottait az egész világon nyomon követve Maharet a Nagy Család krónikása és gondnoka lesz. [A kárhozottak királynıje]

kb. i. e. 3780
Maharet lejegyzi a Nagy Család elsı kétszáz évének leszármazottait, és saját ıseinek neveit vissza a Hold Elıtti Idıig. [A kárhozottak királynıje]
A vámpírok a véristenek, termékenységistenek, ligetistenek szerepét játszva elterjednek mindenfelé. Néha háborúznak is egymással. Akasát és Enkilt hosszú idın át rabságban tartják, szipolyozzák a vérüket. [Lestat, a vámpír]

kb. i. e. 3000
Akasa és Enkil egyre kevesebbet mozog, és végül szótlan mozdulatlanságba dermed. [Lestat, a vámpír]

kb. i. e. 2030 Ashlar születése a táltosok szigetén. [Táltos]

kb. i. e. 2000
A táltosok szigetének pusztulása. A táltosok áttelepülnek a Brit-szigetekre. A Brit-szigetek hideg telei újra és újra megtizedelik ıket. A legnagyobb csoport Ashlar vezetése alatt az évszázadok során jelentıs társadalmi evolúción megy keresztül: korábbi, szinte gyermeki életük helyébe magasabban civilizált vadászó-győjtögetı kultúra lép, mely késıbb a Brit-szigeteken uralkodóvá válik. A táltosok találkoznak a szigeteken elszórtan élı, primitív emberekkel, a Beaker Folkkal. Megépítik a szigetek kıköreit, köztük Stonehenge belsı két körét. [Táltos]

i. e.1279-1213
II. Ramszesz uralkodása. Ramszesz egy hettita papnıtıl kap egy elixírt, mely halhatatlanná teszi. [A múmia]

kb. i. e. 1270
II. Ramszesz fia, Meneptah születése. [A múmia]

i. e. 1213
Ramszesz fia, a közel 60 éves Meneptah halhatatlanná akar válni. Megpróbálja kizsarolni apjától a halhatatlansága titkát, de Ramszesz nem ad neki az elixírbıl. Ramszesz megrendezi saját halálát, Meneptahra hagyja Egyiptom trónját, és elindul bejárni a világot. [A múmia]

i. e. 1187-1156
III. Ramszesz uralkodása. II. Ramszesz, a halhatatlan, sikertelenül próbál véget vetni saját életének, majd elmegy III. Ramszesz udvarába, és a fáraó tanácsadója lesz. III. Ramszesz halálát követıen számos fáraó tanácsadója. [A múmia]

kb. i. e. 1030
Erik születése.

kb. i. e. 1000
Maharet vámpírt csinál Erikbıl.

kb. i. e. 700-400
Európából kelta népcsoportok települnek át a Brit-szigetekre, és irtani kezdik a táltosokat. A táltosok a Skót-felföldre szorulnak vissza. Ashlar népe letelepszik Donnelaith völgyében. Kb. száz év alatt a táltosok majdnem teljesen eltűnnek a Brit-szigetekrıl. A táltosok és az emberek itt-ott kereszteznek egymással, létrehozva a vad táltosokat és a kis népet. A táltosgének belekeverednek némelyik emberi vérvonalba, fileg a boszorkányképességekkel rendelkezı családokéba. Ashlar donnelaithi klánja a túlélés érdekében magára ölti a piktek álcáját. [Táltos]

kb. i. e. 560
Ázriel születése Babilonban egy zsidó család sarjaként. [A Csontok Szolgálója]

kb. i. e. 550
Ramszesz, a halhatatlan a föld alá vonul aludni. Meghagyja a papoknak, hogy ha bármelyik egyiptomi uralkodó a tanácsát akarja, ébresszék fel. [A múmia]

i. e. 539
Babiloni papok megölik Azrielt, hogy szellemébıl új istent csináljanak, aki szentesíti Kürosz hatalomátvételét Babilonban. Néhány pap megfızi Ázriel csontjait aranyban, és ezzel kísértetét a csontokhoz köti: Ázriel a Csontok Szolgája lesz, akivel a csontok tulajdonosa rendelkezhet. [A Csontok Szolgálója]

i. e. 69
VII. Kleopátra születése.

i. e. 56
Kleopátra felébreszti Ramszeszt. Kleopátra és Ramszesz egymásba szeret. [A múmia]

i. e. 51-30 VII. Kleopátra uralkodása. Ramszesz Kleopátra tanácsadója lesz. [A múmia]

i. e. 48 Kleopátra Július Caesar szeretıje lesz.

i. e. 44 Július Caesar halála.

i. e. 42 Kleopátra Marcus Antonius szeretıje lesz.

i. e. 40 Kleopátra Marcus Antonius felesége lesz.

i. e. 30
Marcus Antonius öngyilkosságot követ el. Kleopátra kéri Ramszeszt, hogy mentse meg Marcust, de Ramszesz nem ad neki az elixírbıl. Marcus Antonius meghal. Kleopátra öngyilkos lesz. Ramszesz a kriptájába megy, és idıtlen álomra tér. [A múmia]

kb. i. e. 30
Marius születése. [Pandora]

i. e. 15

Lydia (késıbb Pandora) születése. [Pandora]

i. e. 11 Flavius születése. [Pandora]

i. e. 5
Lydia elsı találkozása Máriusszal. [Pandora]

i.sz. 4
Az Akasát és Enkilt ırzı vámpír, a Vén kiviszi ıket a napra. A vámpírok világszerte megégnek, és rengetegen elpusztulnak. Egy kelta druida, Mael elrabolja Mariust, hogy népe ligetistent csináljon belıle megégett istenük helyett. A megégett, gyenge vámpír-ligetisten vámpírt csinál Mariusból. Akasa hívását hallva Marius elhagyja Mael népét, megkeresi Akasát és Enkilt, és a gondozójukká válik. Egyiptomból Antiokheiába viszi ıket. [Lestat, a vámpír]
Marius azt tervezi, hogy véget vet a vámpírok céltalan létezésének azzal, hogy elpusztítja Akasát és Enkilt. [Pandora]

19
Lydia a nevét Pandorára változtatja. Akasa úgy intézi, hogy Marius kénytelen legyen szerelmébıl, Pandorából vámpírt csinálni, és ezzel biztosítja, hogy Marius ne pusztítsa el a vámpírokat. [Pandora]

29
Pandora vámpírt csinál Flaviusból. [Pandora]
A kereszténység térhódításával a vámpíristeneket világszerte gonosznak kiáltják ki, és azok lassan kihalnak. Helyüket átveszik a babonás, vallásos vámpírok, a Sötétség Gyermekei, akik a Sátán szolgáinak tartják magukat. A vámpírok világszerte elfelejtik fajuk eredetét. [Lestat, a vámpír]

222
Marius elhagyja Pandorát, Rómába költözik. Akasát és Enkilt elrejti egy Róma melletti szentélyben. [Pandora]

566
Ashlar átveszi Szt. Columbától a keresztény hitet. [Lasher]

567
A kereszténység kezdete Donnelaithben. Ashlar megpróbálja felvetetni népével - az egyetlen megmaradt táltos közösséggel - a kereszténységet. A táltosok egy része nem tér át a keresztény hitre. Harc robban ki, mely során a donnelaithi táltosokkal eddig együtt élı emberek rájönnek Ashlar népének különbözıségére, és gyakorlatilag kiirtják ıket. Janet (Ashlar felesége) meghal. Ashlar túléli a pusztítást. Templomot épít Donnelaithben, majd elhagyja a települést. Késıbb - az alkalmanként boszorkányok és a kis nép keresztezıdésébıl születı táltosok kapcsán - elterjed Szent Ashlar újjászületésének legendája. [Táltos]

758
Tudósok egy csoportja létrehoz egy szervezetet a boszorkányok, szellemek, vámpírok és egyéb "természetfeletti" jelenségek megfigyelésére. Az alapításnál Ashlar is jelen van. A szervezet

egyik célja egy táltos férfi és nı párosítása. [A kárhozottak királynıje, Táltos]

985
Azim tanyát ver a Himalája egyik templomában. A szentélybe érkezı zarándokok vérét issza a következı ezer éven keresztül. [A kárhozottak királynıje]

11. század
A természetfeletti jelenségeket vizsgáló rend felveszi a Talamasca nevet. [Boszorkányok órája]

1119
A templomos lovagok rendjének megalapítása.

1205-1266 Szent Ashlar templomát felújítják, és katedrálissá bıvítik. [Lasher]

1228
Ashlar ellátogat Donnelaithbe, ahol megismeri Szent Ashlar idınkénti újjászületésének legendáját. [Táitos]

kb. 1250
Ursulából vámpír lesz. [Vittorio, a vámpír]

1307
Franciaország királya eretnekséggel vádolja meg a templomos lovagokat. A rend tagjait Európa-szerte az inkvizíció elé állítják, és megégetik. Az üldözött templomosok titokban a Talamascára bízzák vagyonukat. [Boszorkányok órája]

1314
Az inkvizíció elítéli, és kivégzi a templomosok nagymesterét, Jacques de Molayt. A rend vagyonát a Talamasca örökli. [Boszorkányok órája]

kb. 1350 A Fekete Halál tombolása alatt Santinóból vámpír lesz.

1434 Vittorio di Raniari születése. [Vittorio, a vámpír]

1435 Bartola di Raniari születése. [Vittorio, a vámpír]

1438 Matteo di Raniari születése. [Vittorio, a vámpír]

1450 Ursula vámpírt csinál Vittorióból. [Vittorio, a vámpír]

1480 körül Az alkimista Magnus kihantol egy alvó vámpírt, és kiissza belıle a halhatatlanságot adó vért. Magnus vámpírrá válik. [Lestat, a vámpír]

1497 Marius vámpírt csinál Armand-ból. [Lestat, a vámpír]

1499 A Sötétség Gyermekei megégetik Mariust, elrabolják Armand-t, Rómába viszik, és áttérítik saját hitükre. [Lestat, a vámpír]

1500 Armand a Sötétség Gyermekei párizsi bokrának vezetije lesz. [Lestat, a vámpír]

1535 december
Boleyn Anna és a boszorkány Douglas of Donnelaith gyermeke, Lasher születése. Lasher órák alatt felnıtté válik. Apja a néphiedelem szerint idınként újjászületı Ashlarnak hiszi fiát. Lasher késıbb Itáliába megy tanulni. [Lasher]

1559 december Apja hívására Lasher hazatér Skóciába. [Las/ier]
1559 december 24. Egy Talamasca-tag táltosként azonosítja Lashert, és elmondja neki a táltos faj történetét. John Knox protestánsai lerohanják Donnelaitht. Szent Ashlar katedrálisának elpusztításakor Lashert is megölik. Lasher kísértete földhöz kötött marad. [Las/ier]

1646 Petyr van Ábel születése. [Boszorkányok órája]

1652 Suzanne Mayfair és Donnelaith earljének lánya, Deborah Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1654 Petyr a Talamascához kerül, majd késıbb a rend tagja lesz. [Boszorkányok órája]

kb. 1658 Suzanne Mayfair megidézi Lasher földhöz kötött kísértetét Donnelaith-ben. Az idézés révén Lasher erıt nyer, és ismét anyagi test után kezd vágyni. [Boszorkányok órája]

1664 Suzanne Mayfairt megégetik boszorkányság miatt. Petyr van Ábel, a Talamasca tudósa magával viszi Deborah Mayfairt az amszterdami anyaházba. [Boszorkányok órája]

1664-1667 A Talamasca intése ellenére Deborah is megidézi Lashert, és a kísértet segítségével hatalmas vagyont kezd felhalmozni. Elhagyja az anyaházat, és nem sokkal késıbb Montcleve-be költözik, ahol tovább gyakorolja boszorkánytudását. [Boszorkányok órája]

1667 Charlotte Mayfair születése Deborah és Petyr rövid szerelmi kapcsolatából. [Boszorkányok órája]

1669 Geertruid van Stolk (talamascás boszorkány) halála. [Boszorkányok órája]

1685 Charlotte férjhez megy Antoine Fontenay-hoz. [Boszorkányok órája]

1689 szeptember Deborah-t elítélik boszorkányság miatt. Charlotte Saint-Domingue-re menekül. Deborah öngyilkos lesz. Halálakor leég a donnelaith-i kastély, az earl meghal a tőzben. Charlotte Saint-Domingue-n ültetvénytulajdonos lesz. Boszorkánytudása révén manipulálja Lashert, és fokozatosan hatalmas vagyonra tesz szert. [Boszorkányok órája]

1689 október Petyr a Talamasca tilalma ellenére lánya után megy, hogy figyelmeztesse, ne vegye igénybe Lasher szolgálatait. Charlotte teherbe esik az apjától. Petyr van Ábel halála. [Boszorkányok órája]

1690 Charlotte és Petyr ikergyermekei: Péter és Jeanne Louise Mayfair születése. [Boszorkányok

órája]

1690 után A Talamasca folytatja a Mayfair család megfigyelését. A boszorkányság a családban majdnem minden generációban jelen van, fileg a nıkben. A család egyre gazdagabb és kiterjedtebb. Az egyre erısödı Lasher mindig az adott generáció boszorkányát szolgálja, és közben igen gyakran családon belüli házasodásra, ül. keresztezıdésre veszi rá ıket. A beltenyészet révén a boszorkányképességek általában erısödnek az egyre újabb generációkban, miközben Lasher a család génállományát titokban a saját reinkarnációját lehetıvé tevı végsı egyed, a tizenharmadik boszorkány megszületése felé tereli. [Boszorkányok órája]

1725 Jeanne Louise és Péter gyermeke, Angélique Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1730 Gábriellé születése. [Lestat, a vámpír]

1743 Charlotte Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1755 Angélique Mayfair férjhez megy Vincent St. Christophe-hoz. [Boszorkányok órája]

1759 Lestat de Lioncourt születése. [Lestat, a vámpír]

1760 Nicolas de Lenfent születése. [Lestat, a vámpír] Angélique és Vincent St. Christophe gyermeke, Marié Claudette Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1766 Louis de Pointe du Lac születése. [Interjú a vámpírral]

1771 Péter és Jeanne Louise Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

kb.1773 A Talamasca angliai csoportja beköltözik a londoni anyaház épületébe. [A kárhozottak királynıje]

1779 Lestat Párizsba megy színészkedni. [Lestat, a vámpír]

1780 eleje, tél Magnus vámpírt csinál Lestatból, majd elégeti magát. Lestat vámpírt csinál anyjából, Gábriellé-bıl. Párizsban Lestat találkozik Armand-nal, és meggyızi nézeteinek tévességérıl. Armand felgyújtja a Sötétség Gyermekeinek otthonát. Lestat létrehozza a Vámpírszínházat. Lestat vámpírt csinál Nicolas de Lenfentbıl. [Lestat, a vámpír]

1780 május Armand története alapján Lestat keresni kezdi Mariust, üzeneteket hagy neki szerte a világon. [Lestat, a vámpír] A Sötétség Gyermekeinek helyét mindenhol fokozatosan az új, világi vámpírok veszik át. [Lestat, a vámpír]

1789 Forradalom Franciaországban. Nicolas de Lenfent elégeti magát. Lestat apja New Orleansba menekül. Marius megkeresi Lestatot, elmondja neki a vámpírok történetét, és megmutatja neki Akasát és Enkilt. Lestat New Orleansba megy. Claudia születése. [Interjú a vámpírral, Lestat, a vámpír] Marié Claudette átköltözteti a Mayfair családot Saint-Domingue-rıl Louisianába, a Riverbendnél létrehozza a La Victoire ültetvényt. [Boszorkányok órája]

1791 Lestat vámpírt csinál Louis de Pointe du Lacból. [Interjú a vámpírra/]

1794 Lestat és Louis elhagyja a Pointe du Lac birtokot, és New Orleansba költözik. [Interjú a vámpírral]

1794. szeptember 21. Lestat vámpírt csinál Claudiából. [Interjú a vámpírral, A kárhozottak királynıje]

1799 Marié Claudette és Henry Marié Landry lánya, Marguerite Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

kb. 1813 Octavius születése. [Lasher]

1819 Marguerite Mayfair férjhez megy Tyrone Clifford McNamarához. [Boszorkányok órája]

1824 Marié Claudette Mayfair férje, Henry Marié Landry halála. [Boszorkányok órája]

1825 Augustin Mayfair születése. Francois Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1827 Rémy Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1828 Marguerite és Tyrone McNamara fia, Julién Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1829 Tyrone McNamara halála. Marguerite Mayfair férjhez megy Arlington Kerrhez. Hat hónappal késıbb Arlington eltőnik. [Boszorkányok órája]

1830 Marguerite és Arlington Kerr lánya, Katherine Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1831 Marié Claudette halála. [Boszorkányok órája]

1836. szeptember 21. Claudia egy naplót kap "születésnapjára" Louistól. [A kárhozottak királynıje]

1843 Julién véletlenül agyonlövi Augustin Mayfairt. Augustin fia, Tobias elköltözteti a Mayfair család egy ágát a Fontevrault ültetvényre. [Boszorkányok órája]

1847 Edith Savarell születése. [A múmia]

1856 Arthur Langtry (talamascás boszorkánykutató) születése. [Boszorkányok órája]

1857 Katherine Mayfair férjhez megy Darcy Monahanhoz. Telket vásárolnak New Orleansban, az Elsı utcán, és építkezni kezdenek. [Boszorkányok órája]

1858 Katherine és Darcy beköltözik New Orleansba, az Elsı utcai házba. [Boszorkányok órája]

1859 Clay Mayfair születése. [Boszorkányok órája] Elliott Savarell születése. [A múmia]

1860 Louis és Claudia megpróbálja megölni Lestatot. Lestat nagyon meggyengül, de életben marad. Louis és Claudia Európába megy, az óvilá-gi vámpírok után kutatni. Párizsban megtalálják Armand-t és a Vámpírszínházat. Lestat Louis-ék után megy Párizsba. Claudia halála. A Vámpírszínház leégése. Armand és Louis elhagyja Párizst. [Interjú a vámpírral]

1862 Lestat visszatér Európából New Orleansba. [Lestat, a vámpír]

1865 Vincent Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1871 Darcy Monahan halála. Katherine visszaköltözik a Riverbendre. [Boszorkányok órája]

1872 Katherine és Julién lánya, Mary Beth Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1875 Julién feleségül veszi Suzette Mayfairt. [Boszorkányok órája]

1879 Julién és Suzette fia, Cortland Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1880 Richárd Llewellyn születése. [Boszorkányok órája]

1882 Az Amelia utcai Mayfair-ház építése. Késıbb Tobias Mayfair és családja ide költözik a Fontevrault ültetvényrıl. [Los/ier] Henry Stratford születése. [A múmia]

1885 Suzette Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1887 Julién és Mary Beth Mayfair Európába utazik. Victor Gregoire halála. [Lasher]

1888 Julién és Mary Beth megveszi a donnelaithi kastélyromot, és ásatásokba kezd. Belle Mayfair születése. [Boszorkányok órája, Lasher]

1889 Julién, Mary Beth és Belle hazatér Európából. [Boszorkányok órája] Alex Savarell születése. [A múmia]

1891 Marguerite Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1893 Julié Stratford születése. [A múmia]

1895 Stuart Townsend születése. [Boszorkányok órája]

1896 A Mississippi elárasztja a Riverbendet. A Mayfair család fı ága beköltözik a La Victoire ültetvényrıl az Elsı utcai házba. [Boszorkányok órája]

1897. február 11. Dániel Mcintyre anyjának halála. [Boszorkányok órája]

1897. Rémy Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1899. január 15. Mary Beth Mayfair feleségül megy Dániel Mcintyre-höz. [Boszorkányok V| órája]

1899.Barbara Ann és Cortland lánya, Evelyn Mayfair (Ó Evelyn) születése. Barbara Ann belehal a szülésbe. [Lasher]

1899.szeptember 1.Mary Beth és Dániel Mcintyre lánya, Carlotta Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1900. november 2.Mary Beth és Dániel Mcintyre fia, Lionel Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1901. október 10.
Julién és Mary Beth lánya, Stella Louise Mayfair születése. [Boszorkányok órája]
Armand elhagyja Louis-t. Louis San Franciscóba megy. [Interjú a vámpírral]

1903 Stuart Gordon születése. Késıbb a Talamasca tagja lesz. [Táltos]

1905. január 2. Katherine Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1905. Dániel Mclntyre bíró lesz. Stuart Townsendet egy lázas delírium során megszállja Antoinette Fielding kísértete. [Boszorkányok órája]

1907. Sheffield Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1911. Pierce Mayfair születése. Lily Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1913. Julién elviszi magával Evelynt az Amelia utcai Mayfair-házból az Elsı utcaiba. Julién és Evelyn lánya, Laura Lee Mayfair születése. [Lasher]

1914. Felice Mayfair születése. [Boszorkányok órája] Lawrance Stratford felfedezi II. Ramszesz, a halhatatlan sírját, és benne az alvó Ramszeszt. Henry Stratford megöli Lawrance-t, hogy pénzt szerezzen tıle. Ramszesz felébred álmából. Ramszesz és Julié Stratford egymásba szeret. Ramszesz felfedezi Kleopátra mumifikálódott holttestét egy egyiptomi múzeumban, és az elixírrel feléleszti. Kleopátra megöli Henryt. Ramszesz ad az elixírbıl Elliott Savarellnek és Julie-nek, akik megisszák, és halhatatlanná válnak. [A múmia]

1914 nyár közepe Julién Mayfair halála. [Lasher]

1915. Stuart Townsendet egy fejsérülés során elhagyja Antoinette Fielding kísértete, Stuart visszanyeri valódi énjét. [Boszorkányok órája] Joan Cross születése. Késıbb a Talamasca tagja lesz. Ashlar Amerikába költözik. [Táltos]

1916. Dávid Talbot születése. [A testtolvaj meséje] Péter Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1918. Stuart Townsend csatlakozik a Talamascához. [Boszorkányok órája]

1919. Nancy Mayfair születése. Louise Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1921. Aaron Lightner születése. [Boszorkányok órája]

1921. november Stella és Cortland lánya, Antha Marié Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1922. Dr. Jack születése. [Táltos]

1923. Raglan James születése. [A testtolvaj meséje]
Ellen Louise Mayfair (Ellie) születése. Beatrice Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1924. Stella Mayfair egy fénykép hátulján üzenetet küld a Talamascának. Lauren Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1925 május Megállapítják, hogy Mary Beth rákos. [Boszorkányok órája]

1925. szeptember 12. Mary Beth Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1925. december Dániel Mclntyre halála. [Boszorkányok órája]

1928. Stella összegyőjt 13 Mayfair-boszorkányt, hogy a prófécia szerint "áthozzák" Lashert. A próbálkozás sikertelen. Aaron Lightnert bemutatja apja a Talamascának telekinetikus képessége miatt. A Talamasca megtanítja Aaronnak, hogyan bánjon pszichikus képességeivel. Aaron ekkortól rendszeres kapcsolatban van a Talamascával. [Boszorkányok órája]

1929. Lestat New Orleansban a föld alá vonul aludni és gyógyulni. [Lestat, a vámpír]
Jonathan Ben Isaac születése. [A Csontok Szolgálója]

1929 június A Talamasca engedélyével Stuart Townsend kapcsolatot létesít Stella Mayfairrel, majd erıszakos halált hal az Elsı utcai Mayfair-házban. [Boszorkányok órája]

1929 augusztus Arthur Langtry nyomoz Stuart Townsend eltőnése miatt, találkozik Stuart kísértetével a Mayfair-házban. Stella kéri Arthurt, hogy segítsen rajta, vigye magával a Talamascához. Lionel Mayfair agyonlövi Stellát, majd megırül, és elmegyógyintézetbe kerül. [Boszorkányok órája]

1929. szeptember 7. Arthur Langtry halála. [Boszorkányok órája]

1929. november 6. Lionel Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1935. Emilie Blanchard halála. [Boszorkányok órája]

1936. Ryan Mayfair születése. Aaron Lightner beköltözik a Talamasca londoni anyaházába. [Boszorkányok órája]

1938 április Antha Mayfair megszökik otthonról, összeköltözik Sean Lacyvel New Yorkban.

[Boszorkányok órája]

1941. Michael Curry születése. [Boszorkányok órája]

1941. július 1. Sean Lacy meghal. Antha Mayfair hazakerül New Orleansba. [Boszorkányok órája]

1941. október 4. Antha és Sean Lacy lánya, Deirdre Mayfair születése. [Boszorkányok órája]

1941. december 10. Antha Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1943. Aaron Lightner a Talamasca tagja lesz. [Boszorkányok órája]

1944 Laura Lee lánya, Gifford Mayfair születése. [Lasher]

1945 Comell Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1945 után Egy régész megtalálja Mekare barlangfestményeit Peruban. [A kárhozottak királynıje]

1947. Roger Flynn születése. [Memnoch, a Sátán]

1949. Barclay Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1950. Jessica Reeves (a Nagy Család egyik tagja) születése. [A kárhozottak királynıje] Gretchen születése. [A testtolvaj meséje]

1951. Garland Mayfair halála. Grady Mayfair halála. Amanda Grady Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1952. Sheffield Mayfair halála. Irwin Dandrich halála. [Boszorkányok órája]

1953. Dániel Molloy születése. [A kárhozottak királynıje]

1954. Ellie Mayfair férjhez megy Graham Franklinhez. [Boszorkárryok órája]

1955. Edith Mayfair születése. [Lasher]

1957. Elaine Barrett (talamascás boszorkánykutató) halála. [Boszorkányok órája]

1958. Aaron Lightner megkezdi New Orleansban a Mayfairek megfigyelését. Cortland Mayfair megpróbálja megmérgezni Aaront. [Boszorkányok órája]

1959. Cortland megerıszakolja Deirdre Mayfairt. Richárd Llewellyn halála. [Boszorkányok órája]

1959 október Cortland Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1959. november 7. Megszületik Deirdre és Cortland lánya, Rowan Mayfair, akit születése után Carlotta azonnal elvitet San Franciscóba nevelıszülıkhöz (Ellie Mayfairhez és Graham Franklinhez), hogy megszabadítsa a családi átoktól, Lashertıl. Rowan úgy nı fel, hogy semmit nem tud a Mayfair családról és saját, rendkívül erıs boszorkányképességeinek hátterérıl. [Boszorkányok órája]

1960.Yuri Stefano születése. [Las/ier]

1962. Yuri Stefano apjának halála. [Lasher]

1963. Laura Lee lánya, Alicia Mayfair születése. [Lasher]

1965. Gerald Mayfair születése. Hamilton Mayfair születése. [Lasher]

1967. Marklin George születése. Tommy Monohan születése. [Táltos]

1969. Theodora Flynn születése. [Memnock, a Sátán]
Yuri Stefano a Talamascához kerül. A Talamasca Amszterdamban kezdi taníttatni. [Lasher]

1970. Jesse Reeves elıször találkozik személyesen a Nagy Család gondnokával, Maharettel, de nem tudja meg, hogy ı és társai vámpírok. [A kárhozottak királynıje]

1971. Mary Jane Mayfair születése. [Táltos]

1972. Aaron Lightner apjának halála. [Boszorkányok órája]

1973. Jesse Reeves a Talamascának kezd dolgozni. [A kárhozottak királynıje]

1975. Dániel Molloy riporter interjút készít Louis-val. Az anyagból megírja az Interjú a vámpírral c. könyvet. Az interjú után Dániel felkeresi Lestat házát, ahol Armand-ba botlik, és társává szegıdik. [Interjú a vámpírral, A kárhozottak királynıje]
Dávid Mayfair születése. Yuri Stefano befejezi amszterdami tanulmányait, és Oxfordban tanul tovább. [Lasher] Roger Flynn megöli Theodora anyját, Terryt. [Memnoch, a Sátán]

1976. Anne Rice írói álnév alatt kiadják az Interjú a vámpírrak.

1976 november Alicia és Patrick lánya, Mona Mayfair születése. [Lasher]

1978 szeptember Benjy (Mayfair?) születése. [Táltos]

1979 Millie Mayfair halála. Marklin George és Tommy Monohan megismerkednek egymással. [Boszorkányok órája, Táltos]

1981 Dávid Talbot, a Talamasca rendfınöke megbízásából Jesse Reeves a vámpírok után kezd kutatni. Lestaték régi New Orleansi házában megtalálja Claudia naplóját, mely a Talamasca birtokába kerül. [A kárhozottak királynıje] Yuri Stefano befejezi oxfordi tanulmányait. [Lasher]

1984. Lestat elıjön a föld alól. Az interjú a vámpírral olvasása után zenélni kezd az Elszabadult Lucifer nevő együttessel. Az együttes nevét Lestat, a vámpírra változtatja. [Lestat, a vámpír] Idısebb Pierce Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1985. Lestat a világ elé tárja a vámpírok történetét a Lestat, a vámpír c. könyvben Anne Rice álnéven. A Lestat, a vámpír elolvasása során Jesse Reeves rádöbben az igazságra Maharettel és a vámpírokkal kapcsolatban. Lestat zenéje hatására Akasa megtöri évezredes mozdulatlanságát. Enkil vérét kiszívja, majd elhagyja Marius rejtekhelyét. A világ vámpírjainak legtöbbjét (köztük Azimot is) felgyújtja. Armand vámpírt csinál Dániel Molloyból. A Lestat, a vámpír koncertje. Maharet vámpírt csinál Jesse Reevesbıl. Akasa elrabolja Lestatot, vérével nagyon erıssé teszi. Lestattal az oldalán egy jobbára nıkbıl álló, háborútól mentes világot akar létrehozni, a férfiak többségének megölésével. Mekare elıkerül, megöli Akasát, és hogy Amelnek, a vámpírok létrehozójának továbbra is anyagi teste legyen, megeszi Akasa agyát és szívét. Maharet elrejti Mekaret. [Lestat, a vámpír, A kárhozottak királynıje)

1985 ısz vége – tél Lestat hozzákezd A kárhozottak királynıje c. könyv megírásához.

1986 január Lestat összebarátkozik Dávid Talbottal. Befejezi A kárhozottak királynıje írását. [A kárhozottak királynıje]

1986. Yuri Stefano a Talamasca tagja lesz. [Lasher]

1987. Erich Stolov a Talamascának kezd dolgozni. [Las/ier]

1987 ısz Bridget Mary nıvér halála. [Boszorkányok órája]

1988 január Nancy Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1988. Kiadják A kárhozottak királynıje c. könyvet Anne Rice álnév alatt. Graham Franklin halála. Ellie Mayfair halála. [Boszorkányok órája] Raglan james gyógyíthatatlan rákban szenved. Hogy lelke elkerülje a halált, kiszorítja egy 24 éves fiatalember lelkét annak testébıl, és átköltözik a testbe. [A testtolvaj meséje]

1989. Stuart Gordon felfedez Indiában egy táltos nıt, Tessát. Titokban Angliába viszi, és a Talamasca tudta nélkül elrejti saját lakásán. [Táltos]

1989. május 1. Michael Curry San Franciscóban a tengerbe fullad. Rowan Mayfair kimenti és újraéleszti. [Boszorkányok órája]

1989 augusztus Michael és Rowan egymásba szeret. Michael New Orleansba utazik, ahol Aaron Lightner megismerteti a Mayfair család történetével. Deirdre Mayfair meghal. A halálhírre Rowan New Orleansba megy, és megismeri a család történetét. Carlotta Mayfair halála. Aaron felveszi a kapcsolatot Rowannel. Michael és Rowan beköltözik az Elsı utcai Mayfair-házba. Rowan teherbe esik. [Boszorkányok órája]

1989. november 1. Michael és Rowan összeházasodik. Az esküvı után Lasher fokozatosan a hatalmába keríti Rowant, a tizenharmadik Mayfair-boszorkányt. [Boszorkányok órája]

1989 december Dávid Talbot lemond a Talamasca rendfinöki posztjáról, helyét Anton Marcus veszi át. [Lasher]

1989. december 24. Lasher erıszakos vetélést idéz elı Rowanben, majd a magzatot percek alatt felnıtté változtatva, annak testében reinkarnálódik. Rowan és Lasher eltőnik. [Boszorkányok órája] Lasher és Rowan Európába, majd Donnelaitb.be utazik. [Lasher]

1990 eleje Lestat néhány napra testet cserél Raglan Jamesszel. James elszökik Lestat testében. Dávid Talbot segítségével Lestat utóiéri Jamest, vissza-szerzi testét. Lestat tudtán kívül James kiszorítja Dávidét a testébıl, és beleköltözik. Dávid lelke kénytelen James fiatal testében megtelepedni. James - eljátszva, hogy ı Dávid Talbot - megkeresi Lestatot, és kéri, hogy tegye halhatatlan vámpírrá. Lestat rájön, hogy Dávid idıs testében valójában James próbál vámpírrá válni, és megöli a testet és vele együtt James lelkét is. [A testtolvaj meséje]
Mona Mayfair elcsábítja Michaelt. Rowan titokban Lashertıl származó vér- és egyéb mintákat küld génanalízisre. Lasherrıl kiderül, hogy nem ember, hanem más intelligens fajba tartozik, 92 kromoszómával.
A felfedezés nyomán elkezdik feltérképezni a Mayfair család génállományát is: kiderül, hogy a Mayfairek egy része szintén 92 kromoszómával rendelkezik, de ebbıl 46 inaktív. A Talamasca szintén analizálja Lasher és a Mayfairek génállományát, és rádöbbennek, hogy Lasher egy táltos. A felfedezés kapcsán Stuart Gordon és társai (Marklin George és Tommy Monohan) a saját szakállukra titokban megpróbálják megszerezni Lashert, hogy a Gordonnál rejtegetett Tessával párosítsák. Anton Marcust megvesztegetik, aki szemet huny a Talamasca tudta nélkül zajló terv fölött. Lasher és Rowan az USA-ba utazik. Több vetélésbe torkolló próbálkozás után Lashernek sikerül ismét teherbe ejteni Rowant, aki ezúttal nem vetél el. [Lasher]

1990. február 28. Lasher teherbe ejti Gifford Mayfairt, aki azonban elvetél, és elvérzik. [Lasher]

1990. március 3. Gifford temetése. Lasher további 5 Mayfair-nıt teherbe ejt, hogy feltámassza a táltos fajt, de a nık (Edith, Mandy, Alicia, Lindsay és Clytee) mind elvetélnek és elvéreznek. [Lasher]

1990. március 3. után Rowan megszökik Lashertıl. Megszületik Lasher és Rowan táltos lánya, Emaleth, és rendkívül gyorsan felnıtté válik. Aaron Lightner és Beatrice Mayfair összeházasodik. Lasher a Mayfair-házba megy, ahol Michael Curry megöli. Rowan megöli Emalethet. [Lasher] Lestat vámpírt csinál a 26 éves testben élı Dávid Talbotból. [A testtohaj meséje]

1990 április közepe Megkezdıdik a Mayfair Gyógyintézet építése. Tovább folyik a Mayfair család genetikai analízise. Stuart Gordonék megöletik Aaron Lightnert. Aaron társa, Yuri Stefano találkozik Ashlarral. Együtt kinyomozzák, ki ölette meg Aaront. Ash megöli Anton Marcust. Rowan megöli Stuart Gordont. A rendfinöki székbe Joan Cross kerül. A Talamasca kivégzi Marklin George-ot és Tommy Monohant. Tessáról kiderül, hogy már túl öreg, meddı. A Talamasca a gondjaiba veszi Tessát. Megszületik Michael Curry és Mona Mayfair táltos lánya, Morrigan. Ashlar és Morrigan Donnelaithbe megy. [Táltos]

1991. Lestat megírja A testtolvaj meséje c. könyvet.

1992. A testtolvaj meséje kiadása Anne Rice álnév alatt.

1994. Lestat megöli Roger Flynnt. Memnoch, a Sátán megkeresi Lestatot, elviszi egy utazásra a mennybe és a pokolba. Lestat segítségét kéri munkájához. Lestat visszautasítja a segítséget. Lestat elmondja Dávid Talbotnak menny- és pokolbéli élményét, mely alapján Dávid hozzákezd a Memnoch, a Sátán c. regény megírásához. [Memnoch, a Sátán] Gregory Belkin, a Lélek Templomának vezetıje azt tervezi, hogy a Föld lakosságának nagy részét kiirtja, majd egyháza egy új, jobb világot épít fel. Ázriel megakadályozza Gregory Belkin apokalipszisét. [A Csontok Szolgálója]
1994. február 28.
Dávid befejezi a Memnoch, a Sátán írását. Lestat mozdulatlanságba merevedik. [Memnoch, a Sátán]

1994. február 28. után Megfilmesítik az Interjú a vámpírralt. Lestat menny- és pokolbeli kalandjának hallatán számos idegen, fiatal vámpír jelenik meg New Orleansban, Lestat erıs vérére szomjazva. Pandora elmondja Davidnek élete történetét. [Pandora}

1994 tél Ázriel elmondja történetét Jonathan Ben Isaacnek, aki megírja A Csontok Szolgálóját. [A Csontok Szolgálója]

1995. tavasza Megjelenik a Memnoch, a Sátán c. könyv.

199. A Csontoíc Szolgálójának megjelenése.

1997. július 5. Dávid befejezi a Pandora írását.

1998. A Pandora megjelenése.

1999. Vittorio megírja történetét, mely Vittorio, a vámpír címmel, Anne Rice álnév alatt jelenik meg.

Összeállította: dr. Torkos Attila